PANDORA'NIN KUTUSU AÇILDIĞINDA
KÖTÜLÜKLER VE LANETLER TÜM DÜNYAYA YAYILACAK.

CHRISTOPHER GOLDEN

PANDORA ODASI

"Christopher Golden insanı nasıl korkutacağını çok iyi biliyor!"
—VICTOR LAVALLE *Siyah Tom'un Baladı*'nın yazarı

Çeviren: Tufan Tepedelen

KAKTÜSÜN
ithaki

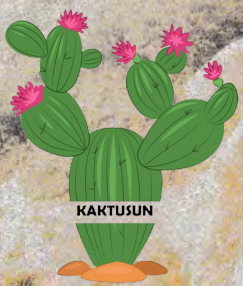
AĞRI DAĞI'NIN NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI CHRISTOPHER GOLDEN'DAN KUZEY IRAK'TA GEÇEN KORKU VE MACERA DOLU BİR HİKÂYE: *PANDORA ODASI*.

Gerçekte iki kutu vardı. Bir tanesi Pandora'nın, bir tanesi de kız kardeşi Anesidora'nın. Biri, tanrıların lütuflarını içerirken diğerindeyse korkunç lanetler saklı.

Kuzey Irak'taki bir antik kentte arkeolog Sophie Durand gizemli bir kutunun olduğu bir odayı keşfeder. Duvarlardaki çivi yazıları Pandora efsanesini doğrularken Büyük İskender'den de uyarı içerir. İşler giderek garipleşir ve çirkinleşirken tuhaf vakalar uzmanı Ben Walker, Sophie'nin ekibine katılır. Lütufları mı yoksa lanetleri mi içerdiğini umursamadan hem çevredeki ülkelerin hem de Irak'taki güçlerin tek amacı onu ele geçirmektir. İnsanlar planlar yaparken doğaüstü güçler uyanmak üzeredir ve Sophie, Walker ve ekiptekiler için Pandora Odası'nda dehşet başlar.

"Kitabın ilk cümleleri beni âdeta boğazımdan yakaladı ve sayfalar ilerledikçe gırtlağımı sıkmaya devam etti. İşte size hakiki bir öykü anlatıcısı."
—JAMES ROLLINS

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 401875
/ithakiyayinlari

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Christopher Golden
1967 doğumlu Christopher Golden birçok korku, fantazi ve gerilim romanının yazarıdır. Birçok derlemenin de editörlüğünü yapmış olan Golden, daha çok korku romanları ve Mike Mignola ile birlikte yazdığı çizgi romanlarıyla tanınmaktadır. Yazarın romanları on dört dile çevrilmiştir. *Ağrı Dağı* ile 2017 Bram Stoker En İyi Roman ödülüne layık görülmüştür.

Pandora Odası
Christopher Golden
Orijinal Adı: *The Pandora Room*

İthaki Yayınları - 2166

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Merve Çay*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Haziran 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8401-87-5

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Tufan Tepedelen, 2022
© İthaki, 2022
© Christopher Golden, 2019

Bu eser, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ve BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A. vasıtasıyla yazarla yapılan sözleşmeyle yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu, No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

CHRISTOPHER GOLDEN

PANDORA ODASI

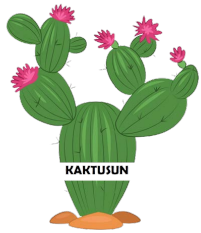

Çeviren
Tufan Tepedelen

ithaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

1. BÖLÜM

Sophie Durand işini seviyordu ama uğruna ölmeye de niyeti yoktu. Bugün, bu iki duygu çatışma hâlindeydi ve zaten yeteri kadar rahatsız edici olan bu durum, diğer her açıdan mükemmel ilerleyen böyle bir sabahı iyice can sıkıcı kılıyordu.

Sıcak, kuvvetli bir rüzgâr Amadiye'nin daracık çarşı sokağındaki dükkânların tentelerini kabarttı, yoldan geçen turistler yakından bakabilsin diye dışarıda asılı duran keten elbiseleri hışırdatarak ilerledi. Sophie, kuyruksokumuna doğru inen ter damlalarını hissetse de rahatsızlığına aldırış etmeden elindeki armuttan bir ısırık aldı ve çalışma arkadaşlarının yeniden ona katılmasını bekleyerek gezinmeye devam etti. Bir an, etrafındaki yerli halk ve bir diğer küçük turist grubuna rağmen kendini yalnız, korunmasız hissetti, bir yandan gözleriyle hızlıca etrafı taradı, bir yandan da o an elinin altındaki şeyleri kullanarak kendini nasıl savunabileceğinin hesabını yapmaya başladı.

İki adamdan ilkinin yirmi dakika önce, sokaktaki manav tezgâhından onu izlediğini fark etmişti. Adam biraz da rol keserek manava bir salkım üzüm tarttırmıştı ama ona bakışı Sophie'nin gözünden kaçmamıştı. Ne samimi bir merak ne de arzu yüklü bir anlam içeren bu bakıştaki gayret gerektiren

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilgisizlik hemen dikkatini çekmişti. Bu ifadesizliğin ardında bir şey yatıyor olmalıydı. Adamı tekrar kendisine bakarken yakaladığında portakal dolu tezgâhtan uzaklaşmaya ve meyve sebze alışverişini orada sonlandırmaya karar vermişti. Bugünlük aldıkları yeterli gelmek zorundaydı.

İkinci adamı gördüğünde aradan neredeyse on dakika geçmişti. İlk başta aynı kişi sansa da, daha sonra bu bıyıklı, keten gömleği güneşten ağarmış tuhaf adamdan iki tane olduğunu anlamıştı. Kıyafet seçimlerini annelerinin yaptığı ikizler kadar benziyorlardı birbirlerine.

Turist bunlar, demişti kendi kendine. Yerli olmadıkları kesindi. Tutuk tavırları ve giyimleri onları diğerlerinden ayırıyordu, gerçi bu gözlem Sophie'ye sıkıntılı geldi. Yaptığı bu varsayım bir süre kafasını kurcalamış olsa da, adamların kaçamak bakışları daha da rahatsız edici bir hâl alınca buna kafa yormaktan vazgeçmiş, diğer iki arkadaşına da takip ediliyor olabileceklerinden şüphelendiğini söylememişti.

Paranoya, diye düşündü ve yoluna devam etti. Armudunu bitirdi, çöpünü ufak bir bez parçasına sararak büyük sırt çantasının yan cebine koydu ve çantayı sırtladı.

Sophie, çok cepli şeyleri seviyordu. İş arkadaşları ofiste giydiği kargo pantolonlarla dalga geçtikleri zaman onlara cevap olarak tarih boyunca erkek kıyafet tasarımcılarının kadınları ceplerden mahrum bıraktığını ve onun mesleğinde ne kadar cebi olursa o kadar iyi olacağını söylüyordu.

Bu ceplerden birinde duran telefonu bacağının üzerinde titreşti. Düşünmeden, otomatik bir hareketle alıp ekrana baktı. *Bana cevap vermeyecek misin? Artık böyle mi olacak?*

Sophie gözlerini devirdi. Şu an bu saçmalıkla uğraşacak vakti yoktu ama bir parça suçluluk da hissetti. Etrafına göz gezdirip hızlıca cevap yazdı. *Daha fazla yazma... İkimizin de iyiliği için... Yakın zamanda New York'a gelmeye niyetim yok.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir yanıt bekleyerek telefonu otuz saniye elinde tuttu. Ama ekranı tekrar açtığında bir cevap habercisi olan o üç noktayı dahi görmedi. Bir an hayal kırıklığı hissetse de, sonra istediğinin zaten bu olduğunu hatırladı.

İç geçirdi, telefonu cebine geri koydu ve yürümeye devam etti.

Amadiye'nin nüfusu beş binden azdı. Sayıları daha az olsa da, burada sokakta turist görmek gökyüzünde kuş görmek kadar normaldi. Yazın her gün düzinelerce turistin akınına uğrayan şehri, kış aylarında ise en fazla yüz kişi ziyaret ediyordu. Henüz haziranın başıydı ve hava her geçen gün daha da ısınıyordu.

Martin postaneye gitmiş, Lamar ise gözlüklerini onarabileceği küçük bir tornavida seti bulabilmek umuduyla bir dükkâna girmişti. Sophie, en önemli görevlerinden birini unuttuğunu fark etti ve aşçılarına söz verdiği birkaç kavanoz tahini almak için bir dükkâna girdi.

Küçük dükkânı gezip alışverişini tamamladıktan sonra –satıcı aldığı fındıkların, incirlerin ve tahinin fiyatını hesapladığı sırada– Sophie başını kaldırdı ve bıyıklı ikizlerden birinin baharat rafının önünde durduğunu gördü. Adamın arkası ona dönüktü. Hiçbir şeye dokunmuyor, yalnızca ne için kullanıldıklarını anlamaya çalışıyormuş gibi baharatlara bakıyor, bir şey satın almaya niyeti var gibi de durmuyordu.

Sophie dükkândan çıktıktan hemen sonra adam da peşinden gelmeye başladı. Sophie, sokağın aşağısına doğru baktığında diğer adamı da gördü. Gün boyu çarşıda gezmişlerdi ama ikisinin de elleri boştu. Ne torba, ne sırt çantası ne de başka bir şey taşıyorlardı. İlk adam manavda o kadar ilgilendiği üzümleri bile almamıştı. Sophie, paranoyak olmadığını o an anladı. Bu adamlar çarşıya üzüm almaya filan gelmemişlerdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sokakta ilerlerken bir adamla çarpıştı. Adamın koluna dokunmasıyla birden kendini geri çekti ve kafasını bir dükkânın tentesinde asılı duran hasır sırt çantalarına çarptı. Adamla yüzleşmek için arkasını dönüp savunma pozisyonuna geçerek sağ elini yumruk yaptığında, onun Lamar Curtis olduğunu anladı.

Lamar başını yana eğdi. "Biraz dalgın gibisin."

Sophie gözlerini kırptı, söylenenleri algılayabilmesi için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Kibar bir gülümsemeyle –bu, onun iş hayatı gülümsemesiydi– karşılık verdi. "Biraz dalgınım." Yumruk yaptığı elini gevşetti. "Özür dilerim."

"Ne oldu? Anlatmak ister misin?"

Sophie omzunun üzerinden etrafa baktı. Bıyıklı ikizler ortada yoktu. Lamar'ın dikkatini başka yere çekmek için omzundaki çantayı salladı.

"İncir, fındık ve tahin aldım... Biraz da Dmitri'nin istediği yermantarlarından..."

Lamar, "Aşçımızı sevindirelim ki o da bizi sevindirsin," diyerek aynı tondan devam etti, yine de Sophie'yi dikkatli bir şekilde gözlemlemeyi sürdürdü. Göğsünün üzerinden çaprazlamasına bağladığı tıka basa dolu bez çantasına hafifçe vurdu. "Bende de elma, armut, biraz karpuz, bir de çok sevdiğin kayısılardan var."

Sophie gülümsedi. "Üzüm de aldım. Biraz da sebze ve baharat..."

"Portakal?"

Sophie'nin yüzü düştü. "Portakal alamadım," dedi sessizce. "Martin nerede?"

"Sana gül almaya gitmiştir," diye mırıldandı Lamar.

Sophie sert bir bakışla karşılık verdi. "Öyle bir şey olmadığını biliyorsun. Ayrıca şu an konuşulacak konu değil bu."

"Neden böyle korktuğunu söyleyecek misin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yolda anlatırım," diye cevap verdi Sophie. "Martin'i bul ve şehrin çıkışında benimle buluş. Bu kadar alışveriş yeter. Artık arabaya dönmek istiyorum."

Lamar tam cevap verecekti ki Sophie beklemeden gitti ve onu tütün dükkânının tenteli girişinde tek başına bıraktı. Şehrin sınırından bir blok ötedelerdi ve o mesafeyi bir şeyden kaçtığı izlenimini vermeden olabileceği kadar hızlı bir şekilde kat etti. Kalbi çok hızlı atıyordu, yüzünün de kıpkırmızı kesildiğini biliyordu –korkunca yüzü böyle kızarırdı– ama yine de duygularını belli etmemek için elinden gelen yapıyordu. İyi ya da kötü, yıllar geçtikçe bu konuda ustalaşmıştı. Çocukken kanser olmuştu –akut miyeloid lösemi– ve yüzüne mutlu bir ifade takındığında etrafındaki yetişkinlerin yaşadığı duygusal buhranlarla baş etmek zorunda kalmadığını keşfetmişti. Nahoş bir yöntemdi ve sık sık çocukluktan gelen bu savunma mekanizmasının onu bencil bir insana dönüştürmüş olma ihtimali üzerine düşünürdü. Yine de bazı günler kanserin fiziksel ve ruhsal etkilerini hissettiği olurdu, bu yüzden de kendini hâlâ koruduğu için suçlanamayacağını düşünürdü. İnsanların duyguları karmaşık ve güzeldi ama aynı zamanda uygunsuz ve hatta tehlikeli de olabiliyordu.

Örneğin Martin... Martin'in ona olan aşkı iyi hissettirse de Sophie araya bir mesafe koyuyordu. Şimdilik...

Lamar'dan acele etmesini istedi. Martin postayı almaya gitmişti. Normalde kuryenin kazı alanına bir paket getirmesi bir haftayı bulurdu ama ekip günlerdir taze meyve yiyememekten şikâyetçiydi ve Sophie de tünellerde onca zaman geçirdikten sonra Lamar ve Martin'i yanına alıp Amadiye'ye gitmeye karar vermişti. Zihnini boşaltması, göçebe yaşamın yarattığı kafa karışıklığını dağıtması gerekiyordu. İlk başta işe yaramıştı da...

Amadiye bir öykü kitabından fırlamış gibiydi. Pek çok Ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tılı, şehrin kendine has güzelliğini takdir edebilirdi ama önemini tahmin edemezdi. O an, nabzı hâlâ hızla atarken dahi Sophie alçak kaya duvarda durdu ve onları çevreleyen vadiyle dağa bakarak bu küçük şehrin metanetine hayranlık duydu. Duvarın diğer yanında sarp kayalıklar dümdüz aşağı iniyor, daha aşağıda ise canlı yeşil tonuyla bir orman uzanıyordu. Asurlular yaklaşık beş bin yıl önce bu platonun tepesine yerleşmişlerdi –beş bin yıl, diye düşündü– ama o ve ekip arkadaşları burada daha eski zamanlarda bile insanların yaşamış olduğunu düşünüyordu. Amadiye'ye gelip de başka bir şey üzerinde çalışacağını hiç tahmin etmezdi ama ekibi bu şehir için burada değildi. Arkeologlar nesiller boyunca bu şehri incelemişlerdi ve gelecek nesiller boyunca da incelemeye devam edeceklerdi. Onun işi ise başka yerdeydi.

Şehrin izole konumu güzelliğini pekiştiriyordu. Bir kilometre uzunluğunda ve yarım kilometre genişliğindeki bu toprak parçası, her biri yerel tarihin bir parçasında hak iddia edebilecek olan Müslüman Kürtlerden, Hıristiyanlardan ve Musevilerden oluşan; ılımlı, kendi içinde uyum yakalayabilmiş bir halka ev sahipliği yapıyordu. Şehrin camisinin minaresi gökyüzüne doğru yükseliyor, bir grup turist çarşının dar sokaklarında dolaşırken geri kalan herkes gündelik hayatına devam ediyordu. Kuzey Irak'ta, Türkiye sınırından yalnızca birkaç kilometre ötede, Kürt topraklarında yaşıyorlardı – kime ait olduğu sürekli tartışılan bir bölgede. Fakat yerel halk için Amadiye yalnızca Amadiye'ydi; onu çevreleyen tüm dert tasadan uzak, dağın tepesinde, tek başına...

Sophie güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti, saçları rüzgârda uçuşuyordu. Yoldan geçen birine sorsalar, gösterişten uzak kıyafetleri ve hava şartlarından hafif hırpalanmış görünümüyle onun sıradan bir turist olduğunu söylerdi – yalnızca tatil yapan bir kadın... Şehrin sınırına gelmişti çünkü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu bölgede dolaşan başka insanlar da vardı; çoğunlukla yerel halk ve birkaç turist... Burada, açık alanda, dar çarşı sokağına kıyasla çok daha kolay fark edilebilirdi. Eğer biri ona bir şey yapmaya kalkarsa, artık etrafta tanıklar olacaktı.

Birkaç dakika geçti, deli gibi çarpan kalbi biraz sakinleşip normal ritmine yaklaştı. Derin bir nefes aldığı sırada birisi ismini söyledi. Arkasına dönüp gözünün üzerine düşen saçlarını sıyırdığında, Lamar ve Martin Jungling'i gördü. İki adam arasındaki tezat hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Uzun, ince yapılı Martin ne kadar solgunsa kısa boylu, çoğunlukla soğuk bir mizaca sahip Lamar da o kadar koyu tenliydi fakat hâl ve tavırları onları bundan da net bir şekilde ayırıyordu. Otuz yedi yaşındaki Lamar, önemli bir tarihçi ve antik dil uzmanı olarak isim yapmıştı. Columbia ve Paris üniversitelerinde ders vermiş, iyi eleştiriler alan iki kitabı basılmıştı. Martin enerjik, hevesli biriydi ve çekici bir yanı vardı ama henüz arkeoloji yüksek lisansı yapan, adını bir yerlere –bir keşif, kitap, makale, belki bir gün bir üniversite kütüphanesi– yazdırmayı kafasına koymuş bir öğrenciydi.

Sophie ikisini de çok seviyordu ama şu an Martin kendini tilkilerin arasında bulmuş bir tavuk kadar gergin görünüyordu. Lamar'ın soğukkanlılığına güvenebilecek olması çok önemliydi.

"Tehlikede miyiz?" diye sordu Martin, biraz fazla yüksek bir sesle.

Sophie gülümsedi ama bu gülümsemenin onlara bir faydası yoktu. "Gidiyoruz. Postayı aldın mı?"

Martin belinde asılı duran deri çantaya hafifçe vurdu. Suratı tıraşsız, saçları dağınık, kıyafetleri buruşuktu ve bu çantayla hâlâ bir üniversite kampüsündeymiş gibi görünüyordu.

Sophie onlara yaklaştı, sanki sevgiliymişler gibi Lamar'ın koluna girdi, ikisine birden gülümsedi. "Tehlikede değiliz,"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dedi, yalan söylüyor olabileceğinin farkındaydı. "Ama dikkatini çekmek istemeyeceğimiz birileri bizi fark etti. Bu yüzden–"

Martin arkasına dönüp geldikleri tarafa bakmaya başladı. Lamar, cana yakın olduğu söylenebilecek bir tavırla adamın sırtına hafifçe vurdu.

"Sophie seninle konuşuyor dostum. Onunla ilgilen."

Martin bir özür mırıldandı, kendini etrafı kontrol etmekten zor alıkoyuyordu.

"Gidiyoruz," dedi Sophie tekrar. Lamar'la birlikte şehrin sınırı boyunca yürümeye başladılar. Martin biraz arkada kalınca, Sophie ona döndü. "Postada ilginç bir şey var mı?"

Martin çok endişeli görünüyordu. Hızlıca omzunun üzerinden bir bakış attı.

Sophie ve Lamar sağa döndüler, çabuk adımlarla ilerleyerek şehrin merkezine yaklaşmaya başladılar. Üçlü, çarşı sokağından geçip daha geniş bir yola girerken hızlandı. Sophie, bir an bıyıklı adamlardan birini gördüğünü sandı ama hiç belli etmemeye çalıştı ve yürümeye devam etti.

Saçı sakalı birbirine karışmış bir gezgin, yanından geçtikleri sırada onları eliyle selamladı. Sanki onların duyamadığı bir müziğe ritim tutuyormuş gibi kafasını sallıyordu. Sophie, adamdan yayılan keskin baharat kokusunu gerçekten aldı mı, yoksa hayal mi etti bilemiyordu. Şehrin yerlilerinden, çarşıya geç kalmış bir adam, patates dolu ahşap kasalarla yüklü el arabasını sürerek aceleyle geçti yanlarından.

"Sophie," diye söze başladı Martin.

Sophie, "Şimdi değil," diye cevap verdi. "Postaneye neler gelmiş?"

Martin alçak sesle söylendi fakat mesajı almıştı. Aşçıya gelen bir koliden, kitap olduğunu düşündüğü ağır bir paketten ve birkaç eski usul mektuptan bahsederken üçlü şehir merke-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zinde hızlıca ilerliyordu. Çarşı sokağından uzaklaştıklarında, karşılarına çıkan yerli insanların sayısı da git gide azalmaya başlamıştı. Sophie, o iki tuhaf adamın onları takip ediyor olduğundan emindi.

Kalbi yine hızla çarpmaya başladı. İçerisinden neşeli bir müzik yayılan kepenkleri kapalı bir evin önünden geçerlerken Lamar iyi olup olmadığını sormayı denedi. Sophie bakışlarını önlerinde uzanan sokaktan ayırmadı; rengârenk kıyafetleriyle yanlarından geçen ve birinin kocası, diğerinin oğlu, ötekinin de babası olabilecek bir adamı ortalarına almış ilerleyen, aralarında birer jenerasyon olan üç kadını görmezden geldi.

Nihayet, toz içindeki ciplerini bıraktıkları, otların bürüdüğü küçük park yerine vardılar. Yer yer çukurların ve çatlakların olduğu zemin, bir depremden hasar görmüş gibiydi. O an, Sophie bunun gerçekten de böyle olabileceğini düşündü. Dünyanın bu köşesi yıllar boyunca gereğinden fazla yıpranmıştı. Hatta yüzyıllar boyunca...

Sophie ancak eşyalarını cipe yerleştirdikleri sırada arkasına dönüp geldikleri yöne doğru bakmaya cesaret edebildi.

Bıyıklı ikizler oradaydı. İki adam, bir buçuk blok ötede durmuş, bir binanın önünde yaslanmış, kahverengi tütün yaprağına sarılı sigaralarını içiyorlardı. Keyifleri yerinde görünüyordu, sanki karşı tarafta uyandırdıkları korkunun farkında ve bundan zevk alıyorlarmış gibi. Sophie daha önce de bu tip adamlar tanımıştı. Böyleleri, deneyimlediği her kültürde mevcuttu ve şu an ciple üzerlerinden geçmek istiyordu.

Onun yerine, sürücü koltuğuna geçti, motoru çalıştırdı ve Lamar kapısını kapatma fırsatını bile bulamadan park yerinden süratle çıktı. Arka koltukta, uzun bacaklarıyla henüz tam yerleşememiş olan Martin, hızın etkisiyle yerinde zıplayınca homurdandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Özür dilerim," dedi Sophie. "Ama şu engebeli yolu o puştlara tercih ederim."

Martin arkasına dönüp dışarı doğru baktı. "Kimdi o lanet olası adamlar?" diye sordu, Belçika aksanı koyulaşmıştı. "Ödümü kopardın!"

Martin'in kelime seçimi, Sophie'yi her şeye rağmen gülümsetti. Belçika'da doğan, Amerika'da okuyan Martin, ne zaman dizüstü bilgisayarından Wi-Fi sinyali yakalasa fazlasıyla televizyon programı izlerdi.

Sophie dikiz aynasına baktı ama adamların yalnızca bacaklarını görebiliyordu. Köşede, dağdan aşağıya doğru devam eden virajlı yolu dönerken pencereden baktı ve leş gibi sigaralarını içen yüzsüz herifleri gördü. Bir tanesi ona el salladı.

Sonra gözden kayboldular ve Sophie derin bir oh çekti.

İşler karışmaya başlamıştı.

Martin meraktan patlamak üzereydi, sorularına cevap almak istiyordu ama Sophie'nin yanında heyecanını bastırmayı öğrenmişti. Sakin kalabildiği zamanlarda oldukça çekici biri olabiliyordu. Canlı tonlarıyla Sophie'ye Capri'deki ünlü Mavi Mağara'yı anımsatan parlak mavi gözleri, çok hoş bir kahkahası ve yüksek bir algılama kapasitesi vardı. Çalışırken sanki etrafında başkaları olduğunu unutmuş gibi kendi kendine şarkı söylerdi. Ekip üyelerinin bazıları şikâyetçi olsa da, çoğunluğu onun bu huyunu eğlenceli bulurdu, hatta sözleri biliyorlarsa ona eşlik bile ederlerdi. Bir şeyler keşfetmekten ziyade angarya işlerle uğraştıklarını hissettikleri günlerde, Martin çalışma saatlerini daha çekilir kılardı. Kendisinden çok daha genç olmasaydı –ve tabii ki astı olmasaydı– Sophie onu şaşırtıp tek gecelik küçük bir kaçamak için baştan çıkarmak isteyebilirdi. Fakat Martin'in ona sık sık nasıl baktığını ve onunla konuşurken takındığı flörtten uzak ama arzularını belli eden tavrını düşününce, Sophie bu çizgiyi aşması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hâlinde Martin'in bunun tek seferlik bir macera olarak kalmasını istemeyeceğini biliyordu, bu da aklını çelmesine izin vermemesi için bir başka sebepti.

Diğer yandan bugünkü gibi potansiyel bir tehlike söz konusu olmasa dahi, dünyanın bir ucunda evden uzakta kalmanın onu son derece gergin kıldığı böyle günler de yaşıyordu.

Sophie'nin yanında sadece Lamar olsaydı işler çok daha kolaylaşırdı.

Telefonu cebinde titredi. İki adam ona merakla baksa da, Sophie duymazlıktan geldi ve ellerini direksiyondan ayırmadı. Cipi dağdan aşağı, ağaçların arasına doğru devam eden yoldaki çukurlara sokmadan sürmeye devam etti. Klima son seviyede çalışıyordu, yine de hem kendi penceresini hem de Lamar'ınkini sonuna kadar açtı. İçeriye sıcak hava doldu ama en azından artık bir sirkülasyon vardı. Amadiye'de geçirdikleri zaman boyunca park hâlindeki cipin içi ısındıkça ısınmıştı. Şimdi, ağaçların gölgeleri onları bir parça rahatlatıyordu ama bu uzun sürmeyecekti.

Telefonu tekrar titredi, Sophie yine aldırış etmedi.

Cip ağaçların arasından çıktıktan sonra Sophie batıya döndü ve etrafındaki toprakların bir parçası hâline gelmiş gibi görünen tozlu, solmuş, dar bir yola girdi; bu yol sanki günün birinde tamamen ortadan kaybolacak ve vadiye çıkan güzergâh unutulacak gibi görünüyordu. Dört bir yanlarında dağlar yükseliyordu ama bu sıcak, kayalık havzada güzel değil, huzursuz edici görünüyorlardı.

"Kimin yazdığına bakmayacak mısın cidden?" diye sordu Lamar.

"Kim olduğunu biliyorum."

Arka koltuktaki Martin, "Steven'dır," diye burun kıvırdı.

Sophie dikiz aynasından ona baktı. "Steven tabii, kim olacaktı? Kendi işine baksana sen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Martin, burnumu sokmak istemiyordum dercesine ellerini havaya kaldırdı ki bu sessiz bir yalandı. Sophie'nin New York Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapmayı bıraktıktan sonra bitirdiği ilişkisi hakkında söyleyecek bir şeyi olan birisi varsa o da Martin'di.

Sophie kaşlarını çattı. Ya bu sefer Steven değilse diye düşündü. İlk kez, arayanın annesi olabileceği aklına geldi; son iki yıldır beklediği ama bir yandan korktuğu telefondu belki de bu. Annesiyle babası o liseden mezun olduktan bir ay sonra boşanmışlardı ve Fransa'da doğup ülkesi diye orayı benimsemiş babası, Rennes'e geri dönmüştü. Tuhaf bir çift oldukları şüphe götürmezdi – babası film müzikleri yapan Afrika kökenli Fransız bir besteci, annesi ise Amerikalı bir kurumsal avukattı. Boşandıktan sonra yıllar boyunca yalnızca kızları üzerinden bağlantı kurmuşlardı ama sonra Philip Durand'da gidip gelmeler başlamış, bu gidip gelmelerin erken başlayan Alzheimer olduğu ortaya çıkmış ve henüz Sophie ebeveynlerinin iletişim hâlinde olduğunun farkında bile değilken annesi Imani, eski kocasına bakmak için işini bırakıp Fransa'ya taşınmayı planladığını söylemişti.

Aman ne tatlı hikâye demişti Sophie o zamanlar. Bir o kadar acıklıydı da. Tabii ki ortada başka etkenler de vardı ve Sophie onlara odaklanmıştı. Özellikle de Steven'la konuşurken. Ama yine de, annesinin New York'u terk edip Fransa'ya gitmesinin ardından, Sophie'nin de şehri terk etmesi an meselesiydi.

Telefonu tekrar titredi. "Kahretsin," diye söylendi. Ya Steven değilse?

Lamar'a baktı. Lamar kafasını salladı ve, "Şu an daha büyük sıkıntılarımız var," dedi, sanki Sophie'nin böyle bir uyarıya ihtiyacı varmış gibi.

"Şimdi," dedi Martin, iki ön koltuğun arasına doğru yakla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şıp. "Neden kaçtığımızı anlatacak mısın? Arabaya döndüğümüzde bizi izleyen adamları gördüm."

"Beni en az yarım saat takip ettiler. Büyük ihtimalle daha fazla. Biri Türkçe konuşuyordu. Belki devlettendirler. Ya da başka bir şey..."

"Kahretsin," dedi Martin, burnundan soluyordu.

Lamar kafasını salladı. "Politik meseleleri umursamadığımızın farkında değiller mi?"

"Burada kendimi uluslararası bir krizin ortasında bulmak istemiyorum," dedi Sophie sessizce.

Kürtler tüm bölgeye yayılmışlardı – altı milyonu Kuzey Irak'ın bugün Kürdistan diye bilinen özerk bölgesinde olmak üzere, sayılarının kırk milyona yaklaştığı düşünülüyordu. 2017'nin sonlarında büyük bir oy çoğunluğuyla bağımsızlığı seçmişler fakat bağımsız bir devlet hayata geçirme yönündeki tüm eylemlerinden vazgeçmeleri için Irak hükümetinden ve ordudan baskı görmüşlerdi. Türk hükümeti ise kendi Kürt sorunuyla baş etmeye çalışıyor, tam bağımsız bir Kürdistan'ın böyle hassas bir bölgede ateşi iyice körüklemesinden korkuyordu. Derin Proje –Sophie'nin aylar önce başladığı arkeolojik kazı– Irak hükümeti tarafından onaylanmıştı ve hem Irak Kültür Bakanlığı'nın hem de bölgesel Kürt devletinden gönderilen bir temsilcinin gözetimi altındaydı. Ama kazı Türkiye sınırından yalnızca birkaç kilometre ötede yapıldığından ve o bölgede gerçekleşen herhangi bir uluslararası aktivite hükümetteki muhafazakâr kesimi şüphelendirmek için yeterli olduğundan, Türkler de alana bir gözlemci yollamak istemiş ve bu istekleri net bir şekilde reddedilmişti.

"Bizi takip edince ellerine ne geçeceğini sanıyorlar ki?"

Sophie dikiz aynasından ona baktı... ve birkaç yüz metre arkalarında yolda bir toz bulutunun kabardığını fark etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

“Biraz bekle,” diye cevap verdi, göğsü sıkışmaya başlamıştı, “kendilerine sorarsın.”

Lamar koltuğunda döndü. “Siktir! Sophie, gazı kökle!”

BELONGS TO KAKTUS TEAM

2. BÖLÜM

Sophie gazı kökledi. Cip, tekerlek izleri ve çatlaklarla dolu yolda zıplıyordu ama Sophie altlarındaki yoldan çok önlerinde uzanan yoldan çekiniyordu. Bir-iki kilometre sonra kuzey doğuya dönüp Kürdistan'ın bu bölümünü Türkiye'den ayıran dağların etekleri boyunca ilerleyen dar ve dolambaçlı bir toprak yola girmek zorunda kalacaklardı.

"Bizi takip etmelerini istemiyorum." Dikiz aynasına tekrar baktı, ardından önüne çıkan keskin virajı alabilmek için direksiyonu sertçe kırdı. "Lanet olsun! Kazı alanına gelmeden bu adamlardan kurtulmamız lazım."

Lamar tek eliyle arabanın ön panosundan destek aldı, koltuğunda dönüp arka pencereden baktı. "İyi de bizden ne istiyorlar ki? Anlamıyorum. Zaten Beyza her gün kazı alanında. Bu herifler Türk ise dertlerini onun patronlarıyla da halledebilirler."

Sophie gözlerini kırpıştırdı. Kulakları çınlıyordu ve bir önündeki yola bir dikiz aynasına, bir Lamar'a bir Martin'e bakarak ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Şu an onları takip edenlerin kim olduğunu düşünemiyordu. Türk casusları olabileceğini düşünmüştü ama Lamar haklıydı. Beyza Solak, Atatürk Üniversitesi'nde profesördü ve Iraklı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lar UNESCO'nun talebi üzerine kazıda görev almasına izin vermişlerdi.

Martin emniyet kemerini çözdü ve dizlerinin üzerinde arkasına dönüp pencereden bakmaya başladı. "Kim bu heriflerr?"

O kadar derin bir çukura girip çıktılar ki araba havaya sıçradı. Martin kafasını tavana vurdu ve sersemlemiş bir şekilde arka koltukta savruldu. Küfretti, başını ovaladı ve Sophie'den laf işitmeden emniyet kemerini geri bağladı.

Birkaç saniye geçti, Sophie ve Lamar önlerinde uzanan yola bakıyorlardı. Bir virajı aldıktan sonra iki tepe arasındaki tozlu yokuştan inmeye başladılar. Yokuşun sonunda ağaçlık bir alan vardı. Sophie, ciple orada saklanmayı ve peşindekiler geçip gittikten sonra son sürat Amadiye'ye geri dönmeyi düşündü – eğer adamlar orada bir şey yapmaya kalkarlarsa etrafta tanıklar olacaktı.

Ama arkalarındaki araç artık daha da yakındı. Kaputunun altında nasıl bir motor varsa, cipten güçlü olduğu kesindi. Sophie'nin kalbi de, kaputun altında devinen motor gibi, göğsünde hızla çarpıyordu. Kalbi onu endişelendiriyordu. Bazen nefes darlığı çekiyor, göğsünün ağrıdığını hissediyordu ve aklına çocukluğundaki doktorların, radyasyon ve kemoterapinin ilerleyen yıllarda ortaya çıkarabileceği problemlerle ilgili yaptıkları uyarılar geliyordu.

Bir şeyin yok, diye düşündü. *Sürmeye devam et!*

"Arayı kapatıyorlar," dedi Lamar sakince, sanki birazdan arbede çıkacağını kabullenmiş gibiydi.

"Lanet olsun," diye söylendi Martin arka koltukta, kafasına dokununca acıdan yüzü buruşmuştu. "Derdi ne bu heriflerin?" Başını kaldırdı, aynada Sophie'yle göz göze geldi. "Bir dakika... Sence bizi öldürecekler mi?"

Bu soru yanıtsız kaldı. Cipin motoru kükrerken, Sophie iş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerin nasıl bu noktaya gelmiş olabileceğini düşündü. Sonuçta onlar arkeologdu; araştırmacı ve öğretmendiler. Martin daha yüksek lisans öğrencisiydi. Ama şimdi bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde bir yola girmiş ilerliyorlardı ve peşlerinde tehlikeli, kötü niyetli adamlar vardı – kime ne isterlerse yapabileceklerini ve yaptıklarının yanlarına kalacağını düşünen adamlar.

Sophie, adamların bu düşüncelerinde haklı olabileceklerinden korkuyordu.

Telefonu cebinde tekrar titredi. *Lanet olsun, Steven!*

Arayanın Steven olmasını umuyordu. Kendi kendine annesinin aramadığını, bugünün babasını kaybettiği gün olmayacağını söyledi.

Sophie'nin elleri direksiyonu sıkmaktan acımaya başlamış, eklemleri bembeyaz olmuştu. Daha önce onu böyle bir duruma hazırlayacak hiçbir şey yaşamamıştı. Üstelik başından az olay da geçmemişti – yerel halkla burun buruna gelmiş, kazı çalışmalarını durdurmak isteyen yerel milislerle yüzleşmek zorunda kalmıştı. New York metrosunda bıçak zoruyla gasp edilip tacize uğramış, o günden beri ne zaman toplu taşıma kullanacak olsa gözleri kalabalık arar hâle gelmişti. Bindiği uçağın pilotu, şiddetli bir kar fırtınasının ortasında, çoktan kapanmış olması gereken ve hâlihazırda sayısız uçağı geri çevirmiş bir havaalanına iniş yapmaya kalktığında ölümden dönmüştü. Alanına girerek onu kışkırtmaya çalışan ırkçı, aşağılık adamların tacizlerine katlanmıştı.

Saçmalama, diye düşündü. *Seni öldürmek istediklerini nereden çıkarıyorsun?*

Aslında şu an tek bildiği, bıyıklı ikizlerin onlarla konuşmak, gözlerden uzak bir yerde bir-iki soru sormak ya da en fazla onları kazı alanına kadar takip etmek istedikleriydi. Alanda nöbetçiler vardı –Amerikalı ve Kürt askerler– ama oraya varana kadar adamlarla aralarındaki mesafeyi koruma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sı mümkün değildi. Sophie bir an kenara çekmeyi, arabadan inip adamlara dertlerinin ne olduğunu sormayı aklından geçirdi fakat daha sonra onları öldürmek gibi bir niyetleri yoksa da pekâlâ kaçırmak isteyebileceklerini düşündü.

Önlerindeki virajı alabilmek için yavaşladı, daha sonra tekrar gazı kökledi. Cip gürültüyle yokuş aşağı ilerliyor, yolun her iki yanında yükselen ağaçların gölgeleri arasında kayboluyordu. Elli metre sonra ağaçlar seyrelmeye başladı ve ormanlık alandan çıktılar. Havada bir vızıltı duyuldu. O kadar yakından geliyordu ki bir kuşun ön cama yapışmak üzere olabileceğini düşünen Sophie az kalsın direksiyonu kıracaktı.

"Gördün mü?" diye sordu Lamar, tekrar arkasına dönmüştü.

"O da ne–" Martin sözünü bitiremedi.

"Drone!" dedi Lamar. "Birileri bizi drone'la takip ediyor! Bu iş çığırından çıktı Sophie, bu geri zekâlılar yüzünden uluslararası kriz çıkacak. Ne yaptıklarını san–"

"Bizi takip etmiyorlar," dedi Martin. Başını uzatmış arkaya bakıyordu.

Sophie frene bastı. Cip etrafında bir toz bulutu kaldırarak kaydı ve sarsılarak durdu. Sophie kapısını açıp emniyet kemerini çözdükten sonra kendini arabadan dışarı attı. Birkaç saniye sonra Lamar ile Martin de arabadan indi ve üçü yolun ortasında durup geldikleri yöne doğru bakmaya başladılar.

Bıyıklı ikizler durmuşlardı. Daha doğrusu, plakası olmayan bir çift Humvee onları durdurmuştu. Şimdi de bu araçların içinden bir dolu asker çıkıyordu. Bir an için Sophie gerçeklik algısını yitirir gibi oldu; rüya görüyordu sanki. Bu arabalar nereden çıkmıştı?

"İki dakika önce yoktular," dedi yüksek sesle, şiddetle esen sıcak rüzgârı teninde hissediyordu. "Yolda olsalar görmez miydik?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Az önce tepelerinde vızıldayan drone şimdi ağaçların bittiği yerde havada asılı duruyor ve yüksek ihtimalle tüm bu olup biteni canlı yayınlıyordu. Peki izleyen kimdi? Ve neredeydi?

"Ağaçların orada," dedi Martin. Cipin arkasına doğru yürüdü, bir eliyle hâlâ ağrıyan başını ovalıyordu. "Orada saklanmışlardı."

Sophie dikkatle baktı. Bu askerler Derin Proje'nin Derveyî'deki kampından değillerdi. Bir kısmı Amerikan ordusunun armasını taşıyor, diğerleri ise Kürt askerlerine benziyordu. İki ordunun askerleri, ortak operasyonlarını Erbil'deki bir harekat üssünden yürütüyordu fakat bu operasyonlar bölgede kalan IŞİD militanlarına karşı verilen mücadelenin bir parçasıydı – Amerikan ordusu, görünüşte Kürtlerin terörist oluşumların kökünü kazımasına yardım ediyordu. Öyleyse bu askerler şimdi kazı alanına giden yolu tutmuş ne yapıyorlardı?

"Bekliyorlardı," dedi Lamar. "O hâlde bu adamların bizi takip edeceklerini biliyorlardı, öyle mi?"

"Yani," dedi Sophie derin bir nefes alarak, sakinleşmeye başlamıştı. "Kimsenin bilmemesinden iyidir."

Lamar ters bir bakışla karşılık verdi. "Bizi izlemelerinde bir sorun yok mu yani?"

Martin güldü. "Peşimizde kötü niyetli adamlar var ve bizim elimizden bir şey gelmiyor. Ben bu konuda Sophie'den yanayım. Bizi korumak isteyen birileri varsa istedikleri kadar takip edebilirler ki büyük ihtimalle Ellison'ın da bundan haberi vardır."

Sophie de böyle olması gerektiğini düşündü – bu askerlerin niyeti her neyse, kazı alanının güvenliğini sağlayan birliğin komutanı Binbaşı Ellison'ın bundan haberi olmalıydı. Askerler bıyıklı ikizleri kelepçeleyip araçlardan birinin arkasına bindirirken, bu olayın daha kötü sonuçlar doğurmamasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ümit etti. Burası çatışma bölgesiydi; sükûnet uçucu bir şeydi ve en ufak bir kıvılcımla her şey alev alabilirdi. Arkasında UNESCO sponsorluğu bulunsa bile, Avrupa Bilimsel Keşif İttifakı'nın bölgedeki tüm hükümetleri kazının ilerleyebilmesi için ikna edebilmiş olması bir mucize sayılırdı.

"Bundan sonra ne olacaksa da fazla gürültü patırtı kopmamasını umalım," dedi. "Burada problem çıkardığımızı düşünürlerse kimin ne diyeceğine bakmadan Amerikalılar da Iraklılar da bizi saniyesinde postalar."

Telefonu cebinde tekrar titredi ama bu sefer bir mesaj gelmemişti. Biri arıyordu. Telefonu eline alırken içi korkuyla doldu ve arayanın Steven olmasını diledi. Buradaki ironinin farkındaydı ama yine de annesinden gelecek beklenmedik bir telefondansa onu tercih ederdi. Telefonu aldığında, arayanın ikisi de olmadığını gördü.

"Beyza?" diye açtı telefonu. "Ne oldu?"

Lamar ve Martin ona döndü ama Sophie ikisini de görmezden geldi ve dinlemeye başladı.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu Profesör Beyza Solak. "Buraya gelmen lazım."

"Bir şey mi var? Kaza mı oldu?"

Martin de soru sormaya başlayacaktı ama Sophie elini kaldırıp susmasını işaret etti.

"Güzel bir kaza oldu," diye cevap verdi Beyza. "En aşağıda... Tapınak duvarında... Alton duvarı çatlattı."

Sophie'nin yüreği hopladı. Bakışlarını Lamar'a çevirip konuşmayı sürdürdü. "Nasıl yani *duvarı çatlattı*?"

"Duvar çatladı işte. Dahası da var," diye devam etti Beyza. "Üzerinde bir delik var. Ve ötesinde başka bir oda daha var, Sophie. Duvarlarında yazılar var. Bir çeşit çivi yazısı ama hiç böylesini görmemiştim. Daha önce bulduklarımız gibi değil. Henüz birkaç santimetre görebildik. Duvar dengesiz, o yüzden çok dikkatli olmamız lazım. Ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Of," Sophie derin bir nefes aldı. "Tamam, Beyza, geliyorum. On beş dakikaya oradayım. Ben gelmeden kimse içeri girmesin."

Beyza güldü. "Merak etme girmezler. Ekip senden çok duvarın üzerlerine çökmesinden korkuyor."

Sophie telefonu kapattı ve cebine geri koydu, Steven'dan gelen mesajlar aklından çıkmıştı. Martin ve Lamar'a baktı, ona bir şeyler soruyorlardı ama şu an sorularını algılayamıyordu. Kafasında Beyza'dan aldığı bilgileri değerlendiriyor, bunların ne anlama geldiğini düşünüyordu.

Askerler araçlarına binmişlerdi. Bir tanesi de bıyıklı ikizlerin arabasını kullanıyordu. Humvee'lerden bir tanesi Sophie'ye yaklaştı ama Sophie'nin şu an askerlerle ilgilenecek zamanı yoktu. Yeni ortaya çıkan bu gizemin kıvılcımları içinde bir alev yakmıştı. Akademik kariyerini tam da bu yüzden bırakmıştı; keşif yapmanın tadı, karanlıklarda kalmış geçmişin verdiği heyecan...

"Lamar," dedi. "Sen burada kalıp askerlerle konuş. Ne öğrenmek istiyorlarsa söyle, sen de öğrenebildiğini öğren. Ben Martin'le kazıya gidiyorum, sonra da seni alması için birilerini göndereceğim."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Sophie başını yana eğdi. "Az önce konuştuklarımızın en azından bir kısmını duydun. Sence şaka mı yapıyorum?"

Lamar gözlerini devirdi. Sophie'yi şu an tartışmanın bir anlamı olmadığını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu. Cipin içinden bir şişe su aldı, sonra da Humvee'ye doğru yürümeye başladı.

Martin sırıtarak yolcu koltuğuna geçti. Sophie direksiyona oturdu, motoru çalıştırdı ve cipi döndürdü. Lamar'ı burada, arkasından kaldırdığı toz toprağın ortasında bıraktığı için kendini kötü hissetse de, Humvee'nin yanına yanaşıp eliyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lamar'ı gösterdiğinde askerlerden biri başını sallayarak onay verince artık içi rahat bir şekilde gidebileceğine karar verdi.

Evet, Lamar bir müddet ona kızgın kalacaktı. Ama Sophie gizli odada açığa çıkacak şey sayesinde kendini affettirebileceğini umuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3. BÖLÜM

"Bu yalnızca çılgınlık da değil," dedi Beyza. "Aptallık ve şu anki liderliğini sorgulatıyor."

Sophie burnundan soluyordu ama sakin kalmak için kendini zorladı. Beyza liderliğini sorgularken başkalarının duyabileceği bir yerde ona patlamak hiç iyi bir fikir değildi. Ne yapacaktı? Beyza'nın henüz bir yüksek lisans öğrencisi olan Elio Cortez'le aylardır yaptığı kaçamakları çalışanların önünde afişe mi edecekti? Bu sadece işleri daha beter ederdi.

Sakin bir şekilde, "İstediğin kadar sorgula ama proje direktörü benim," diye cevap verdi. "Bize çok yardımın dokundu, profesör, bölge tarihine bu kadar hâkim olman bizim için büyük bir şans ama burada kalmak zorunda da değilsin."

Tapınağa bir sessizlik çöktü. Sophie ve Beyza konuşmak için odanın gözden uzak bir ucuna, sunak olduğunu tespit ettikleri yüksek bir taş platforma geçmişlerdi ve seslerini yükseltmemeye çalışıyorlardı ama görünüşe göre odanın akustiği onlardan yana değildi.

Tapınak dikdörtgen biçimindeydi; uzunluğu on beş metre, genişliği onun yarısı kadar, yüksekliği de üç metre vardı. Duvarlardaki ve sunaktaki sembollerin sınıflandırılması tamamlanmıştı. En yoğun olduğu dönemde, Derin Proje'de seksen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yedi kişi çalışmıştı – zeminin üzerinde kurulmuş olan, genelde *üst taraf* diye bahsettikleri kampta güvenliği sağlamakla görevli askeri birlik buna dahil değildi. Artık işin büyük kısmı tamamlanmış, aşağıda çalışanların sayısı elli bire inmişti ve birkaç gün içinde bir grup insanın daha alandan ayrılması bekleniyordu.

Alton Carr, tapınak dosyasını kapatmadan –en azından bu proje için– son notları almakla görevlendirilmişti. Fakat o esnada, ekibin duvardaki kabartmaları kâğıda geçirirken meydana getirdiği çatlağı fark etmişti. Çatlağın ardında ise bir boşluk vardı. Diğer taraftaki bir şeyi –belki başka bir oda, hatta odalar– gizlemek için duvarın ardında büyük büyük taşlar bir araya yığılmış, bunlar kabaca bir harçla tutturulmuş ve üzerleri örtülmüştü.

Şimdi tapınakta yedi kişiydiler; Sophie, Beyza, Alton ve ekipten dört kişi daha... Alton ve diğerleri, görünürde duvarı dikkatle kazıyor, bu esnada fotoğraflar çekiyor, işaretler koyuyor ve notlar alıyorlardı fakat henüz duvarda yalnızca dar bir delik açabilmişlerdi. Bu delikten de diğer taraftaki odaya uzanan taş yığınının bir buçuk-iki metre olduğu seçilebiliyordu.

Sophie içeri girmek istiyor, Beyza ise bunu sorumsuzca buluyordu.

"Dr. Durand," diye söze başladı Beyza, Sophie'nin tercih ettiği soğuk, resmi tona aynı şekilde karşılık vererek. "Eğer bunun için resmi yollardan itiraz etmem gerekiyorsa–"

Sophie ona yaklaştı, neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Boyları ve vücut yapıları birbirine benziyordu, inatçı karakterleri de öyle.

"İtirazın dikkate alındı." Eliyle odadakileri gösterdi. "Gördüğün gibi herkes de duydu."

Beyza tartışmaya devam etmek istiyor gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerinin içi Sophie'nin daha önce hiç görmediği şekilde parlıyordu. İki kadın, ilk günden beri çok iyi anlaşmışlardı. Hatta bu sabaha kadar arkadaşça bir ilişkileri vardı –Sophie'den aşçı için biraz tahin getirmesini isteyen Beyza'ydı– ve Sophie bu iş bittikten sonra da arkadaş kalabileceklerini umuyordu. Ama kararını vermişti.

Beyza iç geçirdi ve pes etti. Sophie başıyla onayladı ve yanından geçip duvardaki deliğe doğru yürüdü. Burada Alton ve diğerleri her parçayı sınıflandırıyor, çıkardıkları taşları kenara alıyorlardı. Sophie, sarsıntı geçirmiş olmasından endişelendiği için Martin'e gidip biraz uzanmasını söylemişti. Şu an odada bulunanlardan üçü Martin'in yüksek lisans arkadaşlarıydı. Diğer ikisi, Alton ve Marissa, Avrupa Bilimsel Keşif İttifakı tarafından görevlendirilmiş arkeologlardı. Sophie ekibine büyük saygı duyuyordu, çoğu ekip üyesini kendi seçmişti. Özellikle Marissa, ekibin arka planda kalan, güvenilir belkemiği olmuştu.

"Hey, Soph," dedi Alton, Sophie'nin önünü kesip. "Bir şey sorabilir miyim?"

Sophie gülümsedi, gözlerini yumdu ve başını salladı. "Sen de mi?"

Alton mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sormazsam içim rahat etmeyecek. Niye acele ediyoruz?"

Sophie yine gerileceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Zeki, sessiz ve çok becerikli biri olan Alton sempatik tavırları ve gülümsemesiyle o kadar cana yakındı ki grubun arabulucusu olarak nam salmıştı. İngiltere'nin kuzeyindeki küçük bir kasabadan, kömür madencisi atalarının tarihiyle olan bağlarını hiç koparmamış bir aileden geliyordu. Ailesinde yüksek öğrenim gören, yurtdışında yaşayan ilk kişiydi ve onları çok özlüyordu ama arkadaş canlısı doğası sayesinde gittiği her yerde yeni bir aileye sahip olabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie, "Alton," diye söze başladı.

Ama o an Alton'un gözlerini ondan ayırdığını ve bir kılavuz ararcasına Beyza'ya baktığını fark etti. Gözlerini devirdi ve yürümeye devam etti. Ne kadar tatlı ve iyi niyetli de olsa, Alton'un hâlâ diplomasi ve patron-çalışan ilişkilerine dair öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Demek istediğim," dedi Alton, şimdi Sophie'nin yanından yürüyordu, "eğer Lamar burada olsaydı seni bundan vazgeçirebilirdi. Ve eğer benim de bir söz hakkım varsa, hemen içeri girmektense bir de Lamar'ın seni ikna etmeyi denemesini beklemek mantıklı olabilir."

Sophie duvardaki deliğin önünde durdu. Elini deliğin kenarına koydu ve içeriye, bir bariyer oluşturmak için kullanılmış büyük taşlara baktı. Sırtı ekibe dönük hâlde, derin bir nefes aldı ve içinde bulunduğu, toz ve topraktan oluşmuş odanın tozlu, yıllanmış havasını içine çekti.

Kaç defa bu odada ne tür bir ibadet yapılmış olabileceği üzerine konuşmuşlardı? En azından yüz defa olmalıydı. Dışarıdaki dünyaya bitmek bilmeyen bir kriz ortamı hâkimdi; küresel çapta, günden güne kötüleşen bir kargaşa... Fakat burada, bu yeraltı şehrinde, insanların yaşadığı, sevdiği, dua ettiği, her şeyin toprağın altında yaşandığı bu yerde geçmişin sırları aydınlanıyordu. Önlerinde aydınlanmayı bekleyen yeni gizemler de vardı ama Sophie için bu gizemlerin en güzel yanı, taşa kazınmış gibi –ki bu durumda kelimenin tam anlamıyla öyleydiler– kesin ve net olmalarıydı. Geçmiş, keşfedilmeyi bekliyor ama hiçbir tehlike barındırmıyordu. Risk taşımıyor, yalnızca hayranlık uyandırıyordu.

Evet, hâlâ şaşırtıcı olabiliyordu. Ama hayal kırıklığına uğratmıyor ya da kimseyi öldürmüyordu; bunlar daha çok günümüz dünyasında olan şeylerdi.

Sophie bir arkeoloji profesörü olarak sürdürdüğü yaşamı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geride bırakmıştı. Her şey, New York Doğa Tarihi Müzesi'ndeki bir hayır etkinliğinde başlamıştı. Müze, Avrupa Bilimsel Keşif İttifakı'nın direktörü Alex Jarota'ya bir ödül vermişti. Alex daha sonra Sophie'yi bulmuş ve etkinliğe katılmasının bir nedeninin de onunla tanışmak olduğunu söylemişti. Gecenin sonunda, bol miktarda şaraptan sonra, Sophie'yi neredeyse akademik kariyerini bırakıp onunla çalışmaya ikna etmişti. Sophie o gece etkinliğe tek başına gelmiş olmasaydı –Steven bir konferans için şehir dışındaydı– Alex bu kadar ileri gidemezdi.

Sophie ilk başta teklifi reddetmişti. Ama kuruluşun özel konumunu düşündükçe, içindeki ses git gide daha da yükselmişti: *Hep bunu istemiştin, o yüzden aptallık etme.* Avrupa Birliği tarafından finanse edilen ittifakta, sponsor bulmak için kimsenin ağız kokusunu çekmek zorunda kalmadan çalışabilecekti. Geçmişte sessiz, sakin ve azimli bir çocuk olan Sophie, bir yetişkin olarak da bu özelliklerini büyük oranda koruyabilmişti. Bir zamanlar yitirmenin eşiğine geldiği hayatını en verimli şekilde yaşayabilmek için çok çalışıyordu, ancak yakaladığı düzeni bozabileceği düşüncesiyle büyük adımlar atmaktan da çekiniyordu. Babasının sağlığı kötüleşip annesi Fransa'ya onun yanına taşındığında, bu düzen ortadan kalkmıştı. Gerçekten yaşamak istediği hayatı elde etmek için bir adım atma fikri ürkütücü gelmişti ama artık bu hayat hemen önünde duruyordu –tek yapması gereken ona uzanmaktı– ve bu fırsatı tepemezdi.

New York Üniversitesi'ndeki işverenleri küçük bir hayal kırıklığına uğrasalar da durumu anlayışla karşılamışlardı. Steven ise büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve pek az anlayış gösterebilmişti. Fakat Sophie hep tarihin parçalarının tozunu almanın, geçmişi açığa çıkarmanın ve bunları dünyayla paylaşmanın hayalini kurmuştu; bunlar dünyanın büyük bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kısmının umurunda olmasa bile. Yaptığı işlerden çoğu insanın haberi bile olmayacaktı ve bu hiç sorun değildi. Arkeoloji kitaplarında boş kalmış yerleri doldurarak geçecek bir hayat fikri onun için harikaydı.

Sophie tüm bunlar için Alex Jarota'yı suçluyordu. Fransız adam ona hayranlık duyuyordu ama hayranlık duyduğu pek çok kişi vardı – en çok da kendisi. Hırslı biriydi; kariyerinde ilerlemek ve bunu kuruluşunun şöhretini ve faaliyet alanını büyüterek yapmak istiyordu. Bunun için de, tüm proje yöneticilerinin –Sophie gibi– onun bu tutkusunu paylaşmasını bekliyordu. Evet, Sophie'yi uzmanlığı için istemişti ama aynı zamanda onun da kendisi gibi şöhrete ve statüye önem veren biri olmasını istiyordu. İkisi de Sophie'nin ilgisini çekmiyordu... ama öğrenmeye çalışıyordu.

Marissa diğerlerine aldırmayıp Sophie'nin yanına geldi ve el fenerini ona uzattı. "Bunu al."

Sophie gülümsedi. Kısa kızıl saçları ve siyah çerçeveli babaanne gözlükleriyle Marissa bir arkeologdan çok bir punk grubunun bas gitaristi gibi görünüyordu ve tavırları da bu görüntüsüyle uyumluydu.

"En azından bir kişi benden yana," dedi Sophie.

"Çok sevinme," diye yanıtladı Alton. "Marissa yalnızca diğer tarafta ne olduğunu öğrenmek istiyor, yoksa ezilip ölsen de çok umursamaz."

"Alınma ama haksız sayılmaz," dedi Marissa, omuz silkerek.

"Alınmadım," dedi Sophie.

Henüz delikten bakmamıştı bile. Duvardaki çalışmayı bölmek istememişti ama şimdi delik ince birinin içeri girebileceği kadar genişlemişti neredeyse ve Sophie'nin kararı kesindi. Yüksek yoğunluklu el fenerini açtı, ince ışık içeriyi aydınlattı. Doğru açıyı ayarlayabilmek için birkaç saniye uğraşması ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rekti ama sonra içeri baktığında gizli odanın diğer ucundaki duvarı görebildi. Ensesinde bir sıcaklık hissetti ama bu sefer sebebi utanç ya da öfke değildi.

"Çivi yazısı," dedi. "Ama Beyza haklı – daha önce görmediğim bir tür."

"Doğruladığın için eksik olma," dedi Beyza, sesi tapınakta yankılandı. Sophie'nin rütbesini devreye sokmasına bozulmuş, sunaktan ayrılmamıştı.

Öğrencilerden, beti benzi atmış olan biri, yanındakine bir şeyler fısıldamaya başladı.

"Bir şey mi var, Rachel?" diye sordu Sophie, sert bir tonla.

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Hayır, Dr. Durand. Sadece..." Etrafına baktı. "Sesi duymadınız mı?"

"Ne sesi?" diye sordu Alton.

Rachel'ın suratı asıldı, tapınağın aydınlatma teçhizatının arkasında, gölgede kalan köşeye baktı ve kafasını salladı. "Bilmiyorum." Başını yukarı kaldırdı. "Ben pek iyi değilim. Biraz dışarı..."

Sorusunu tamamlayamadan sesi kısıldı. Sophie'nin kaşları çatıldı, Rachel'ın neşi olduğunu merak etmişti ama yine de onu gönderdi. "Gidip biraz uzan. Ama önce Martin'e bir bak."

Rachel minnettar bir şekilde başıyla onayladı, karanlık köşeye kaçamak, gergin bir bakış attıktan sonra tapınaktan hızla çıktı.

"Haydi," dedi Sophie. "Oyalanmayalım."

Beyza isteksizce somurttu ama Sophie onu görmezden geldi. Açıklıktan seçebildiği çivi yazıları, gördüğü kadarıyla daha önce karşılaştıklarından farklıydı, yine de sembolleri aklında yorumlamaya çalıştı. Eğik çizgiler, hilaller ve yayılmış figürler... Sıra dışı görünüyorlardı, Sophie yine de yazının bir kısmını anlamlandırabileceğini düşünüyordu. Neydi o kalıp? *Zeus'un kudreti*... hayır. *Zeus'un nimetleri*.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Zeus... Kuzey Irak'ta...

Yakın zamanda, arkeologlar Türkiye'deki Perga antik kentinde elde ettikleri bulgularda yoğun bir Yunan etkisi fark etmişlerdi, Yunan mitolojisinden figürlerin resmedildiği, şaşırtıcı derecede iyi korunmuş mozaikler gibi. Ama şu an baktığı şey bir mozaik değildi.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı.

Alton, Sophie'nin yanındaki duvara yaslandı, kollarını kavuşturup serseri gülümsemesini takındı. "Hepimiz bunu öğrenmek istiyoruz. Ama canımız pahasına değil."

Sophie karşılık verme arzusunu bastırdı. Feneri kapattı ve ekibe doğru döndü. Tapınağın diğer ucunda, girişin ötesinde birkaç siluet gördü – kazıda çalışan, şu an yöneticilerinin ne akla hizmet böyle bir şey yaptığını merak eden işçilerdi bunlar. Tapınaktaki konuşmalar yayılmaya başlamıştı.

"Beyza, yaklaşsana," dedi Sophie.

Arkadaşı –eğer hâlâ arkadaşı olduğu söylenebilirse– ifadesiz bir yüzle Sophie ve diğerlerinin yanına yaklaştı. Sophie, onların tapınağın çeşitli yerlerine yerleştirilmiş ışıkların etkisiyle altın bir tonda aydınlanan, yer yer gölgeli yüzlerine baktı. Alton'un sol kaşında, bu açıdan çok daha derin görünen, gölgeyle iyice vurgulanan bir yara izi vardı. Bu tuhaf ışık hepsine antik bir hava vermişti, sanki sepya bir fotoğraftan fırlamış gibi duruyorlardı. Otuz beş yaşında olan Beyza; kulaklarının arkasına attığı fazla uzun olmayan saçları ve şüpheyle kıstığı gözleriyle, olduğundan birkaç kuşak yaşlı görünüyordu. Diğerleri hayalet gibi duruyordu ama sonuçta hepsi onun ekip arkadaşlarıydı ve onlara haksızlık etmişti.

"Ben giriyorum. Beklemeyeceğim," dedi.

Alton yine konuşmaya başladı ama Sophie elini kaldırarak onu susturdu.

"Tehlikeli olduğunu biliyorum ama yine de gireceğim. Bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gün ne olduğunu hepiniz biliyorsunuz. O adamlar –her kimseler artık– şu an gözaltındalar ama orada ne kadar kalacaklarını biliyor muyuz? Ya da onlar gibi başkaları da gelip burada ne bulduğumuza bakmak isteyene kadar ne kadar vaktimiz olduğunu? Bu projede çok az bölünerek bu kadar uzun süre çalışabildiğimiz için şanslıyız. Burada kimseyi rahatsız etmiyoruz. Ama tam olarak neredeyiz ki? Kürdistan? Evet... Irak? Evet... Ama o konuda da fikir ayrılığına düşenler var öyle değil mi?"

Beyza dilini şaklattı. "Devletimi suçlama."

Sophie iç geçirdi. "Suçlamıyorum. En azından diğer herhangi bir devletten fazla suçlamıyorum. Ama Atatürk Üniversitesi istediği kadar modern, ilerici bir yer olsun, Türk hükümetinde burada bulacağımız şeyler üzerinde hak iddia etmek isteyen kesimler olduğunu inkâr edemezsin. Şu an resmi olarak Irak'tayız ama bu bölge bin yıl boyunca birden fazla defa el değiştirdi, bu yüzden burada bulacağımız şey her neyse bırak Avrupa Bilimsel Keşif İttifakı'nı, Kürtlere ya da Iraklılara da ait olmayabileceği pekâlâ iddia edilebilir."

Beyza derin bir nefes aldı. "Tamam. Devam et."

"Söylemek istediğim şu; burada çok çalıştık ve ben yaptığımız işin doğru dürüst muamele görmesini, tarihi eserlerin UNESCO'nun belirttiği şekilde taşınmasını istiyorum." Sophie tekrar arkasını döndü, el fenerini açtı ve duvardaki deliğin içine doğru tuttu. "Bu duvarın ardında her ne varsa, daha önce görülmemiş bir şey. Beni aradığında sesinin titrediğini fark ettim, Beyza, biliyorum sen de böyle düşünüyorsun. Şu an heyecandan ensem karıncalanıyor. Hiçbir antik medeniyette durduk yere gizli oda inşa edilmemiştir. Bilgi ya da tarihi eser; içerde ne olduğunu bilmek istiyorum ve biz işimizi bitirmeden birkaç casusun gelip de onu bizden çalmasını istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lamar–" diye söze başlayacak oldu Alton.

Sophie gözlerini devirdi. "Ben Lamar için çalışmıyorum, o benim için çalışıyor. Evet, sayesinde makul kararlar verdiğim olmuştur. Şu an askerlerle uğraşıyor... ya da onu alması için kimi gönderdiyseniz onunla beraber yoldadır. Ama sonuç olarak..."

Cümleyi birkaç saniyeliğine havada bıraktı, bileğindeki lastik tokayı çıkarıp saçını toplamaya başladı.

"Lamar bu deliğe sığmaz." Lamar kısa boylu olsa da omuzları genişti. Spor salonu ziyaretlerini aksatmazdı.

Sophie arkasını dönüp deliğe yaklaştı. Bir kez daha dar açıklıktan içeri doğru ışık tuttu, daha sonra el fenerini kapatıp cebine koydu. Bir an tereddüt etti. Alex Jarota hırslı biri olmasını; hem kendi kariyeri hem de onunki için şan şöhret peşinde koşmasını istemişti. Beyza ve diğerleri de orada sıkışabileceğini, ya da üzerine düşen bir kayanın altında ezilip ölebileceğini veya mahsur kalabileceğini düşünüyordu – böyle bir riskin o da farkındaydı. Yapmak üzere olduğu şey biraz aptalcaydı. Sophie, kendine bunu keşif tutkusuyla ve yaptığı işi korumak amacıyla yaptığını hatırlattı, diğerlerine de söylediği gibi.

Bunun gerçekten doğru olup olmadığını düşünmek için bir an durdu ve emin olamadığını fark etti.

Derin bir nefes aldı, Alton'a baktı.

"Bir destek at bana," dedi. "Ve ölürsem Beyza'nın mezar taşıma 'Ben sana demiştim' yazmasına engel ol."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4. BÖLÜM

Sophie, duvardaki delikte yolun yarısına geldiğinde cesaretini yitirdi. Sıkıştığını hissediyor, dört bir yanını saran taş yüzeyler, üzerinde yalnızca ince bir kumaş olan sırtını, göğsünü, kalçalarını ve bacaklarını çiziyordu. Bir taş çıkıntısı karnına baskı yapıyordu ve Sophie şu yaptığını birkaç hafta önce denemiş olsaydı delikte bu kadar bile ilerleyemeyeceğini biliyordu. Her saha görevinde çabucak kilo verirdi. Ama bu kadar incelmiş olmasına rağmen yine de kalçaları sıkışmıştı.

Bir yandan annesinin yüzünü kızartacak küfürler ederek kollarını ileri uzattı, altında uzanan taş yığınının ufalanan yüzeyini parmaklarıyla sıyırdı. Ne zaman bir-iki santim ilerlese, elleriyle duvarın diğer tarafındaki boşluğa uzanabilmeyi, kendini kolayca dışarı çekebileceği bir pozisyon alabilmeyi ümit ediyordu. Ama arkadaki ekip arkadaşları hâlâ uzanıp ayaklarını tutabilecek mesafedeydi ve Sophie fazla bir ilerleme kaydetmediğini biliyordu.

"Dikkatli ol," dedi Beyza. "Fazla kuvvet uygularsan–"

"Biliyorum."

"Tependeki duvardan bir parça koparsa–"

"Biliyorum dedim!"

Alton, Sophie'nin bileğine hafifçe dokundu. Sophie, Alton

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu biliyordu çünkü beline kadar deliğe girip kendini ilk kez içeri çektiğinde sol tarafında o vardı. O ve Joe Bonetti, yukarı uzanmasına yardımcı olmuş, onu fırlatma tüpüne yüklenen bir torpido misali deliğin içine doğru itmişlerdi.

"Seni geri çekebiliriz," dedi Alton.

Sophie ürperdiğini hissetti. "Hayır," diye fısıldadı, Alton'un duyabileceğinden emin değildi. Yıllanmış tozun ve zengin, topraksı aromasıyla etrafını saran tarihin kokusunu alabiliyordu. Bu havayı soludukça korkusu hafifledi. Yanağını altında uzanan keskin taş yüzeye dayadı, tekrar derin bir nefes alıp verdi ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Gözleri kapalı, etrafını saran taşları hissetti. İlk başta gözüne yeteri kadar yer var gibi görünmüştü, şimdi de kendini yanılmış olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Evet, şu an bulunduğu noktada sıkışmıştı ama az önce kazı gereçleriyle içeri ulaşıp deliği bir parça genişletebilmişlerdi ve bir göz gezdirdiğinde buradan geçebileceği düşünmüştü.

Bu kadar emin olmayacaksın işte, diye düşündü, *sonra böyle kıçını yırtarsın.* Bu noktada tüm problemin kaynağının kıçı olduğu düşünülürse bunun komik bir yanı vardı. Daha önce hiç poposunun dolgun olduğunu düşünmemişti ama şu an o poponun ve kalçaların esiri olmuştu.

Tekrar derin bir nefes alıp verdi, ciğerleri yanıyordu; zamanında aldığı onca kemoterapi ve radyasyondan ne kadar hasar görmüş olduklarını ve kalbinin daha ne kadar strese dayanabileceğini merak etti. Sophie bu tip endişelerinden kimseye bahsetmezdi. Aynı şeyi yaşamayan, anılarının arasında kimi yavaş yavaş ölen hasta çocuklarla dolu bir klinik olmayan kimse onu anlayamazdı. Artık ne kadar sağlıklı ve güçlü hissetse de, o anılar hâlâ hayalet misali zihninin koridorlarını işgal ediyordu ve biliyordu ki hep orada kalacaklardı.

"Tamam," diye fısıldadı kendi kendine. Nefes alıp verdi,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ciğerlerini iyice boşaltarak kendini olabildiğince küçültmeye çalıştı.

İleri doğru hareket edemiyordu. Onun yerine, kalçalarıyla sağ sol yapmaya başladı. Aklında, kalça kemiğini kullanarak süründüğünü canlandırdı. Kollarını uzattı, omuzları esnedi, parmaklarını altındaki yüzeyi oluşturan taşların arasına geçirdi. Poposunu düzleştirdi, kalçalarını iki yana hareket ettirdi ve iki santim ilerledi. Küçük bir zafer sevinci yaşarken, duvarın sıvası başından aşağı dökülmeye başladı. Ağzı toz ve toprakla doldu.

Hızlıca bir nefes aldı ve tepesinde bir şeyin kımıldadığını hissetti; keskin bir taş, duvarın bir parçasıydı, diğer parçalarla birlikte hareket ediyordu. *Aptal. Tam bir aptalsın*, diye düşündü. Belki de bu, işleri son batırışıydı.

Aklı telefonuna, Steven'dan gelen cevaplanmamış onca mesaja gitti; belki de hiç cevaplayamayacağı mesajlara... Verdiği karardan pişman olmasa da, Steven daha iyisini hak ediyordu.

Ekibi başladığı yerde, tapınakta toplanmıştı. Onu devam etmesi için cesaretlendiriyor ya da geri gelmesi için ikna etmeye çalışıyorlardı ama Sophie bu noktada geri dönmenin de ilerlemek kadar tehlikeli olabileceğini düşünüyordu. Her halükârda üzerindeki tonlarca taşı yerinden oynatma ihtimali vardı. Bu kadar akılsızca bir şey yaparak ekibine nasıl bir lider imajı çizmişti? Bu soru beklenmedik bir anda aklına gelmişti ama cevabı biliyordu. *Hırslı bir lider, kararlı bir kadın*... Bu cevap Sophie'nin zihninde patronu Alex Jarota'nın sesiyle yankılanmıştı. Ona bu hırsı aşılayan, bu ateşi yakan Alex'ti.

Hayır. Düpedüz saçmalıktı bu. İsterse kendini kandırabilirdi ama şu an zamanı değildi. Şu an bu noktada, Alex'in yalnızca onun içinde zaten var olan hırsı açığa çıkardığını kabul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmesi gerekiyordu; sanki hayatı boyunca hayallerinin peşinden gitmesi için bir onay beklemişti.

Tabii buradan çıkmayı başaramazsa hayalleri de onunla birlikte ölecekti.

Titremeye başladı, boğazı düğümlenmişti. Çaresizlik hissine karşı koydu ve gözlerine dolmak üzere olan yaşları tuttu. İçindeki çelik iradeye ulaşabilmek için, hissettiği dehşetin derinine indi. Daha önce de ölüm tehlikesi yaşamıştı. Sahada kemiklerini kırmış, en azından bir defa beyin sarsıntısı geçirmişti ve dostça karşılanmadığı yerlerde bulunmuştu. Fakat hayatta kalmıştı, bugün de öyle olacaktı. Uğruna kendini tehlikeye attığı cevaplara ulaşmadan ölmeyecekti.

Derin bir nefes alıp hızla verdi, kollarını iyice ileri uzattı, parmaklarını taşlara geçirdi ve kalçalarını öncekilerden çok daha sert bir şekilde sola çevirdi. Sonra sağa ve tekrar sola... Taşlar sırtını çizerken kendini bir parça öne çekebildi ve kalçaları serbest kaldı.

Arkada, tapınakta, ayaklarına fener tutan biri sevinçle bağırdı.

Kıçı, aşağı doğru sarkan keskin kayaya sürtündü. Taşın battığını hissetti, sonra tepesinde bir şey kımıldadı ve duvarın sıvası tekrar dökülmeye başladı. Bu sefer uzakta taşların sessizce yuvarlandığını duydu, sanki diğer odada bir şeyler yerinden oynuyordu.

Fakat sağ eli dışarı ulaşmıştı. Parmaklarını oynattı, etrafı yokladı ve gizli odaya vardığını fark etti – en azından elleri varmıştı. Onu engelleyen tek şey, alçakta duran, kuyruksokumuna baskı yapan o kaya parçasıydı.

"Artık sana yetişemeyiz," dedi Alton arkasından.

Sophie derin bir nefes aldı. Neler çektiği hakkında Alton'un en ufak bir fikri yoktu.

Nefesini verdi. İki eliyle deliğin ağzını tuttu, kalçalarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elinden geldiğince aşağı bastırdı ve kendini ileri çekti. Kaya kuyruksokumuna battı, teninde derin bir çizik açtı ve çatırdayarak, dökülen sıva parçalarıyla birlikte yerinden kımıldadı. Çok kısa bir an kolları serbest kaldı, ardından üzerindeki duvar kabarır gibi aşağı doğru hareket etmeye başladı. Kollarını gizli odanın iç duvarına yapıştırıp kendini hızla çekti. Kendini dışarı atarken duvarın gürültüyle çöktüğünü duydu.

Gizli odanın tozlu zeminine düştüğünde taş duvar hâlâ çatırdayarak çökmekteydi. Deliğin diğer tarafından içeri solgun bir ışık huzmesi geliyordu ama ayağa kalktığı esnada dökülmeye devam eden taşlar küçük tüneli iyice doldurdu ve birkaç saniye sonra Sophie neredeyse tamamen karanlıkta kaldı – artık yalnızca çok zayıf bir parça ışık içeri girebiliyordu.

İçinden geçtiği ama artık geri dönemeyeceği delikten gelen boğuk seslerin "Sophie!" dediğini duydu.

"İyiyim!" diye seslendi.

Diğer tarafta endişeyle bağırmaya devam ediyorlardı. Sophie ağzını duvardaki deliğe dayadı ve tekrar seslendi. "İyiyim! Bir şeyim yok!"

Birisi bağıranları susturdu ve neredeyse tamamen karanlıkta kalmış olan Sophie, o an hiç beklemediği, onu hayrete düşüren o sesi duydu.

"Ne halt ettin sen? Kafayı mı yedin?"

Lamar, diye düşündü yüzünde bir tebessümle. Evet, Lamar onun için çalışıyordu ama Sophie yine de hem meslektaşı hem de değerli bir arkadaşı –belki de kazıdaki tek gerçek arkadaşı– olarak gördüğü adamın diğerlerinin aksine onu bu yaptığından vazgeçirebileceğini bildiği için, gizli odaya tam zamanında girdiğini düşündü.

"Çok olası," diye cevap verdi. "Ama artık buradayım işte... Bu durumda senin yeni görevin de açlıktan ölmeden önce beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulmak oluyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İlk başta yanıt gelmedi. Sophie'nin yüzü düştü; duvarın iyice çöküp deliği tamamen tıkamış olabileceğini düşündü ama sonra içerden öyle bir gümbürtü gelmediğini hatırladı. Delikten hâlâ ince, zayıf ışık huzmeleri geliyor, etrafta toz zerrecikleri gibi uçuşan harç parçacıklarını aydınlatıyordu. Dört bir yanını saran karanlıktan usanmış, artık başka bir şeyler arzulayan Sophie, bu ışık parçalarını âdeta özümlüyordu.

"Yemek yemeden birkaç hafta yaşarsın," diye yanıtladı Lamar, bir şekilde şimdi sesi daha da uzaktan geliyordu. "Susuz da en fazla altı gün dayanırsın ama kolay olmaz. Ben başka şeyden korkuyorum."

Sophie kaşlarını çattı. Odanın tadı diline damağına yapışan yıllanmış, tozlu havasını içine çekti. Zayıf ışık demetlerine bakarken bir an donakaldı. Oksijen. Lamar oksijenin bitmesinden korkuyordu. Yeraltı şehrinin bu bölümünde de diğerlerinde olduğu gibi havalandırma şaftları varsa ve tıkanmamışlarsa bir sorun yaşamaması gerekiyordu ama içine kurt düşmüştü bir kere.

"Duvarı çökertmemeye çalışarak kazmanız lazım," dedi, duymakta güçlük çeken birisiyle konuşuyormuş gibi yüksek sesle.

"Tamamdır," diye cevap verdi Alton. "Korkma."

"Korkmamaya çalışırım."

Sophie alnını duvarın iç tarafındaki soğuk taş yüzeye yasladı. Buraya öyle tuhaf bir sıva çekilmemiş, yapıyı olduğundan, kaba bir taş yığınından başka bir şeymiş gibi göstermek için çaba harcanmamıştı. Kollarını iki yana uzattı ve sahte duvarın bitip pürüzsüz, yumuşak volkanik kayanın –tüf, ya da Fransızcasıyla *tuffeau*– başladığı noktayı buldu; bu kaya yumuşak, oymaya müsait yapısıyla mağara ve tünel yapmayı kolaylaştırıyor, havaya maruz kaldıktan sonra da sertleşiyordu. Türkiye'nin Kapadokya bölgesinde, Bronz Çağı'na ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öncesine tarihlenen bu tür yeraltı şehirlerinin sayısı yüzden fazlaydı. Topraklarının sürekli akına uğradığı o çağlarda, bölge halkı yer üstündeki yerleşimlerinin kademelerce altında; pazar yerleri, yaşam alanları ve ibadet merkezleriyle başlı başına şehirler kurmak zorunda kalmıştı.

Bu kazının ve keşfettikleri yeraltı şehrinin –Sophie bu şehre Kürtçede *aşağısı* anlamına gelen Derveyî ismini vermişti– en kayda değer yanı, Kapadokya'dan bin kilometre uzaklıkta olmasıydı. Evet, Derveyî belki Kürdistan'ın bir parçasıydı, belki de Irak hükümetine aitti ve UNESCO'nun, hatta Sophie'nin işverenlerinin de himayesi altındaydı ama Sophie için Derveyî onundu. Onun projesi ve son bir yıldır da eviydi.

Şimdi, belki mezarı da olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Ürperdi. Tedirgindi, teni nemli ve yapış yapıştı. Ani bir mide bulantısı hissetti ve hızla silkelendi. Nesi vardı? Sanki birden ateşi çıkmış gibiydi. Gözlerini kırptı, titreyerek kollarını etrafına sardı ve diğerleri duvarı aşamadan burada, karanlıkta başına bir şey gelirse ne yapacağını düşünerek on-on beş saniye süren bir panik dalgası yaşadı.

Sonra o an geçti. Zihni tekrar berraklaşmış gibiydi. Gözünün ucuyla gölgelerin kıpırdadığını görür gibi oldu. Sanki mağarada onunla duran gümüş renkli bir şey hareket etmişti.

Kendine gel be kadın, diye düşündü ve kendini zorlayarak karanlığa gülümsedi.

Küçük nefesler alıyor, bir yandan da odadaki oksijenin azalması hâlinde bunu fark edip edemeyeceğini merak ediyordu. Sağ cebine uzandı ve Marissa'nın verdiği ince ama güçlü el fenerini çıkardı. Yanında başka şey getirmemişti; gizli odayı bir an önce incelemek istemişti ve yanında olmadan yapamayacağı tek şey oydu. Tek ışık kaynağının o olacağını ise hesaba katmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie feneri açtı. İnce ışık içeriyi tedirginliğini bir parça giderebilecek kadar aydınlattı. Derin bir nefesle ciğerlerini doldurdu, kendine burada nefes alabildiğini, paranoyanın onu oksijensiz bırakamayacağını hatırlatarak içini rahatlattı.

"Bir şeyin yok," diyerek sessizce yatıştırdı kendini, yıllar boyunca pek çok kez yaptığı gibi.

Sonra etrafına bakmaya başladı. El fenerinin ince ışığı yavaş, akıcı bir şekilde ilerlerken o da dikkatle çevresini inceliyordu. Sahte duvar haricinde, odanın geri kalanı Derveyî'de bulunan diğer yerlere çok benziyordu; sanki taştan değil de sabundan oyulmuş gibi pürüzsüzdü.

Fakat yazılar farklıydı. Diğer odalar ve koridorlar da semboller ve antik yazılarla doluydu ama buna benzemiyorlardı. Dışarıdan baktığında da fark ettiği gibi bu çivi yazısı farklı bir dilde yazılmışa benziyordu ama şimdi gördüğü üzere bu yazı, oda boyunca dört bir yana boyanmış ve kazınmıştı. Kelimeler her yerdeydi. Bu alanda uzman olan Lamar'dı ama Sophie ekip duvarı kazana kadar yazıların bir kısmını tercüme etmeyi deneyebileceğini düşündü.

El feneriyle içerde yavaşça bir daire çizdi. Gizli oda, ona olduğundan daha büyük gibi gelmişti. Aşağı yukarı on sekiz metre kareye yayılan alan, hafif yüksek bir noktada duran ve odayla aynı malzemeden oyulmuş olan, bir çeşit sunak ya da masa olabilecek bir parça dışında hiçbir zaman dekore edilmemiş gibiydi. Fenerin ışığını biraz daha ilerlettiğinde, Sophie sunağın sol tarafında ışığın tam ulaşamadığı bir girinti olduğunu fark etti.

Girintinin çevresindeki yazılar farklı bir dilde yazılmıştı. Duvara karalanmış çivi yazıları gölgede kalan alandan biriki metre önce kesiliyor, on beş yirmi santimlik bir boşluktan sonra da Sophie'ye çok daha tanıdık gelen başka tip bir yazı başlıyordu. Gözlerini kısıp duvara yaklaştı, şimdi kalbi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

korkuyla değil sabırsızlıkla, keşif arzusuyla çarpıyordu. Karakteristik Dor lehçesiyle* yazılmış yazıyı gördü ve hemen tanıdı. Yüksek lisans yaparken, Pella Laneti olarak bilinen, 1980'lerde Antik Makedonya Krallığı'nın başkentinde keşfedilen kurşun tablet üzerinde uzun süre çalışmıştı. Ne anlama geliyor olabileceğini düşünerek uzun bir müddet yazıya baktı.

Bir uyarıydı bu, evet. Bundan şüphesi yoktu. Ama Pella tabletinin aksine, bir lanet değildi. Ona daha çok Dante'nin *Cehennem*'indeki uyarıyı hatırlatmıştı, "Her kimse buraya giren, tüm umutlarını geride bıraksın." Duvardaki yazı onun kadar cesaret kırıcı olmasa da açık ve net bir şekilde temkinli olmasını öğütlüyordu. *Burası, şehrin altındaki şehir, saklı bir yerdir ve Asya Kralı'nın izni olmadan kimse girmemelidir.*

Etrafındaki toz ve gölgelerden cevap beklercesine, "Asya Kralı mı?" diye sordu.

Birden, bir aydınlanma yaşayarak gülümsedi. "Gerçek olamaz bu!"

Duvara iyice yaklaştığını ve fenerin ışığının yandaki girintiye doğru kaydığını o an fark etti ve anladı ki önünde uzanan karanlığın alabildiğine derin görünmesinin sebebi burada taş bir duvar değil, bir tünel olmasıydı. Geniş, karanlık bir tünel.

Evet, bir tünel. Ve merdivenler; Asya Kralı'nın izni olmadan kimsenin giremeyeceği saklı yere, şehrin altındaki şehre uzanan, taştan oyulmuş merdivenler. Sophie bir an gerçeklik algısını yitirir gibi oldu, nefesi daraldı ama bunun sebebi oksijensizlik değil, hep hayalini kurduğu şeyin şu an gerçekleşiyor oluşuydu: Nesiller boyunca konuşulacak, hakkında yazılar yazılacak, okullarda okutulacak bir arkeolojik keşif.

---

* Bir antik Yunanca lehçesi. Yunanistan'ın kuzeybatısındaki dağlık bölgelerde ortaya çıkmış, milattan önce ikinci milenyumun sonlarındaki Dor istilasını takiben daha geniş bir alana yayılmıştır. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Heyecandan uyuşmuş hâlde, içeri girdiği çökmüş deliğe geri döndü. "Lamar? Beyza?"

"Buradayız!" diye döndü Beyza. "İyi misin?"

Sophie, "İyiyim!" diye bağırdı, zafer sarhoşluğunun etkisi altına girmişti. "Biraz yürüyeceğim. Seslendiğinizde yanıt vermezsem panik yapmayın."

"Yürümek mi?" dedi Lamar. "Ne yürümesi?"

Sophie, "Güven bana!" demekle yetindi.

Tekrar yürümeye başladı ve kendini kurduğu hayalin kollarına bıraktı; yüzünde bir tebessümle, zihninde sarhoş edici bir şekilde birbiri ardına dönüp duran düşüncelere teslim oldu. Bu düşüncelerden biri yerleşemeden diğeri yerini alıyor, hiçbiri aklında kalmıyordu.

Bir tanesi hariç... Girintinin başındaki uyarıyı geçip şehrin altındaki şehre giden merdivenlere doğru yürürken, kendi kendine mırıldandı.

"Kusura bakma, Asya Kralı," dedi, adamın emirlerini çiğniyordu.

Ne de olsa ona bir şey yapacak hâli yoktu. Büyük İskender iki bin yıldan uzun süredir ölüydü.

Sophie, Derveyî'nin kalbine doğru inerken, aşağıda şehrin en büyük gizemlerinin onu beklediğini biliyordu. Buna rağmen, attığı her adımda, vazgeçip geri dönmediği için de kendi kendine söyleniyordu. Ekibi bu yaptığına haklı olarak çok kızacaktı. Onlardan biri bu kadar pervasızca bir şey yapmış olsaydı Sophie ortalığı ayağa kaldırırdı. Ama şu karanlıkta oturup kurtarılmayı beklemekten başka yapacak işi yoktu... Ya da iki farklı tarihi dönemden uyarılar taşıyan bir gizemi araştıracaktı ve görünüşe göre bu uyarılardan biri Büyük İskender'in ta kendisinden geliyordu.

Birkaç basamak, dedi kendi kendine. *Altı üstü birkaç basamak iniyorum.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tekrar bir ürperme hissetti. Diliyle dudaklarını ıslattı ve alnındaki teri sildi. Derin bir nefes aldı, basamaklardan inmeye devam etti.

El fenerinin pilinin bitmesi hâlinde ne hissedeceğini, etrafın ne kadar karanlık olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Basamakların sonuna geldiğinde –kaç basamak indiğini sayması gerekiyordu, neden saymamıştı?– yaklaşık on beş metre genişliğinde, daire şeklinde bir odaya ulaştı. Odanın duvarlarında, bir zamanlar gaz lambalarını ya da başka eşyaları yerleştirmek için kullanılmış olabilecek küçük oyuklar vardı. Fenerini, sanki arkalarında gizlenen bir şey varmış gibi odadaki beş adet sütunun üzerine tuttuğunda, sütunların gölgeleri derinleşti. Odada ilerlediği sırada, hiç beklenmedik bir esinti ensesini okşadı ve Sophie bir anlık korkuyla, yalnız başına olmasaydı utanacağı bir ses çıkardı.

Sütunların arasındaki karanlıkta bir şeyin hışırdadığını duydu ve kaskatı kesildi. Nefesi boğazında düğümlenmişti. Duyduğu bir sürtünme sesiydi, bir haşerattan çok birinin ayak sürümesine benziyordu. Bunu mantığa oturtmaya çalıştı; burada, çoktan terk edilmiş Derveyî'nin kalbinde başka birisinin daha olmasının mantıklı bir açıklamasını aradı ama bu mümkün değildi. Tekrar kulak kabarttı, sonra kendi kendine gülümsedi. Fenerin ulaşamadığı noktada karanlık her nasılsa daha da derinleşmişti ama Sophie başka bir ses duymadı ve odada başkasının olamayacağından emindi.

Sütunun arkasına geçti ve feneri etrafta gezdirdi. Bir an, bir şeyin ani bir hareketle ışıktan kaçtığını gördüğünü sandı; bir balık gibi salınan solgun, gri bir kumaş parçası fakat gözlerini kırpıştırıp tekrar baktığında bir şey göremedi. Fenerle etrafı taradıktan sonra da bir şey olmadığını doğruladı. *Hiçbir şey*. O kadar gergindi ki hayal görüyordu.

Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu ve tam olarak ne rahatlama ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de hayal kırıklığı olan, ikisinin bir karışımı denebilecek bir hissin etkisiyle yüzü kızarmıştı.

Sakinleşmek için tekrar nefes aldı ve odaya bir göz gezdirdi. Gölgelerde bekleyen bir şey yoktu. Kolonlar yeraltı şehrinin geri kalanıyla aynı yumuşak taştan oyulmuş basit sütunlardan fazlası değildi – yalnızca bir tanesi, odanın merkezinde duran, aynı zamanda şömine işlevi de görecek şekilde tasarlanmıştı. Baca deliğinden geçen esintiyle hafifçe inleyen geniş şömine, daha önce bulduklarının çoğundan büyük görünüyordu. Derveyî'nin her yerinde havalandırma şaftları vardı, bazıları uzun zaman önce tıkanmış, çökmüş ya da toprağın üzerinde meydana gelen değişimlerin etkisiyle örtülmüştü. Sophie fenerini şöminenin içine doğru tuttuğunda kül ve kemik parçaları gördü ve bir an heyecana kapıldı. Yukarı baktı ama içerde bir hava akışı olduğu aşikâr da olsa, yukarıda ışık görünmüyordu.

Aynı duvarlar ve kolonlar gibi, yine etraflarındaki taştan iki tane de masa oyulmuştu. Burası, bir çeşit ortak alan, büyük ihtimalle bir arada yemek yenilen bir yer olmalıydı. Gördüğü parçaların sayımını yapıp değerlendirmek için durduğunda suçluluk hissetti, ekip arkadaşları onu kurtarmak için var güçleriyle çalışıyorlardı ve ondan uzun süre haber alamazlarsa endişeleneceklerdi. Buna rağmen, artık aklında kolon odası olarak bellediği bu alanda hızlıca bir tur attı.

Derveyî'nin her yerinde tüneller ve pasajlar vardı, bunlardan bazıları da üst üsteydi. Şehirde merdivenler, rampalar, su depoları ve ahırlar, haneler ve ibadet alanları da vardı... Şehir inşa edilmemiş, oyulmuş ve kazılmıştı, bu yüzden de tasarımı çok daha hayranlık uyandırıcıydı. Dışarıdan gelenleri en çok hayrete düşüren şey, hareketli taş kapılardı. Derveyî yaratıldığı zamanlarda –*yapıldığı* demek doğru gelmiyordu– yerin üstü neredeyse daima bir tehdit barındırıyordu. Hava koşul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları da, şehri zorla ele geçirmek isteyebilecek topluluklar da tehlike oluşturuyordu. Bir saldırı ânında buraya sığındıklarında yeraltında yalnızca hayatta kalmıyor, aynı zamanda iyi bir yaşam da sürebiliyorlardı.

Kapılar az sayıdaydı ama işçilikleri takdire şayandı. Tasarımları değirmen taşı gibi yuvarlaktı, kusursuz şekilde dengelenmişlerdi ve bir saldırı durumunda içeri kapanabiliyorlardı. Daha da etkileyici olanı, kapıların kapandıktan sonra yalnızca içerden açılabilmesiydi.

Odanın çevresi boyunca yürüdüğünde, feneriyle bundan daha küçük üç yeni oda ve dar, karanlık, klostrofobik bir alana açılan bir koridor keşfetti. Ama asıl ilgisini çeken, bulduğu diğer merdivendi. Buraya inmek için kullandığı merdivenlerin karşısında bir çıkış noktası, onun ötesinde de aşağıdaki bir kapıya uzanan on üç basamak vardı.

Kapı kapalıydı.

Kapalı olamazdı. Tabii diğer tarafta biri kalmamışsa.

Ellerini kapının pürüzsüz taş yüzeyinde gezdirirken, "Bu da ne demek oluyor?" diye mırıldandı.

Fenerle, kapının üzerine kazınmış, kimi çivi yazısı kimi ise İskender'in uyarı yaptığı dilde yazılmış sembolleri aydınlattı. Sophie iki elini de kapının üzerine koydu, iç geçirip sessizce küfretti. Alnını kapıya dayadı, keşif yapmanın neredeyse bağımlılık yaratan coşkusunu yavaşça yitiriyordu. Lamar onunla konuşmak istiyor olsa gerekti. Tüm ekip çaresizce ondan haber almayı bekliyor olmalıydı. Kazdıkları delikten sürünerek geçmek sorumsuzca bir hareket olmuştu ama burada bu kadar uzun süre kalıp da onları meraklandırmak... bu apayrı bir düşüncesizlikti.

Zihninde, tam şu an durduğu yerde bekleyen, İskender'in ordusunun üniformasını taşıyan askerler belirdi. *Çok da Büyük Olmayan İskender*, diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fakat kaşlarını çatıp kapıdan geriye doğru bir adım attı. Feneriyle kapının kenarlarını incelemeye başladı. Sunak odasında bulduğu Dor lehçesiyle yazılmış yazı net bir uyarıydı. İmparator, o merdivenlerden inilmemesini, Derveyî'nin şehre ulaşan kimse bulamasın diye uğraştıkları bu bölgesine girilmemesini buyurmuştu.

Bu da, İskender'in askerlerinin kapının diğer tarafında ne olduğunu gördükleri anlamına geliyordu.

Sophie el fenerini yere koydu ve parmaklarını kapının kenarlarında dikkatle gezdirmeye başladı. Arada bir hafifçe baskı uyguluyor, kapıyı oynatmaya uğraşıyor ya da kımıldatmak için faydalanabileceği bir nokta bulmaya çalışıyordu. Parmaklarıyla ince bir aralık bulduğunda derin bir nefes verdi. Kalp atışları hızlanmıştı. Aralık genişlemeyip de iyice daralırsa başına gelebileceklerden korkarak parmaklarını içeri soktu ve taş kapının kımıldadığını hissetti.

Ağzı kurumuştu. Parmakları içerde, ağırlığını kapıya verdi. Normalde kapıların kolayca açılması gerekiyordu ama biri bunu zorlayarak dengesini bozmuştu. Sophie sızlanarak itti ve kapı denge noktasında döndü. İleri doğru sendelerken eklemlerinin üzerindeki deri kazındı. Ayağıyla çarptığı fener, açıklıktan içeri fırladı. Bir an yüreği ağzına geldi. Fener içerde dönüyor, ışığı bu yeni, küçük odanın çevresi boyunca oradan oraya vuruyordu. Sophie söneceğini sandı ama odanın yüzlerce yıllık tozlu havasını içine çekerken fener dönmeye devam etti. Öksürmeye başladı, iki büklüm oldu ve birkaç saniye boyunca hırıltıyla nefes alarak boğazını temizlemeye çalıştı.

Fener artık daha yavaş dönüyordu. Sophie, taşların sert plastiğin altında gıcırdadığını duydu ve fenerin ışığının bir noktada sabitlendiğini gördü. Bu oda, az öncekinden çok daha küçük, genişliği en fazla beş metre olan âdeta dikdörtgen bir kutuydu. Bir yaşam alanından ziyade mezarı andırı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu ve fenerin ışığının vurduğu noktada yine yukarıdaki odadakinden küçük bir başka sunağın kaidesi belirmişti.

Sophie, sunaktaki tuhaf çivi yazısını takdir edercesine ıslık çaldı. Minicik oymalar, zamanında aklını oynatmış biri çizmiş gibi duran kargacık burgacık antik karakterler... Eğilip feneri yerden aldı ve yukarı kaldırdı, o sırada sunağın ardındaki duvara da bu ufacık yazıların kazındığını fark etti.

Sunağın üzerinde tek bir nesne duruyordu; aşağı yukarı kırk santim yüksekliğinde olan, soluk sarı ve kırmızı renklerde, geniş gövdeli, kapağı sıkıca kapalı bir taş çömlek. Çömleğin üzerindeki yazılar diğerlerine göre daha okunaklı, daha aklı başında bir elyazısına benziyordu. Sophie odaya girdiğinden beri ilk defa okuduklarının küçük bir kısmını tercüme etmeyi denedi. Lamar antik diller konusunda daha bilgiliydi ama Sophie de zamanında onlar üzerinde yeteri kadar çalışmıştı.

"Aman Tanrım," dedi sakince.

Eli havada kaldı ve nefesi kesildi. Tüm vücudunun uyuştuğunu hissediyordu. Bu âna kadar onu güden şeyler keşif yapmanın hazzı, antik gizemlerin heyecanı olmuştu; bu duygular ona henüz küçük bir kızken içindeki arkeoloji aşkını alevlendiren ilk kıvılcımları hatırlatıyordu. Şimdi tüm bu adrenalin birden yok olmuştu çünkü keşfettiği şey yalnızca bir sır değil, bir efsaneydi. Mümkün olamazdı bu...

"Siktir..."

Toz ve gölgeler, sessizliklerini korudu.

Sophie yere çöküp derin bir nefes aldı ve çömleğin üzerindeki yazıları okuyup elinden geldiğince anlamlandırmaya çalıştı. Yukarıda, ekibi meraklanıyor, onu buradan kurtarmak için uğraşıyor olmalıydı ama o an –ve takip eden bir-iki saat boyunca– Sophie sadece onların değil, dünyanın geri kalanının da varlığını unuttu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başta, yazının tercüme edebildiği kadarında okuduklarına inanmakta büyük güçlük çekti.

Yavaş yavaş, içini bir coşku kapladı.

Zamanla, bu duygu yerini korkuya bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5. BÖLÜM

Ben Walker, önünde uzanan alçak tepelerin doğru ışık altında ne kadar güzel görünebileceğini düşünüyordu. Ufuktaki dağlar buzlarla kaplıydı ve Grönland tundrası kilometrelerce devam eden yeşil-sarı çalılıkların üzerini örten kırağıyla parlıyordu. Elbette, Walker için *doğru ışığı* yakalamak temmuzun ortasında, güneş tepedeyken mümkündü. Havada alçak, gri bulutların asılı durduğu bu buz gibi erken ilkbahar gününde ise böyle bir şey söz konusu değildi. Yabani, neredeyse ilkel bir görünümü olan bu topraklar, binlerce yıl boyunca hiçbir değişime uğramamış gibi dursa da aslında çok defa deforme olmuş, eğilip bükülmüş, kabarmış ve çökmüştü. Tundra hızla değişiyordu ve bu değişim, ekosistemin dengesini bozabilecek potansiyeldeydi.

Tony Shen, Walker'ın yanına yaklaştı. Ellerini Canada Goose parkasının cebine iyice sokmuştu. Shen her zaman en iyi ekipmana sahip olmalıydı; en yenisine ve saçma derecede pahalısına... Walker'ın onun bu kadar parayı nereden bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama memurluktan olmadığı kesindi.

Shen, "Çok soğuk," diye mırıldandı.

Walker burnunu çekti. Gülmese de, Shen'in mesajı alması için gözlerini devirdi. "Kutuptasın, dostum. Alışacaksın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen alıştın mı yani?"

Bu soru, Walker'a platin takılmış olan omurgasında duyduğu acıyı ve sağ bacağındaki çivilerin etrafındaki sızıyı hatırlattı, bu eski sakatlıkları düşünmemeye çalışsa da dünyanın bu noktasında hâkim olan soğuk havada bu pek mümkün değildi. Geçmişte zorlu görevlerde bulunduğunu gösteren yara izleri vardı ama ona acı verenler görünmeyen yaralarıydı.

Rüzgâr şiddetlendi. Walker beresini iyice aşağı çekip kulaklarını örttü ve yakalarını kaldırdı. "Bu bir şey değil. Sen burayı ocak ayında görecektin."

"Yani... En azından havalar ısınıyor mu diyorsun?"

Walker ona kötü kötü baktı. "Şaka mıydı bu?"

Shen hiç duraksamadı. "Sence burada iklim değişikliği esprisi yapar mıyım?"

Walker, önlerinde uzanan, araştırma ekibinin bu hafta kazı yaptığı alana baktı. Son birkaç aydır oradan oraya geçmiş, donmuş topraktan örnekler toplamışlardı. Yaklaşık beş kilometre kuzeyde –bu mesafeden görülebilecek kadar yükseğe asılmış sarı bayrakların olduğu yerde– ikinci bir ekip git gide daha aşağıya inen bir sondaj kulesini yönetiyor, Walker'ı hayrete düşüren derinliklerden örnekler topluyordu. Daha önce buralarda karbondioksit seviyelerini ölçen çeşitli çalışmalar yapılmıştı ama Walker'ın ekibinin işi o bilim insanlarının yaptıklarını tekrar etmek değildi. Onlar, katilleri arıyorlardı.

Çok eskiden değil, 1980'li yıllarda, dünyanın bu bölgesindeki donmuş toprağın ortalama sıcaklığı eksi yedi dereceydi. O zamandan beri bu ortalama beş derece yükselmişti. Toprak çözülüyor, kırk bin yıldan uzun süredir donmuş olan karbondioksiti atmosfere salıyordu. Arktik Konseyi, 2040 yılına gelindiğinde yüzey yakınındaki donmuş toprağın en azından %20'sinin erimiş olacağını ve atmosfere önemli miktarda karbon salınacağını tahmin ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker'ın görevi ise başka bir noktaya odaklanıyordu.

"Nerede durduğumuzu söyleyecek misin?" diye sordu Shen. "Yoksa burada kıçım donarken böyle oyalanmaya devam mı edeceğim?"

"Daha ilk günün. Alışa alışa ilerlemek istemez misin?"

"Daha burada ne işimiz olduğunu bile bilmiyorum."

Walker sırıttı. Üzerinde ince bir eldiven olan elini, burada geçirdiği aylarda uzattığı sakalının üzerinde gezdirdi. "David sana söylemedi mi?"

Shen bozulmuştu. "Dr. Boudreau bana bir bok söylemiyor ki."

"Yeni olduğun içindir."

"Dokuz yıldır DARPA'da çalışıyorum," dedi Shen.

Walker kafasını salladı. "Ama yalnızca geçtiğimiz ekimden beri Ulusal Bilim Vakfı için çalışıyorsun."

Ulusal Bilim Vakfı, Washington'daki bir binanın koridorlarından birinde, filmle kaplı bir cam kapının üzerinde yazan bir isimden fazlası değildi. Onlarca yıldır, ABD Savunma Bakanlığı, DARPA isminin bir araştırma projesinde ya da kriz senaryosunda geçmesini istemediğinde bu ismi kullanıyordu. İleri Savunma Projeleri Teşkilatı gösterişli bir isimdi ama aslında işi basitti – bilimsel gelişmeleri ve açıklanamayan olayları araştırmak ve bulunan bir şeylerin birileri tarafından silah olarak kullanılma ihtimali varsa, bunu ilk yapanın ABD olmasını sağlamak.

Walker DARPA için çalışmaktan hiçbir zaman çok hoşnut olmamıştı çünkü bilimin silah üretimi için kullanılması taraftarı değildi ama doğaüstü olsun olmasın her türden gizemli olaya hayatı boyunca büyük ilgi beslemiş, mantıklı açıklamalara hep aç olmuştu. Ve tehlikeli olabilecek bir şeyler bulunduğunda, başkalarındansa kendi hükümetinin eline geçmesini tercih ederdi. Üstlerine güvendiği yoktu; bu basitçe, tanıdığın düşman tanımadığın dosttan iyidir durumuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ekip üyeleri arasında Grönlandlı olanlar, Arktik Konsey'den ve Birleşmiş Milletler Kalkınma İçin Bilim ve Teknoloji Komisyonu'ndan gelenler vardı. Liderlik görevini aylardır Walker üstlenmişti fakat işi ilk kabul ettiği zaman, evinden çok uzun süre uzak kalmak istemediğinin altını özellikle çizmişti. Oğlu Charlie'ye verdiği sözler vardı ve onları tutmak niyetindeydi. Şimdi de Dr. Boudreau onun yerini alması için Shen'i göndermişti ve Walker bu durumdan gayet memnundu. Çalışmak istemiyor değildi ama Charlie'yi hayatının ilk sekiz yılı boyunca ikinci plana atmıştı ve artık öyle olmayacağına dair kendine söz vermişti.

Grönland Girişimi, daha önce yer aldığı projelere benzemiyordu. Ulusal Bilim Vakfı'nın direktörü David Boudreau, Savunma Bakanlığı'ndaki üstlerinin ve Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi'nin müdür yardımcısının baskılarıyla projeyi kabul etmişti. Donmuş toprağın derinliklerinde, bitkisel kaynaklı karbon ve metan dışında, buzu binlerce yıldır çözülmemiş başka şeyler de vardı. Ama onları en çok endişelendiren şey atmosferin kirlenmesi değildi. Zaten Walker'dan daha fazla doktorası olan kişiler zehirli gazları havadan filtreleyecek ya da bir şekilde topraktan dışarı atacak bir teknoloji üzerinde çalışıyorlardı. Neyle uğraştıklarının, neyi başarmaları gerektiğinin farkındaydılar.

Mikroplar ise başka bir problemdi.

"On bir tane çıktı," dedi Walker.

Shen, ona yan yan baktıktan sonra kamptan beş-altı adım uzaklaştı. "Bu kadar zamandır yalnızca on bir farklı mikrop mu buldunuz? Bunca paraya ve zamana değmiyor gibi... Yüzlerce mikrop–"

Walker, "Katil mikroplar," diye araya girdi. "Önceden bilmediğimiz katil mikroplar. On bir ölümcül hastalık. Tedavisi olmayan on bir yeni illet."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Shen'in gözleri irileşti. "Siktir..."

Walker başıyla onayladı. "Bence de."

Walker kariyeri boyunca, herhangi bir insana bir ömür boyu kâbus gördürebilecek şeylerle karşılaşmıştı. Etrafındaki neredeyse herkesin öldüğü fırtınalardan ve felaketlerden sağ çıkmış, hükümetlerin varlığını kabul etmediği canlıları keşfetmiş, kötülük denen şeyin somutlaşmış hâliyle yüz yüze gelmişti. Kötülükle aynı havayı soluduğunu, aynı toprağa kan döktüğünü ve sağ kaldığını söyleyebilirdi.

Ya da söylemezdi, sonuçta iş tanımı böyleydi. Sıradan bir insanı altına kaçırtacak şeylerle yüzleş, Amerika'nın bu şeyleri kendi yararına kullanabilmesinin bir yolunu bul, düşman devletlerin aynı şeyi yapmasını engelle... ve kimseye tek bir şey söyleme.

Şimdiki görevi de öncekiler kadar gizliydi ama bu yepyeni bir şeydi. Farklıydı ve onu çok korkutuyordu.

"Öyleyse gideceğine seviniyor olmalısın," dedi Shen.

Walker rüzgârın etkisiyle ürperdi. "Aynen öyle."

Shen eldivenlerinden birini çıkarıp cebine tıkıştırdı, hantal montunun iç cebinden krem rengi bir zarf çıkardı. "Boudreau'dan. Bilirsin eski usul formaliteleri sever."

"Büyükannesine çekmiş," dedi Walker, zarfı alırken. "Alena buradaki en iyi dedektifti."

"*Büyükannesi* mi?"

Walker soruyu duymazdan geldi ve zarfı açtı. "Kapatılmamış."

"Bana kapatmadan verdi. Okumadım merak etme." Shen gülümsedi. "Ama Irak'a gitmen gerekeceğini söyledi. Burası mı daha kötü orası mı bilemiyorum."

Walker'ın kaşları çatıldı. "Çok komik..."

Shen gerçekten şaşırmış görünüyordu ve o an Walker boğazının düğümlendiğini hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen ciddisin."

"Niye şaka yapa–"

"Ağzına sıçayım!" diye bağırdı Walker, kelimeler çevrelerinde yankılandı. "Benim eve gitmem gerekiyordu."

"Üzgünüm," dedi Shen. "Bilmiyordum."

Walker'ın boğazına bir yumruk tıkanmıştı. Irak, dünyanın tekrar gitmek istemediği bir bölgesindeydi. O bölgede son gittiği yer Türkiye olmuştu ama Irak da oraya onu ürpertmeye yetecek kadar yakındı.

Zarfı inceledi. "Boudreau işin ne olduğunu söylemedi mi?"

"Sana detaylıca yazmıştır kesin." Shen eliyle zarfı işaret etti. "Bana sadece Irak'ta tuhaf bir haltlar döndüğünü ve tuhaf haltlar konusunda senden iyisinin olmadığını söyledi."

Walker güldü ama komik bir şey yoktu. Görünüşe bakılırsa, Dr. Boudreau, üst üste atlattığı onca badirenin Walker'ı yeni bir sıradışı görev için biçilmiş kaftan yaptığını düşünmüştü. Tüm bunlar sona erdiğinde, Boudreau ile bir konuşma yapması gerekecekti.

"Tamam," deyip mektubu daha sonra okumak üzere cebine koydu. "Seni ekiple tanıştırayım. Herhangi bir şeye dokunmadan önce sorarsan, büyük ihtimalle kemiklerini eritip cildinin tüm gözeneklerinden kan akıtacak bir virüs de kapmazsın."

"Ah," dedi Shen. "Kuzey Kutbu'nu şimdiden çok sevdim."

Walker artık Shen'i duymuyordu. Onu gerekli kişilerle tanıştıracak, sonra da bir an önce ekipmanını toplayacaktı. Zarfın içinde onu bekleyen bilgi her neyse, sıradan bir insanın çılgınlık diye tanımlayacağı tehlikeli, hassas bir şey olmalıydı. İyi ya da kötü, onun işi buydu.

Irak, diye düşündü tundra boyunca yürürken.

Lanet olsun.

*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir el, Walker'ı sarsarak uyandırdı. Walker sağ elini yumruk yaptı; hızlı, derin bir nefes alıp karnını sıktı ve dövüş pozisyonu aldı. Rüyasında Guatemala'da az kalsın boğulduğu o korkunç gölü ve dibindeki keskin dişli, gözleri parlayan şeyleri görmüştü ve tam kendini korumaya çalışırken uyandırılmıştı.

Farkında olmadan dayak yeme tehlikesi atlatan onbaşı geriye çekildi, gerekirse kendini savunabilmek için ellerini kaldırdı.

Walker soluk verdi. Gülümsemeye çalıştı – zoraki olduğu belliydi. "Kusura bakma asker."

"Sorun yok, Dr. Walker. On beş dakika sonra Musul'a ineceğimizi haber vermek istemiştim."

"Musul'da iniş yapacak güvenli bir yer olduğuna şaşırdım. Fotoğraflardan hiç öyle görünmüyordu."

Onbaşı gülmedi. "Şehir yavaş da olsa toparlıyor. İniş pistimiz güvenli."

"Şüphem yok," diye cevap verdi Walker, söylediklerinin kişisel algılanmasına şaşırmıştı.

Önce IŞİD'in, sonra da şehri onlardan geri almak için verilen mücadelelerin etkisiyle, Musul'un büyük kısmı enkaz hâlindeydi. Zaferin bedeli büyük olmuştu.

Onbaşı, uçağın önüne doğru yürüdü ve başlangıç noktası Almanya olan uçuş boyunca kalkmadığı koltuğuna geri dönüp kemerini bağladı. Küçük askeri jet, asıl varış noktası olan Bağdat'tan önce Musul'da onu bırakmak için kısa bir süre duracaktı. Jet, Irak askeri birliklerinin kullanacağı çeşitli malzemeleri ve adı hiçbir yolcu listesinde geçmeyen bir yolcuyu taşıyordu.

Walker bu şekilde seyahat etmekten hoşlanmıyordu. Gittiği yerde birileri nereden geldiğini araştırsa, sanki gökten inmişçesine birden ortaya çıkıvermiş gibi görünecekti. David Boudreau ve DARPA'daki amirleri Ulusal Bilim Vakfı'nın ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sum bir sivil kuruluş imajı çizmesini istiyorlarsa, Walker'ın da sırlarını bu şekilde riske atmayıp ticari uçuşlarla seyahat etmesi daha iyi olurdu.

Bu durum ise, Walker'a Sophie Durand adındaki arkeoloğun Kürdistan'da bulduğu şey her neyse Boudreau ve diğerlerinin canını ne kadar sıktığı hakkında bir fikir veriyordu.

Koltuğunda dikleşti, omurgasının kütlemesiyle hafifçe inledi ve boynunu rahatlatmak için başını bir tur çevirdi. Walker'ın birkaç tane doktorası ve çok daha sıradışı eğitim deneyimlerinden edindiği bir dizi becerisi vardı ama en memnun olduğu yeteneği herhangi bir anda, herhangi bir yerde uyuyabilmesiydi. Vücudunda eskilerden kalma hasarlar mevcuttu –bunları, ona hâlâ kâbuslar gördüren deneyimlerinden edinmişti– ve bunlar için alabileceği yüksek tesirli hapları vardı. Ama uyku... onun için dilediği zaman kullanabileceği bir yatıştırıcıydı. İster beş dakikalık bir kestirme ister beş saatlik kesintisiz bir uyku olsun, onu canlandırıyordu.

Eski eşi Amanda onun bu özelliğine hep imrenmişti. Çocukları Charlie'nin yeni doğmuş olduğu zamanlarda, Walker yorgunluktan bitap düşmemek için aralara uyku kaçamakları sıkıştırır, Amanda da ona söylemediğini bırakmazdı.

Walker'ın yüzü düştü. Charlie bu sene on bir yaşına basacaktı. Ona doğum gününde evde olacağına dair söz vermişti ve şimdi bir aydan az zamanı vardı.

Yeter ki gel... Onu son gördüğünde Charlie böyle söylemişti, doğum gününden çok babası için endişeleniyordu ve bu onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesini daha da üzücü hâle getiriyordu.

Uçak gürültü çıkararak sola döndü. Pilot bir hava boşluğuna girdi ve tekrar rüzgâr desteğini bulana kadar iki saniye boyunca düştüklerini hissettiler. Zamanında böyle bir şey Walker'ın ödünü koparırdı ama şimdi gençken olduğundan farklı bir korku eşiği vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sağ salim iniş yaptıklarında, henüz soğumakta olan motor inlerken Walker yerinden kalktı, eşyalarını aldı –mavi, yıpranmış bir kanvas seyahat çantası ve neredeyse onunla takım gibi duran bir ceket– ve kapıya uzanan metal merdivenleri kullanarak uçaktan indi. Asfalt piste adım attığında kızgın güneş ensesini yakıyordu. Ona doğru koşmakta olan Amerikan Ordusu çavuşuna doğru yürümeye başladı.

"Dr. Walker?" dedi adam.

"Benim," diye cevap verdi Walker, adamın elini sıkarken.

"Çavuş Peter Dunlap. Benimle gelin lütfen."

Çavuş bir cevap beklemeden, Walker'ın peşinden geleceğini varsayarak diğer yöne doğru yürümeye başladı. Esmer tenli, güçlü kuvvetli bir adamdı ve onun yaşında biri için fazla yıpranmış görünüyordu. Ordunun gençken keşfedip sadık bir savaşçıya dönüştürme konusunda başarılı olduğu soğukkanlı, sinirleri sağlam askerlerdendi.

Walker daha önce Musul Havalimanı'nda bulunmamıştı ama buranın orası olmadığından emindi. Irak ordusuna ait araçlar çeşitli yerlere park etmiş tetikte bekliyor, uzakta üzeri dikenli tellerle sarılmış tel örgüler görülebiliyordu. Belirli aralıklarla dikilmiş gözetleme kulelerinde nöbetçi askerler bekliyordu. Amerika ülkeden elini çekeli yıllar olmuştu ama bölgede hâlâ yerel kuvvetlerle işbirliği içinde olan Amerikan askerleri vardı. Bölge IŞİD'den temizlenmişti ama örgütün kalıntıları hâlâ etraftaydı ve hâkimiyeti ele geçirecek baskıcı bir İslam devletinin hayalini kuruyorlardı. Walker'a sanki buradaki herkes diken üstünde duruyor, her an şiddetli bir çatışmanın patlak vermesini bekliyor gibi gelmişti.

Dunlap, onu asfalt pistte bir kapısı açık bekleyen helikoptere kadar götürdü. Pilot onlara bakmak için kafasını çevirdi, kaskı ve gözlüklerinden kim olduğunu çıkarmak güçtü. Walker helikoptere bindiğinde içeride iki tane daha yolcu oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu gördü; ikisi de kadındı ve biri arkadaşıydı – aslında bir arkadaştan öteydi.

Walker çantasını bir köşeye istifleyip yerine oturduğunda, Kim Seong, "Musul'a hoş geldin," dedi. Gülümsemişti, Walker da kendini tutmayıp aynı şekilde karşılık verdi.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Walker, helikopterin pervaneleri git gide yükselen bir sesle dönmeye başladığı için bağırıyordu. "Geleceğinden emin değildim."

Kim belli belirsiz gülümsedi. "Emin değil miydin? Burada Birleşmiş Milletler'in himayesi altındayız, Walker. Yani bu sefer sen benim ekibimdesin."

Walker gülümsedi. "Hep öyleydim zaten."

"Dr. Walker," dedi Kim, güçlükle seçilebilen Kore aksanıyla, "bu Erika Tang. Derveyî'de bizimle olacak."

Walker kemerini bağlarken durup uzandı ve diğer kadının elini sıktı.

"Dr. Tang biyoloji antropoloğu ve epidemiyolog," dedi Kim yüksek sesle. "Amirlerim çalışmalarımıza çok değerli katkıları olacağını düşünüyor."

Walker başını geriye attı. "Hangi çalışmalar? Bana neredeyse hiçbir şey söylemediler."

Uzmanlıklarına bakılırsa, Erika Tang, Walker'ın yeni ayrıldığı Grönland Projesi'nde çok işe yarayabilirdi ama Birleşmiş Milletler –artık buradaki esrarengiz şey her ne haltsa– onu Walker ve Kim'e katılması için buraya yollamıştı.

Dr. Tang kollarını kavuşturdu. İnsanlarla göz teması kurmaktan rahatsız oluyor gibiydi. "Dr. Walker, yani–"

"Walker diyebilirsiniz."

"–yani hükümetinizin sizi buraya ne yapacağınızı anlatmadan gönderdiğini mi söylüyorsunuz?"

Walker, Dr. Tang'i inceledi. "Uzmanlıklarınıza bakarak bir tahminde bulunabilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dr. Tang önce ona, sonra aşağı baktı ve başını diğer tarafa çevirdi. "Hiç sanmıyorum." Cep telefonunu çıkardı ve sanki diğerleri birden görünmez olmuş gibi mesajlarla, fotoğraflarla ya da başka bir şeylerle ilgilenmeye başladı.

Walker kemerini bağlarken, Dr. Tang'in sözlerine bir açıklama getirebileceği umuduyla Kim'e baktı ama Kim kafasını salladı. Walker durumu anlamıştı... Tang her ne kastettiyse, Birleşmiş Milletler Kim'e başkalarının yanında –helikopteri kullanan pilot dahi olsa– bu konuda konuşmaması talimatını vermişti.

Walker tam pilota neyi beklediklerini soracakken, Çavuş Dunlap, elinde bir acil durum çantasıyla tekrar helikopterin açık kapısında belirdi. İçeri girdi, çantasını yerleştirdi, kapıyı kapatıp kilitledikten sonra Walker'ın yanına oturup kemerini bağladı.

"Gidelim," dedi pilota.

Walker ona baktı. "Bizimle mi geliyorsun?"

"Görünüşe göre bebek bakıcılığına terfi ettim," diye cevap verdi Dunlap. "Benim de yirmi dakika önce haberim oldu."

"Pek memnun değil gibisiniz," dedi Dr. Tang.

"Emir demiri keser. Yüzbaşı bunu tatil gibi düşünmemi söyledi." Dunlap dişlerini göstererek sırıttı. "Gerçi burası da Bahamalar sayılmaz ama..."

Helikopter kalktı ve birkaç saniye içinde kendilerini gökyüzünde, Musul üzerinde hızla ilerlerken buldular. Walker uzaklarda bir yerlerden yükselen dumanları görebiliyordu. Bu herhangi bir şey olabilirdi –yangın, yol kenarında patlamış bir bomba ya da bir çatışma– ama helikopterin o tarafa gitmediğini görünce rahatladı.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra Kim'e döndü. "Seni görmek güzel."

Bu görevdekine benzer koşullar altında tanışmışlardı. Bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

grup arkeolog dünyanın tekin olmayan bir bölgesinde, insanları endişelendiren bir şey keşfetmişti. Kim Güney Kore'de doğup büyümüştü ama New York'ta, Birleşmiş Milletler için çalışıyordu. Bir keresinde Walker'a, pek çok Batılının Kim'in soyadı, Seong'un ise kendisine verilen isim olduğunu anlayamamasından rahatsız olduğunu söylemişti. İlk tanıştıklarında hoşuna giden şeylerden biri de Walker'ın yalnızca soyadını kullanması olmuştu. O yalnızca "Walker" olabiliyorsa, şüphesiz kendi de sadece "Kim" olabilirdi.

Güçlü, demişti. *Bana güçlü hissettiriyor*. Ama Walker'ın onunla ilgili başka anıları da vardı, ona yalnızca kendi ismiyle seslenmesini, Seong demesini istediği zamanlar... Yalnızca ikisinin bildiği huzurlu anlardı.

Hikâyelerinin başı –birlikte ilk maceraları– yine böyle bir helikopter yolculuğuyla başlamıştı. O zamanları bir an için dahi hatırlamak Walker'ı ürpertmeye yetiyordu ama ikisi hayatta kalabilmiş ve o korku dolu deneyimden değerli bir şey kazanabilmişlerdi. Kim Washington'a taşınıp Birleşmiş Milletler için danışman ve gözlemci olarak çalışmaya devam etmişti ve Walker'la krizler ya da maceralarla bölünmeyecek bir ilişki yaşamaya başlamışlardı.

Birleşmiş Milletler onu tekrar Brüksel'e, Avrupa Birliği'nin merkezine almak istediğinde Kim bir hafta etraflıca düşünmüş, sonra da kabul etmişti. Walker'a, birkaç haftada bir New York'a, onun Washington'daki evine uçakla bir saatlik mesafeye geleceğini ve yürütmek istedikleri sürece ilişkilerinin uzun mesafeyi kaldırabileceğini söylemişti.

Şimdilik iyi gidiyordu. İlişkileri bir peri masalı değildi belki ama yaşadıkları hayatlar da sık sık egzotik tatillere çıkmaya ya da ay ışığı yürüyüşlerine çok müsait değildi. Bu yüzden ne zaman fırsat bulurlarsa, o zaman birlikte oluyorlardı.

"Yani beni buraya sen mi getirttin?" diye sordu Walker,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oğluna verdiği sözü düşünüyor, öte yandan farkına varmadan planlarını böldüğü için Kim'e de kızmamaya çalışıyordu.

"Evet," diye cevap verdi Kim. "Geldiğine sevindim."

"Ben de. Ama senin yüzünden ölürsem gerçekten tepem atar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6. BÖLÜM

Walker, Dr. Tang'i hemen sevmişti ama onun bir ihtimal herkeste böyle bir etki uyandırıyor olabileceğini düşünüyordu. İnce yapılı, atkuyruğu saçlı kadında hoşuna giden bir ağırbaşlılık vardı, öte yandan onun ciddi tavırlarının altında yatan tek şeyin iş odaklı yaklaşımı olmadığını da görebiliyordu. Gergin bir tabiatı vardı; ürkek bir kuş gibi sürekli etrafına bakıyordu. Konuşma şeklini ve göz teması kurmaktaki çekingenliğini düşündüğünde, Walker onda otizm spektrum bozukluğu olabileceğinden şüphelendi.

Alçak dağların üzerinden hızla geçtikleri sırada, ona "İlk defa mı helikoptere biniyorsun?" diye sordu.

Dr. Tang, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle ona doğru eğildi. "Ben bir epidemiyoloğum, Walker. Ders veriyorum, araştırma yapıyorum ve şu gibi durumlarda –şayet ücretim karşılanıyorsa ve gidemeyeceğim kadar uzak bir yere gitmem istenmiyorsa– Birleşmiş Milletler'e küresel sağlık problemleri konusunda danışmanlık yapıyorum. Bu da bazen, hayal edilebilecek en çetin koşullara sahip birtakım yerlerdeki salgın bölgelerine alelacele hayat kurtarmaya gitmek anlamına geliyor. Sence helikoptere ilk binişim olabilir mi?"

Walker kaşlarını kaldırdı. "Yalnızca sohbet ediyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Beni tanımak istiyorsan ve aklına daha iyi bir soru gelmiyorsa, Google kullanmanı tercih ederim."

Walker gözlerini kırptı, bir an duraksadı, sonra başıyla onayladı. "Mesaj alınmıştır."

Beyinleri farklı biçimde çalışan insanlar kimini rahatsız ederdi ama Walker gayet rahattı. Dr. Tang ters bir insan olabilirdi ama kesinlikle güvenebileceği biriydi.

Helikopter alçalmaya başlarken, pilot, "Evet, millet!" diye bağırdı. "Hiçliğin ortasına özel teslimat."

Walker tekrar koltuğuna yerleşti. "Şükürler olsun."

Helikopterden dışarı, aşağıdaki kampa baktılar. Bir bakıma, arazinin Grönland'daki tundraya benzer yanları vardı, hatta uzaktaki dağ ve tepeler bile orayı andırıyordu ama Walker helikopterin camlarına dokunduğunda yakıcı sıcağı da hissedebiliyordu; burada buz ve kar yoktu. Sıcak, ağrıyan yerlerine iyi gelecekti.

Yukarıdan bakıldığında, bir zamanlar burada bir antik kent olduğunu fark etmek kolaydı ama artık geriye yalnızca hanelerin kaba hatları ve yıkılmış duvarların parçaları kalmıştı. Kampları kalıntıların yakınında kurulmuş da olsa arkeologlar burada kazı yapıyor gibi görünmüyordu. Walker, beş-altı tane treyler ve büyük ihtimalle açık kasa kamyonlarla getirilmiş olan iki prefabrik ev gördü. Helikopter iniş için daireler çizdiği esnada bile alana bir dizi askeri çadır kuruluyordu. Dunlap, Derin Proje'nin yılın büyük kısmı boyunca devam ettiğini söylemişti ama aşağıdaki bunca insana bakılırsa, yakın zamanda bitecek gibi de görünmüyordu. Kimi askeri olan bir düzineden fazla araç –çoğunlukla Jeep ve Humvee'ler– kazı alanı etrafında çeşitli yerlere park edilmişlerdi.

Kampın bittiği noktada, topraktan yükselen, sanki antik kentin temellerinin izleri olan hatların bir uzantısıymış gibi duran kayalık bir yükselti vardı. Daha önce gördüğü hiçbir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şeye benzemeyen bu yükselti, Walker'a küçükken plajda babasıyla kum ve su damlaları kullanarak yaptıkları kaleleri, ya da dokuz yaşına bastığı yaz annesinin çiçek yatağının üzerindeki malçta gördüğü o korkunç eşek arısı kovanını anımsatmıştı. Aynı arı kovanı gibi, kayanın da yüzeyinde karanlık bir delik vardı. Helikopter, pervanelerinin kaldırdığı toz bulutunun içinde yere indiğinde, Walker deliğin başında, kovanın girişinde nöbet tutan askerleri gördü.

"Yolcu kalmasın," dedi pilot, omzunun üzerinden bakarak.

Walker kemerini çözdü, çantasını aldı ve kapının kilidini açıp aşağı atladıktan sonra elini Kim'e uzattı. O da Walker'ın elini tutup aşağı, onun yanına atladı. Uçuşan tozların içinde gözleri kısılmıştı.

"Kürt ve Amerikan askerleri," dedi Kim, nöbetçileri inceleyerek.

"Koalisyon," diye cevap verdi Walker. "Hâlâ öyle olduğumuz söylenebilirse."

"Her kimseler, arkeolog olmadıkları kesin."

Çavuş Dunlap helikopterin diğer tarafından çıktı. Dönüp Dr. Tang'e elini uzattı ama kadın onu görmezden geldi ve yardım almadan atladı. Dördü birlikte kampa doğru yürümeye başladılar. Henüz on metre yürümemişlerdi ki treylerlerin birinden çıkan uzun boylu, sıska bir adam koşarak yanlarına geldi. Pervaneleri yeniden hızlanan helikopter, yere bir ses ve hava darbesi vurarak tekrar havalandı. Toprak tadı alan Walker, gömleğiyle ağzını ve burnunu kapattı ve yürümeye devam ettiler.

İnce yapılı, hırpani görünümlü adam yirmilerinin ortalarında gibiydi; güneşten bronzlaşmıştı ve yanan derisi soyulmaya başlamış alnında pembe noktalar görünüyordu. Walker, adamın kış aylarında –ya da Kuzey Irak'ta güneşin altında ay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lar geçirmediğinde– bembeyaz olan o insanlardan olduğunu düşündü.

Adam, helikopterin gürültüsünde sesini duyuracak şekilde "Martin Jungling!" diye bağırdı. Kimsenin elini sıkmaya zahmet etmemişti. "Saha amiri benim. Benimle gelin."

Sonra dönüp yamaçtaki arı kovanına doğru hızla yürümeye başladı. Walker çantasını öteki omzuna alıp diğerlerine döndü.

"Ne hoş karşılama."

Dr. Tang, ağır görünen, boyunun yarısı kadar bir sırt çantasını omuzlarına aldı ve yürümeye başladı. "Acelesi var gibi," dedi, Dunlap'e bakıp. "Buraya aksiyon almaya değil danışmanlık yapmaya geldiğimi düşünmüştüm. Endişelenmeli miyiz?"

"Silahlı adamlar var," diye ekledi Kim. "Silahlı adamlar beni her zaman endişelendirir."

Martin Jungling onları girişe kadar getirdi. Yolda üst üste koyulmuş, kenarlarında numaralar olan metal kasalar Walker'ın dikkatini çekti – bunlarda gelen malzemeler mi vardı yoksa gidecek tarihi eserler mi?

Girişteki iki Amerikan askeri onları şüpheli gözlerle izliyordu. Fakat Çavuş Dunlap'i selamlamaları grubu rahatlatmaya yetti.

Martin kimliğini gösterdi. "Bunlar Sophie'nin bahsettiği, Birleşmiş Milletler'den gelen ekip."

"Kimlikler?" dedi askerlerden biri.

"Beklediğimizden erken geldiler," diye cevap verdi Martin. "Kimlikler içerideki kutuda. Alton'da–"

"Prosedürü biliyorsun, Martin," diye burun kıvırdı askerlerden biri; silahını bir ihtimal yağmur yağarsa diye yanına aldığı bir şemsiye edasıyla, gelişigüzel tutuyordu. "Kimliği olmayan giremez. Bu konuda herkes hemfikirdi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Martin'in alnındaki pembe yamalar bir ton daha koyulaştı. "Kuralları biliyorum, Taejon. Ama geleceklerinden haberiniz vardı. Onları kendi yetkimi kullanarak içeri–"

"Hangi yetki?" diye sordu Onbaşı Taejon.

Diğer asker gülümsedi. Walker, Martin Jungling'i tanımıyordu ama adam için utanmış, aynı zamanda onun adına sinirlenmişti.

"Bekleyebiliriz, Bay Jungling," dedi Kim. "Siz kimlikleri getirin."

Martin bir an tartışmaya devam edecek gibi göründü, daha sonra eliyle ensesini sildi ve homurdanarak yamaçtaki delikten içeri girdi. Walker, Onbaşı Taejon'a soğuk bir bakış attı ama asker yalnızca gülümsedi.

Çavuş Dunlap konuşmaya başlayacaktı ama Dr. Tang araya girdi.

"Onbaşı, kriz ânında–"

"Burada kriz yok, hanımefendi."

Dr. Tang adama doğru bir adım atıp onunla burun buruna geldi; atkuyruğu, korkulacak bir yanı olmadığı mesajını verir gibi masumca sallanıyor, gözlerindeki bakış ise başka bir şey söylüyordu. Görünüşe bakılırsa, Dr. Tang yeterli motivasyonu bulduğunda son derece etkili göz teması kurabiliyordu.

"Ben kriz olmayan yere çağrılmam," dedi sessizce, gözlerindeki amansız bakışla adamı sindirmişti. "Ve bana 'Doktor' diye hitap edeceksin."

Bunun üzerine, Martin dönüp boyun askılı kimliklerini dağıtana kadar kimse konuşmadı. Ekibe son dakikada eklendiğinden, Çavuş Dunlap'in ismine hazırlanmış bir kart yoktu ama Martin bu sefer durumu açıklayacak olduğunda, iki askerin de içeri girmelerini daha fazla geciktirmeye niyetli olmadığını gördü.

İçeride Martin'i takip edip tuhaf, sarımsı, küçük ve kas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vetli bir odaya vardılar. Walker burasının olsa olsa mağaranın girişi olabileceğini düşündü. Yanı başında birinin kesik kesik nefes verdiğini duydu. Bir an ne olduğunu anlamasa da sonra sesin kendi kendine sessizce gülen Dunlap'ten geldiğini fark etti.

"Çavuş?"

"Kusura bakmayın. Az önceki olay biraz hoşuma gitti," dedi, Dr. Tang'e doğru bakıp. "Siz hiç askerlik yaptınız mı?"

"Hayır. Ama zamanında askerlerle çok çalıştım."

"Sizden çok iyi komutan olurdu."

Walker daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Yeraltı şehri dendiğinde, 1950'lerin bilimkurgu filmlerindekine benzer bir mimari hayal etmişti. Ama Martin'in peşinden kocaman bir avludan, tünellerden, dönerek aşağı inen merdivenlerden geçtiklerinde; bir zamanlar burada çalışmış, uyumuş, yemek yapmış ve çocuk doğurmuş gerçek insanların varlığını hissetti. İyice aydınlatılmış odalara baktı. Bu odalarda, artık ayrılmaya hazırlanan arkeoloji ekibi üyeleri teçhizatlarını söküyor, kamplarını toparlıyordu. Bir süredir burada olsalar da, onlar da kendisi gibi ziyaretçiydi. Buranın asıl sakinleri uzun süredir yoktu.

Şehrin yukarıdaki ve daha da aşağıdaki diğer kademelerini, farklı yönlere giden tünelleri görebildikleri, etrafı açık kesişim noktalarından geçtiler. Bazı yerlerde duvarlar boştu –tıpkı girişteki sararmış kaya gibi– ama bazılarında yer yer çatlamış olsalar da renkleri hâlâ canlı olan antik mozaikler vardı. Walker banklar ve şöminelerin yanı sıra, basit havalandırma deliklerinden oluşan bir sistem de gördü. Tüm bunlar, arkeologların etrafa kurduğu endüstriyel aydınlatma teçhizatlarının etkisiyle sararmış olan bej renkli taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Yine de stratejik noktalara eklenen açıklıklar,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güneş ışığını ince demetler hâlinde içeri alıyordu; bu, orijinal tasarımın usta işi bir ögesiydi.

Walker neredeyse kentin asıl sakinlerinin seslerini, adımlarını duyabilecekmiş gibi hissediyordu. Benzer bir heyecan dalgasını daha önce birkaç kez yaşamıştı; yeraltı mezarlarında, katedrallerde ve Boston'ın liman adalarından birinde, zamanında askerlerin asla kendilerine kadar ulaşmayan bir çatışmayı beklemiş oldukları, Amerikan İç Savaşı'ndan kalma bir kalede... Tarihi solumak tuhaf bir duyguydu.

"Burası..." dedi Çavuş Dunlap ama cümlesini tamamlayamadı.

"Evet," dedi Kim. Bir köşeden döndüler ve önlerindeki eğimli yoldan aşağı yürüyen Martin'i takip ettiler.

Ellerinde sıkıca kapatılmış plastik kutular olan adamları ve sırtında bir merdiven taşıyan bir başka adamı geçip daha büyük bir odaya ulaştılar. Burada, her iki yanında silahlı bir nöbetçinin beklediği, önü bir bıçkı tezgâhı ve dört farklı dilde yazılmış bir tabela ile kapatılmış bir giriş vardı. Yazı açık ve netti. İZNİ OLMAYAN GİREMEZ.

Martin kimliğini gösterdi. Askerlerden biri bıçkı tezgâhını yoldan çekti.

Martin diğerlerine döndü. "Kusura bakmayın, Çavuş Dunlap. Dr. Durand henüz girişinizi onaylamadı. Burada kalmanız gerekiyor."

Dunlap'in kaşları çatıldı, alnı kırış kırış olmuştu. Durumdan rahatsızlık duysa da nöbetçilere baktı ve kafa salladı. "Peki. İçerde dedikodumu yapmayın."

Walker, Kim'in gülümsediğini gördü ve bir an için Dunlap'e karşı bir antipati duydu. Yaşlandıkça çok değişmiş olsa da, hâlâ derinlerde bir yerde tetiklenmeyi bekleyen kıskanç bir yanı olduğunu bilmek onu şaşırtıyor, biraz da gülünç hissettiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Martin sanki birazdan bir lunapark trenine bineceklermiş gibi, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Ekibin hevessizliğine gözle görülür bir şekilde içerleyen Martin, onları bir kat daha aşağı indirdi, ardından sağa dönüp tavanı beş tane sütunla desteklenen büyük, daire şeklinde bir odaya vardılar. Odanın öbür ucunda, yuvarlak taş kapılardan birine inen, az öncekine göre daha kısa bir diğer merdiven daha vardı. Kapının ardından sesler geliyordu.

Merdivenden indikleri esnada, Martin ekibi bilgilendirdi. "Bu zamana kadar Pandora Odası'na yalnızca altı kişi alındı. Üçünüzle birlikte dokuz olacak."

Walker yüzünü buruşturdu. "Pandora Odası? O da neyin nesi?"

Kapıdan bir kadın çıktı. Elinde kalın bir defter, sol kulağının arkasında bir kalem vardı.

"Pandora Odası sizin buraya gelme sebebiniz, Dr. Walker," dedi kadın.

"Dr. Durand siz misiniz?"

Kadın hafifçe gülümseyip merdivende toplanmış ekibe göz gezdirdi. "Dersinize çalışmadınız yani?"

"Uçuşta çoğunlukla uyudum."

Kadın kenara çekildi ve elini yana uzatıp duvardaki delikten geçmesini işaret etti. "O zaman iyice dinlendiniz ve tura hazırsınız. Bir an önce işe koyulsak iyi olur."

Kadının net bir havası, uzmanlık ve otorite göstergesi olan bir özgüveni vardı. Walker, onun uzmanlıklarının yazdığı dosyaya bakmıştı ama orada fotoğrafı yoktu. Boyu 1.75 civarındaydı ve formda görünüyordu fakat onu böylesine çetin gösteren şey boyu değildi. Belki de açık bir şekilde sohbet faslını atlayıp hemen işe başlamak istemesi kendisinde böyle bir izlenim uyandırmıştı; bu, Walker'ın takdir ettiği bir özellikti. Kalın örgülerle topladığı saçları, canlı kahverengi gözleri ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

keskin yüz hatları onu yeteri kadar çekici kılıyordu ama dış görünüşünün, yaydığı enerjide çok küçük bir payı vardı. Burada, sözü geçen kişi Sophie Durand'dı.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Walker ve kapıdan geçip küçük odaya girdi.

Dr. Tang, Walker'ın arkasından seslendi. "Bir saniye lütfen."

Walker arkasına döndüğünde, Dr. Tang'in merdivene koyduğu çantasını açtığını gördü. Dr. Tang çantadan ağız ve burnu kapatacak şekilde tasarlanmış, filtreli, kalın bir solunum maskesi çıkardı. Maskeyi kendi yüzüne taktığında, nefes alıp verişi Darth Vader seviyesinde olmasa da boğuk bir şekilde duyulmaya başlamıştı.

"Askeri üretim," dedi. "Ne olur ne olmaz."

Ardından çantasından iki maske daha çıkardı ve birini odanın girişinden Walker'a uzattı, diğerini de Kim'e verdi. "Siz de takın, itiraz istemiyorum." Sophie'ye döndü. "İsterseniz bir tane daha var."

Kapının eşiğinde duran Sophie gülümsedi. "Günlerdir bu odaya girip çıkıyorum. Bence idare ederim."

Dr. Tang ellerine lateks eldivenlerini geçirdi. Walker, kadın mı paranoyak yoksa kendi mi fazla rahat diye düşündü. Bu düşünceyle ensesinin karıncalandığını hissetti ama sonra –bir yandan da bunun onu neyden koruması gerektiğini merak ederek– maskesini takıp kayışını ayarladı.

Arkada, Kim ve Dr. Tang'in kendilerini Dr. Durand'a tanıttıklarını işitti. Dr. Durand onlara, "*Sophie* diyebilirsiniz," dediğinde Walker kendi kendine gülümsedi. Sophie onunla resmiyeti bozmamıştı ama buna aldırmadı. Bu kazı ve tüm proje Sophie'ye aitti. Çalışanları, buldukları şey her neyse uzun süre ellerinde tutamayabilirlerdi ama Sophie herhangi bir hükümetin –kendisininki dahil– ortaya çıkardığı şeyi elinden almasına izin vermeyecekti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Küçük odada iki kişi daha vardı. Ölüm sessizliği içinde çalışıyorlardı, başlarını kaldırıp Walker'a selam vermediler. Sophie, Kim ve Dr. Tang'i odaya getirdi. Walker, aydınlatma teçhizatları ve şimdi içeri doluşmuş altı kişinin de etkisiyle ortaya çıkan, daha önce de yaşamış olduğu klostrofobi hissine karşı koymaya, Guatemala'nın ve Ağrı Dağı'ndaki mağaranın anılarını zihninden kovmaya çalıştı.

"Dr. Walker, Bayan Kim ve Dr. Tang," dedi Sophie, "bunlar Lamar Curtis ve Profesör Beyza Solak. Bazen burada ne yaptığını bilen tek insanların onlar olduğunu düşünüyorum; ben dahil. Lamar, Beyza, yeni arkadaşlarımızla tanışın."

Lamar'ın gözlükleri tozlanmıştı. Walker'ın elini sıkıca kavradı ve başıyla selam verdi.

"Varsayımlar ve kuşkular dünyasına hoş geldiniz," dedi Lamar.

Beyza ışıklardan birinin yerini değiştirmekle meşguldü; görünüşe göre duvardaki yazıları daha iyi aydınlatmaya çalışıyordu. Boynundaki kayıştan sarkan fotoğraf makinesini gördüğünde, Walker durumun farkına vardı. Burada istedikleri kadar kalamamaları ihtimaline karşı, tüm yazıların görüntüsünü alıyorlardı. Beyza kamerasını kaldırdı ve yeni gelenlerin fotoğrafını çekti.

"Biraz sıkışık, biliyorum," dedi Beyza, içerde rahatsız olduklarını sezmiş gibiydi. Ardından Sophie'ye döndü.

"Onlara ne kadarını anlattın?"

"Şimdi oraya geliyordum," diye cevap verdi Sophie.

Lamar, Sophie'nin işaretiyle önlerinden çekilince, Walker üzerine yukarıda gördüklerine benzer karalamaların kazınmış olduğu küçük sunağı ilk kez gördü. Sunağın üzerindeyse, üstü soluk bir boya ve kargacık burgacık antik yazılarla kaplı bodur bir çömlek duruyordu. Sanki odanın nabzı atıyordu; yeraltı şehri derin bir nefes alıp nefesini tutmuş gibi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pandora'nın kutusu hikâyesini bilir misiniz?" diye sordu Sophie.

Bir an için Walker arkasını dönüp odayı terk etmeyi, Kim'i de alıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan çıkmayı arzuladı. Bu noktadan sonra ne olursa olsun, onlara bela getireceğini hissediyordu. Bu içgüdü ona kendini gülünç hissettirmişti, ayrıca görev yerini asla terk etmezdi ama yine de bedenini yeni bir kaygı dalgası sarmıştı.

"Tabii ki," dedi Kim. "Yunan mitolojisinde önemli bir yeri vardır. Zeus kutuyu Pandora'ya verir. Kutuda dünyadaki tüm kötülükler–"

"Aslında öyle değil," diye araya girdi Beyza. "Popüler kültürde öyle geçer ama aslında, hep olduğu gibi, konu erkeklerle alakalı."

Sophie burnuna dokundu ve doğru bir noktaya parmak bastığını söyler gibi Beyza'yı gösterdi. "Hesiodos'un milattan önce 8. yüzyılda naklettiği hikâyeye göre, Pandora'yı tanrılar yarattı. Onu çamurdan meydana geti–"

"Asıl Harika Kadın* o yani," diye yorum yaptı Walker.

"Öyle de denebilir," dedi Sophie. "Efsaneye göre, Pandora Hephaistos ve Athena tarafından yaratıldı ve tüm tanrıların onun doğasına bir katkısı oldu. Daha sonra, Pandora, karısı olması için Prometheus'un kardeşine hediye edildi. Aslında Zeus, ateşi tanrılardan çaldığı için Prometheus'a kızgındı ve bu da onun intikam planının bir parçasıydı. Pandora'nın merakının ağır basacağını ve kutuyu açacağını biliyordu."

Onu dinlediklerine emin olmak için etrafındakilere bir baktı, sonra devam etti. "Kutu kelimesi aslında bir çeviri hatası. Orijinal metinlerde törenlerde kullanılan tipte bir çömlekten bahsedilir."

Sophie, Walker'a anlamlı bir bakış attıktan sonra gözlerini sunağa çevirdi.

---

* Wonder Woman, DC Comics karakteri. Bu karakterin geçmişini anlatan farklı hikâyelerin birinde, kilden yaratıldığı yazılmıştır. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ama sonra Dr. Durand ve ekibinin ne kadar ciddi göründüğünü fark etti ve kendisinin buraya özellikle çağrılmış olduğunu hatırladı.

"Yani bize Pandora'nın kutusunun aslında bir çömlek olduğunu söylüyorsun," dedi, "ve şu sunakta duran şey de o, öyle mi?"

Dr. Tang, Walker'a yol kenarlarındaki bombalara yaklaşan askerleri anımsatan bir edayla sunağa yaklaştı. Walker ona bakarken ürperdiğini hissetti, artık gülesi gelmiyordu. Dr. Tang'in yüzünün maskeden görebildiği tek yeri olan gözlerinde hayalet görmüş gibi bir ifade vardı. Her zamankinden gergin görünüyor, sanki burada yalnız olmadıklarından korkuyormuş gibi etrafına bakıyordu. Walker onun bakışlarını takip ettiğinde, çok kısa bir an için kendi de bir şey görür gibi oldu; iki aydınlatma teçhizatının arasındaki karanlıkta bir figür... Ama daha sonra gözlerini kırptı ve bunu kendini şartlamış olmasına yordu.

Kim, fazla yaklaşmadan sunağa doğru bir adım daha attı. "Pandora'nın hikâyesinde kutu –çömlek– açılıp boşaltılmıştı. Ama bu hiç açılmamış gibi görünüyor."

Walker onu anlıyordu. O ve Kim daha önce de inanması güç iddialar duymuşlardı. Şimdilik bir yargıya varmayacaklardı ama çoğu insandan bekleneceğinin aksine bu iddiaya asılsız deyip geçme eğiliminde de değildiler.

Sophie sunağın yanında tek dizinin üzerine çöktü, Dr. Tang irkildi.

"Hikâye burada, duvarlarda ve sunakta yazılı. Ama bu yazanlar Hesiodos'un *Theogonia*'da ve *İşler ve Günler*'de anlattığı hikâyeden farklı ki hikâyenin çeşitli başka versiyonları da var–"

"Ama hiçbiri buradakine benzemiyor," diye ekledi Lamar.

Sophie sanki çömleğin büyüsü altındaymış gibi görünü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. "Bazı hikâyelerde Anesidora ismi geçer. Tarihçiler bunun Pandora için kullanılan bir diğer isim olduğunu söylese de bu odada yazanlar bu varsayımın doğru olmadığını gösteriyor. Pandora'nın bir kız kardeşi vardı."

Walker sunağa dikkatle bakıyordu. "Anesidora."

"Pandora'nın çömleğinde insanoğlunun felaketi olacak kötülükler vardı; acı, hastalık, gaddarlık," dedi Sophie. "Ama bu yalnızca hikâyenin bazı versiyonlarında böyle anlatılmıştır. Diğer versiyonlarında, çömlek kötülükle değil dünyanın tüm iyilik ve nimetleriyle doludur. Bu odada yazan hikâye de, bu karışıklığın nedenini açıklıyor."

"İki farklı çömlek vardı," dedi Kim.

"İki kız kardeş," diye cevap verdi Sophie. "İkisi için de birer çömlek."

"Ama burada yalnızca bir tane var," dedi Dr. Tang, birden yukarı bakarak. "Bu hangisi oluyor öyleyse?"

Sophie ayağa kalktı. Walker kadının gözlerinin altındaki gri halkaları ilk defa fark etti ve son günlerde pek az uyumuş olsa gerek düşündü.

"Asıl soru da bu zaten," dedi Sophie.

Lamar kollarını kavuşturdu. "Olimpos tanrılarının gerçek olduğunu ya da çamurdan kadın yaptıklarını söylemiyoruz. Bunlar çizgi romanlarda olur."

"Tanrıların şekillendirdiği kadınlar da olsalar, önemsiz bir kralın kızları da olsalar," diye devam etti Sophie, eliyle etrafı gösteriyordu. "Eğer burada yazanlar doğruysa, önümüzde bir ikilem var demektir. Ya da, o açıdan yaklaşmak istiyorsanız, bir gizem..."

Sophie'nin sözleri –yıllanmışlığın ve ışıkta süzülen antik tozun kokusu gibi– odada asılı kaldı. Walker derin bir nefes aldı, Kim'in yanından geçip Beyza ve Lamar'ın ortasında durdu. Sunağın ve çömleğin üzerine ölü bir dilde karalanmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan yazılara baktı ve içinden keşke okuyabilseydim diye geçirdi.

"Kulağa basit bir efsane gibi geldiğinin farkındayım," dedi Beyza.

"Daha önce de efsanelerle karşılaştık," diye cevap verdi Kim; dingin ve odada uçuşan toz zerreleri kadar kuru bir sesle. "Ve çok insan öldü. O yüzden emin ol aksini yapmamızı gerektirecek bir kanıt görene kadar bunu ciddiye alacağız."

Walker çömleğe doğru eğildi; üzerindeki karalamalara değil, kapakla ağzı arasındaki mühre bakıyordu.

"Lütfen dokunma," dedi Lamar.

Walker çömeldi ve Lamar'a baktı. "Güvenli muhafaza prosedürleri uygulanmadan bu şeye dokunmak gibi bir niyetim yok."

Dr. Tang yavaşça başını salladı. "İyi fikir." Sophie'ye döndü. "Aslında sizin de bu zamana kadar böyle risk almanıza şaşırdım, Dr. Durand. Ortama girenleri kazı ekibinden birkaç kişiyle sınırlı tutmanız akıllıca ama yine de–"

Sophie durması için elini kaldırdı. "Araya girmeme izin verin. Çömlekte ne olursa olsun bu oda –bizim deyimimizle Pandora Odası– birçok disiplinde yankı yapacak önemli bir keşif. Tercüme ettiğimiz kadarıyla bu yazılar Yunan mitolojisindeki hikâyelerin aslı olup olmadığını değerlendirmeye başlamak için baz alabileceğimiz somut kriterler oluşturmamıza yardım edecek ve Antik Yunan kültürünü incelerken mecazla gerçeği birbirinden ayırmamızı kolaylaştıracak. Patronum buna çok heyecanlandı ve buradan ayrıldığımız anda beni bu projenin yüzü olarak öne çıkarmak istiyor. Ekibimle benim şu an varmaya hazır olmadığımız ve daha bir dolu araştırma yapmadan da varamayacağımız sonuçları halka açıklamak gibi bir niyeti var."

Beyza duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Tabii, daha öncelikli endişelerimiz de var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kesinlikle var," dedi Dr. Tang. "Açıkçası o çömleğin içinde tehlikeli bir şey olduğunu sanmıyorum ama bunun garantisini de veremem ve bu oda mühürlenip çömlek uygun şekilde muhafaza edilene ya da buradan çıkarılana kadar herhangi bir aksiyon alınmasına kesinlikle karşıyım."

"Mühürlemek mi?" diye sordu Lamar. "Bunu yapamazsınız."

Walker araya girdi. "Kısa bir süreliğine hikâyeye odaklanabilir miyiz? Kulağa bir çeşit antik komplo teorisi gibi geliyor. Buna nasıl inanacağız?"

"Olimpos'ta tanrıların yaşamadığını varsayıp o noktadan hareket edebiliriz mesela," dedi Sophie.

"Bana 'tanrılar'ı tanımla," diye cevap verdi Walker.

"Doğru, haklısın," dedi Sophie, "ama beni bir dinle. Belki tüm bunların bir hikâyeden ibaret olduğuna karar vereceğiz ama yine de gerçek olma ihtimaline karşı bir inceleyelim diyorum. O dönemin bilim insanlarının yaptıkları çalışmaları veya dünyaya dair bildiklerini daha sonra da üzerinde çalışmak ya da gelecek nesillere aktarmak için küçük ortamlarda sakladıklarını düşün; belki de zamanında laboratuvar olarak kullandıkları alanlara bir şeyler olması ihtimaline karşın."

"Veri yedekleme," diye ekledi Lamar.

"Ya da Svalbard Küresel Tohum Deposu'nun minyatür versiyonu gibi bir şey," dedi Dr. Tang. "O zamanın en kaliteli mahsullerini almak için ekilebilecek tohum ve tahılları içerebilir. Ya da yüzlerce hastalığın tedavisini..."

Walker tekrar çömleği inceledi. "Biri nimetlerle, öteki lanetlerle dolu iki çömlek. Eğer birinde tohum ve ilaç varsa, diğeri de antik dünyadan hastalık ve virüs örnekleriyle dolu olabilir."

"İlerleyen zamanlarda incelenebilmesi için mühürlenmiştir; geleceğin insanlarının –yani bizim– onların tedavisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulma şansımızın daha yüksek olduğu zamanlarda..." diye cevap verdi Dr. Tang. "Ama antik çağlardaki çoğu hastalığın tedavisini bulduk zaten."

"Bildiklerimizi, evet," diye cevap verdi Beyza. "Bu sizin alanınız, Dr. Tang. Eğer toplumun binlerce yıldır maruz kalmadığı ya da geniş çapta hiç maruz kalmadığı grip çeşitleri varsa bu bir problem değil mi? Atina Vebası milattan önce beşinci yüzyılda, Peloponez Savaşı'nın ikinci yılında patlak verdi. Sebebinin ne olduğuna dair onlarca teori var, bir tanesi buna Ebola gibi bir kanamalı ateş hastalığının sebep olduğunu söylüyor ama kimse gerçek nedenini bilmiyor. O yüzden siz söyleyin, korkmamız gerekiyor mu?"

Walker ürperdi. Henüz gelmiş olduğu Grönland'da, eriyen buzlu topraktan ölümcül olabilecek on bir çeşit tarih öncesi bakteri çıkmıştı. Bu çömleğin içinde ne olduğunu bilmelerinin imkânı yoktu.

Dr. Tang tedirgin bir şekilde kımıldandı, herkes ona bakıyordu. "Sizin adınıza konuşamam ama ben çok korkuyorum."

Sırt çantasını açıp içinden üç tane daha maske çıkardı ve bunları Sophie, Beyza ve Lamar'a verdi. "Odaya bir kere girmiş olanların tekrar girmesini engellemeye niyetim yok, bu yalnızca sizin zaten koymuş olduğunuz kuralı katılaştırmak olur. Fakat başka kimse içeri girmemeli ve şu andan itibaren bu odada bulunmuş herkes maske takmalı. Kapıda nöbet tutan askerler dahil."

"Şu andan itibaren dediğiniz..." diye söze başladı Beyza.

"Şu andan itibaren. Bunları çıkarmayacağız, ta ki çömlek buradan götürülüp hepimiz karantina altında kapsamlı bir muayeneden geçene kadar; çalışanların da tamamı ya da büyük kısmı aynı işlemden geçmek zorunda."

Lamar sorgulamadan maskeyi taktı.

Beyza, Sophie'ye döndü. "Bu gerçekten gerekli mi? Bu dört bin yıllık bir çömlek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki daha da eski," diye cevap verdi Sophie, maskesini takarken. "Ama Dr. Tang bu yüzden burada, biz de dediklerini yapacağız."

"Burada bir şeye maruz kaldıysak zaten artık çok geç," diye karşılık verdi Beyza.

"Sizin için belki," diye cevap verdi Dr. Tang. "Ama küçük bir ihtimal de olsa bir şeye maruz kalmış olmanız hâlinde, bunu çalışma arkadaşlarınıza da bulaştırmak ister miydiniz?"

Beyza bir Sophie'ye, bir Lamar'a baktıktan sonra isteksizce maskesini taktı.

"Gülünç hissediyorum."

"Şimdi bir sonraki adımı konuşalım. Daha şimdiden burada ne olup bittiğini birazcık da olsa sezebilen çok fazla insan var. Çömleği buradan güvenli bir şekilde nasıl çıkarabiliriz ve bunu ne kadar kısa zamanda yapabiliriz?"

Sophie Durand, Kim ve ekibinin ona yardım etmeye geldiğini, elinden gelirse Walker'ın da katkıda bulunacağını düşünmüştü. Ama çömleğin içinde ne olursa olsun, Walker'ın görevi netti – DARPA'daki amirleri ondan çömleği almasını isteyeceklerdi.

"Aslında," diye söze başladı Kim, sanki aklını okuyormuş gibi Walker'ı izliyordu. "En önemli soru çömleği nasıl çıkaracağınız değil, onun buradan kime gideceği. Birleşmiş Milletler'in de bu konuda söyleyecek bir-iki şeyi olacaktır."

Walker yüz ifadesini hiç bozmadı. Kim, ortadaki ikilemi anlıyordu ve duruşunu net bir şekilde belli etmişti. Küçük odada bulunan diğer kimse sözlerinin alt metnini anlamamış da olsa, Walker en azından gerginliği hissetmiş olmaları gerektiğini düşünmüştü.

"Patronum çömleği bizim çıkarmamızı ve tüm süreci videoya almamızı istiyor," dedi Sophie. "Iraklıların ve Kürtlerin de söyleyecekleri vardır; öğrendiklerinde Türklerin de olacak – tabii eğer henüz bilmiyorlarsa."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorlar," diye cevap verdi Kim, çömleğe doğru bir adım atarak. "Dedikoducuların her yerde faaliyete geçtiğinden eminim. Konuştuklarımızın ne kadarının doğru olduğunu anlamaları biraz zaman alacaktır."

"Sence bir şeyler doğrulanana kadar bekleyecekler mi?" diye sordu Sophie.

"Hayır," dedi Kim, sesi maskeden boğuk geliyordu. "Tabii ki beklemeyecekler. Ben de o yüzden buradayım zaten."

Walker başıyla onayladı. "Eğer Birleşmiş Milletler'i gözlemcilikten fazlasına, bu işe el atmaya ikna edebilirsen, belki ancak bu sayede karışıklık çözülebilir."

"Katılıyorum," dedi Sophie. "Birleşmiş Milletler arabuluculuk yaparsa eminim ki sahiplenme sorununa bir çözüm bulabiliriz. O zamana kadar, kimse benden izinsiz bu odaya girmeyecek."

"Burayı boşaltmaya hazırlandığınızı söylemiştiniz," dedi Walker, bakışlarını Sophie'den Lamar'a, daha sonra Beyza'ya ve tekrar Sophie'ye çevirerek. "Yani birilerinin, büyük ihtimalle silahlı birilerinin bu odaya izinsiz girmeye çalışabileceğini düşünüyorsunuz."

Dr. Tang uğultu benzeri kısık bir ses çıkardı; huzursuz olmuştu ve muhtemelen onu duyduklarının farkında değildi. Ayaklarının üzerinde hafifçe ileri geri sallandı.

Sophie, Walker'ı bakışlarıyla tarttı. "Geçen gün Lamar ve Martin'le beraberken peşimize Türk casusları takıldı. Belki bize zarar vereceklerdi belki de yalnızca bilgi almak istiyorlardı ama koalisyon askerleri onları yakaladı. Bizi takip eden bir de drone vardı. Birçok kişi henüz çömlekten haberdar bile değilken burada bulacaklarımız üzerinde hak iddia etmeyi düşünüyordu. Şimdi bu insanlar burada bulduğumuz şeyi öğrenirlerse, onu almaya geleceklerdir."

Yalnızca hak sahibi olduğunu düşünenler değil, diye düşündü Walker. O çömleğin içinde antik dönemden kalan ve biyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lojik silah niyetine ya da tedavi amaçlı kullanılabilecek hastalıkların bulunabileceğini düşünen herkes ona sahip olmak isteyecekti; buna Walker'ın işverenleri de dahildi. Bu antik hastalıkları ele geçirmek isteyenlerden bazılarının korkunç emelleri olacaktı ve bu emellere ulaşmak için yapmayacakları şey yoktu.

Kim, "Bizi de ekipten say," dedi ve Walker'a bir uyarı bakışı attı.

Derveyî'de, Walker'ın aslında kimler için çalıştığını bilen tek kişi Kim'di ve Sophie'nin çömlek hakkındaki şüpheleri doğruysa, Walker'ı bu işin içine çekmenin riskli bir hamle anlamına geldiğinin farkında olacaktı. Walker, kendi kendine, bağlı olduğu makamları bilmesine rağmen Kim'in yine de onu burada istediğini hatırlattı çünkü birlikte onca badire atlatmışlardı ve tehlike anında kendisinin doğru şeye öncelik vereceğine Kim'in güveni tamdı. Yine de, bunun bir test olup olmadığını merak etti. Amerikalılardan onu buraya göndermelerini istemesinin sebebi yüzünü görmeyi özlemesi değildi. Çömlek sahte değilse ya da içinde DARPA'nın ihtiyaç duyabileceği herhangi bir şey varsa, er ya da geç o ve Kim arasında çömleğin hangi ellerde kalacağına dair bir anlaşmazlık yaşanacaktı.

Bir an, Grönland'da kalmış olmayı diledi.

"Yardım için elimizden geleni yapacağız," dedi Walker. "Ama her ne yapılacaksa, elimizi çabuk tutalım."

Sophie, Lamar ve Beyza'ya döndü. "Siz işe dönün. Bayan Kim ve ben birkaç telefon konuşması yapacağız."

Walker, Sophie ve Kim'in, tamamen önlerindeki göreve odaklanmış şekilde, bir yandan da sohbet ederek odadan hızla çıkmalarını izledi. Görmezden gelindiğine bozulmamıştı. Sonuçta onun da yapması gereken telefon konuşmaları vardı ve etrafta onu duyacak birileri olsun istemiyordu.

Bir an tereddüt etti, Dr. Tang'i burada yalnız bırakmak is-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

temiyordu. Kadın iki ışık arasında durmuş, küçücük odada elinden geldiği kadar uzak bir noktadan çömleğe gözlerini dikmiş bakıyordu. Beyza tekrar duvarlardaki yazıların fotoğraflarını çekmeye başlamıştı. Lamar ise eline günlük benzeri kalın bir defter aldı ve bir yandan çömleği inceleyerek zaten dolu görünen bir sayfa üzerine notlar almaya koyuldu.

"Dr. Tang, Çavuş Dunlap'in yanına gidelim mi? Nerede kalacağımızı öğrenmeye çalışırız," dedi Walker.

Dr. Tang tekrar başını kaldırdı, sola doğru eğdi ve sonra düzeltti; bu esnada gözlerini çömlekten ayırmamıştı. Maske yüz ifadesini gizliyordu ve gözlerinden bir şey anlamak imkânsızdı.

"Dr. Tang, iyi misiniz?"

Kadın, başını öyle hızlı çevirdi ki Walker irkildi. Endüstriyel ışıkları yansıtan gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu.

"İyi mi?" dedi. "Hayır, Dr. Walker. Hiç iyi değilim."

Arkasını dönüp Pandora Odası'ndan o kadar hızlı çıktı ki, Walker acaba çömlekten kaçıyor olabilir mi diye düşündü. Aklına kömür madenlerindeki kanaryalar* geldi ve o an Derveyî'den başka bir yerde olmayı diledi. Burada, antik çağların lanetiyle karşı karşıya kalmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı...

Ya da antik çağların nimetleri, diye hatırlattı kendine ve Pandora Odası'ndan çıktı.

Fakat odadan yüzyılların sessiz uğultusu yayılıyor, çömleğin saklı kudreti ve İskender'in uyarılarıyla birlikte yankılanıyordu. Walker okuyamasa da, duvarlar, üzerlerinde yazan hikâyeyi fısıldıyor gibiydi. Tek bildiği, bu odanın içinde nasıl bir güç mevcutsa, hiç de nimete benzer bir yanı olmadığıydı.

---

* 20. yüzyılın başlarında başlamış, 80'lere kadar sürmüş olan bir uygulama. Madenciler, kömür madenlerine inerken yanlarında kafeslere koydukları kanaryaları da götürürlerdi. Kanaryalar, karbonmonoksit gibi zehirli gazlara daha duyarlı olduklarından, ortamda gaz sızıntısı varsa hastalanır ya da ölürlerdi. Bu sayede madenciler tehlikeli bir durum olduğunun farkına varırdı. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7. BÖLÜM

Kim, karanlıkta uzanmış, çığlık atmamaya çalışıyordu.

Buraya gelerek büyük aptallık etmişti ama görev detaylarını eline ilk ulaştığında, bunun hoş bir tesadüf olduğunu düşünmüştü. Walker'la, yaklaşık iki yıl evvel Türkiye'de, Ağrı Dağı'na giderken tanışmıştı. O zamanlar, Nuh'un Gemisi hikâyesinin tarihi kökeni olabileceğine inandıkları bir şeyi keşfetmiş olan iki genç maceraperesttiler. Yaşadığı deneyim o zaman ona çok heyecan verici gelmişti – dağda bir toprak kayması sonucu ortaya çıkmış bir mağara, mağaranın içinde duran büyük, ahşap bir gemi ve çok badire atlatmış ama bir şekilde kendini toparlayabilmiş iyi yürekli bir adam... Ama geminin arkasında başka bir şey daha vardı.

İblis kelimesini kullanmayı sevmezdi, şu an bile bu böyleydi.

Neredeyse herkes ölmüştü. Bu ölümlerin çoğunluğu arkeoloji ekibinin içindeki –bu ekipten çok farklı, bu kadar profesyonel olmayan bir gruptu– bir katilin üzerine atılmış, geri kalanlar da mağaradan kaçarken içinden geçtikleri kar fırtınasına yüklenmişti.

Ama Kim unutmamıştı. Gördüğü şeyler onda gözle görünmeyen, derin yaralar bırakmıştı ve ondan bu olaylardan Wal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ker veya bir terapist dışında kimseye söz etmemesi istenmişti. Çalışma arkadaşlarının, hatta direkt bağlı olduğu amirlerinin bile o dağda gerçekten ne yaşandığı hakkında bir fikri yoktu. Bunu onlara nasıl söyleyebilirdi? Pek çoğu aklını yitirmeye başladığını düşünürdü. Birleşmiş Milletler'de çalışan ve gerçeği bilenler ona arka çıksalardı dahi –ki çıkmayacaklarını biliyordu– çoğu insan ona inanmazdı.

O yüzden yaşadıklarını kendine saklar, içine attıkça da anıları iyice depreşirdi.

Dar alanlar onu korkuturdu. Havasız mekânlarda, penceresiz odalarda kalbi çarpar, eli ayağı titrerdi. Zifiri karanlıkta ürperir, ağlamaklı olurdu. En kötüsü de, bir yabancının ya da arkadaşının beklenmedik bir anda sırıtmasıydı – o zaman içinden çığlık atmak gelirdi. Ne sırıtmaların ardında bir iblis ne de karanlıkta gizlenen bir şey vardı; bir yıldır görüştüğü terapisti ona böyle söylemişti. Fakat kadının Kim'in anlattığı hiçbir şeye inanmadığı çok açıktı. Yani o beklenmedik sırıtmaların ardında meşum bir şeylerin bulunmadığını bilemezdi. Bilmesinin imkânı yoktu.

Şimdi karanlıkta, penceresiz bir odada –yeraltında bir mağarada– uzanırken, Pandora Odası'nda habis bir şeyin nefes aldığından, nabzının attığından emindi ve göğsü çığlık atma isteğiyle yanıyordu. Solunum maskesi odanın köşesindeki küçük masanın üzerindeydi.

Çömlekte bir numara olmayabilirdi. Bunun farkındaydı. Yüksek ihtimalle ya boştu, ya tozla doluydu ya da dünyadaki arkeoloji camiasını sarsacak, kolektif bir orgazm yaşatacak bir zaman kapsülü içeriyordu. Lanet, nimet ya da kötülük değil... Ama şimdi karanlıkta, neredeyse tüm Derin Proje personeli Derveyî'nin çeşitli yerlerindeki odalarında uyurken, Kim kendini etkisiz ve çaresiz hissediyordu; boğulacak gibiydi.

Derin bir nefes alıp verdi. Karanlıkta fal taşı gibi açılmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerle odanın girişine baktı. Kapı niyetine asılmış perdenin ardındaki ışık içini rahatlatsa da, oraya her baktığında bir şey göreceğinden korkuyordu. Yüreği ağzında, gözlerini oradan kaçırdı. Yana döndü ve diğer yatakta uyuyan Dr. Tang'in siluetine baktı. O da kendi bilinçaltındaki bir şeylerle mücadele veriyormuş gibi uyurken mırıldanıyor, vücudu seğiriyordu. Onun da ötesinde üç yatak daha vardı ve yalnızca bir tanesi doluydu – Rachel isminde bir yüksek lisans öğrencisi onlarla kalıyordu. Derin Proje'de görevli ekibin çoğu işlerini bitirmiş ve buradan ayrılmıştı. Henüz Pandora Odası keşfedilmemişken kazının sonlarına gelinmişti, bu yüzden şimdi Kim ve ekibi için yeteri kadar boş yatak vardı.

Onun ekibi... Bu düşünceyle yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi; gerçi Walker'ın onun idaresi altında olmaya bozulmaması onu biraz hayal kırıklığına uğramıştı. İlk tanıştıklarında, Walker'ın eşitlik yanlısı olmasından etkilenmişti; bu, hayatı sırlarla dolu bir adam için tuhaf bir özellikti. Söz konusu saha görevi olduğunda, onun özellikle bir kadından değil, kimden olursa olsun emir almakta sıkıntı yaşayacağını düşünmüştü. Onu, bir şeyleri sesini çıkarmadan kabul etmesine aldanmayacak kadar da iyi tanıyordu. Walker, bıçak kemiğe dayandığında, etrafındakileri korumak için ne gerekiyorsa yapardı. Bu özelliğinden dolayı, kişisel bir bağları bulunmasaydı da Kim bu görevde yanında olmasını isterdi.

Koridorun aşağısında, iki oda ötede Dunlap'le birlikte kalan Walker'ı düşünmek Kim'i biraz rahatlattı. Evet, kişisel bir bağları bulunmasaydı da onu burada isterdi ama yine de yakınlıklarının kesinlikle bir faydası olmuştu. Derveyî'nin bir yeraltı şehri, bir mağaralar ve tüneller ağı olduğunu duyduğunda, vücudunun hissettiği korkuya verdiği tepkiyi sürekli kafa sallayarak ve yapmacık bir şekilde gülümseyerek ancak gizleyebilmişti. Sophie Durand'ın, bulduğu şeyin ne olduğu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nu düşündüğünü duyduğunda ise, odadan çıkmak için izin istemek zorunda kalmış ve kendine gelene kadar da dönmemişti.

Şimdi bile neden bu görevi kabul ettiğini düşünüyordu. Travma sonrası stres bozukluğu hakkında yeterince şey okumuş, yeteri kadar eski askerle, şiddet mağduru ve felaketzedeyle konuşmuştu ve aldığından daha fazla yardıma muhtaç olduğunun farkındaydı. Ama bir yanı –mükemmeliyetçi bir insan olan annesinin yetiştirmesiyle ortaya çıkmış tarafı– o sarsılmaz normallik maskesini takmaya ihtiyaç duyuyordu. Gerisi ise yalnızca inatçılıktı, bu özelliğiyle de ona korkularıyla yüzleşmeyi öğreten babasına benziyordu.

Ama korkularıyla tek başına yüzleşmek zorunda değildi. Walker'la yaşadıklarından öğrendiği bir şey varsa, o da buydu. Âşık olduklarını söyleyebilir miydi emin değildi fakat şüphesiz aralarında bir bağ vardı. Walker, Ağrı Dağı'nda onun yanındaydı ve o deneyimin Kim'i nasıl birine dönüştürdüğünü herkesten iyi anlıyordu; Kim, gördüğü kâbuslardan ona asla bahsetmemiş olmasına rağmen. Hâlâ, şimdi bile gözlerini kapattığında, tabuttaki o boynuzlu şeyi gördüğünü ona söylememişti.

Şimdi de görebiliyordu. Düşünceleri oradan oraya atlarken, gözkapakları da ağırlaşmıştı. Farkına varmadan uykuya dalma noktasına gelmişti ve şimdi o kart, kuru şeyin anıları yine ortaya çıkmış, nabzı o bildik, korkunç tempoda atmaya başlamıştı.

İç geçirip gerçek, dinlendirici bir uykuya hasret şekilde gözlerini açtığında perdenin ardında bir siluet gördü. İyice baktığında figürün perdenin arkasında değil önünde, onunla birlikte odanın içinde olduğunu ve yine de bir gölge gibi karanlık, belirsiz göründüğünü fark etti. Nefes alıp verişi hızlandı, kalbi çarpmaya başladı; kendi kendini şu an uykuda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Odanın içindeki kötülüğü hissediyor, tadını alabiliyordu.

Yanında, Dr. Tang'in inlediğini duydu. Rahat bir nefes alıp böyle bir anda yalnız olmadığına sevinerek yana döndüğünde kadının uyanmadığını, gölgeyi görmediğini ve yalnızca uykusunda tuhaf bir şekilde mırıldandığını anladı. Dr. Tang çarşafları hışırdatarak kımıldandı, bir homurtuyla yatağın diğer yanına döndü.

Kim gözlerini tekrar perdeye çevirdiğinde siluet orada değildi. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Hayal mi gördüm acaba diye düşünürken nefes alıp verişi normale dönmeye başladı ama kalbinin sakinleşmesi biraz zaman aldı. Psikolojisi ortada hiçbir şey yokken böyle korkunç bir şey yaratacak kadar bozulmuş muydu? Buraya korkusuyla yüzleşmeye, travmasıyla mücadele etmeye gelmişti, onu tekrardan yaşamaya değil. Ya da en azından böyle olmasını ümit etmişti.

Derveyî'de olmak onu korkutuyordu ama korkmasına rağmen yolundan dönmemişti. Şu an, belki de cesurca değil akılsızca davranmış olabileceğini, burada, yeraltında olmanın sinirlerini altüst edebileceğini düşünüyordu. Burada bir görevi vardı – en fazla birkaç gün kalacak, çömlek dışarı çıkarıldığı gibi de buradan gidecekti.

Birkaç gün.

En fazla.

Ona nelere katlandığını anlatsa, Walker işverenlerine karşı yerine getirmesi gereken sorumluluklarını daha mı az yoksa daha mı fazla önemserdi? Kim, Walker'ın öyle bir durumda otoriter bir tavır sergileyip daha net aksiyonlar almaya çalışabileceğini düşündü; böyle yaparak Kim'in evine daha çabuk dönmesine yardımcı olabileceğine kanaat getirebilirdi. Walker'a dikkat etmesi, gözünü ondan ayırmaması gereki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Ama teselliye ihtiyaç duyduğunda Walker'ın yanında olacağını ve iş o noktaya gelirse onunla birlikte savaşacağını da biliyordu. Kendilerini birbirlerine çoktan kanıtlamışlardı.

Sophie Durand ise akıllı ve rekabetçi birine benziyordu. Kim, bu gece dayanamayacak noktaya gelirse Çavuş Dunlap'i bulup ondan kendine Derveyî'nin dışında, askeri birliklerin yanında kalacak bir yer ayarlamasını isteyecekti. Sophie'nin böyle bir şeyi sorun etmeyeceğini biliyordu. Burada kalmaktansa çadırda uyumak çok daha iyi olurdu.

Bunun düşüncesi bile onu sakinleştirmeye yetti. Çadırda uyumak harika bir fikirdi.

Birkaç gün, diye düşündü tekrar.

Uykuya daldığında, girişteki perdeye arkasını dönmüştü. Orada başka gölgeler varsa da onları görmek istemiyordu. Üzerine doğru geldiklerini dehşet içinde izlemektense, hiç beklemediği bir anda aniden yakalanmak daha iyi olur diye düşünüyordu.

Birkaç gün.

Beyza genellikle gece geç saatlerde tünellerde dolaşırdı. Kazı ekibi üyeleri bazen hava almak için yukarı çıkar ya da kazı çalışmalarının tamamlandığı odalardan birinde toplanırlardı. Orada müzik açıp viski içer ya da kâğıt oynarlardı. Beyza bir gece, alt seviyedeki banyo alanlarının girişinin yanından geçerken, beş-altı çalışanın bir grup sapık ergen gibi strip poker oynadığını görmüştü ama onları yargılayacak hâli yoktu.

Derin Proje personeli kendi içinde bir aileye dönüşmüştü ve burada geçen aylar boyunca birbirlerinin huylarını, küçük kusurlarını öğrenmişlerdi. Alton, izleyerek büyüdüğü eski vahşi batı filmlerindeki ince, kısa purolardan içerdi. Marissa gecenin geç saatlerinde yoga yapardı ve arada bir diğerlerinin de ona katılmasını ister, aksi takdirde onlara kendilerini suçlu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissettirirdi. Kevin Ruiz'in bir gitarı ve bir de mızıkası vardı. Çalmayı severdi ama başkalarının dinlemesinden pek hoşlanmazdı, bu yüzden genellikle en ücra yerlerdeki tünellere, arkeolojik açıdan önemi olmayan alanlara ya da ekibin çalışmayı tamamladığı yerlere giderdi. Bulunduğu noktaya göre, müziği bazen şehrin tünel ağının bir yerlerinden duyulabilirdi. Sessizce çalıp söylerdi ve utangaçlık yapıp gece konserlerine son vermesin diye, çaldığını duyanlar çoğunlukla bunun sözünü etmezdi. Ruiz güzel çalardı, diğerleri de aşağıda, yeraltı dünyasında bunca zaman geçirdikten sonra böyle şeyleri takdir etmeyi öğrenmişti.

Bu gece, yeraltı şehri sessizdi. Bir yerlerde birileri müzik çalıyor ya da Ruiz saklı bir köşede gitarını tıngırdatıyorsa da Beyza'ya tek bir nota dahi ulaşmıyordu. Bir yandan bir şarkı mırıldanarak tünellerden geçti, kıvrılarak aşağı uzanan merdivenlerden indi ve çoğu çalışanın daha önce hiç fark etmediği bir kapıdan içeri girdi. Projede bir dört yol ağzı ve meydan konumuna gelmiş orta avluyu es geçti. Buralardaki dönemeçleri ve pasajları pek az kişi onun kadar iyi biliyordu. Bazıları, onun Güneş Odası ismini yakıştırdığı odadaki çini mozaikleri hiç görmemişti – oda, neredeyse yeraltı şehrindeki her yerden daha fazla doğal ışık aldığı için, Beyza bu ismi düşünmüştü. Burada, dışarıda güneş varken havalandırma şaftlarının içeri aldığı gün ışığı demetleri taş zeminde ekose desenler meydana getiriyor, hatta içerisi ay ışığının olduğu gecelerde bile parlıyordu.

Burası, ilk keşfettikleri odalardandı. Fotoğrafları çekilmiş, mozaikleri temizlenmiş ve içindeki antik sunak tamamen çıkartılıp Atatürk Üniversitesi'ne, Beyza'nın işverenlerine gönderilmişti. İleride, kazının sponsorları ve Irak ile Kürt hükümetleri tarafından finanse edilen gezgin bir müzenin bir parçası olacaktı.

Şüphesiz, Pandora Odası'nın keşfi her şeyi değiştirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık mozaikler ya da sunaklar, hatta gezgin müze dahi kimsenin umurunda değildi. Çömlek boş bile çıksa, projenin odak noktası değişecekti. Sunakta, duvarlarda ve çömleğin üzerinde yazanlar, 21. yüzyıl için mükemmel bir anlatıydı. Dünya nüfusunun çoğunluğu okumaya meraklı değildi ama yine de etrafta insanların hayal gücünü tetikleyecek hikâyeler vardı ve Beyza bunun da iş göreceğini biliyordu. Antik çağlardan, gerçeğe dönüşen bir efsane... Biri umut vadeden, diğeri korku salan iki çömlek... Romantizm, tehlike ve politikanın bir araya geldiği bir hikâye... Beyza, Derin Proje'nin en azından bir-iki haber döngüsü boyunca dünyanın arkeoloji ve tarihle ilgilenmesini sağlayacağını düşünüyordu ama bunun uzun sürmeyeceğinin farkında olacak kadar da tecrübe kazanmıştı.

Yine de, nüfusun bilimi ve yeni şeyler öğrenmeyi seven kesiminde, bu yüzyılın keşfi sayılacaktı ve Beyza bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyordu. Proje yakında bitecekti ve her ne kadar bir yanı eve dönmek için can atsa da, Beyza'nın farklı bir yanı daha vardı.

Ay ışığının altında durdu, bu odaya Güneş Odası deyip de genelde geceleri gelmesinin ne kadar ironik olduğunu düşündü. Işık demetleri her zamanki gibi etraflarındaki gölgeleri iyice karartmıştı. Sağ tarafında bir şey kıpırdadı, karanlıkta bir figürün kaba hatları belirirken yere sürten botların sesi duyuldu ve Beyza'nın dudaklarında bir tebessüm belirdi. Ciddi, işine bağlı bir kadındı ama Güneş Odası'na yaptığı ziyaretler onu bu ağırlıktan kurtarıp ayaklarını yerden kesiyor, özünü açığa çıkarıyordu.

"Bir kere de olsa erken gelmişsin," diye fısıldadı.

Ay ışığı demetlerinin arasındaki gölgelerde karanlık iyice belirginleşti. Beyza gülümsedi, kalp atışları hızlanmıştı. O an birilerinin bir yerlerde müzik çalmasını, o müziğin baca deliklerinden, esintili koridorlardan geçip onlara kadar ulaşmasını arzu etti. Müzik onu rahatlatıyor, aynı zamanda sevişirken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkardıkları seslerin labirentin başka bir yerinde duyulmayacağına kendini ikna edebilmesini sağlıyordu. Bu gece sessiz olmaya çalışacaktı, ne var ki o an geldiğinde bunu nadiren başarabiliyordu, dudağını ısırıp kanattığında bile bağırırdı.

Bir çift el ona iki yanından dokundu, daha sonra aşağı doğru kayarak karnının üzerini okşamaya başladı, bir beden arkasından ona dayanmıştı, bağırarak kendini ileri attı. Arkasını döndü ve bir dizi küfür sıralamaya başladı. Bu küfürleri duymaları hâlinde çoğu iş arkadaşı şok olurdu – en çok da Elio Cortez.

Cortez gözünü dikmiş ona bakıyordu; özür mü dilese yoksa dalga mı geçse emin değildi.

"Yalnızca selam vermek istedim," dedi.

Beyza ona doğru iki adım attı ve göğsüne niyet ettiğinden daha sert bir yumruk vurdu. "Bir kadına böyle sinsice yaklaşılmaz! Ödümü kopardın!"

Cortez sessizce kıkırdadı, güldüğünü belli etmemek için elini ağzına götürdü, sonra dayanamayıp kahkahayı koyuverdi. "Özür dilerim. Sadece... yüzündeki ifadeyi görmen lazımdı."

"Komik değil!"

"Yani biraz komik. Benim açımdan." Göğsünü, Beyza'nın yumruk attığı yeri ovaladı. "Biraz da acı verici. Başka birini mi bekliyordun yoksa?"

Kalbi hâlâ küt küt atsa da, Beyza yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. "Başka birini çağırmamıştım, o anlamda soruyorsan. Böyle şeyleri alışkanlık hâline getirmiyorum."

Cortez ona yaklaştı, ellerini tuttu ve öptü. "Böyle şeyler. Sanki yasakmış gibi konuşuyorsun."

"Yasak olduğunu biliyorsun." Bu kısmı tartışmaktan, evli olmasına rağmen kendi gözetimi altındaki bir yüksek lisans öğrencisiyle ilişki yaşadığı ortaya çıkarsa çalışma arkadaşlarının gözünde itibarına ne olacağı hakkında konuşmaktan hoş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanmıyordu. İşini kaybedebilirdi. Kocası ondan boşanabilirdi – gerçi aralarındaki anlaşmazlıklar yıllar geçtikçe çoğalmıştı ve zaten bu artık bir an meselesiydi.

Cortez, parmaklarını Beyza'nın saçlarında dolaştırırken, "Yasak olması hoşuma gidiyor," dedi ve başını hafifçe geriye yatırıp onu öptü.

Daha ateşli öpüşmeye başladılar. Beyza'nın nabzı iyice hızlanmıştı. Cortez, ellerini sırtında gezdirdikten sonra onu sıkıca kavrayıp boynunu öptü. Sonra, bir yandan alnına ve şakaklarına nazik öpücükler kondurarak kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

"Sahiden korktun mu?"

Beyza gülümsedi. "Evet," diye fısıldadı.

"Ama benimle konuşuyordun. Geldiğimi biliyorsun sanmıştım."

Beyza da onun gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı ama şimdi elleri titriyordu. Cortez onun boynunu tekrar öptü, başparmaklarını artık çıplak olan memelerinin uçlarında gezdirdi ve onları öpmeye başladı. Beyza'nın bedeni de yanıt veriyordu. Ellerini Cortez'in saçlarına doladı ve bastırdı; ağzının daha aşağılara inmesini istiyordu. Cortez teklifi kabul etti ve onu az önce üzerinden çıkarıp attığı gömleğinin üzerine yatırdı. Fakat bacaklarını araladığında, Beyza ay ışığı demetlerinin arasında kalan boşluğun, az önce Cortez'in kendisini beklediğini zannettiği karanlık köşenin çekim gücünü hissetti. Şimdiyse orada insan figürünü andıran bir şey değil, yalnızca kör karanlık vardı.

Cortez'in dili hedefine ulaştığında, Beyza'nın tüm korku ve kaygıları bir anda siliniverdi.

"Elio," diye fısıldadı.

O an, ay ışığının ardındaki gölgelerin içinden bir şey ona geri fısıldasaydı, Beyza duyamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8. BÖLÜM

Gece ve onu takip eden gün geride kalmıştı, şimdi yeni bir günbatımı yaklaşıyordu.

Sophie nefes almakta güçlük çekiyordu. Derveyî'nin ürkütücü, uhrevi odalarında ve koridorlarında geçirdiği bir yıl boyunca bir kere bile klostrofobik hissetmemişti. Şimdi ise durum farklıydı. Şu an yerin üzerinde, güneşin altında ısınıyor, saçları ve kıyafetleri rüzgârda dalgalanıyordu ve etrafına baktığında kilometrelerce ötesini görebilmesine rağmen burada bile sanki dünya üzerine kapanıyormuş gibi hissediyordu.

Kendine gel, diye geçirdi aklından. *Burada sorumlu sensin.*

Bu düşünceye gülmek istedi ama midesinin bulandığını hissetti. Kısa bir süre öncesine kadar, buradaki tek araçlar toz içinde kalmış birkaç Jeep ve UNESCO logosu taşıyan bir kamyondu. Diğer arabalar tek tük gelip giderdi. Haftada iki defa genel erzak teslimatı yapılırdı. Birkaç günde bir telefonda ya da video konferansta patronu Alex'le görüşürdü ama onun dışında buradaki yetkili kişi oydu. Kazıda nöbet tutmaları için görevlendirilmiş ABD ve Kürt askerleri dahi ondan yönlendirme beklerdi.

Artık bunların hepsi geride kalmıştı.

Araçların sayısı neredeyse beş katına çıkmıştı, çoğu da askeri araçtı. Amerikan ve Kürt kuvvetleri arasındaki koalisyon

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

devam ediyordu fakat dedikodular yayılmaya başladığından beri Kürtler iyice heyheyli olmuştu. Çoğu, kazıda önemli bir şey bulunduğunun farkındaydı – bu düşünceleri, son yirmi dört saat içinde Walker, Kim ve Dr. Tang'in gelmesiyle birlikte iyice sağlamlaşmıştı.

Lamar'ın söylediğine göre, ilk başta askerler ve kazıcılar arasında yayılan Pandora'nın kutusu söylentileri artık alıp başını yürümüş, dünyaya ulaşmış olmalıydı. Gerçek ya da kurgu, böyle bir hikâyenin herhangi bir versiyonu Sophie'yi zora sokacak kadar kısa bir süre içinde çok fazla dikkat çekecekti.

Şimdi, yeni bir kamyon daha gelmişti. Dr. Tang, kazı alanındaki koalisyon birliklerinin komutanı olan Binbaşı Bernstein'ı çiğnemek istemediği için, önce adamla konuşmuş, sonra da USAMRIID'de –Birleşik Devletler Ordusu Tıbbi Araştırmalar Enfeksiyon Hastalıkları Enstitüsü'nde– çalışan bir arkadaşını aramıştı. Normal şartlar altında ordunun gerekli formaliteleri yerine getirmesini bekleyebileceğini fakat çömleği en kısa sürede daha güvenli bir yere nakletmek istediklerinden, bir an önce Bağdat'tan küçük bir USAMRIID ekibi getirtip çömleği uygun şekilde alandan aldırmayı önerdiğini söylemişti.

Sophie, Alex Jarota'nın bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu ama kendisi buna sevinmişti. Birleşmiş Milletler'in araya girebileceğini duyduğunda tedirgin olmuştu ama Dr. Tang'in bağlantıları ve önceliklere verdiği önem sayesinde işler gerektiği şekilde ilerliyordu.

Bozulmuş toprak yollara uyumlu lastiklerle donatılmış beyaz renkli kapalı kasa kamyon, alana bir saat önce gelmiş, Sophie araçtan inen USAMRIID teknisyenlerini izlemişti. Bir kriz olduğundan hâlâ şüphe duyan varsa, teknisyenler kamyonun kasasını açıp üzerlerine soluk mavi renkli tehlikeli madde giysilerini giymeye başladıklarında şüpheleri ortadan kalkmış olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie kamyonu izlerken, "Lanet olsun," diye iç geçirdi.

Kamyonun kasası kapatılmış, teknisyenler ellerinde plastik bir sandıkla içeri girmişlerdi. Sandıkta muhtemelen Pandora Odası'nı incelerken kullanacakları ekipmanlar vardı ve hatta belki de çömleği onunla dışarı çıkaracaklardı. Derveyî'nin girişinde Beyza'ya kimliklerini göstermiş, ardından aşağı indirilmişlerdi.

Sophie artık patron gibi hissetmiyordu.

Böyle bir şeyin patronu olmak istediğini sanmıyordu.

Nemlenen gözlerini hızla kırpıştırdı. *Ya doğruysa?* Son birkaç gün boyunca bu soruyu kendine yüz defa sormuştu. Ya hepsi gerçekse? Ya Pandora ve Anesidora mitolojik varlıklar değil de tarihi figürlerse? Ya çömleğin içinde kötülükler değil de nimetler varsa? Ya içi *şifa* doluysa?

Fransa'daki babasının durumu gün geçtikçe kötüleşiyor, Alzheimer onu kendisi yapan tüm anılarını elinden alıyordu. Kendisi çocukken lösemiyi atlatabilmişti ama o an bile dünyada ölen çocuklar vardı. Rüzgârı, güneşin sıcaklığını teninde hissetti. Bedeni hastalığı hatırlıyor olsa da hâlâ koşabilecek kadar gücü kuvveti yerindeydi. O an arkasını dönüp istediği yere gidebilirdi. Vücudunda onu dağlara, Amadiye'ye götürecek kuvvet vardı. Yolda bir nehir veya göl bulursa, pekâlâ orada yüzebilirdi. Yetişkinlik hayatı boyunca daha güçlü biri olmak için uğraşmıştı. Çünkü zayıf olmanın, ölümün yaklaştığını, omzunun üzerinden kulağına fısıldadığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Nöbet tutan askerlere baktı, kampın sınırları boyunca gidip gelişlerini izledi. Tozu toprağı kaldırarak hızlanan bir cipin Derveyî'den uzaklaşmasını seyretti. Aşağıda, kazı ekibi teçhizatlarını söküyor, eşyalarını toparlıyor, bir yıldır yaptıkları çalışmayı henüz tamamlanmadan bitiriyordu. Bir yerlerde –şayet Kim Seong işini doğru yapmışsa– Birleşmiş Milletler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diplomatları yirmi birinci yüzyılın en önemli arkeolojik keşfinin kimin himayesi altında olacağının pazarlığını yapıyordu ve Sophie'nin bu konuda hiçbir söz hakkı yoktu. Çömleğe ve içindekilere ne olacağı, artık onun sorunu değildi, istese de olmayacaktı.

Belki de en iyisi buydu.

Kendine böyle söyledi. *En iyisi bu. Baban ölüyor. Çömleğe ne olacağı, açılıp açılmayacağı senin sorunun değil.*

Böylesi en iyisi.

Telefonu cebinde titreşti ama bu sefer ilk kez onu irkiltmedi. Sophie bu telefonu bekliyordu. Aramasını beklediği kişi Alex Jarota, UNESCO'daki bir bağlantısı, hatta annesi bile değildi. Telefonu cebinden çıkardığında, ekrandaki isim bir şekilde zaten bildiği şeyi doğruladı. Steven'dan daha ne kadar kaçabilirdi? Ona haksızlık ettiğini ne zaman kabullenecekti?

Telefona cevap verdi. "Alo. Steven. Buradayım. Hayattayım. Özür dilerim."

Telefonun diğer ucunda bir nefes duyuldu, sonra kısa bir tereddüt sessizliği oldu. "Tanrı aşkına, Soph. Bir mesaj atamaz mıydın? Arayamıyorsan da en azından bir şey–"

"Biliyorum. Biliyorum."

"–yazabilirdin."

"Steven, yemin ederim sana son birkaç gündür burada neler olduğunu anlatsam kulaklarına inanamazsın. Ki asıl ilginç olaylar bundan sonra başlayacak."

Bu cümleyi takip eden sessizlik biraz uzayınca, Sophie eski sevgilisi telefonu kapatmış ya da hattan düşmüş olabilir mi diye düşündü.

"Alo?"

"Buradayım," dedi Steven, ses tonu sanki söyleyeceği her şeyi unutmuş, Sophie'yi daha önce kaç kere aradığı aklından çıkmış gibi ilgiliydi. "Sadece şu kadarını söyle. Tehlikeli bir şey mi? Bu 'ilginç' dediğin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie yalan söylemek istedi ama kendine bir daha böyle yapmayacağına dair söz vermişti. "Büyük ihtimalle tehlikeli. Verebileceğim en net cevap bu. Eğer bulduğumuz şey tehlikeli değilse de, eli silahlı pek çok insanın canını sıkıyor."

"Harika," dedi Steven. "Sana eve dön derdim ama artık burada yaşamıyorsun."

"Doğru."

"Daha önce neden aramadığını sormam lazım sanırım, yani bu olaylar olmadan, işler 'büyük ihtimalle tehlikeli' hâle gelmeden önce."

Sophie yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Kazının durumuna, askerlere, tehlikeli madde giysilerine ve her şeyin onun kontrolünden çıkmış olmasına rağmen, Steven'ın sesini duymak onu mutlu etmiş; güzel, sıradan zamanları hatırlatmıştı. Bu anıların etkisiyle iç geçirdi ve tekrar nefes aldığında, artık dünya üzerine kapanıyormuş gibi hissetmiyordu.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Burada işe odaklanmıştım. Uzun uzun konuşamayacakken de aramak istemedim. Burada uzun süreli ilişki esprisi yapma lütfen. Demek istediğim, arayıp da sonra seni başımdan savmak istemedim."

"Onun yerine hiç dönüş yapmayarak başından savmayı tercih ettin yani?"

Sophie'nin yüzündeki gülümseme silindi. Fakat yine de rahat bir nefes alabildiğini hissediyordu. Steven onu tanıyordu, gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordu ve binlerce kilometrelik mesafede aynısını söyleyebilecek tek kişi yoktu.

"Tam bir alçağım," dedi Sophie.

"O konuda hemfikiriz. Ama ben başka bir şey için aramıştım. Sana bir şey söylemem gerek."

Sophie ürperdiğini hissetti. "İyi misin? Hasta falan değilsin... değil mi? Her şey yolun–"

"Hasta değilim, öyle bir şey değil. İyi bir haberim var, Soph. Benden duymanı istedim. Biriyle tanıştım. Adı Annabeth."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Steven bu harika," dedi Sophie, hafif bir pişmanlık sancısı hissetmiş olmasına rağmen. "Harika bir haber."

"Biz... ilkbaharda evleneceğiz. Mayısta." dedi Steven. "Bilmeni istedim."

"Ah. Bu... Tebrikler, Steven. *Gerçekten* iyiymişsin yani."

Bunun üzerine bir ölüm sessizliği oldu.

"Steven?"

"Terk eden sendin, Sophie."

"Biliyorum."

"Benim için mutlu olmanı istiyorum."

Sophie tekrar derin bir nefes verdi. "Bunu yapabilirim. Hak ediyorsun, Steven. Seni mutlu edecek, yanında olacak birini... Öyle bir ilişkiyi hak ediyorsun."

Söylemek istediği başka şeyler de vardı ama kendini tekrar etmiş olurdu. Steven'ı sevmek konusunda hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. Birlikte oldukları zamanlar aklı hiç başkalarına kaymamıştı. New York'tan ayrıldığında, Steven'ı da yanında götürmeyi tercih ederdi ama olmamıştı işte.

"Teşekkür ederim," dedi Steven. Ardından, sessizce, "Sen de Sophie... Sen de hak ediyorsun," dedi.

"Kapatmam lazım, tatlım. Her şey sona erdiğinde seni arayıp tüm hikâyeyi anlatırım. Önce haberlerde görmezsen tabii."

"Kendine dikkat et, Sophie."

Sophie öyle yapacağına söz verdi ve vedalaştılar. Telefonunu cebine geri koyduğunda derin bir nefes aldı. Çömlek konusu onu zaten yeteri kadar tez canlı yapmıştı ama şimdi Irak'tan ayrılmayı daha önce hiç olmadığı kadar istiyordu. Derveyî en keyifli profesyonel deneyimi olmuştu, şimdiyse onu bir hatıra gibi geride bırakıp sıradaki projeye geçmek, taze bir başlangıç yapmak için sabırsızlanıyordu.

Tabii ki Alex Jarota buna izin vermeyecekti; Sophie'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu keşfin yüzü olmasını istiyordu. Sophie de en azından bir müddet bu doğrultuda hareket etmek zorunda kalacağını biliyor ama karşısına bir başka kazı, taze bir proje, kendini ait hissedeceği yeni bir yer çıkacağı günü de iple çekiyordu. Bir süre için, Derveyî'de de kendini evinde hissetmişti. Şimdi ise dışlanmış gibi hissediyordu. Bu zamana kadar ne olduğu bir yana, Derveyî artık onun değildi; dünyaya, Birleşmiş Milletler'e, onu didik didik etmesi kaçınılmaz olan medyaya aitti.

Burnundan soluyarak ayağa kalktı, dağlara baktı. Gökyüzü kararıyor, gün geceye dönüyordu ve hâlâ yapılacak işler vardı.

Ayak seslerini duyunca arkasına döndü, yüzünde sıkıca taktığı solunum maskesiyle kamptan kendisine doğru yürüyen Martin'i gördü. Neşesi bir parça yerine geldi. Yeni gelen onca insan ona kendini yalnız hissettirmişti ama şimdi Martin'i görmek ona burada hâlâ bir ekibi, sevdiği ve güvendiği insanlar olduğunu hatırlattı.

"Sophie," dedi Martin.

"*Dr. Durand* diyeceksin," diye yanıt verdi Sophie.

Martin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bu masum, saf yanı Sophie'nin en sevdiği özelliklerindendi. Martin akıllı ve azimli biriydi. Evet, Sophie'ye tutkun olduğu hâlâ barizdi ama Sophie onun temiz kalpliliğine hayrandı. Bu özelliği Martin'i şaka yollu takılmak için kolay bir hedef hâline getiriyordu ama Sophie aslında ona gıpta ediyordu.

"Şaka yapıyorum, Martin."

Martin, artık imzası hâline gelmiş ufak, mahcup gülümsemesiyle karşılık verdi. "Biliyorum," dedi; yalan söylüyordu. "Neyse, ekip toplantısı yapmak istiyordun. Beyza ve Lamar yirmi dakika sonra herkesin orta avluda toplanacağını söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie, gözlerinin içine dikkatle baktı. "Sen ve Lamar hariç herkes. Sizin nöbetçilerle kalmanızı istiyorum, Pandora Odası'na işi olmayan kimsenin girmediğinden emin olun."

Martin duruşunu düzeltti, Sophie'nin güveninin onu cesaretlendirdiği belli oluyordu. "Tabii ki."

Sophie, bir fular misali boynuna taktığı solunum maskesini ağzını ve burnunu kapatacak şekilde yüzüne geçirdi, Martin'i bırakıp botlarıyla toprağı hışırdatarak eğimli yolda yürümeye başladı. Yirmi beş metre ötede tekerlek izleriyle bozulmuş toprak yolda ilerleyen bir cip gördü ve yolcu koltuğunda bir ekip arkadaşının, Sorbonne'dan bir profesörün oturduğunu fark etti. O araçta dosyalar olmalıydı – bilgisayarlar, kayıtlar, fotoğraflar ve tabii ki kişisel ekipmanlar. Ekip üyeleri toplanacaktı fakat bazıları gitmeye başlamıştı bile.

Steven'ı düşündü, onun adına mutluydu. Fakat mutluluk bazen ağızda acı bir tat bırakabiliyordu.

Yerinde durdu, batan güneşin ışığı ufukta titreşiyordu. Martin'e döndü.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Martin, alnı endişeyle kırışmıştı.

Sophie elini Martin'in koluna koydu. "İyi birisin, Martin. Biraz hırpanisin ama iyisin. Şu an kafam çok... kalabalık. Bu yüzden ilerleyen saatlerde millete patlayabilirim. Ya da sarhoş olup seni yatağa atmaya çalışabilirim."

Martin'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce Sophie adama sarılmak ile onu tünellere götürüp orada baştan çıkarmak arasında kaldı. Martin'in bu ikiliği çekiciydi, tuhaf hareketleri Sophie'nin sabrını taşırma noktasına geldiği zamanlarda dahi bu böyle olmuştu. Ama artık gidiyorlardı. İşleri sona ermişti ve Sophie'nin gideceği bir yer, eve gitmek istese bile onu bekleyen kimsesi yoktu. O kapı kapanmıştı.

Nihayet, "Bence millete patlaman daha olası," diyebildi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Martin. Kıvırcık saçlarını kulağının arkasına attı – bu hareket, aynı zamanda Sophie'nin başlattığı teması bitirme görevi de görüyordu.

"Bence de," dedi Sophie. "Yine de seni uyarmak istedim."

Martin tek kaşını kaldırdı. "Eksik olma," dedi alaycı bir tonda.

Sophie onun gözlerinin içine baktı, bakışlarını kaçırmasına izin vermedi. "Neredeyse buraya geldiğimizden beri benimle pasif agresif bir şekilde flört ediyorsun."

"Hayır, hiç de... Peki, biraz öyle. Ama–"

Sophie omuz silkti. "Sadece bilmeni istedim. Eğer buradan ayrılmadan bir şey yaşarsak, seni kullanmış olacağım... Acılarımı unutmak için yani... Lamar'ın pahalı viskilerinden birine düşüp zilzurna hâle gelmemden bir farkı olmayacak."

"Yani viski olsam pahalılarından olurdum ha? Öyle dandik bir şey değil?"

"Beni dinlemiyorsun."

Martin ellerini cebine soktu – aksi takdirde onlarla başka bir şeyler yapacağından korkmuş gibiydi. "Dinliyorum. Dediğin gibi, kafan kalabalık. Şu an hepimizin üzerinde çok iş var. Ama sonuçta ben de bir yetişkinim. Ve bundan önce de sarhoşken yapılan hataların öznesi oldum."

"Seni incitmek istemem," dedi. Şu an işve yapıyor, onunla daha önce hiç yapmadığı kadar açık bir şekilde flört ediyordu. Bu yaptığı ona bir yandan sorumsuzca, aptalca geliyordu ama bu zamana kadar diğer her alanda mesuliyet sahibi biri olmuştu, o yüzden belki bu kadarından zarar gelmezdi. Belki.

"Merak etme, benim kalbim sağlamdır," dedi Martin.

"Ah, tatlım," dedi Sophie, gözleri irileşmişti. "Kalbinden bahsetmiyordum."

Bu lafın üzerine, yüzünde bir sırıtış, arkasını dönüp eğimli yoldan aşağı yürümeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sersemlemiş hâldeki Martin'in de peşinden yürümeye başladığını duydu ve bu hoşuna gitti. Onunla yatmak gibi bir niyeti yoktu –en azından olmadığını düşünüyordu– ama o kadar uzun süre boyunca profesyonel, işine odaklı biri olmuştu ki, şimdi biraz serserilik yapmak iyi hissettiriyordu.

Öte yandan, viski konusunda söylediklerinde ciddiydi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Walker, bakışlarını odasının girişine mahremiyet için asılmış olan perdeye doğru çevirdi ve orada perdeyi aralamış, yüzünde solunum maskesiyle dikilmekte olan Kim'i gördü. Burada yakın zaman önce arkeoloji ekibinin üyeleri kalmıştı –artık gitmiş olan yüksek lisans öğrencileri ve profesörler– ama odanın antik dönemlerdeki sakinlerinin aksi hâlâ buradaydı. Solgun sarı taştan oyulmuş odanın kapısı ve penceresi yoktu. İsteyen istediği gibi girip çıkabilirdi.

Bu yüzden Kim'in geldiğini de duymamıştı.

Walker onu dikkatle inceledi. "Tabii ki."

Kim mahcup gözlerle ona baktı. "Kapıyı çalardım ama..."

"Ama çalacak bir kapı yok."

"Aynen. Her neyse, bence konuşmamızın zamanı geldi."

Walker'ın kaşları çatıldı. Ona göre, buradaki rolleri net bir şekilde tanımlanmıştı. Kim'in yapması gereken bir iş vardı ve yapmaya başlamıştı da. Gerekli telefon konuşmaları halledilmiş, Birleşmiş Milletler planlarını uygulamaya geçirmişti. Bu Sophie'nin projesi de olsa, Irak hükümeti ve özerk Kürt yönetiminin yetki alanında da olsalar, Kim burada pek çok açıdan bilfiil otorite hâline gelmişti, Walker'ın da bununla hiçbir sorunu yoktu.

"Neyi konuşmamız gerektiğini bilmiyorum," dedi Walker, maskesinin ardından sesi boğuk geliyordu.

Kim hafifçe güldü. Başını salladı, perdeyi bıraktı ve içeri geçip boş duran portatif karyolalardan birinin ucuna oturdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen bir casussun," dedi sessizce, sesi hafif pürüzlüydü.

Walker dudak büktü. "Seong, yapma. Yaptığım işin o olmadığını biliyorsun."

"Ona yakın bir şey yapıyorsun," diye fısıldadı Kim, gözlerini kısmıştı. "Burada kimin için çalıştığını bilen tek kişi benim. Buradaki görevinle ilgili yalan söylediğini bilen tek kişiyim."

Walker ellerini iki yana açtı. "Bunları sana güvendiğim için biliyorsun."

"Başımıza gelen şeylerden dolayı biliyorum," diye cevap verdi Kim. "Daha sonra aramızda geçenlerle bir alakası yok."

Walker oturmasının daha iyi olacağını düşündü. Kim'in karşısındaki karyolaya geçti ve gözlerinin içini aradı. "Birbirimize virüs bulaştırmışız gibi konuşuyorsun."

"Yaptığın iş sana tamamen güvenmemi engelliyor," dedi Kim. "Ve sana güvenmemi istemen, benden bunu beklemen adil değil."

Walker buna cevap veremedi.

"Bana şunun sözünü ver," diye devam etti Kim. "Bana haber vermeden çömlekle alakalı bir şey yapma. İş o raddeye gelirse, bir şeyler yapman gerekecek olursa da bana karşı dürüst ol."

Walker ona dikkatle baktı. Eğer söylediğini yapacak olursa –özellikle de kendi çıkarlarıyla çatışması hâlinde– işinden atılabilir hatta hakkında soruşturma açılabilirdi.

"Olur, öyle yaparım," dedi.

O an ortak bir his yaşadılar. İçerisi tuhaf bir şekilde ısınmıştı. Walker ona yakın olmanın etkisini hissetti. Yalnızca bir-iki metre ötesinde duruyor, yüzünü çevreleyen saçlarının ardında gözleri gölgeler arasında gizlenmiş gibi görünüyordu. Walker ona dokunmak istedi.

Onun yerine hafifçe güldü.

"Buna inanabiliyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neye?"

Walker etraflarındaki duvarları gösterdi. "Bunlara. Bir yeraltı şehri. Pandora'nın lanet olası kutusu. Onun uğruna cinayet işlemeye hazır ülkeler..."

"Çömlek," diye düzeltti Kim.

"Pandora'nın lanet olası çömleği."

"Evet," dedi Kim sessizce, onları kimsenin duymadığından emin olmak için kapıya bakıyordu. "Tarih boyunca birileri tehlikeli şeyleri gömdü, başkaları da onları toprağın altından geri çıkardı. Kemik için kavga eden köpekler gibi, biz de bunlar için savaşıyoruz işte... Şimdilik son kemik de bu."

Walker ayağa kalkıp girişe yöneldi, boş koridora baktı, ardından tekrar Kim'in yanına döndü. "Benim öncelikli işim o kemiğin yanlış köpeğe gitmediğinden emin olmak."

Kim ellerini açtı. "O zaman şu soru akla geliyor; 'doğru' köpek kim?"

"Ona Birleşmiş Milletler karar verecek."

Kim ayağa kalktı, gömleğini düzeltti. "Dr. Tang'in yaptığı aramalar benimkilerden daha hızlı sonuç veriyor. USAMRIID teknisyenleri burada." Kim, kısaltmayı tek bir kelime gibi okumuştu *–u-sam-rid–* ama Walker enstitüyü iyi biliyordu. Daha önce de onlarla uğraşmıştı.

"İyi işte. Çömleği muhafaza altına almak için harekete geçilmesi beni biraz rahatlatır. Ne olur ne olmaz."

"Tehlikeli madde giysileri giyiyorlardı. Beni biraz tedirgin etti açıkçası. Belki de burada, çömleğin yakınında değil, yukarıda askerlerle olmalıyız."

Walker gülümsedi ama Kim göremiyordu. "Benim öyle bir lüksüm yok. Burada kalmam lazım, çömleğin güvende olduğundan emin olmalıyım. Ki tahminimce tüm bunlar boşuna; çömleğin içinde tozdan başka bir şey yok ama tedbiri elden bırakmamak lazım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İkimizin patronu da aşağı yukarı bu mottoyu benimsedi," dedi Kim.

Walker başını salladı. "Patron demişken, sizinkilerden bir karar çıktı mı?"

"Çömleğin nereye gideceğine karar vermeleri için bir-iki gün daha lazım," diye cevap verdi Kim. "Ne kadar erken o kadar iyi."

Walker, kendisinin de üstleriyle konuştuğunu, David Boudreau'nun Birleşmiş Milletler'in kararının DARPA'ya uymaması hâlinde çömleği almaya hazır olması talimatını verdiğini söylemedi. Kim bunu tahmin edebilirdi.

"Dr. Durand tüm personeli toplantıya çağırdı," diye devam etti Kim. "Biz de dahil miyiz emin değilim ama nezaketen katılabiliriz diye düşündüm."

"Şimdi mi başlıyor?"

"Birkaç dakika oldu, başlamışlardır herhalde."

Walker önden buyurmasını işaret etti. Kıvrılan merdivenlerden indiler, ardından üç seviye aşağıya kadar uzanan dönemeçli bir koridordan geçtiler ve ana giriş salonu denilen yere bakan bir balkona çıktılar. Walker şehrin esrarengiz havasının etkisi altına girmişti.

Yeraltı şehrinin girişinden aşağı yukarı otuz metre içeride konumlanan, geniş bir yere çıktığını hiç hissettirmeyen dolambaçlı bir koridordan ulaşılan giriş salonu, pek çok merdivenin, rampanın ve koridorun kesiştiği dört kademelik bir avluya çıkıyordu. Elle oyulmuş yapı, âdeta bir mimari harikasıydı. Walker, Sophie'nin söyleyeceklerini dinlemek için toplanmış onlarca insana bakarken, o an için Kim'le aralarındaki gerginlik unutulmuştu.

"Çok güzel," dedi Kim sessizce, sanki Walker'ın aklını okuyordu.

"Biraz ürkütücü değil mi sence?" diye fısıldadı Walker.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kim başıyla onayladı. "Belki bir parça."

Ardından konuşmayı kestiler. Ekip aşağıda toplanmış, Sophie konuşmasına başlamıştı. Onlara yaptıklarından dolayı teşekkür etti, USAMRIID'den teknisyenlerin geldiği haberini verdi ve sonraki yirmi dört saat boyunca atılacak adımlardan bahsetti. Walker proje ekibine bir göz gezdirdi; tanıdık birkaç yüz gördü, diğerlerininse kim olduğunu merak etti. Sonra bariz bir eksiklik dikkatini çekti ve kaşları çatıldı.

"Dr. Tang niye burada değil?"

Kim omuz silkti. "Bugün bir sürü çalışanla görüştü. Genel sağlık anketi için. Ama birkaç saattir görmedim."

Walker ona biraz daha yaklaşıp sesini iyice alçalttı. "Bu olaylar onu sandığımdan fazla sarstı. Sence–"

Birisi omzuna dokununca döndü ve Çavuş Dunlap'i gördü. Maskesi yüzündeki ifadeyi okumayı zorlaştırıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye fısıldadı Kim.

Dunlap bir an ona baktı, ardından kararını vermiş gibi Walker'a döndü. "Biraz çıkabilir miyiz? Konuşmamız gereken bir şey var."

Walker'ın yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. Dunlap aslında kimin için çalıştığını öğrenmiş miydi yoksa başka bir şey mi olmuştu? Öğrenmenin tek yolu vardı.

"Gidelim," dedi, ardından Kim'e döndü. "Sonra konuşuruz."

Kim bir an meraklı gözlerle ona baktı ama sonra dikkatini Sophie'ye ve aşağıdaki kalabalığa çevirdi. Walker bir diğer koridora giren Dunlap'in peşinden ilerlemeye başladı, bir yandan da bu taştan labirentin haritasını aklına kazıyabilmesi için burada ne kadar kalması gerektiğini düşünüyordu. Dunlap şimdiden yolları öğrenmiş gibiydi.

Öğrenmene gerek yok, burada o kadar kalmayacaksın, dedi Walker kendi kendine.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yine de geçtikleri yerlere dikkat ediyordu. Nedense kendini güvende hissetmiyordu. Huzursuzdu. Devlet için çalışırken öğrendiği bir şey varsa, o da her zaman bir kaçış planının olması gerektiğiydi. Her ihtimale karşı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

9. BÖLÜM

Dr. Tang başkalarının düşüncelerini nadiren merak ederdi. Genellikle diğer insanları, sanki anlaşılması güç geleneklerin olduğu yabancı bir gezegendeymiş gibi gözlemlerdi. Kalabalık grupların içinde kendini gergin hisseder, az kişinin olduğu gruplarda ise daha da gerilirdi. Bire bir iletişimde ya da etrafında yalnızca birkaç kişi olduğunda verimli olabildiğini hissederdi ama o zamanlarda bile açıkça söylenen sözlerin ve dışavurulan duyguların altında başka nelerin yatıyor olabileceğini nadiren düşünürdü. Bu yüzden, kazı personelinin Pandora Odası hakkındaki düşüncelerini –ne kadar bilgi sahibi olduklarını, orada ne olduğunu düşündüklerini, çömleği incelemelerinin yasaklanmasının nasıl hissettirdiğini– merak etmesi onun için sürprizdi. Öte yandan, bu görev de onun için sürprizlerle doluydu.

En büyük sürpriz ise korkuyor oluşuydu.

Ekip yukarıda toplanıyordu ama bu toplantı onun için fazla kalabalıktı. Pandora Odası'na girip oradaki havanın huzursuz edici ağırlığını hissettiğinden beri, Dr. Tang yalnız başına olmayı tercih etmişti. Evvelsi gün boyunca insanlar onunla konuşmuş, telefonda ya da küçük toplantılarda onun uzman görüşüne başvurmuştu. O ise hep varsayımlar üzerinden ce-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vap vermişti. Eğer şansları varsa, çömlekte endişe etmelerini gerektirecek bir şey olup olmadığını kimse öğrenemeyecekti.

Yine de şimdi burada, Pandora Odası'na inen on üç basamağın başında duruyordu. Girişte iki tane nöbetçi bekliyordu. USAMRIID teknisyenleri geldiğinde –tehlikeli madde giysileri içinde iki adam– o da buradaydı. Adamlara ona verebilecek fazla giysileri olup olmadığını sormuş, fazladan birkaç tulum daha getirdiklerini öğrenince içi rahatlamıştı. Solunum maskesi büyük ihtimalle yeterli korumayı sağlıyordu ama artık istediği zaman bir tehlikeli madde giysisi de giyebilirdi.

Ebola ile baş etmek onun için sorun değildi. Onu korkutan şey, bilinmeyendi.

Avluyu dolduran o kalabalığın içinde olmayı arzulamıyordu. Öte yandan batı kanadında ona ve Kim'e ayrılmış odada tek başına kalmak da istemiyordu. Yeraltı şehrini biraz daha keşfetmeye karar vermişti ama yolun sonunda buraya varacağını düşünmemişti. Ayakları onu buraya getirmişti, şu an ise aynı ayaklar buradan uzaklaşmak istemiyordu.

Şimdi, kolon odası dendiğini duyduğu bu odadayken bile, basamakların aşağısından, Pandora Odası'ndan gelen sesleri duyabiliyordu. İlk başta Lamar Curtis odada tek başınaydı. Duvarlardaki ve sunaktaki yazıları tercüme edebilmek için var gücüyle çalışıyordu. Ona daha sonra USAMRIID teknisyenleri katılmıştı. Sesleri boğuk geliyordu ama Dr. Tang adamların çömleği güvenli bir şekilde nakletmek için alınacak önlemlerden bahsettiklerini anlayabilecek kadarını duyabiliyordu. Önce çömleğin etrafını plastikle kaplayacaklardı. Daha sonra bölgeyi temizleyip çömleği bir nakil kasasına yerleştireceklerdi – içlerinden biri bu kasaya *sirayet kutusu* demişti. Dr. Tang bu tip uygulamaları defalarca görmüştü. Çömlek, taşıma esnasında fazla hareket etmesin diye kutunun içini dikkatlice dolduracaklardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alın artık şunu buradan, diye aklından geçirdi. *Daha fazla oyalanmayın.*

"Hanımefendi?" dedi nöbetçilerden biri, gözlerini ona dikmişti. "İyi misiniz?"

Dr. Tang hafifçe güldü, sesi titriyordu. Kapüşonlu bir eşofman üstü giymişti, göğsünde Princeton Üniversitesi'nin çizgili P harfi vardı; ona *Archie* çizgi romanlarındaki Riverdale Lisesi'ni hatırlatıyordu.

Bir ayak sesiyle irkildi. Martin'in odaya girdiğini, gölgede kalmış kolonların arasından ona doğru geldiğini gördü.

"Korkuttuysam özür dilerim," dedi Martin.

"Sorun değil, bu benim her zamanki hâlim." Dr. Tang, şu an bu odanın dünyada olmak istediği en son yer olduğuna karar vermişti.

"Sonra konuşuruz, Martin."

Yanından geçerken, Martin ona tuhaf bir şekilde baktı ama konuşup onu daha fazla tutmak istemedi. Dr. Tang bundan memnun kalmıştı; havadan sudan konuşmayı hiç beceremez, mümkün olduğunca kaçınırdı.

Koridorda aceleyle ilerledi, kolon odasından uzaklaşınca aynı anda hem rahatladığını hissetti hem de daha derin bir kaygı duydu. Koridorun bu kısmı, labirent şehrin büyük bölümüne kıyasla pürüzlü, işlenmemiş görünüyordu ve tuhaf bir şekilde şehrin geri kalanından izoleydi. İlerde bir yerde Dr. Durand'ın ekibinin duvarı delerek ulaştığı odaya çıkan merdivenler vardı, bu yüzden burasının şehirden biraz kopuk ve sessiz bir yer olması anlaşılırdı.

Durup duvara yaslandı ve soluklandı. Sinirleri yıpranmıştı, kendini toplamak için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Etrafına baktıktan sonra, bu konuda kendisinin vermiş olduğu net talimatlara rağmen, solunum maskesini çıkardı ve biraz daha rahat nefes alabildi – buradaki ironinin farkındaydı. Eli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni eşofman üstünün cebine soktu, bir paket Parliament ve bir çakmak çıkardı.

Paketten bir sigara aldı, dudaklarının arasına koydu ve çakmağı yaktı. Çektiği ilk nikotin dolu nefesle birlikte vücuduna bir rahatlama hissi yayıldı. Kanserojenler lezizdi... Nöbetçi ona iyi olup olmadığını sormuştu. Ne biçim bir soruydu bu? Tabii ki iyi değildi. Dünyanın bir köşesinde, insanların hangi ülkenin nerede bitip hangisinin nerede başladığı gibi konularda şiddetli anlaşmazlıklar yaşadığı bir yerde, potansiyel bir biyolojik tehlikeyi emin ellere teslim etmesi gereken bir ekibin üyesiydi ve burada, bu yeraltı şehrinde, o kahrolası odada bir terslik vardı.

Bir an titredi. Ürpertisi geçsin diye sigarasından bir nefes daha aldı. Dün Pandora Odası'na girdiğinde hissettiği şey neydi? Korku değil... en azından bir hastalık kapma korkusu değildi. Anlaşılması güç bir şekilde, oda dolu gibiydi, hatta neredeyse tetikteydi ki böyle bir şey mümkün değildi. Sanki bir şekilde oda onun varlığını hissetmişti ve onu orada *istemiyordu*.

Belki de odayla bir alakası yoktu. Çömleğin etkisi olamaz mıydı?

Bu düpedüz delilikti. Öyle olduğunu biliyordu. Uzun bir yoldan gelmiş, çok sayıda yeni insanla tanışmıştı ve kendini yorgun, klostrofobik hissediyordu. Belki yeni bir anksiyete krizi geçiriyordu, ya da yalnızca çömleğin içinde kapalı kalmış olabilecek bilinmeyen hastalıkların düşüncesi onu korkutuyordu. Bunlar dışında bir şey, başka herhangi bir açıklama, ya aptallık ya da delilikti ve Dr. Tang o durumda bu ikisi arasından hangisini tercih edeceğinden emin değildi.

Emin olduğu bir şey varsa, o da o odaya geri dönmeye hiç niyetinin olmadığıydı. Tabii eninde sonunda oraya tekrar gitmek zorunda kalacağını da biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sigarasından bir nefes daha alırken elleri titredi.

Ayak sesleri duydu ve başını kaldırıp baktığında, Pandora Odası'ndan dönen Martin'i gördü.

"Yakalandım," dedi Dr. Tang.

Martin kadının elindeki sigaraya işaret etti. "Söylememde sakınca yoksa, bu biraz beklenmedik oldu. Sizin mesleğinizden birinin sigara içmesi..."

Dr. Tang belli belirsiz gülümsedi. "Gittiğim bir sürü yerde, ben çalışırken, hastalıktan ölen insanların cesetleri yanı başımda çürüyordu. İnsanlar ölmemeye çalışmakla meşgul oldukları için cesetleri ortadan kaldıracak vakitleri olmuyordu. Sigara dumanı hem kötü kokuları maskeler, hem de benim koku duyumu köreltirdi. Korkarım zamanla alışkanlığa dönüştü."

Martin'in benzi attı. "Tanrım... Sigarayı hak etmişsin doktor. Bir tane daha yak."

Dr. Tang onu elindeki sigarayla selamladı. "Öyle yapacağım. Burası hoşuma gitmiyor."

"Yukarı geliyorsun değil mi? Sophie ekibe konuşma yapıyor."

"Birazdan gelirim," dedi Dr. Tang.

Martin elini sallayıp koridorda yoluna devam etti. Dr. Tang sigarasını içerken, Martin'in ayak seslerinin yavaş yavaş azaldığını duydu, ardından ortalığı tekrar sessizlik kapladı. Sigarasından derin bir nefes çekip dışarı ince, gri bir duman verdi. Dumanın nereden geldiği belli olmayan bir esintiyle birlikte dans edercesine salındığını fark etti.

Bir ciğer dolusu daha duman çekip halka hâlinde dışarı verdi ve yine aynı şeyin olduğunu gördü. Gözlerini kapatıp etrafındaki hava cereyanını hissettikten sonra dönüp koridorun birkaç metre gerisindeki duvara yaklaştı. Taş yüzeyin üzerinde çatlağa benzer bir çizgi vardı. Diz hizasında ise ger-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekten bir çatlak olduğunu gördü. Önüne elini koyduğunda parmaklarının arasından geçen soğuk havayı hissedip ürperdi. Sonuçta, ustalıklı mimarisine rağmen, burası yüzyıllar boyunca çöküp yerleşmiş taşların içine oyulmuştu. Duvarın ardındaki boşluk bir havalandırma şaftı olmalıydı.

Sigarasından bir nefes daha aldı. Sigaranın ucu kasvetli, loş koridorda turuncu renkte parladı. O an, Dr. Tang orada ne yaptığını sorguladı.

İşini... İşini yapıyorsun.

Onu aradıklarında Tel Aviv'de bir konferanstaydı. Daha önce Birleşmiş Milletler'e danışmanlık yapmıştı ve bu da o tip bir iş gibi duruyordu – iyi para karşılığında, herhangi bir aktif salgın tehdidi olmayan, şüpheli bir bölgeye yapılacak bir ziyaret. Dr. Tang çok saha görevinde bulunmuştu ama öğretmenlik daha güvenliydi. Bu, öğretmenliğe devam etmiş olmayı dilediği ilk an değildi.

Bir ses duydu, başını kaldırıp tünelin Pandora Odası'na uzanan ucunda birbirine karışan ışık ve gölgelere gözlerini kısarak baktı. Neydi duyduğu? Bir çığlık, diye düşündü. Mesafenin ve sarı taş duvarların kavislerinin etkisiyle boğuk duyulan bir haykırış. Bir çatırtının yankılandığını duydu, ardından bir diğerinin. Olduğu yerde donakaldı.

Sigarasını yere atıp botunun topuğuyla söndürdü. Solunum maskesini taktı ve geldiği yoldan geri dönmeye başladı. İçindeki korkak ama mantıklı sese kulak verip diğer yöne doğru gitmesi gerektiğini biliyordu fakat işin aslını araştırma ve elinden gelirse yardım etme arzusu ağır basıyordu.

Nabzıyla birlikte adımları da hızlandı.

Koridorun duvarındaki çatlağı unutmuştu.

Walker ve Çavuş Dunlap dışarı çıktıklarında artık akşam olmuştu. Güneş ufkun ötesinde kaybolmuştu ama batıda gök-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzü gecenin nelere gebe olduğunun ipucunu verir gibi görünen canlı bir çivit mavisine bürünmüştü. Walker o yöne doğru baktı ve birazdan karşılaşacağını düşündüğü problemle yüzleşmeden önce manzara sayesinde bir anlığına rahat bir nefes aldı. Dunlap onu buraya romantik bir yürüyüş için çağırmamıştı.

"Sorun nedir, çavuş?" diye sordu, solunum maskesini indirip. Sophie ve ekibinin aksine, o Pandora Odası'na maskesiz girmemişti, o yüzden dışarıda, temiz havada bir sorun olacağını düşünmüyordu.

Dunlap de kendi maskesini indirdi ve etrafa bir göz attı.

"Benimle gelin," dedi çavuş ve kazının girişinde nöbet tutan askerlerden uzak, çapraz bir yolda önden yürümeye başladı.

Güneşin batmasıyla birlikte kampa bir sessizlik çökmüştü. Kamyon motorları homurdanmıyordu ve askerlerin bağrışmaları azalmıştı. Kampın dört bir yanına nöbetçiler yerleştirilmişti, bir çadırdan diğerine girip çıkan insanlar vardı. Biraz uzaktan eski tarz hip-hop parçalarının ağır bas ritmi duyuluyor, başka bir yerden ise küçük bir kahkaha dalgası geliyordu ama şimdilik yerin üstündekiler de, altındakilerle aşağı yukarı aynı şeyi yapıyorlardı – bekliyorlardı.

"Artık yalnızız bence," dedi Walker, rahatsız olmaya başlamıştı.

Dunlap duruşunu düzeltti, çenesini kaldırdı. "Dr. Walker, komutanım bana sizi sürekli gelişmelerden haberdar etmemi, patron sizmişsiniz gibi hareket etmemi söyledi – en azından benim patronummuşsunuz gibi. Bana biraz tuhaf geldi efendim ama orduda görev yapıyorum ve emirlere uymasını da biliyorum. O yüzden size rapor vereceğim."

Walker renk vermemek için elinden geleni yaptı ama sivil bir bilim insanına sanki komutanıymış gibi rapor vermek zo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

runda olmasının çavuşun kafasında soru işaretleri doğurması gerektiğini de biliyordu.

"Söyle çavuş, nedir canını sıkan?"

"Kulağıma bir şeyler geldi. Kürt nöbetçilerden birini konuşurken duydum – belki dilini bilmediğimi sanıyordu ama gayet biliyorum. Burada olup bitenlerin her yerde duyulduğunu söyledi."

Walker sessizce sövdü. "Böyle olacağını çok iyi biliyorduk."

"Bu bahsettiğim Kürt nöbetçi... o da kardeşinden duymuş. Kardeşi arayıp burada neler olduğunu sormuş."

"Kardeşi de mi askermiş?"

Dunlap kafasını salladı. "Hayır, efendim, değil işte. Kardeşi Amadiye'de pazarcılık yapan herifin teki. Türk bir kadın gelmiş –gazeteci– ve dediğine göre kasabadaki diğer tüccarlara, işadamlarına soruşlar soruyormuş. Sokak röportajları gibi. Onlara Pandora'nın kutusunun yakınlarda bulunması hakkında ne düşündüklerini soruyormuş."

Walker ona baktı ama tek düşünebildiği nasıl bir dünyada yaşıyor olduklarıydı. Türk hükümetinin Pandora Odası'nı öğreneceğini tahmin etmişti ama iş komşu ülkedeki gazetecilere kadar gittiyse, yakında tüm halkın neler döndüğünden haberi olacaktı. Şimdiden pek çok kişi biliyor gibi görünüyordu.

"Birleşmiş Milletler'in arabulucuları yolda. Çömlek nakledilirken onlar da eşlik edecekler, artık buradan nereye gönderilecekse," diye devam etti Dunlap. "Fakat burada yüzlerce Amerikan askeri ve binlerce de Kürt milis var. Hepsi gerekli yerlerde konumlandırıldı ama burada iki, en fazla üç gün kalacağız. Bu kadar zamanda doğru dürüst destek bulamayız."

"Birileri bir şeylere mi kalkışacak diyorsun?" diye sordu Walker.

Dunlap iç geçirdi. "Bu topraklarda birileri sürekli bir şey-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lere kalkışır." Kampa baktı, bir an tereddüt eder gibi oldu, sonra Walker'a onu takip etmesini işaret etti. "Benimle gelin."

Walker ikinci kez çavuşun peşine takıldı. Dunlap'i sevdiğini fark etti. Adamın kitabında zırvaya yer yoktu. İşini doğru yapmaya odaklı, sağlam biriydi. Kampın içinden geçtikleri esnada, Walker insanların ve çevredeki toprakların sesine kulak verdi. Kampta müzik çalan her kimse, kapatmasını diledi. Bu toprakların barut fıçısı olduğu zamanlar olmuştu. İplerin gerilmesi, burada olağandışı bir şey değildi. Ama isteyecekleri son şey, Kürdistan'da birbiriyle zıtlaşan güç sahiplerine çatışmak için yeni bir neden vermekti.

Bir dizi askeri çadırın yanına geldiler. Her biri yirmi askerin uyuyabileceği büyüklükteki çadırların ortasında, park hâlinde, yolcu kapısı açık bir Humvee duruyordu. Araca yaklaştıklarında, Walker kampa yayılan hip-hop müziğinin buradan geldiğini fark etti. Aracın ön tarafında, yalnız bir subay, yanında bir okuma lambası ve göğüs hizasında tuttuğu bir kitapla lekeli bir yastığa uzanmış yatıyordu. Kitabın kapağı Walker'ın gözüne ilişti – *Yalnız Güvercin*, Larry McMurty.

Dunlap aracın kenarına hafifçe vurdu. "Teğmen Cobb?"

Teğmen hiç irkilmedi. Sanki geleceklerini biliyormuş gibi –belki de biliyordu– kitabının üzerinden onlara baktı. Okuduğu sayfanın kenarını kıvırdı, iç çekip kitabı kenara koydu ve kapısı açık olan koltuğa kaydı, uzun bacakları aşağı sallanıyordu. Teğmen Cobb'un boyu en azından bir doksan vardı ve ön koltukta uyumak gibi bir niyeti varsa cenin pozisyonu alması gerekiyordu – belki zırhlı aracın içinde kendini en çok böyle güvende hissediyordu, belki de antika herifin tekiydi. Sıfır numaraya vurduğu kafası, tekrar çıkmaya başlayan siyah saçlarıyla gölgelenmişti. Dünyanın bu köşesinde görev yapmaktan teni iyice bronzlaşmışsa da, gözlerinin altındaki koyu halkalar seçilebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen Walker olmalısın," dedi, Walker'ı baştan aşağı süzerek.

"Teğmen," dedi Walker. "Müziği kısabilir misin?"

Cobb'un burun delikleri bir leş kokusu almış gibi genişledi, yine de müziğin sesini kıstı – çok az. Güm güm vuran bas ritmi hâlâ kamp alanı boyunca duyulabiliyordu. Walker ritmi göğsünde hissediyor, her nota göğüs kafesine inen bir darbe etkisi yaratıyordu.

"Bana söylediğinizi ona da söylemek ister misiniz?" diye sordu Dunlap.

Teğmen Cobb tekrar Walker'ı inceledi. Dunlap'le önceden konuştuğu belliydi ama yine de kısa bir değerlendirme yapıyordu.

"Kimin için çalışıyordun?" diye sordu teğmen.

"Ulusal Bilim Vakfı. Hepimiz aynı devlete çalışıyoruz, Teğmen. Ben silahsız ekipteyim, o kadar."

Dunlap Humvee'ye yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Her kim için çalışıyorsa, aşağıda işler boka sarmasın diye buraya onu yolladılar."

"O Binbaşı Bernstein'ın işi değil miydi?" diye sordu Teğmen Cobb.

"Yukarıda evet, efendim," dedi Dunlap. "Yeraltında, başkenttekilerin dinlediği adam Walker."

"Ben Birleşmiş Milletler gözlem ekibinin üyesiyim," diye düzeltti Walker. "O ekibin lideri de Kim Seong."

Dunlap gülümsedi. "Şu an koalisyondan ya da Birleşmiş Milletler'den bahsetmiyoruz. Neyin ne olduğunu çözmeye çalışıyoruz."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Cobb. Aracın içine uzanıp müziği bir parça daha kıstı. Elini yeni çıkmakta olan saçlarının üzerinde dolaştırdı. "Özet geçeyim. Çavuş Dunlap endişelerini benimle paylaştı. Benim de kendi endişelerim var. İki adamı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gözaltına aldık – ikiz kardeşler, birkaç gün önce Amadiye'de Dr. Durand ve ekip arkadaşlarının peşine takılmışlardı. O iki puştun Pandora Odası'nın P'sinden haberi yoktu. Sadece Indiana Joan* ve ekibinin aşağıda ne bulduğunu merak ediyorlardı. Çünkü aşağıda buldukları her neyse, Türk hükümetinde onun kime ait olduğu hakkında söz söylemek isteyebilecek kesimler var."

"Bu yeni haber değil," diye cevap verdi Walker. "Türkler bu süreç boyunca çok kez şikâyette bulundu."

"Bu iki adam tam olarak kimin için çalıştıklarını söylemiyor," diye devam etti Teğmen Cobb. "Ama kazıyla başka kimlerin ilgilendiğinden bahsettiler."

"Kürtler. Şiiler. Başka kim olacak?" diye sordu Walker, çünkü şu an bu konuşmadan bir şey çıkacağını anlamıştı. "IŞİD?"

"Senin IŞİD'in ne olduğundan haberin var mı?" dedi teğmen ve Dunlap'e sanki Walker'ın basit yaklaşımı onun kabahatiymiş gibi sert bir bakış attı.

"Dağılmakta olduklarından haberim var."

"Zaten çok derli toplu değillerdi," diye açıkladı Teğmen Cobb. "Belki kısa bir süre... Bak, Orta Doğu'da onlarca cihatçı Selefi grup var. Sana bölge tarihi dersi verecek değilim ama IŞİD kurulduğunda içinde bir sürü küçük grup vardı. Bu bölgede en meşhurlarından biri Ensaru'l İslam'dı. AAI diye de bilinen bir Sünni cihatçı örgüt. Bunlardan bazıları IŞİD'e katılmak istemeyip gruptan ayrıldılar. Türk dostlarımız da bize bunların IŞİD'den ayrılan diğer birtakım gruplarla birlikte yeni bir ittifak kurmakta olduğunu söyledi. Bizim dilimizle, kendilerine Yeni Hilafet diyorlar. Kısacası IŞİD'in bıraktığı yerden devam ediyorlar ama bunlar onlardan bile dengesiz."

"IŞİD'den daha mı dengesiz?" dedi Dunlap. Görünüşe göre teğmen bu gözlemini onunla daha önce paylaşmamıştı.

---

* Indiana Jones üzerinde bir kelime oyunu. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söylentilere göre Yeni Hilafet'in içinde bize çalışan birileri de var. Ve benim duyduğum kadarıyla, bunlar IŞİD'in başına gelenlere tanık olmuşlar. Burada kısa süreliğine insanları Orta Doğu'ya hükmedebileceğine inandırmış bir cihatçı örgütten bahsediyoruz. Çok kısa sürede öyle kalabalık geldiler ve öyle bir yıkım yaptılar ki herkesin ödü bokuna karıştı. Ama sonra dağıldılar. Görünüşe bakılırsa, Yeni Hilafet bundan bir ders çıkardı ve klasik El-Kaide modelinin daha başarılı olduğuna karar verdi – yani sert, nokta atışı, bel altı darbeler vurmak. Korumasız hedeflere saldır, etrafa korku saç, insanları demoralize et, ümitlerini yok et... İnsanların kalbini kazanma; yerinden sök."

"Yani sizin Türk ikizler," dedi Walker. "Size Yeni Hilafet'in kazıyla ilgilendiğini mi söylüyorlar?"

"İkizlerin dediğine göre Yeni Hilafet kazıyla hep ilgiliymiş. Oradan çıkartılan ve tarihin onların öğrettiğinden farklı bir versiyonunu anlatan her şeyi yok etmek isteyecekler."

Dunlap burun kıvırdı. "Yani Dr. Durand'ı takip eden casuslar... ona yardım etmeye çalıştıklarını mı iddia ettiler?"

"O kadar da değil bence," diye cevap verdi teğmen. "Onların da kendi davaları var ama Yeni Hilafet'in antik eserleri yok etmesine seyirci kalmak gibi bir niyetleri de yok. İkizler bana bir şey daha söyledi. Aldıkları istihbarata göre kazıda Yeni Hilafet için çalışan birisi var. Dr. Durand'ın ekibinde."

Walker sessizce küfretti. Sophie'nin bildik çalışanlarının yüzleri gözünün önünden geçerken, içlerinden hangisinin maaşını cihatçı teröristlerden alıyor olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu.

"Tam bir rezalet," dedi, arkaya, kazı alanının girişine bakarak. "Bunların ne kadarını Sophie'ye anlattın?"

Teğmen Cobb duruşunu dikleştirdi, ne kadar iri biri olduğu iyice belli oluyordu. Walker'ın aklına Frankenstein'ın canavarı geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunları sana anlatarak inisiyatif kullanıyorum," dedi teğmen. "Aşağıdan birinin bilmesi gerek diye düşündüm. Ama Dr. Durand Amerikan hükümeti için çalışmıyor. Bayan Kim de öyle. Hükümet için çalışan sensin. Bunları onlarla paylaşmak istersen, sana kalmış. Ben görevimi yaptım. Buradaki herkes Dr. Durand'ın projeyi aceleyle sonlandırdığını biliyor. Birileri bir hamle yapacaksa, eli kulağında olmalı. O yüzden kıçını kolla."

Walker tekrar sövdü. Bu sefer Humvee'den gümbür gümbür yayılan hip-hop ritmini duyduğuna memnundu. Yaptıkları konuşmayı dinlemek isteyecek birisinin burunlarının dibine girmesi gerekecekti. Teğmenin de gürültülü müziği bu düşünceyle açmış olabileceğini fark etti ve kazınmış saçlı dev adama başka bir gözle baktı.

"Teşekkürler, teğmen," dedi Çavuş Dunlap.

"Hem de çok," diye ekledi Walker.

Teğmen Cobb eliyle devam etmelerini işaret etti, sanki onları çoktan unutmuş gibiydi. Tekrar Humvee'nin ön koltuğuna geçti, yastığını kabarttı, müziğin sesini iyice açtı ve okuma lambasını ayarladı. *Yalnız Güvercin*'i tekrar eline aldığında, dünya umurunda değilmiş gibiydi. Ama Walker aslında hiç de öyle olmadığını biliyordu.

Bekliyor, diye düşündü Walker. *Tahliye emrini değil, işlerin çığırından çıkmasını bekliyor.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10. BÖLÜM

Walker ve Dunlap, geldikleri yoldan yürüyerek döndüler. Kamp, Cobb'un müziği sayılmazsa hâlâ sessizdi ama Walker şimdi havadaki gerilimi hissedebiliyordu. Amerikan ve Kürt askerleri de diken üstündeydi; sanki bir fitil yakılmıştı ama bomba patlayana kadar ne kadar vakitleri olduğunu bilmiyorlardı.

O an daha hızlı esmeye başlayan rüzgâr, sanki güneş ufukta kaybolmamış gibi, tuhaf bir şekilde ılıktı. Walker tişörtünün yakasını çekiştirdi. Teninin karıncalandığını hissediyordu. Zihni eskiden yaşadığı tehlikeli anları bir bir gözlerinin önüne getirmeye başladığında, görüntüleri kafasından kovdu. Birilerinin ne gibi kötü niyetleri olursa olsun; kendisinin, Kim'in ve diğerlerinin bela çıktığında hâlâ burada olacağını düşünmesi için bir sebep yoktu.

"Maskeler takılsın," dedi Walker. Yüzünün alt kısmını kapatması için solunum maskesini bir kez daha taktı.

"İyi misiniz?" diye sordu Dunlap, maskesini takarken.

"İyi değil gibi miyim?"

"Dürüst olayım mı? Evinizin hayaletli olduğunu öğrenmiş gibi görünüyorsunuz."

Walker sessizce gülüp başını salladı. "Biraz onun gibi oldu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu küçük espri kasları gerilen sırtını biraz rahatlatmış, göğsündeki hararet bir parça hafifletmişti.

"Sophie'ye ne söyleyeceksiniz?" diye sordu Dunlap.

"Acele etmesinin dışında mı?"

Çok uzak olmayan bir yerde, birisi haykırdı. Tek bir kelime. "Hey!"

Walker ve Dunlap birbirlerine baktı.

Birisi, haykırışa bir dizi Arapça kelimeyle karşılık verdi. Walker ve Dunlap hızlanıp son çadırı da geride bıraktılar. Oradan, tepenin yüzeyindeki açıklığı, Derveyî'nin girişini seçebiliyorlardı.

"Bakın," diye çıkıştı bir Amerikan askeri. Girişin önüne, sivil kıyafetli iki adamın karşısına geçmişti. "Kim olduğunuz umurumda değil. Gerekli belgeleriniz yoksa içeri giremezsiniz."

Derveyî'nin girişinde nöbet tutan üç asker daha vardı. İki Kürt ve bir diğer Amerikan askeri. Kürt askerlerinden biri, iki sivile bir şeyler mırıldandı. Yüzündeki alaycı ifadeden, adamları geri çevirdiği anlaşılıyordu.

"Benim belgelerim var!" dedi sivillerden daha yaşlıca olanı. Elli yaşlarında olmalıydı; saçları seyrelmeye başlamış, gri sakalında en azından bir parça da olsa siyahlık kalmıştı. "Bunu görüyor musun? Ben Atatürk Üniversitesi'nde profesörüm. Buraya danışman olarak gönderildim. Çağrıldım. Elinizdeki liste kadar biraz da beyninizi kullanamıyorsanız benim suçum değil."

Diğer adam daha gençti. Sinekkaydı tıraşlıydı, saçları yeni kesilmişti. Fakat arkasına dönüp onlara doğru yaklaşmakta olan Walker ve Dunlap'e baktığında gözlerinin altındaki koyu torbalar meydana çıkmıştı ve gergin görünüyordu.

"Profesör, lütfen," dedi, yaşlı adamın koluna girip. "Bizim–"

"Hayır!" diye bağırdı profesör. "Böyle kabalığa müsama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ha göstermeyeceğim. Benim Sophie Durand'ı görmem lazım. Onu şimdi göreceğim."

Profesör pahalı görünen bir takım giymiş, kırmızı bir kravat takmıştı. Burnunun kemerine inmiş yuvarlak gözlükleri vardı. Asistanı da bir yüksek lisans öğrencisi olabilirdi. Üzerinde bol bir rüzgârlık, kırışık bir haki pantolon, sırtında ise bir kanvas çanta vardı. Fakat Walker gencin onlara fırlattığı kaygılı bakışı ve ellerinin duruşunu beğenmemişti – her an fırlayıp kaçabilecek ya da yumruk savurabilecek gibi görünüyordu.

Ama Walker'ı asıl öfkelendiren, adamın botları olmuştu. Kirli, eksi püskü, yırtık pırtıktılar; birilerinin asistanının ya da bir öğrencinin ayakkabılarına benzemiyorlardı. Adam sağ elini açmış, havada tutuyordu – sanki oradaki askerlere bir sihirbazlık numarası yapacak gibiydi. Walker ve Dunlap Derveyî'nin girişine yaklaşırken, profesör hâlâ tartışmaya, ısrar etmeye devam ediyordu.

"Dunlap," dedi Walker sessizce. Adamlarla aralarında on metre kalmıştı.

"Tamam," diye cevap verdi Dunlap, bu kadarı anlaşmalarına yetmiş gibiydi.

Kampın sınırından, karanlığın içinden bir bağırış duyuldu. Bağıran Amerikalıydı. "Çevreyi kontrol edin! Bir hareketlenme–"

Bir silah sesi onu susturdu. Tek bir atış. Birkaç saniyeliğine, Teğmen Cobb'un Humvee'sinden gelen kör olası müzik dışında ortalık tamamen sessizliğe büründü.

Ardından kamp patlayan silahlarla aydınlandı. Bağırışlar duyulmaya başladı. Askerler tetikte bekliyormuşçasına çadırlarından fırlayıp ileri atılmaya hazır şekilde dizlerinin üzerinde pozisyon aldılar. Bir dizi taramalı silah sesiyle birlikte üç kişi yere yığıldıktan sonra, Walker tekrar girişe doğru döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gürültü kendi kendini bastırmış gibiydi, müzik bile azalmıştı. Walker, asistanın silahını çekip Kürt askerlerden birini yüzünden vurduğunu gördü. Profesör, silahlarını doğrultmaya fırsat bulamayan iki Amerikan askerinin üzerine çullandı, ikisini birden tepenin yüzeyindeki aralığa, kazının girişine savurdu. Askerlerden biri tökezleyip düştü. Profesör, diğerinin kafasını tutup hızla taşa vurdu, silahını elinden çekip aldı ve iki askeri de öldürdü.

O sırada Dunlap belindeki silahı çekmişti, yüzündeki maskeyle bir haydut gibi görünüyordu. Durdu ve profesöre iki el ateş etti ama ikisi de ıska geçti, duvardaki açıklıktan küçük taş parçacıkları döküldü. Walker daha hızlı koşmaya başladı. Silahsız bir hâlde, kalan Kürt askeriyle boğuşmakta olan asistana doğru koşuyordu. İki adam, birbirlerine Walker'ın anlamadığı kelimelerle bağırıyorlardı ama ana fikir belliydi, özellikle de asistan silahını tuttuğu elini askerden kurtarıp onu bir tekmeyle ittikten sonra göğsünden üç defa vurduğunda, iyice anlaşılmıştı.

Walker'ın arkasında, tüm kamp silah sesleri ve parlayan acil durum ışıklarıyla hareketlenmişti. Alarmlar bangır bangır bağırıyordu. Zihninde birkaç saniyeliğine azalmış olan gürültü şimdi tüm şiddetiyle geri dönmüş, Teğmen Cobb'un hip-hop müziğini bile bastırmıştı. Saldırı altında, etrafta kurşunlar uçuşurken ve cihatçı militanlar kampı işgal ederken kimsenin Derveyî'nin girişindeki silahlı çatışmayı fark etmiş olması mümkün değildi. Askerlerden bazıları arbedeyi görmüş olsaydı bile, o sırada onlarca saldırgana karşı kampı savunmakla meşguldüler. Ellerinde silah olan iki pislik onların dikkatini çekecek kadar büyük bir tehdit unsuru değildi – bu iki pislik, içinde onlarca sivil ve bir de ölümcül olabilecek biyolojik tehlike barındıran yeraltı şehrine doğru gitmiş olsalar bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker arkasına döndü, ona yetişen Dunlap'i gördü. "Onları çömleğe yaklaştırmamalıyız. Ne pahasına olursa olsun!"

"Tamamdır!"

Walker daha fazla konuşarak vakit kaybetmedi. Aklı çömlekte olsa da, içerideki insanlar çömlekten daha yakındaydılar ve önceliği onlardı. Özellikle de bir tanesi. Kim, onun güvenliğini düşündüğünü bilseydi Walker'a büyük öfke duyardı. Eskiden olsa, aynı nedenden dolayı Walker da kendine kızardı ama yaşadığı deneyimler onu değiştirmişti. Derveyî'nin bu kapıdan başka çıkışı yoktu, bu yüzden çömlek için endişelenmeden önce, aşağıdaki insanların hayatını kurtarmayı deneyebilirdi.

"Koş!" diye bağırdı Walker ve Dunlap koşarak içeri girdi.

Walker, Kürt askerinin düşürdüğü silahları almak için durdu. Bir tanesi M17 model bir tabancaydı ama diğeri Ortak Özel Harekât Komutanlığı'nın temin ettiği bir HK416 piyade tüfeğiydi.

Kürtlerin bu silahları nerden aldığı umurunda değildi, önemli olan şu an onun ellerinde olmalarıydı. Yine de, tünele girip üç adım attıktan sonra geri döndü ve HK416'yı dışarı attı. İçeride iki cihatçı ve onlarca da sivil vardı. Taarruz tüfeği bu iş için uygun seçenek değildi.

M17'yi sağ eliyle sıkıca kavrayıp hızla Dunlap'in peşinden gitti. Çavuşun ileriden gelen ayak seslerini ve homurtularını duyabiliyordu. Dunlap aceleyle eğimli girişi geçti ve ardından onları büyük salonun avlusuna çıkaracak dönemeçli merdivene yöneldi.

Bir an sonra çığlıkları duydular.

Aşağıdan silah sesleri yankılandı.

Walker duygularının köreldiğini hissetti, en iyisi de buydu. Şu an bu soğukkanlılığa ihtiyacı vardı. İleride, merdivenler yalnızca beş metre uzunluğunda olan dar bir koridorun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girişinde sona eriyordu. Dunlap paldır küldür avluya doğru koşuyordu. Walker küfredip ona seslendi. Kendine profesör diyen adam geldiklerini bilmiyor olabilirdi ama asistanı orada olduklarını biliyordu. Hazır olmalıydı.

Öyleydi de.

Walker, koridorun avlunun parlak ışıklarına açılan ağzını görebiliyordu. Asistanın, arkasından vuran sarı ışıkla bir siluet şeklinde orada belirdiğini gördü. Adam silahını doğrultup Dunlap'in göğsüne nişan aldı. Walker kendini sola attı, koridorun duvarına yaslandı ve tetiği çekti. Kötü bir açıydı ama yine de asistanı omzundan vurabildi. Yediği kurşun adamı geri sendeletti ve hayatı kurtulan Dunlap'e o şerefsizin üzerine atlayıp yere indirebilmek için birkaç kıymetli saniye kazandırdı.

Boğuşmaya başladılar. Asistanın rüzgârlığında, omzunun üzerinde bir kan lekesi yayılıyordu. Dunlap yaraya bir yumruk atınca cihatçı acıyla haykırdı ve Dunlap adamın silahını elinden çekip aldı. Asistan arkasına, sırt çantasının içine uzanmaya çalıştı ama Dunlap buna da izin vermedi.

İlerden yine patlayan silahların sesi geldi. İnsanlar çığlık atıyordu. Walker bu sesleri neredeyse hiç duymadan Dunlap ve cihatçının yanından geçip kendini avluya attı. İnsanların yüzlerine baktı ve gözlerindeki korkuyu gördü. Yukarıda, balkonlarda insanlar kendilerini gizleyebilmek için yere çömelmişlerdi fakat ana bölgede, avlunun merkezindeki rampada gözleri Sophie Durand'ı hemen seçti. Dr. Tang ortalarda yoktu, belki de bu en iyisiydi. Birkaç tanıdık yüz daha gördü, fakat şu an önceliği onlar değildi.

Profesör, silahını Sophie'nin yüzüne doğrultmuştu. Öfkeyle bağırıyor, onu Pandora Odası'na götürmesini söylüyordu. Walker, duyduğu kelimeleri anlasa da onlara odaklanmıyordu. Şu an tüm gördüğü bir silah, Sophie'nin yüzündeki kor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ku ve adamın ensesiydi. Parlak gri takım elbisesi, yuvarlak çerçeveli gözlükleri ve kırmızı kravatıyla saygın bir adam... Walker, adamın takım elbisesinin bir üniversite profesörü için fazla kaliteli olduğunu baştan anlayamadığı için kendine kızdı. Yine de en azından asistanın botlarına dikkat etmişti.

Sophie o an Walker'ı fark etti.

Sophie'yi görünce profesör de durumu anladı. Elbette öyle olacaktı. Birinin yüzüne silah doğrultmuş olan bir adamın, o kişi burun buruna olduğu ölüm tehdidine odaklanmayı kestiği anda bunu fark etmemesi imkânsızdı.

Sophie'nin neye baktığını görmek için arkasını döndü.

Walker, yirmi metre öteden, kimi diz çökmüş kimiyse ellerini başlarının arkasında kavuşturmuş yardım çığlıkları atan onlarca insanın önünde, profesörü sol gözünden vurdu. Küçük, yuvarlak gözlükleri paramparça olan adam dönerek yere yığıldı. Kan ve beyin parçacıkları Sophie'nin yüzüne, kıyafetlerine sıçramıştı.

Birisi çığlık attı, ardından avlu sessizliğe büründü. Duyulan tek şey az önce patlayan silahın yankısıydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Sophie, profesöre bakıyordu.

Walker, Dunlap'e baktı, o da asistanın yanında bacaklarını iki yana açmış oturuyordu. Adam ya ölmüş ya da bayılmıştı; Dunlap'in yumrukları ikisine de sebep olmuş olabilirdi.

"Evet, Dr. Walker," dedi Dunlap. "İlk kez silah kullanmıyorsunuz sanırım."

Walker etrafındaki insanlara bir baktı, şimdi onu her zamankinden daha dikkatli gözlerle inceliyorlardı. Meraklı yüzlerle, hepsi aynı şeyi düşünüyordu. Kimdi bu herif?

Onları yalnızca bir bilim insanı olduğuna ikna etmesi kolay olmayacaktı.

*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Atılan ilk top mermisi karavanlardan birini yerle bir etti, diğerini de bağlantı noktalarından söküp savurdu. Merminin isabet ettiği karavandan bir çığlık yükseldi fakat Teğmen Cobb ne sese kulak vermek ne de yardım etmek için durdu. Atılan bir diğer top mermisinin havada çıkardığı ıslık sesini duyduğunda, bir anlık dürtüyle kollarını iyice açıp onu yakalamayı denemek istedi. Merminin kampın kuzey sınırına düşmesiyle birlikte, yaşadığı bu anlık delilikten sıyrıldı.

Askerler hareket hâlindeydi; kadınlı erkekli, koşabildikleri kadar hızlı bir şekilde yanından geçiyorlardı. Binbaşı Bernstein'ın o an nerede olabileceği hakkında hiçbir fikri olmayan Cobb, bağırarak emirler vermeye başladı. Kendi birimindeki askerleri cesaretlendirmesine pek gerek yoktu, neredeyse hepsi daha önce ateş altında kalmıştı – dünyanın bu ucunda, bu üniformayla, bir çatışmaya karışmadan uzun süre geçirmek zordu. Yapmaları gereken şeyi biliyorlardı.

Bir drone havada hızla yükseldi, bir an durdu, ardından Cobb'a kilitlenip karanlığın içinden hızla ona doğru gelmeye başladı. Yanıp sönen kırmızı ışığı ve pervanelerinin vızıltısı dışında karanlıkta varlığını belli eden hiçbir şey yoktu.

"Teğmen!" diye bağırdı birisi.

İki çadırın arasından hızla çıkan bir kadın, nişan aldı ve drone'u vurdu. Araç, üzerinde taşıdığı, üstünkörü yapılmış ve çarpışma anında infilak etmesi planlanmış bombayla birlikte havada patladı.

Onbaşı McHugh, Cobb'un birimindeki en iyi nişancıydı. Cobb ona minnettardı ama teşekkürlerini sonra, daha uygun bir zamanda iletecekti; eğer o kadar şanslı olurlarsa.

"Yüksek bir yere çık, McHugh," dedi. "Havaya bak, bir şey görürsen indir."

McHugh, "Emredersiniz, efendim!" derken harekete geçmişti bile. Cobb, onu göreviyle baş başa bıraktıktan sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çadırların arasından zikzak çizerek ilerlerken bir diğer top mermisi daha patladı. Bu seferki kampı elli metre ıskalamış, kuzeye doğru, Derin Proje'nin tuhaf şekilli tepelerinden uzağa bir yere düşmüştü. Yeni Hilafet bir süredir büyüyordu ama IŞİD'in sahada kullandığı türden silahları toplayabilecek kadar zamanları olmamıştı. Kendine Amerikan, Rus, Suriye, Irak ve Türk ordularının silah ve cephanelerinden karman çorman bir toplama yapan sözde İslam devleti; tanklarının, hava araçlarının ve toplarının çoğunu Suriye ve Irak'ta ele geçirmiş, çalmış veya satın almıştı. IŞİD'i dağıttıktan sonra, koalisyon kuvvetleri bu silahların çoğunu geri almış ya da imha etmişti. Bu yüzden, Yeni Hilafet'in elinde ne tür silahlar olduğu sorusu da cevapsız kalmıştı.

Şimdi, Derveyî çevresinde görevli birlikler bu sorunun cevabını alıyorlardı.

Seslere bakılırsa mobil bir top –muhtemelen bir açık kasa kamyonun arkasına yerleştirilmişti– bombaya dönüştürülmüş sivil drone'lar ve omuzdan ateşlemeli füzeler vardı. Tüm kaynaklarını tek bir yerde, burada bu saldırıda kullanıp kaybetmeyi göze alamazlardı. Bu yüzden Cobb, Yeni Hilafet'in onlara karşı kullanabileceği silahların çeşitliliğinin şu an gördükleriyle sınırlı olmasını ümit etti.

Bunu atlatabiliriz, dedi kendi kendine. Çadırların arasından fırlayıp kamp sınırına kazmış oldukları sipere doğru koşmaya başladı. Karanlığın içinden fırlayan kurşunlar etrafındaki toprağı parçaladı, arkasındaki bir Humvee'nin camlarını indirdi ama Cobb sipere atladı, silahını omzuna dayadı ve ateşe karşılık vermeye başladı.

Bunu atlatabiliriz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11. BÖLÜM

Kim, avluda silahlar patlamaya başladığı anda balkondan uzaklaştı, eğilip siper alan insanların yanından hızla geçti. Kalbi çarpıyordu. Silah sesleri ve bağrışmalar duvarlardan yankılanırken etrafa yayılan korkuyu hissedebiliyordu ama yine de durmadı. Walker aşağıda, çatışmanın ortasındayken kaçamazdı. Diğerleri yukarı koşarken, o insanları iterek aceleyle taş merdivenlerden aşağı indi. Çarpıştığı bir adam, kaçmasını söylerken onu diğer tarafa yönlendirmek için neredeyse tutup kaldıracaktı. Kim adamın ellerini itip yanından geçti, ardından son yankılar da kesilirken kendini avlunun zeminine attı.

İnsanlar kendilerini yere atmış, kimisi de kapı boşluklarında siper almıştı. Şimdi ise yardımlaşıyor, birbirlerini yerden kaldırıyorlardı. Arkeologlar, yüksek lisans öğrencileri ve birkaç tane kiralık işçi korkuyla etrafı seyrediyor, birbirlerini teselli ediyor ve destek için liderlerine bakıyorlardı.

"Bitti," dedi Sophie topluluğa. Olduğu yerde döndü. "Ne oldu bilmiyorum ama bitti."

Kim derin bir nefes alıp verdi, gözleri avluda Walker'ı aramaya başladı ve tam o anda, tüm yeraltı şehri yukarıdaki bir patlamayla sarsıldı. Tavandan toprak parçaları dökülürken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çığlık atanlar oldu, kimi küfürler savurdu, bazıları da kendi aralarında konuşmaya başladı.

Bitmedi, diye düşündü Kim, metrelerce yukarıdaki taşlara bakarken.

Belli belirsiz bir sivrisinek vızıltısı gibi, dışarıda atılan bir dizi seri silah sesi duydu ama bu sesler bir an gelip ardından kaybolmuştu – sanki dışarının gürültüsünün Derveyî'ye ulaşıp ulaşmayacağını akşam rüzgârının nereden, ne hızla estiği belirliyordu.

Gözlemcisin, diye geçirdi aklından. *İşin bu. Yalnızca gözlem yap.*

Etrafını korkmuş insanlar sarmıştı. Klostrofobi hissi zayıftı ve kontrolü altındaydı ama travmatik anıları zihninde yalnızca saniyeler önce avluda ateşlenen silahlar gibi yankılanıyordu. Anılarında, korku dolu anlarda hayatta kalmak için mücadele ediyordu – ve şimdi de aynısını yapacaktı.

Sophie ve Beyza'yı gördü; etraftaki insanlara sakin olmalarını, geri çekilmelerini söylüyorlardı. Marissa ve Cortez, Alton ve Rachel, daha düne kadar usanma noktasına gelseler bile işlerine dört elle sarılan insanlar...

"Çavuş Dunlap'e biraz alan açın lütfen," dedi Sophie.

Dunlap avlunun taş zemininde bıraktığı adamdan uzaklaştı. Sakallı adamın yüzü kan içindeydi ve omzunda bir kurşun yarası vardı, sırtüstü yere serilmişti. Kim kısa bir süre adamın göğsüne baktı, yaşıyor mu diye merak ediyordu ama adam nefes alıyor gibi görünmüyordu.

Aceleyle Dunlap'in yanına gitti. "Kimdi onlar?"

Avlu yukarıdan gelen bir gümbürtüyle yeniden sarsıldı. Üzerlerine yine toprak döküldü. Dunlap yukarı baktı, ardından başını çıkışa doğru giden rampaya çevirdi. Silahını gevşek bir şekilde tutuyordu ama her an bir saldırı olmasını bekliyormuş gibi gergin ve tetikteydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çavuş–" diye söze başladı Kim yeniden.

"Casuslar. Sophie'ye ulaşmaya çalışıyorlardı. Belki onu öldürmek istiyorlardı, belki de çömleği alacaklardı ya da ikisi de," dedi Dunlap, eliyle az önce öldürdüğü adamı göstererek. "Yukarıdaki dostlarımızın da saldırı altında olduğunu düşünürsek büyük ihtimalle bir terörist hücresi. Cihatçılar. Biraz önce Walker'a kendine Yeni Hilafet diyen bir örgütten bahsediyorduk. Bence onların işi. Hiçbir yerel hükümet böyle bir şeye onay vermez."

Ekip üyeleri kaskatı kesilmiş, nefeslerini tutmuş onları dinliyordu. Birisi ölü adamın yanına çömelmişti. Kim, kadına cesetten uzaklaşmasını söyledikten sonra, bu dehşet verici tablonun diğer parçasına, yaşlı adamın yere serilmiş ölü bedenine döndü. Cesedin üç metre ötesinde, kısmen gölgelerin içinde Walker belirdi, sanki kimsenin göremediği ama varlığını herkesin hissedip uzak durduğu bir hayalet misali, grubun geri kalanından izoleydi. Kim, bunda biraz da Walker'ın elindeki silahın etkisi olduğundan emindi; gerçi Walker silahını indirmiş, bel hizasında tutuyordu.

Walker yaşlı adamın yanında dizinin üstüne çöktü ve adamın nabzını kontrol etti. "Dunlap," diye seslendi. "Diğer adamın sırt çantasını kontrol et. Ona uzanmaya çalışmıştı. Belki ekstra silah vardır."

Dunlap, Walker'ın dediğini yaptı. Dönüp onlara baktığında ise, Kim adamın yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. "Patlayıcılar."

"Lanet olsun," diye söylendi Kim. "Bizi havaya mı uçuracaklardı?"

"Bizi değil," dedi Walker. "Çömleği."

Dunlap kafasını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Tek istedikleri o olsaydı peşinden buraya kadar girmeye gerek duymazlardı. Başka bir yolunu bulurlardı. Patlayıcılar belki de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

B planıydı, içeri sızıp da çömleği dışarı çıkaramazlarsa diye. Ama ellerinden gelse buradan çömlekle çıkarlardı, kimse beni aksine ikna edemez. Ölümcül ve bulaşıcı olabilecek bir şeyi ele geçirme fikri onlar için çok cazip."

"Sonuç olarak, dostça bir ziyaret için gelmemişlerdi," dedi Sophie.

Dunlap patlayıcılarla dolu çantayı omzuna geçirdi. "Bunun sorumluluğunu şimdilik ben alıyorum, daha sonra yukarı getireceğim."

Bakışıyla Walker'ı bir tarttıktan sonra uzun adımlarla yanına gitti ve silahını aldı.

"Bekle, çavuş," dedi Kim.

"Biraz uzak dur, Kim," diye uyardı Sophie.

Kim onu duymazdan geldi. *Neyden uzak duracağım?* diye düşündü. Silahlı adamlardan mı? Ölü cihatçıların altında biriken kandan mı? Çok daha kötülerini görmüştü.

Avlunun ışıkları titreşti, sarı tonlar sanki endüstriyel ışıklar gölgelerle karışıp bulanıklaşmış gibi koyulaştı. Kim büyülenmiş gibiydi, içinde bir anda oradan kaçıp gitme arzusu yükselmişti. Zihninde hareketlenmeye başlayan anıları savuşturdu.

"Çavuş," dedi, Dunlap'e yaklaşıp. "O silah teröristin miydi yoksa koalisyon askerlerinin birine mi aitti?"

Dunlap ona baktı. "Kürt nöbetçilerden birinin silahıydı."

"Çatışma bittikten sonra Kürtlere silahın Walker'da kalmasının bir sakıncası var mı diye sorarız. Şimdilik lütfen silahı Dr. Walker'a verin."

"Bayan Kim," dedi Dunlap, "Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum ama–"

"Eğer yanılmıyorsam," diye böldü Kim, "o adamı Walker vurdu. İyi bir nişancı olduğunu kanıtladı. Bundan sonra ne olacağını bilmiyoruz ama o silahı birinin yedekte tutmasın-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dansa Walker'ın almasını tercih ederim. Yukarıdaki çatışma buraya sıçrarsa başımız büyük belaya girer."

"Kim," dedi Walker.

Kim ona döndü. "Girişin dışındaki nöbetçiler. Şu an çatışıyorlar değil mi? Kampı koruyorlar?"

"Nöbet tutan askerler öldü," diye yanıt verdi Dunlap.

Kim başını salladı. Korktuğu şey olmuştu. Sophie'ye döndü. "Dr. Durand, lütfen ekibinizden iki kişiyi –yani iki gönüllüyü– girişte nöbet tutmaları için yollayın. Birilerinin yukarıyı izlemesi lazım, askerler yenik düşecek gibi olursa da hemen buraya gelsinler. Burada kör gibiyiz."

İki kadın ellerinde battaniyelerle gelmiş, cesetleri örtüyorlardı. Sophie sessizce onlarla konuşuyordu ama bunun üzerine dönüp gözlerini Kim'e dikti.

"Burada kararları ben veriyorum."

Kim ona şaşkınlıkla baktı. "Saldırı altındayız," dedi sert bir tonla. "Gerçekten kararları kimin verdiğini mi tartışmak istiyorsun?"

Sophie etrafına, ekip üyelerine baktı fakat alanına girmemek için herkes uzakta duruyordu.

"Herkes çok korkuyor," dedi sessizce, sırayla Walker'a, Dunlap'e ve Kim'e bakarak. "Kendilerini güvende hissetmeleri lazım. Onlara göz kulak olduğumu bilmeleri lazım."

Kim farkında bile olmadan onun yanına yaklaştı. Walker ve Dunlap de onlara yaklaştılar; çember daralmış, konuşmanın mahremiyeti sağlanmıştı.

"Benden Birleşmiş Milletler desteğini garantilememi istemiştin," dedi Kim. "USAMRIID teknisyenleri şu an aşağıda, Pandora Odası'ndalar. Birleşmiş Milletler senin istediğin rolü oynuyor – arabulucu, odadaki yetişkin rolü. Fakat arabulucuları en azından güneş doğana kadar burada olmayacak. Bu da çok uzun bir zaman."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Avlu yine titredi ama bu sefer her ne patladıysa daha uzakta gibiydi. Bu, Kim'i biraz umutlandırdı.

"Sophie," dedi Walker, "Bu hâlâ senin projen ve senin ekibin. Ama Kim haklı ve kriz durumlarını yönetme konusunda da iyidir."

Tartışma daha da uzayabilirdi. Kim, Sophie'nin parlayan gözlerinde bunu görebiliyordu. Ama Sophie başıyla onay verip gönüllü olacak var mı diye bakmak için diğerlerine döndü. Başta herkes isteksiz görünüyordu fakat bir kadın öne çıktığı anda iki tane adam da ellerini kaldırdı – belki de tereddüt ettikleri için utanmışlardı. Sophie'nin beti benzi atmıştı, alnı terden parlıyordu, Kim onun korkmuş ve yorgun değil, hastalanmış gibi göründüğünü fark etti.

Üç gönüllü gözcüyle sessizce konuşabilmek için avlunun kenarına geçti.

"Bir şey diyeceğim," dedi Walker, Kim'in yanına gelip. "Ölüleri buradan çıkarmamız gerek."

Kim başını salladı ama kalbi deli gibi çarpıyor, şakakları zonkluyordu ve odaklanamıyordu. Topçu mermileri bir süreliğine durmuştu ama içerdeki hava akımı –ya da havalandırma sistemi– seri silah atışlarının boğuk seslerini hâlâ içeri taşıyordu. Yukarıda çatışma sürüyordu ve Kim bunun bir süre daha böyle devam edeceğini düşünüyordu.

Kazı ekibinin üyeleri, korku içinde, küçük gruplar hâlinde amaçsızca dolanıyor, gergin bir şekilde kendi aralarında konuşuyor, birilerinin onlara saldırganların kim olduğunu açıklamasını ve şimdi ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyordu. Avluda aşağı yukarı kırk kişi vardı ve çoğu her an oradan sıvışabilirmiş gibi görünüyordu. Kim onları suçlamıyordu. Şu an hepsi cihatçıların Derveyî'ye girmesi hâlinde nereye saklanabileceklerini düşünüyor olsa gerekti. Hepsi bu büyük labirentte bir süre saklanabilecekleri birkaç delik bili-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yor olmalıydı ama buranın tek çıkış noktası çatışmanın ortasına açılıyordu, bu yüzden şimdilik dışarı kaçabilmelerinin imkânı yoktu.

Kim avlunun arkasındaki bir tünelden Lamar'ın geldiğini gördü, adamın gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Onları gördü ve yaklaşmaya başladı ama birkaç kişi önünü kesti ve telaşlı konuşmalarla onu oyaladı.

Walker, Kim'in dikkatini kendisine çekti. Onu birkaç adım öteye, iki aydınlatma teçhizatının arasında gölgede kalmış yere götürdü.

"Evet, patron," dedi sessizce. "Bir plan yapmamız gerekiyor. Eğer buraya inerlerse çömleği ne yapacağız?

Kim titredi. Walker'ın gözlerinin içine baktı, aklını okuyabilmeyi diledi. Çömlekle ilgili planları neydi? Eğer buradan çıkabilirlerse öğrenebileceğini düşünüyordu.

"Şimdilik saklamalıyız bence. Sophie'yle konuşup en uygun yere karar veririz."

"Üçümüzden başka kimse bilmemeli," dedi Walker. "Zorlama altında kaldığında konuşabilecek ne kadar az kişi olursa, çömleği yardım gelene kadar güvende tutmak da o kadar kolaylaşır."

Kim midesinin bulandığını hissetti. "İş o noktaya gelecek mi sence? Ne kadar askerleri var? Kampı ele geçirmeye yeter mi? Yukarıdaki herkesi öldürmeye?"

Walker, Kim'i teselli etmek için hafifçe koluna dokundu. "Keşke bilseydim."

Yeni silahını pantolonunun arka beline sokup gömleğinin eteklerini silahı gizleyecek şekilde dışarı çıkardı. İnsanlar silah taşıdığını unutacak değillerdi ama Kim, Walker'ın düşüncesini biliyordu. Çoğu kişi, görmedikleri sürece silahtan tedirgin olmayacaktı.

Kim dönüp avluyu tekrar gözleriyle taradı. Çalışanların

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir kısmı dağılmış, silah bulmaya ya da saklanmaya gitmişti. Beyza'nın yanında kadınlı erkekli bir avuç insan vardı. Bu insanlar yollarının cihatçı katillerle kesişeceğini, bir yeraltı mağarasında nefeslerini tutup korku içinde beklerken bir daha evlerine dönememe endişesi yaşayacaklarını hiç tahmin etmemişti. Yaşadığı onca şeye rağmen, Kim de böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemişti.

Kontrolü Sophie'nin elinden almaya çalışarak hata yaptığını anladı. Çalışanlarının ona, bir emir komuta zincirinin içinde olmaya ihtiyaçları vardı. Sophie'ye güveniyorlardı. Kim'i ise tanımıyorlardı bile.

Sophie hâlâ gönüllü gözcülerle konuşuyor, Walker ve Dunlap ise cesetlerle ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyorlardı. Kim de Beyza, Lamar ve etraflarında toplanmış olan insanların yanına doğru yürümeye başladı. Lamar, gruptan bir adım uzaklaştığında, Kim ilk defa adamın göğsünde asılı duran büyük kamera çantasını fark etti. Görünüşe bakılırsa, Lamar kamera ekipmanlarını aşağıda çalışmakta olan teknisyenlerin yanında bırakmak istememiş, belki de zarar görebileceklerinden endişelenmişti.

Kim gruba yaklaşınca, Lamar Beyza'nın söylediği bir şeye güldü ve ardından dönüp çıkışa doğru yürümeye başladı. Yanından geçerken bir an Kim'e baktı. Çatık yüzünden, kontrolün ona geçmesinden Sophie kadar rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Ayrıca aynı Sophie gibi, onun da terden parlayan yüzü hasta görünüyordu. Kim, yaşananların tüm ekibi ne kadar yıprattığının farkına vardı.

"Sophie," dedi Walker, kadının Beyza'yla konuşmasını bölerek. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Kim'in dikkati apar topar avluya giren birinin sesiyle dağıldı. Ses arkadan, tapınak odasına ve oradan da Pandora Odası'na inen merdivenlere uzanan koridordan gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gelen Dr. Tang'di. Aklını yitirmek üzere gibi görünüyordu, üstü başı dağılmıştı. Kim aralarında otuz metre olmasına rağmen kadının yüzünde ve maskesinde kan olduğunu görebiliyordu. Korece bir küfür savurdu ve bocalamış bir hâlde Dr. Tang'e doğru yürümeye başladı. Ne olmuştu ona böyle? Cihatçılar o kadar içeriye girmemişlerdi. İki adam vardı, onları balkondan görmüştü ve Walker ile Dunlap onları öldürmüştü.

"Dr. Tang?" diye seslendi. "Erika?"

Walker, Kim'in arkasından seslendi ama Kim daha da hızlandı. Dr. Tang sendeledi. İki yüksek lisans öğrencisi onu yakaladı ve düşmesini engelledi. Dr. Tang kan içindeki yüzünü kaldırıp Kim'e baktı.

Hayır. Bana değil, diye düşündü Kim. *Öteye bakıyor.*

Arkasını dönüp Dr. Tang'in neye baktığını anlamaya çalışırken, kadın bir isim haykırdı. "Lamar!"

Kim, Lamar'ın arkasından baktı. Adam dışarı açılan koridora girmek üzereydi. Avlunun akustiği ve saldırı sonrası çöken kasvetli sessizlik düşünüldüğünde, isminin haykırıldığını duymamış olması mümkün değildi fakat arkasına dönmedi. Kamera çantasını sıkıca kalçasına bastırmış hâlde ilerlemeye devam etti.

Bu hiç mantıklı değildi.

Derken Kim olup bitene uyandı. Gayet mantıklıydı, korkunç derecede mantıklı.

Walker durumu anında anladı. Kim'in idrak ettiği şeyle değişen yüz ifadesi, Dr. Tang'in kanlı solunum maskesi, arkasını dönmeyen Lamar'ın gergin vücut dili ve kamera çantasını sımsıkı kavraması... Yüzeyden gelen boğuk silah sesleri hâlâ içeri ulaşıyordu. Çatışmak gibi bir düşüncesi olmadıkça, aklı başında kimse şu an yukarı çıkmazdı ve Walker, Lamar'ın çatışmaya niyetli olmadığını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silahını belinden çıkarmadı ama çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sophie, gergin bir ses tonuyla.

"Lamar?" diye seslendi Walker, hızlanmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu Sophie, o da Walker'ın peşinden gitmeye başladı.

Lamar'ın çıkışa varmasına yalnızca iki adım kalmıştı. Yukarıdaki tehlikeye rağmen ilerlemeye devam etti.

Walker silahını çekti. "Lamar, olduğun yerde kal! Beni ateş etmek zorunda bırakma!"

Sophie ona sesleniyordu ama Lamar'ın avludan dışarı fırlayıp çıkışa doğru koşmaya başlamasıyla cümlesi yarıda kesildi.

Walker yüzünü buruşturmuş, bir yandan Lamar'a küfürler ederek peşinden koşuyordu. Zamanında geçirdiği sakatlıkların etkisiyle omurgasına ve sol bacağına taze bir acı yayılıyordu ama dişini sıktı ve koşmaya devam etti. Sophie hemen arkasından bağırdı. Walker onun yetişmesini istemiyordu. Kadının Lamar'a olan yakınlığı ve güven duygusu ile o an yüzleştikleri gerçek arasındaki uçurumda gidip gelmek gibi bir arzusu yoktu.

Çıkışa vardığında Sophie'nin parmakları ceketine değdi, dikkatini çekmeye çalışırken neredeyse onu tökezletiyordu.

"Kahretsin Walker, dur!"

Walker kısa koridorun duvarına yaslandı, silahını hazır tutuyordu. Lamar'ın onu pusuya düşürmek için durduğunu sanmıyordu, öte yandan adamın ekibine ihanet edeceğini de tahmin etmezdi, o yüzden şimdi onu hafife almayacaktı.

Koridor kısa, çoğunlukla düz ve boştu.

"Lamar'ın gerçekten onlardan olduğunu–" diye konuşmaya başladı Sophie.

Walker ona karanlık bir bakış attı. "Düşünüyorum, sen de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

öyle düşünüyorsun. Ekibini geride tut. Güvende kalmalarını sağla."

Sophie sarsılmıştı, hüsran içinde başını iki yana salladı ama Walker koridorda koşmaya başladığında peşinden gitmedi. Sophie'nin güvenliğinden endişe etmekten kurtulan Walker hızını artırdı. Eğer Lamar silahlıysa da, Derveyî'den o kahrolası kamera çantasıyla çıkmadığı sürece, Walker'ın kurşun yemesinin bir önemi yoktu.

Bu adam... Hiç düşünmezdim.

Kıvrılan merdivenlerin aşağısına ulaştığında yukarıdan, merdiven boşluğundan gelen solukları ve onları bölen bot seslerini duyabiliyordu. Lamar bu zamana kadar rahat hareket etmiş, acele etmeyip sıvıştığını belli etmemeye çalışmış olabilirdi ama şu an canı pahasına kaçıyordu. Ülkesine, patronuna, tüm dünyaya ihanet etmişti.

Walker hızla merdivenlerden çıkmaya başladı. Sessiz olma çabasına girmedi. Her ne kadar odaklanıyor, duyduğu acıyı ve şu an haplarını almayı ne kadar arzuladığını düşünmemeye çalışıyor olsa da, aklındaki son şey sessiz olmaktı.

Zemin yine sarsıldı. Çatışma sesleri yükselmişti. Askerlerin birbirlerine bağırdıklarını duydu ama şu an girişte nöbetçi olmaması lazımdı. Kimse Lamar'ın kaçtığını fark edemeyecekti. Bir araca binse bile, çapraz ateş altında kalarak ya da cihatçılar tarafından vurularak öldürülmesi, birilerinin onu durdurmaya çalışmasından daha olasıydı.

Walker'ın aklında korkunç bir düşünce belirdi. Bu zamanlama bir tesadüf olamazdı. Derveyî'ye sızmaya çalışan teröristler, kampa yapılan saldırı ve Lamar'ın ekibine ihanet etmesi... Bu, Yeni Hilafet'in kampa yaptığı saldırının amacının Lamar'ın aktivitelerini perdelemek olabileceği anlamına geliyordu ve kamptan çıkmayı başarırsa ona hiç ateş etmeyip dostça kucak açabilirlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker üstte, dönemeçli merdivenin bir-iki tur yukarısında, Lamar'ın küfrettiğini duydu. Elindeki silah –sanki kullanılmak istiyormuş gibi– hafiflemiş, neredeyse ağırlıksız gibiydi. Fakat Walker'ın Lamar'dan almak istediği cevaplar vardı ve o cevapları verebilmesi için de şerefsizin kanı vücudunda kalmalıydı.

İki adım daha attıktan sonra, Lamar'ın gölgesinin o cafcaflı endüstriyel ışıkların vurduğu duvarda yansıdığını gördü. Dışarıdan gelen bir patlama sesiyle irkildi, başından aşağı toz ve moloz yağdı ama ilerlemeye devam etti.

Walker, dışarıdan gelen çatışma gürültüsünü bastıran bir sesle, "Gördüm seni, orospu çocuğu. Sırtına kurşunu yiyeceksin!" diye bağırdı. "Kaçmadan durursan olup biteni anlatmana izin veririm."

"Yapamam!" diye yanıt verdi Lamar, ıstırap dolu bir haykırışla.

Walker adamın sesinde endişe, insani bir korku ve pişmanlık algıladı ve bir yanı sadece Lamar'ın niye böyle bir şey yapmış olduğunu anlamak istedi. Para? Tehdit? Vaatler? Bu ihanete ne sebep olmuştu? Fakat merdivenler bitmişti ve kendini çıkışa giden uzun, eğimli giriş tünelinde buldu. Mağaradaki geçitte kısa, seri silah sesleri ve roketatarların çığlıkları akıl almaz derecede yüksek geliyordu.

Bir an sonra, Walker yanılmış olduğunu gördü. Geride iki nöbetçi bırakılmıştı, girişi koruyan adamların karanlık siluetleri görülüyordu. İçeri başkalarının girmesine engel oluyor fakat dışarıya çıkmaya çalışan birini beklemiyorlardı. Lamar, yardım etmeleri için seslenerek onlara doğru koştu.

Kurnaz orospu çocuğu, diye aklından geçirdi Walker, nöbetçiler haykırışın geldiği yöne doğru dönerken. Lamar'ı Walker'dan çok daha iyi tanıyorlardı. Dunlap burada kimi vuracağını bilirdi ama çavuş mağarada kalmıştı, aşağıda düzeni sağlamakla meşguldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O da onlardan biri!" diye bağırdı Lamar. "Beni öldürecek!"

Walker daha önce vurulmuştu. Ölmek istemiyordu ama daha da önemlisi, Lamar'ın dışarı kaçmasını göze alamazdı. Çömlek boş da olabilirdi ama ölümcül olmasının ihtimali bile ona başka seçenek tanımıyordu.

Tek dizinin üzerine çöktü, nişan aldı ve tetiği çekti. Taş duvarlarda iki el silah sesi yankılandı. Bir kurşun Lamar'ın uyluğunu delip geçti, diğeri de kalçasına, omurgasının hemen soluna isabet etti. Lamar sendeledi, momentumun etkisiyle biraz daha ilerledi, ardından hâlâ göğsünde olan kamera çantasıyla birlikte tünelin zeminine yığıldı. Lamar ve koruma pedli çantası yerde bir defa sektikten sonra ikisi de hareketsiz kaldı.

Nöbetçiler bağırdı. Tüneldeki aydınlatma sisteminin yarattığı tuhaf ışık-gölge kombinasyonunda neyle karşı karşıya olduklarını bilmiyor olma ihtimalleri vardı ama silah atışlarının devamının geleceğini düşünüp çıkışın iki yanında siper aldılar. Nöbetçilerden biri eğilip tüneli yaylım ateşine tuttu. Walker silahını attığında bile kurşunlar duvardan parçacıklar koparmaya devam ediyordu. Silah taş zemin üzerinde sekerek gitti, Walker yüzüstü yatıp ellerini ileri doğru uzattı.

"Ateş etmeyin, silahımı attım. Teğmen Cobb'u bulun!"

Bunun üzerine nöbetçiler durdu. "Kimsin ulan?" diye bağırdı bir tanesi.

"Benim, Walker. Silahsızım." Sesi, göğsünün üstüne yattığı ve yüzünde solunum maskesi olduğu için boğuk çıkmasına rağmen, tünelde yankılanıyordu.

İki nöbetçi tünelin içine koştu, silahlarını Walker'a doğrultmuş, onu delik deşik etmeye hazırlardı. Bir tanesi diz çöküp Lamar'ın nabzına bakarken, Walker onları izlemek için boynunu uzattı ve Lamar'ın etrafında yayılan kan gölünü gördü.

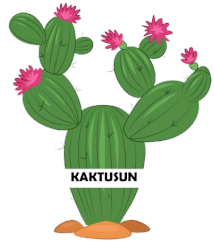
BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Nabzı zayıf," dedi diz çökmüş olan nöbetçi. Yaka kartında RUIZ yazıyordu.

Diğeri kamera çantasına uzandı.

"Hayır!" diye bağırdı Walker. "Ona dokunma. Sadece Cobb ve Dr. Durand'ı getirin. Ne yaparsanız yapın, o çantayı açmayın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12. BÖLÜM

Martin hayatını bulunduğu ortamlara uyum sağlayarak geçirmişti. Espri kabiliyeti vardı ama nadiren bir ortamdaki en komik adam olmuştu. Okulda çok ön plana çıkmadan üstün başarılar elde etmiş, eğitmenlerinden hiçbir zaman daha açık sözlü olan diğer öğrenciler kadar takdir görmemişti. Bir kulüpte, bir kadına dans teklif etmeden önce diğer tüm arkadaşlarının piste dans etmeye çıkmasını beklerdi. Derin Proje'de Sophie'yle çalışmak onu başka biri yapmış, hayatını değiştirmişti. Üç ay önce, saha amiri doğu kanadındaki işini bitirip evine gittiğinde, Sophie bu göreve onu getirmişti. Sophie'yle dolaylı da olsa flört edebilmek için topladığı cesaret, içindeki gizli rezervden gelmişti. Bu uygunsuz ve budalacaydı ama Sophie her defasında eğleniyor gibiydi ve bu bir şekilde Martin'e bu flörtleşmenin hiçbir anlamı olmadığını bilmesine rağmen yeni bir kendine güven hissi vermişti.

Ama Martin yine de ilgi odağı olmaktan nefret ediyordu. Ve bu durum daha önce hiç şu anki kadar geçerli olmamıştı.

"Martin, kardeşim," dedi Elio Cortez, "bize burada neler olup bittiğini anlatmak ister misin?"

Alton duyduklarının silah sesi olup olmadığını sormuştu, ki Martin bunun duyduğu en aptalca soru olduğunu düşün-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

müştü. Alton'la arkadaş olmuşlardı ve Martin adama bir arkeolog olarak saygı duyuyor, hatta doktorasını aldıktan sonra işinde onun yarısı kadar iyi olabilirse yeteceğini düşünüyordu. Ama hepsi Dunlap ve Walker'ın Derveyî'ye sızan o iki cihatçıyı –ya da her kimseler– öldürdüğünü görmüştü. Hepsi Lamar'ın Kim arkasından bağırırken çıkışa doğru koştuğunu, Walker ve Sophie'nin onun peşinden gittiğini görmüştü.

Avlu, yer üstündeki bir diğer patlamanın etkisiyle sarsıldı. Burada toplanmış onlarca insan vardı. Kimi bağırdı, hatta çığlık atanlar oldu. Rachel ve Mursal isimli bir tarihçi birbirlerine sarılıp dizlerinin üzerine çöktüler. Sanki dua ediyormuş gibi başlarını eğmişlerdi ama Martin tavan çökecek olursa bunun korunmak için tuhaf bir yöntem olduğunu düşünüyordu. Zeki insanlardı ama şüphesiz diz çöküp başlarını korumak onları kurtarmayacaktı.

Silah seslerinin –daha doğrusu savaş seslerinin– yankıları, Derveyî'nin girişinden aşağıya, avluya kadar ulaşıyordu.

Cortez, Martin'i dürttü. "Martin?"

"Lamar öldü. Şimdi birisinin–"

Dr. Tang arkadan ona yetiştiğinde, Martin ne kadar yavaş yürümekte olduğunu fark etti.

"Lamar'ı ve iki saldırganı taşıması için gönüllülere ihtiyacım var," dedi Dr. Tang, avluda Martin'in yanından yürürken etrafa, bir araya toplanmış ekip üyelerine bakıyordu. "Geçici bir süre için muayene odası olarak kullanabileceğim herkesten uzak, izole bir alan varsa işime yarar."

Buz gibi, diye düşündü Martin. *Çok mesafeli*. Bu özelliğiyle diğerlerinin sempatisini kazanmayacaktı ama insanlar bu otoriter havaya ve pratik yaklaşıma yanıt veriyorlardı.

Birkaç el havaya kalktı.

Beyza, avluda toplanmış grubun ortasında duruyordu. "Doğu kanadına girdiğinizde soldaki ilk oda," dedi, gönül-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lülere bakarak. "Orada hâlâ aydınlatma sistemi var, jeneratöre bağlı. Şu andan itibaren Sophie'den, benden ya da Dr. Tang'den onay almadan kimse oraya girmesin."

Aşçı Dmitri diğerlerinin arasından sıyrıldı. "Lütfen biri bize burada ne halt döndüğünü anlatabilir mi?" diye çıkıştı. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı ama Martin'in sırtında asılı duran kamera çantasına işaret ederken sesi korkuyla çatallandı. "Ve bu da neyin nesi oluyor?"

Boş boş dolanmakta olan insanlar şimdi susmuş, gözlerini Martin'e dikmişti. Martin, yine istemeden ilginin merkezi hâline gelmişti.

"Bu... Lamar'ın kamera çantası," dedi.

Dmitri ona doğru yürüdü, birkaç kişi daha yaklaşmaya başladı. Bastien ve Mursal, Rachel ve Cortez... hepsi yanına gelmişti, yüzlerinden öfke ve korku okunuyordu. Mağara sallandı, herkes aynı anda derin bir nefes aldı ve dışarıdan gelen silah patırtılarına kulak verdi. Derveyî'nin başlarına yıkılmamasını ümit ediyorlardı.

"Lamar'ın kamera çantası olduğunu biliyorum," dedi Dmitri kısa bir süre sonra. "İçinde ne olduğunu bilmek istiyorum. Lamar çıkışa koşuyordu. Herhalde bir şey çalmıştı ki Walker onu vurdu."

Cortez güldü. "Aptal mısın, şef?"

Beyza ona soğuk bir bakış attı. "Elio, yapma."

Martin, Beyza ve Cortez hakkında çıkan dedikoduların doğru olduğunu o an anladı. Ama bu düşünce Dmitri ve Bastien üzerine doğru yürümeye başladığı anda kayboldu. Dmitri korkmuştu ve öfkeli bir şekilde konuşuyordu ama kamera çantasını –Martin'in omzundan çaprazlama asılmış olmasına rağmen– kayışından tutup çekmeye çalışan Bastien olmuştu.

"Hayır! Yapma!" diye bağırdı Martin.

Cortez araya girdi, Bastien'i tutup geriye itti. Kamera çantası sallanıp Martin'e çarptı. Martin solunum maskesinin al-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tında nefesini tuttu ve Lamar'ın çaldığı eseri sarıp sarmalamayı akıl etmiş olmasını ümit etti. O an, Pandora ve Anesidora ona efsane gibi gelmiyordu. Tanrıların laneti de öyle.

"Lütfen!" dedi. "Böyle yapmayın!"

Beyza elini Dmitri'nin koluna koydu. "Aptal mısın sen? Ona dokunma!"

Hepsi sustu; Martin'e değil, Beyza'ya bakıyorlardı. Martin anlamıştı. Beyza işini ciddiye alırdı ama daha önce kimseye bağırmamıştı.

Cortez, Dmitri'ye döndü. "Salak herif," dedi sessizce. "İçinde çömlek var. Lamar çömleği çalmaya çalıştı."

Hepsi uzaklaşmaya başladı, kimi birkaç adım, kimi daha öteye. Birden, avlunun ortasında bir yol açılmıştı, artık kimse Martin'in önüne çıkmak istemiyordu.

"Biz... Martin, tehlikede miyiz?" diye sordu Marissa.

Martin ona baktı, bu çalışkan kadın ona Sophie ve Lamar'dan öğrendiklerinin toplamı kadar şey öğretmişti. Çünkü onlardan gözlem yoluyla bir şeyler öğrenmiş, Marissa ise aylar boyunca onun hatalarını nazikçe düzeltmiş, ona yol göstermiş, her geçen gün işinde daha iyi olmasını sağlamıştı.

Martin gülümsedi. "Silah seslerini duyuyor musun? Saldırı altındayız."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Dr. Tang, Martin'in koluna girdi, onu hafifçe çekip tekrar yürümeye başlamasını sağladı. "Sorunuzun cevabını bilmiyoruz ama öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bu esnada da," dedi Beyza, "odalarınıza dönüp biz daha fazla bilgi alana kadar orada kalmanız en iyisi olur."

Bazıları rahatlamış bir şekilde başlarını salladı ve hemen oradan ayrıldılar. Diğerleri küçük kümeler hâlinde etrafta dolanıyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Dmitri de Rachel, Bastien ve diğerleriyle kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aşçı öksürmeye başladığında, hemen hemen kimse farkına varmamıştı.

Her şey değişmişti. Sophie ve Kim, kaotik ortama bir parça düzen getirmek için birkaç dakika kalmış fakat diğerleri üst taraftan inmeden önce avludan ayrılmışlardı. Beyza, Dr. Tang ve Martin, çömlek ve Lamar'ın cesedi konusunda yardımcı olmak için yukarı, Walker'ın yanına gitmişti.

Bunu düşünmek Sophie'yi titretti. *Lamar'ın cesedi.* Bu cümle, içinde bir şeyin kırılmasına sebep olmuştu.

Şimdi kolon odasında durmuş, kulak kesilmişti. Patlamalar son bulmuştu ama havalandırma şaftlarından içeri hâlâ silah sesleri geliyordu. İlk başta bunun iyiye işaret olduğunu düşünmüştü; cihatçılar onlara baskın çıkamayacak, kampı yerle bir etmeyecek, Derveyî'yi istila edip hepsini öldürerek çömleği almayacaklardı. Üst katta Sophie, Lamar'ın kanayan cesedine gözlerini dikmiş bakarken, Walker Yeni Hilafet'in vur kaç taktiği uygulayacağını tahmin ettiğini ama uzun süreli bir çatışma yaşanırsa bunun örgütün sayıca üstün olduğuna ve kampı ele geçirebileceğine inandıkları anlamına geldiğini söylemişti.

Sophie, Walker'ın bu fikrini başkalarıyla paylaşmamıştı fakat çatışmanın şiddetle devam ettiği her dakika hissettiği huzursuzluk büyüyor, daha da telaşlanıyordu. Korku, en iyi ve en kötü uyuşturucular gibi, her zerresiyle bedeninin içinde bir yılan gibi sürünüyordu. Kolon odasında, Pandora Odası'na inen merdivenlerin başında durdu ve yerde yüzüstü yatan ölü askere baktı. Öyle bir pozisyonda düşmüştü ki, etrafındaki kan gölü ve bu gölün ortasında lekeli, parlak bir ada gibi duran o ürkünç bıçak olmasa, uyuduğu düşünülebilirdi.

"Sophie?" dedi Kim. Bir-iki metre arkasında durmuş, ondan talimat bekliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beyza aldığı emirleri uyguladıysa, ekip üyelerine odalarına sığınmaları, bulabildikleri her türden silahı toplamaları ve gruplar hâlinde kalmaları söylenmiş olmalıydı. Bunlar kulağa önemsiz gibi geliyordu ama durumun farkına vardıklarında, hepsi Sophie'nin üst taraftaki saldırı başladığı an yüzleştiği acı gerçeği görecekti: Buradan çıkış yoktu; Yeni Hilafet tünellere kadar girerse kaçacakları bir yer yoktu. Mekânın planında en az iki kapı daha olduğunu biliyorlardı ama projeyi korumayı zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramayacağını düşündüklerinden, o girişleri kazma zahmetine girmemişleri.

"Biraz... bana bir dakika ver," dedi Sophie. Boğazı kurumuş ve tahriş olmuş gibiydi, göğsü ağrıyordu. Bunun faturasını kolayca Lamar'a kesebilirdi... İhanetinin acısına ve onu kaybetmenin verdiği kedere.

Öldü. Lamar öldü. Bunu idrak etmesi çok güçtü, sanki kendi kendini dünyanın aslında hep düz olduğuna ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

Nasıl gözümden kaçar? Nasıl anlamam?

Kendine tüm bunların bir açıklaması olduğunu söyledi. Lamar'ın banka hesapları araştırılacak, yaptıklarının bir açıklamasını bulabilmek için tüm hayatı mercek altına alınacaktı. İşin içinde şantaj olması lazımdı, Sophie bundan emindi. Bunu her kim yaptıysa, elinde Lamar'a baskı uygulayabileceği bir şey olmalıydı. Lamar aldığı riskin farkındaydı; çömleğin içinde bir virüs ya da bir tedavi umudu olduğuna hiç inanmadıysa bile, böyle bir ihtimal bulunduğunun farkında olmalıydı.

"Puşt," diye fısıldadı. Keşke onunla konuşmuş olsaydı. Keşke...

Sözlükteki en kötü kelime. Keşke.

"Kusura bakma," dedi Kim sessizce, "Niyetim seni–"

"Size demedim, Bayan Kim." Sophie kadına belli belirsiz gülümsedi. "Size demedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ölü nöbetçi, girişteki merdivenin sol tarafına düşmüştü. Vücudundan yayılan kan birikmiş, taş zemindeki çatlaklara ve oluklara doluşmuştu fakat kolon odasındaki tek kan onunki değildi. Birkaç metre geride, zemindeki bir parça kırmızı lekenin yanından geçmişlerdi – kırmızı, parlayan endüstriyel ışıkların etkisiyle siyaha dönmüştü. Dr. Tang, Lamar'ın kendisine orada saldırdığını söylemişti. Kadın aşağı inip çömleğe tekrar bakmak ve USAMRIID teknisyenleriyle konuşmak istemişti. Onlar meslektaşlarıydı ve görüşlerini almak istemişti.

Söylediğine göre, Dr. Tang, tapınak odasına gelmek üzereyken geri dönmüş, teknisyenlerle konuşmak için tekrar aşağı inmişti. Boğuşma seslerini duyduğunda henüz merdivenlere ulaşmamıştı. Kanlar içinde ölmekte olan nöbetçiyi görmüş, on üç basamağın aşağısından da bir silah atışı, dövüşme sesleri ve bir şeyin parçalanışını duymuştu.

Sophie şimdi o basamaklardan aşağıya inip Pandora Odasına girdi. Kendisini bekleyen Kim'i arkada, kolon odasında bırakmıştı.

Teknisyenlerden biri sağ tarafta yatıyordu. Tehlikeli madde giysisinin şeffaf plastik yüz siperi, içeriden yayılmış kan ve et parçalarıyla boyanmıştı. Görünüşe göre kurşun başının arkasından girmiş, neticesi ise ön tarafa saçılmıştı. Diğer teknisyen, aydınlatma teçhizatlarından biriyle darp edilmişti. Silah, bir şekilde odanın uzak köşesine düşmüş, mekândaki ışıkların dörtte birinin cinayet işlemek için kullanılmış olması sonucu ortaya çıkmış gölgede duruyordu. Teknisyen silaha uzanmıştı. Sophie'nin bu çıkarımı yapmak için adli tıp uzmanı olmasına gerek yoktu. Bir arkeolog olarak bunu zihninde canlandırmasına yetecek kadar ölüm alanını gün yüzüne çıkarmıştı. Teknisyen silaha uzanmış, Lamar'la boğuştuktan sonra silahı alabilmişti ama Lamar yakınlardaki tek şeyi, metal aydınlatma teçhizatını alıp silahı adamın elinden düşürmüş ve sonra da vurmaya devam etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lamar. Bunu arkadaşı yapmıştı. Sophie ağlaması gerektiğini düşünüyordu ama gözlerinden yaş akmadı. Pandora Odası hiç bu kadar küçük, boğucu gelmemişti. Havada kanın bakırımsı, pis kokusu vardı. Midesi bulandı. Solunum maskesinin içinde öksürdüğünde canı çok yandı. Boğazına bir parça safra sıvısı gelmişti ama onu yuttu.

Sunağa, çömleğin olması gereken boş alana bakıyordu. Gözünün ucuyla bir hareketlenme görünce hafif sıçradı ama gördüğü yalnızca odaya giren Dr. Tang'di.

"Seni korkutmak istemedim."

"Önemli değil," dedi Sophie.

"Martin birazdan burada olacak. Kamera kutusunu çok dikkatli muhafaza etti."

"Şüphem yok," diye yanıt verdi Sophie. "Askerlere solunum maskesi vermişsin."

"Evet, burada, aşağıda bizimle olan bütün askerlere," diye yanıtladı Dr. Tang. "Bu odanın başında nöbet tutmaları gerekiyor, o yüzden maske aldılar. Son bir maskemin daha olması lazım."

"Bu doğru gelmiyor," dedi Sophie. "Bizim maske takmamız ama çoğu çalışanın takmaması."

"Nedenini biliyorsun," dedi Dr. Tang. "Biz odada bulunduk. Çömleğin yakınında–"

"Artık hepsi çömleğin yakınında bulundu," dedi Sophie.

Dr. Tang tereddüt etti. Maskesi yüzünün alt yarısını kaplamasına rağmen, tedirgin olduğu gözlerinden belli oluyordu. "Çömlek kamera çantasının içindeydi. Üstelik avlu çok büyük bir alan. Bence güvendeler."

Güvende olmalarını gerektirecek bir durum var mı onu bile bilmiyoruz, diye düşündü Sophie. Bu kadın işin uzmanıydı ama şu an daha önce deneyimlemedikleri bir şey yaşıyorlardı ve dünyada bu konuda uzman biri yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Lamar'ın davranışının nedeninin çaresizlik mi, dış baskı mı ya da daha... bir çeşit hastalık ya da nöbet mi olduğunu bilmediğimizi düşünürsek," dedi Dr. Tang, "maske konusunda daha ihtiyatlı olmalıyız. Bana kalırsa odada bulunmuş olanları ekibin geri kalanından ayırmamız en iyisi olacaktır."

Sophie ona döndü. "Şimdi bir de ekibi mi ayıracağız? Tepemizde bir savaş olduğunun farkındasın değil mi? Şu an tek dert etmemiz gereken şey geberesi cihatçı teröristlerin buraya girip hepimizi öldürüp öldürmeyeceği."

Dr. Tang onu sakince süzdü. "Ne yazık ki, bu tek endişemiz değil. Lamar bu odada herkesten fazla zaman geçirdi. Bunun davranışlarını etkilemiş olması ihtimalini göz ardı edemeyiz. Onun cesedini incelemek istiyorum, diğerlerininkileri de."

Sophie ürperdi, maskesini biraz daha sıkılaştırdı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Dr. Tang kapıya yürüdü ve merdivenlerden yukarı seslendi. "Aşağı getirin. Bu sefer hata yapmayalım."

Merdivenlerden ilk Onbaşı Taejon indi. Henüz Pandora Odası keşfedilmemişken de kazı alanında görevlendirilmiş koalisyon birliğinde görev yapıyordu. Buraya beş ay önce, görev değişikliğiyle gelmişti ve Sophie adamın şu an bundan pişmanlık duyduğuna emindi. Birliğindeki askerlerden bazıları yukarıda ölmüş olmalıydı. Diğerleri de güneş doğmadan öleceklerdi. Ama Taejon bir profesyoneldi. O ve Erbaş Ruiz, Walker, Lamar'ı vurduğunda nöbettelerdi ve Dr. Tang onları muayeneden geçirip onay vermeden geri çıkamayabileceklerini söylemiş olmasına rağmen Lamar'ın cesedinin aşağıya taşınmasına yardım etmişlerdi.

Karantina, diye düşündü Sophie. Dr. Tang'in niyetinin o olduğundan şüphesi yoktu. Vakitsiz olacaktı ama o an bir önemi yoktu. Yukarıda çatışma devam ettiği müddetçe, nasılsa hepsi aşağıda mahsur kalmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir destek birliği yollamanın ya da hava saldırısı düzenlemenin ne kadar zaman alacağını merak etti. Onlara yardım edebilecek birlikler ne kadar uzaktaydı? Sophie'nin hiçbir fikri yoktu. Bu, daha önce üzerine hiç düşünmediği türden bir soruydu ve şu an cevabını biliyor olmayı diledi.

Gün doğumu, diye düşündü. O zaman bitmiş olacaktı. Çömlek, Birleşmiş Milletler nereye istiyorsa oraya götürülecekti ve kısa süre sonra da hepsi evlerine gidebilecekti.

Tabii senin bir evin yok, diye düşündü ve belki de ilk defa, New York'tan ayrıldığı için pişman oldu. Yakında evlenecek Steven'ı terk ettiğine, öğretim üyeliğini bıraktığına pişman oldu.

Fransa'ya, onu hatırlamayacak babasını ve onu utandıran bir merhamet ve fedakârlık göstererek rutin hayatından vazgeçmiş annesini ziyarete gidecekti. Sophie, başka bir insan için asla böyle bir şey yapamazdı. *Doğru insanla tanışmadın da ondan*, demişti Lamar, Sophie kendinden duyduğu şüpheyi dile getirdiğinde.

Merdivenlerden inen bir sonraki kişi Martin'di, bakımsız yüzü maskenin etkisiyle tuhaf bir şekilde çarpık görünüyordu. Kayışını tek omzuna astığı kamera çantasını önünde taşıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Sophie.

Martin gülümsedi. "En iyi gecem değil."

Dr. Tang onu yanına, sunağa çağırdı. Martin çantayı yere koyduktan sonra Dr. Tang fermuarını açtı, kapağını kaldırdı ve Lamar'ın su mavisi Miami Dolphins eşofman üstü göründü.

"Tanrım," diye fısıldadı Martin. "Gerçekten yapmış."

Dr. Tang şaşırmışa benziyordu ama Sophie durumu anlamıştı. Lamar'ın çömlekle gitmeye çalıştığını görmüşlerdi ama çantadaki eşofman üstü, bunun anlık bir dürtü olmadığını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gösteriyordu. Lamar odasına gitmiş, oradan çömleğe tampon yapmak için eşofman üstünü almıştı.

Dr. Tang geri adım atıp Sophie'ye baktı. Şu âna kadar çömleğe yalnızca Lamar dokunmuştu ve Dr. Tang bir arkeolog değildi. Eseri Sophie'nin kaldırması gerekecekti.

Martin, Dr. Tang'in sirayet kutusu dediği plastik kasaya gitti. Kutunun kapağını açtı, içindeki dolgu malzemelerini düzenledi, ardından beklentili gözlerle Sophie'ye baktı.

"Al," dedi Dr. Tang, kapüşonlu eşofman üstünün cebinden bir çift lateks eldiven çıkarmıştı. "Bunları tak."

Sophie derin bir soluk alıp verdi. Maskenin içinde nefesi ılıktı fakat cildi soğumuştu. Eldivenleri taktı, çantaya uzandı, yumuşak eşofman üstünü kaldırıp çömleği açığa çıkardı. Nazik hareketlerle çömleği alıp kaldırdı. Eldivenler sayesinde cildi seramiğe temas etmediği için memnundu.

"Evet?" diye yokladı Dr. Tang.

Sophie, çömleği kaldırıp altına baktı, ellerinde çevirdi ve tek parça hâlinde olduğundan emin oldu. Uğraştıkları şey bir efsane olabilirdi ama bu efsanenin tehdide dönüşmesi için tek bir gerçek mikrop taneciği yeterliydi.

"Sağlam," dedi Sophie.

Martin maskesinin ardından boğuk sesli bir oh çekti.

Sophie, birkaç metre ötede duran Martin'in yanına gitti ve sirayet kutusunun yanında diz çöktü. Çömleği dikkatlice kutunun içine yerleştirirken, dolgu malzemesinin içine tam oturmadığı için hafifçe döndürdü. O anda çömlek ve kapağının kaynaştığı noktada, zikzak şeklindeki siyah çizgiyi fark etti, kurumuş antik mühür macunu çatlamıştı.

Sophie donakalmıştı, soluk alıp verişi maskesinin ardından duyuluyordu. Gözlerini çatlağa dikip uzun uzun baktı. Martin ona seslendi ama sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

Çatlaktan içeri hava girmiş olmalıydı, bu da çömleğin için-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de olabilecek herhangi bir şeye zarar verebilirdi ama çömleğin içine hava girmesi Sophie'nin umurunda değildi.

Onu asıl endişelendiren, dışarı sızmış olabilecek şeylerdi.

Walker, Derveyî'nin girişinin hemen başında çömeldi. Çatışma devam ediyor olsa da sakinleşmişti. Aşağı yukarı on beş dakikadır topçu mermisi düşmemişti. Tepelerinde uçan bir drone bombası, hızlı tepki veren iki Kürt askeri tarafından havadayken patlatılmıştı. Onun dışında, geceye bir an için ölüm sessizliği hâkim oluyor, sonra aniden silahlar patlıyor, bu bir döngü hâlinde devam ediyordu. Kamptaki koalisyon kuvvetleri siperlere ve araçların arkalarına sığınmışlardı. Bir kısmı –gece görüşüne sahip keskin nişancılar– Derveyî'nin üzerinde yükselen tepeye tırmanmış, cihatçı şerefsizler atış mesafesine çıkma aptallığını gösterirse kurşunu sıkmak için hazır bekliyorlardı.

Yenişememişler gibi görünüyordu ama Walker bu kadar basit olmadığını biliyordu ve Binbaşı Bernstein'ın da aynı şekilde düşündüğünden emindi. Kısa süren taramalı atışları karanlıkta kıvılcım gibi parlıyor, tarafların birbirlerine hâlâ burada olduklarını hatırlatmalarını sağlıyordu. Ama Yeni Hilafet şafak sökene kadar beklemeyecekti. Hatta hiç de uzun bir süre beklemeyeceklerdi – hava desteğinin ne zaman geleceği hakkında en ufak bir fikirleri yokken bekleyemezlerdi. Belki Lamar'la işbirliği yapmışlardı, belki de şimdiye çömleği almış olacaklarını düşünmüşlerdi ama geri çekilmemiş olmaları, hâlâ eve dönmeden çömleği ele geçirmeyi amaçladıklarını gösteriyordu.

Bu esnada, Derveyî gayriresmî karantina altındaydı. Dr. Tang tuhaf bir kadın olabilirdi ama çömleği çalma girişiminin üzerine seri ve isabetli kararlar almıştı. Görevli nöbetçiler içeri getirilmişti. Ölenlerin cesetleri, Derin Proje'nin işleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin aylar önce tamamlandığı ve şu an geri kalanı tamamen boş olan doğu kanadındaki bir odaya taşınmıştı. Çalışanların çoğu, korkmalarına rağmen odalarına kapatılmış, kendilerini savunmaya hazırlıklı olmaları konusunda uyarılmışlardı. Şu an için işbirliği yapıyor gibi görünseler de Walker bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu. Bir durum değerlendirmesi yapmak için üst tarafa çıkmıştı. Saldırı batıdan geldiyse, doğuya, Amadiye'ye doğru kaçabileceklerini düşünmüştü fakat kampın etrafı sarılmış gibiydi. Destek birlikleri gelmediği ya da cihatçılar geri püskürtülmediği sürece, yeraltındakiler için bir kaçış yolu yoktu.

Solunda, yine aralıksız bir silahlı çatışma başladı. Atışlar başının üzerindeki tepenin yüksek noktasından ve mağaranın girişinin karşısındaki prefabrik koğuşlardan birinin çatısından geliyordu. Walker, her iki yanında ellerinin kasıldığını hissetti, içinden dışarı çıkıp yardım etmek geliyordu ama Derveyî'deki insanların, ona Binbaşı Bernstein'ın ekstra bir silaha olduğundan daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Tünelde ayak sesleri yankılandı. Walker dönüp baktığında tünelin gerisindeki dönemeçli merdivenden çıkan Kim ve Martin'i gördü; ikisinin de yüzünde hâlâ maske vardı. Yalnızca Kim'in gözlerine bakarak, haberlerin iyi olmadığını anlamıştı.

"Ne oluyor?"

Martin genç biriydi ve formda görünüyordu ama nefes nefese bir hâlde iki büklüm olmuş, ellerini dizlerine koymuş soluklanıyordu. Belki ışıklandırmanın etkisiydi ama Walker'a adamın cildi hafif sararmış gibi geldi.

"Ç... Çömlek..." diyebildi Martin.

Kim ona durmasını işaret etti. "Birleşmiş Milletler'deki üstlerimle telefonda konuştum. Gayriresmi karantinamız az önce resmileşti. Çatışma biterse, Derveyî'ye kimseyi almayacağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker içinde bir korku dalgasının yayıldığını hissetti ama kendisi için korkmamıştı. Bir zamanlar, neredeyse hiçbir şeyden korkmazdı, şimdiyse oğlu için endişeleniyordu. Yaptığı işin onu bu duruma sokmasına yine engel olamadığı için kendine kızıyor; Charlie'nin babasız kalabileceğini, eski eşini çocuğa babasının öldüğü haberini vermek zorunda bırakabileceğini düşünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Tang bir şey mi buldu? Bulaşma durumu mu var?"

Martin öksürdü. Soluması hırıltılıydı, hâlâ hafif eğik duruyordu ama biraz soluklanabilmişti. "Çömlekteki mühür..." Tekrar öksürmeye başladı, ardından elini karnına koyup yukarı baktı, gözlerinden çaresizlik okunuyordu. "Of..."

"Çatladı," dedi Kim. "Dr. Tang çömleği teknisyenlerin getirdiği steril bir kutuya kapattı ama çömleğin mührü çatlamıştı. Eğer içinde bulaşıcı bir şey varsa, kesin bazılarımız onu soludu."

Martin onlara arkasını döndü, solunum maskesini yüzünden çekip iki defa öğürdü, ardından Walker'ın hayatında duyduğu en acıklı ve ıstırap dolu sesi çıkararak şiddetle kustu. Ellerini beline koydu, parmağını havaya kaldırdı ve kendine gelmek için ağır ağır nefes alıp vermeye başladı.

"İyiyim," dedi ısrarla, yüzünde solgun bir gülümseme vardı. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Şey değil... Sadece, bütün bu olaylar..."

İkisi de gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Walker adamın gözlerindeki korkuyu gördü.

"İyiyim," diye yineledi Martin, bu sefer o kadar emin görünmüyordu.

Walker bir bağırış duydu, ardından bir ıslık sesi geldi ve kampta bir patlama oldu. Yeniden mermiler yağmaya başladı, sanki iki taraftaki tüm askerler birden aynı anda ateş etmeye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başlamış gibiydi. Walker, Martin ve Kim'e bağırarak tünellere geri dönmelerini söyledi, ardından onların peşine takıldı. Kimin daha büyük tehlike altında olduğunu düşünüyordu: Açık alandaki askerler mi...

Yoksa aşağıda mahsur kalmış insanlar mı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13. BÖLÜM

Sophie acele içinde batı kanadına dönüyordu. Yukarıdaki tepede meydana gelen yeni sarsıntıya aldırış etmedi. Çatışma sürüyordu ve tek yapabilecekleri bekleyip en iyisini ümit etmekti. Solunum maskesi yüzündeyken nefesi çok yüksek sesli geliyordu; sanki biri arkasında, daima görüş alanının hemen dışında duruyor ve sıcak nefesini hevesli bir şekilde ensesine üflüyor gibiydi. Bu his onu tedirgin ediyor, telaşlandırıyordu ama en azından başındaki şiddetli ağrıyı ve boğazındaki yumru hissini düşünmemesini sağlıyordu.

Hafifçe öksürdüğünde, boğazının acıyla yandığını hissetti. Elini duvara koydu. Kaya ona tuhaf bir şekilde yumuşak, işlenebilir gibi geldi – sanki tüf ilk hâline dönmüş, istedikleri gibi oyup şekil verebilecekleri bir şey olmuştu.

Sophie kaşlarını çatıp duvara baktı. Parmaklarını bastırdığında duvarda bir kırılma veya kımıldama olmadı, taş her zamanki gibi sertti ve Sophie hayal gücünün harekete geçtiğini ya da halüsinasyon gördüğünü anladı. Yutkundu ve boğazı yine yandı. Odasında ilaçlar vardı –pastil, ibuprofen ve kazı ekibine gönderilen aylık erzak ve malzemelerle birlikte gelen daha pek çok şey– ama şu an daha öncelikli endişeleri vardı.

Batı kanadındaki odası küçüktü ama projenin direktörü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olarak yalnızca ona aitti. Odanın girişinde kalın bir perde asılıydı. Perdeyi sıyırıp içeri girerken, ilk kez birilerinin onu gizlice dinlemesinden korktu. Biri koridorda durup onu dinlemek istese yapabileceği pek bir şey yoktu.

Odanın köşesindeki küçük masaya gidip dizüstü bilgisayarını açtı. Şifresini girip video konferans uygulamasını açtıktan sonra, Alex Jarota'nın ondan önce uygulamaya giriş yapmış olduğunu gördü. Alex onu bekliyordu ve bekletilmekten hoşlanmazdı. Yine de, Sophie adamı biraz daha öfkelendirmeyi göze alarak kulaklıklarını takmak için kendine biraz zaman verdi. Birilerinin kendi söylediklerine kulak misafiri olmasına engel olamazdı ama Alex'in söylediklerini yalnızca kendisi duyacaktı.

İmleci ilerletti ve tıklayarak konferansı başlattı. Alex'in yüzü neredeyse anında ekrana geldi. Adam, kendini hâlâ bir arkeolog gibi hissedebilmek için misafir profesör olarak ders verdiği Sorbonne'dan yalnızca birkaç blok ötede, Rue Monge'da bulunan ofisindeki sandalyesine yerleşti.

Sophie, *bu ne huysuzluk böyle*, diye ayıpladı kendini. Alex ona hayallerindeki işi vermişti ama Sophie adamın işe yaklaşımıyla genel hâl ve tavırlarının bazen mesleğine duyduğu aşkı körelttiğini de inkâr edemezdi. Şimdi de bu iş çıkmıştı.

"Sophie! Tanrı aşkına neler oluyor orada?" diye sordu Alex; Fransız aksanı onlarca yıl boyunca yabancılarla iş yapmaktan ve çok fazla Amerikan filmi izlemekten yumuşamıştı.

Bu, gerçekten bir anlamı olan tek soruydu. Sophie de, adamın duyduklarına inanmakta güçlük çektiğini gösteren yüz ifadelerine rağmen, soruyu olabildiğince kısa bir şekilde yanıtladı. Alex Jarota; düzgün, bakımlı bıyığı ve her tutamı jöle ve tarak yardımıyla yatıştırılmış seyrelen gri saçlarıyla bir on dokuzuncu yüzyıl dükü gibi görünüyordu. Üç parçalı bir takım elbise giymişti ve ofiste yalnız olmasına rağmen yeleği ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceketi üzerindeydi; kravatını da sanki kendini boğacakmışçasına sıkı bir şekilde yukarı çekmişti.

"Lamar Curtis öldü mü?" diye sordu Alex, bundan kuşkulu görünüyordu. "Ve çömlek... çömlek çatladı?"

"Yani, çömleği mühürlemek için kullanılan madde çatladı ama evet; iki sorunun da cevabı evet."

Alex konuşmuyordu ama asık suratı gerekli mesajı net bir şekilde veriyordu. Sophie midesinin bulandığını hissetti. Acıya aldırmadan hafifçe öksürdüğünde, bu Alex'i telaşlandıracak mı diye yüzüne baktı ama adam ya fazla bencildi ya da fark edemeyecek veya bunun için endişelenmeyecek kadar akılsızdı.

"Birleşmiş Milletler... Oradaki bağlantılarıma ulaşmaya çalışıyorum ama kimse benimle konuşmuyor," dedi Alex. "Tam bir felaket."

Çalışanlarını ya da nasıl bir tehlike altında olduklarını değil, kendini düşünüyordu.

"Koalisyon askerleri cihatçıları buradan uzak tutacaktır," diye yanıtladı Sophie, Alex'ten çok kendi içini rahatlatmaya çalışıyordu. "Kim Seong'un dediğine göre, arabulucular buraya vardıkları zaman Birleşmiş Milletler de çömleğin nerede kalması gerektiğine karar vermiş olacaklarmış, ona bunun garantisini vermişler. Şimdilik çömlek bir muhafaza kutusunda, nakledilmeye hazır. Güvenliği sağlandığında ve nereye gideceğini öğrendiğimizde, Dr. Tang bir koruyucu tulum giyip çömleği kendisi transfer edecek."

"Artık nereye gideceğinin bir önemi yok, anlamıyor musun?" dedi Alex, azarlamaya yakın bir tonla. "Amerikalılar alacak. Ya da lanet Ruslar. Bizden başka birileri. Testler yapılacak. Çömleğin kapağını açacaklar. Lamar kahrolası cihatçı teröristlerle bir olup kendini öldürtmeden önce–"

Sophie'nin yüzü buruştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"–bir ihtimal durumu kontrol altına alabilirdik, artık incelemesini hangi ekip yapacaksa onun bir parçası olmaya gayret ederdik ve sonunda da çömleği geri alırdık. Artık hepsi bitti. Yaptığımız onca işin hiçbir anlamı yokmuş gibi bir kenara atılacağız."

Sophie bir fısıltı duydu ve gözlerini kapı aralığındaki perdeye çevirdi. Gerçekten de birisi onları dinliyor muydu? Boğazı sıkıştı ve tekrar acıyla yandı, tek istediği bu konuşmayı sonlandırıp biraz ilaç alabilmekti. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ama bu gece böyle bir şansı olacağından şüpheliydi.

"Sen beni dinliyor musun?" diye patladı Alex.

"Evet, dinliyorum amına koyayım!" Elini kaldırıp boğazına götürdü, yüzü buruşmuştu. Sesini yükseltmek pek çok sebepten ötürü kötü bir fikirdi.

Alex bilgisayarına yaklaştı, yüzü ekranda büyüdü. "Sen kime bağırıyorsun? Kime küfrediyorsun? Bana mı?"

"Ben... Uzun bir gece oldu, olmaya da devam ediyor," diye yanıtladı Sophie, bunun bir özür olmadığının farkındaydı.

Alex arkasına yaslandı. Sophie'ye, kadın sanki küçüle küçüle kendi minyatürüne dönüşmüş gibi burnunun ve bıyıklarının üzerinden bakıyordu.

"Sevgili Sophie'm, sen benim parlayan yıldızım olacaktın," dedi. "Bu proje sana daha büyük kapılar açacaktı ve Pandora Odası'nı keşfettiğinde... bu mutlu bir kaza gibiydi öyle değil mi? Bu bizim en görkemli başarımız olmalıydı. İkimizin de. Şimdi sayende kara lekemiz oldu."

"Sayemde mi? Ben ne yaptım da–"

"Neyse, şimdi elden ne gelir?" diye sordu Alex, başını sallıyordu. "Hiçbir şey. Sen orada, sahadasın, o yüzden çömlekle, ekiple ya da Birleşmiş Milletler'le ilgili ne karar verilmesi gerekiyorsa sana bırakıyorum."

Sophie dudağını büktüğünü fark etti. "Kendi projemle ilgili kararları vermeme şu an mı izin veriyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, yani ben orada değilim, değil mi? Verilen kararlardan ben mi sorumlu–"

Sophie güldü, kendine hâkim olamamıştı. "Tamam, Alex. Desteğin için çok teşekkür ederim. Seni çok iyi anlıyorum."

Alex gözlerini kıstı. Sandalyesinde biraz dikleşti. "Anlayacağını düşünmüştüm."

Olanların tüm sorumluluğunu ona yüklemişti. Pandora Odası'nın ve çömleğin akıbeti, Lamar'ın ihaneti, hepsi... hepsinden onu sorumlu tutacaktı. İşlerin daha da kötüleşmesi ihtimaline karşı, her şeyden elini eteğini çekebilmek istiyordu.

Sophie *adieu* diyerek konferansı sonlandırdı. Başını öne eğdi, boğazı acı içinde yanıyordu. İç geçirdi, ardından kalkıp ilaçlarını didik didik ederek bir şeyler bulmaya çalıştı. Kapıda bir hışırtı duyunca başını kaldırdı.

Beyza perdenin kenarından kafasını uzattı. "Alex'le işin bitti mi?"

Sophie iç çekti. "Hem de öyle bir bitti ki..."

"İyi, çünkü bilmen gereken başka bir şey var," dedi Beyza, perdeyi bırakmadan önce koridora tekrar bir göz attı."

"Hoşuma gitmeyecek bir şey, değil mi?" diye sordu Sophie.

"Sanmam," dedi Beyza. "Ben Walker hakkında... Onun tamamen bizim tarafımızda olduğundan emin değilim."

En kalabalık zamanında, Derveyî binden fazla insana ev sahipliği yapmıştı. Martin hep buraya şehir demenin mekânın önemini abartmak olduğunu düşünmüştü fakat Sophie veya Beyza'ya böyle bir şey söylemeye asla cesaret edemezdi. Yüksek lisans yapan diğer öğrenciler, buraya kendi aralarında *tavşan yuvası* diyordu ama Martin, ona *Watership Tepesi* adlı romanı hatırlattığından o terimi kullanmamaya çalışıyordu – romanda tavşan yuvasında yaşayanların hikâyesi iyi bitmiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yine de ister yüz, ister bin, isterse on bin kişiyi barındırmış olsun, Derveyî ona ilk günden beri büyülü bir yer gibi gelmişti. Sophie'ye –kadına Dr. Durand demeyi bırakana kadar aylar geçmişti– beslediği hayranlığa benzer şekilde, bu yeraltı dünyası da onda hep merak ve ilgi uyandırmıştı. Buranın ücra köşelerinde sakince oturmayı, düşüncelere dalmayı severdi, gerçi bunlar çocukluğunda yaşadığı evden tek başına çıkıp dolaşabilecek yaşa geldiğinden beri yapmaya meyilli olduğu şeylerdi. Belçika'da, küçük bir mandırada büyümüştü. Günlük işlerini yapmayı unutup avare avare nehre gittiğinde ya da yalnızca oturup etrafındaki dünyayı izlemek ve anlamak için en yüksek ağaçların tepelerine tırmandığında, çalışmaktan yorgun düşmüş babası ona küfür dağarcığı tükenene kadar söverdi.

O küçük yaşında bile sessiz sakin yerleri severdi, özellikle de daha önce orada yaşamış ailelerin, çiftliklerin, insanların izlerini taşıyan en eski mekânları. Bu ilgisi, komşu çiftliklerden biri genişletilirken Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir çatışma alanının keşfedilmesiyle birlikte iyice artmaya başlamıştı. Keşfin ardından yapılan kazıyı izlediğinde, çalışan arkeologları gördüğünde, Martin asla bir çiftçi olmayacağını anlamıştı.

Ama hâlâ sessiz köşelere çekilmeyi sever, yalnız olmaktan keyif alırdı.

Derveyî'de yalnız kalmayı en sevdiği yer mutfaktı, ki *mutfak* kelimesi bu büyük ve dramatik mekânın hakkını teslim etmiyordu. Sophie'ye buraya *fırın* demeleri için ısrar etmiş ama bu isim bir türlü tutmamıştı. Şehrin çeşitli kademelerinde ve diğer kanatlarında daha küçük fırınlar olsa da, asıl yemek hazırlama alanı burası olmuştu. Geniş oda, kolonlarıyla mutfaktan çok ilkel bir kiliseye benziyordu ama içinde altı tane büyük taş fırın vardı ve mekân Derveyî'deki en iyi hava-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

landırma sistemine sahipti. Tüm fırınların yandığı zamanlarda odanın içi cehennem sıcağı olmalıydı fakat ateş yokken, havalandırma sistemi sayesinde –binlerce yıl sonra bile– içerisi soğuk ve esintiliydi. Bu mutfak, Derin Proje kapsamında çalışılan ilk yerlerden biri olmuş, içinden onlarca küçük eser çıkmıştı. O zamandan bu yana, buraya neredeyse kimse gelmemişti. Çalışanların sayısı burası için çok az olduğundan, Dmitri daha merkezi bir noktada bulunan, daha küçük, tek fırınlı bir alanı kullanıyordu.

Böylece bu mutfak da Martin gibi gezintiye çıkanlara kalıyordu.

Daha iyi günlerde, buraya düşüncelere dalıp gitmek, muhakeme etmek, okumak ya da not defterine bir şeyler karalamak için gelirdi. Bu gece ise utancını ve korkusunu gizleyecek başka bir yer bilmediği için gelmişti. Burada, silah atışlarının boğuk, ısrarcı ses darbeleri kulaklarına ulaşmıyor, dışarıdaki patlamalar da içeri hafif bir gümbürtü olarak geliyordu.

"Korkak," diye fısıldadı.

Maskesinin ardından, sesi sanki başka biri konuşuyormuş gibi çıkıyordu. Maskeyi yüzünden çıkardı; ne de olsa kocaman mutfakta yalnız başınaydı.

İnsanlar ölmüşlerdi. Vurulmuş, bıçaklanmışlardı. Bu insanlardan bir tanesi onun arkadaşı, akıl hocasıydı ve Martin bunu nasıl sindireceğini bilmiyordu. Annesi olsa Lamar'ın yüzüne –hatta belki cesedine– tükürürdü ama Martin yalnızca gölgelere haykırmak istiyordu. En çok istediği şey, buradan ayrılacak ilk helikoptere ya da arabaya atlamaktı ama tabii ki bu gece kimsenin bir yere gittiği yoktu. Dışarıda av peşinde kurtlar vardı; kamptaki askerleri öldürüp, yüzyılın en büyük arkeolojik buluntusunu onu keşfetmiş ekibin ellerinden almak isteyen bir terörist sürüsü.

Ben olsam verirdim gitsin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu düşünce onu şoka uğrattı. Aklına düştüğü andan itibaren, ona karşı koymaya çalıştı. Yalnızca tarihi değeri düşünülecek olursa bile, çömleğin onu gömmek ya da yok etmek isteyenlerin ellerine düşmesine müsaade edilemezdi. Fakat çömleğin içinde mucizelerin ya da insanları tehlikeye atacak uğursuzlukların bulunduğuna inanacak olurlarsa, onu Yeni Hilafet'e teslim etmek işleyebilecekleri en ağır günah olurdu.

İnanacak olurlarsa...

Martin'in midesi hâlâ yukarıda yaşadığı bulantının kalıntılarıyla rahatsızdı. Walker ve Kim'in önünde kusmuştu ama en azından Sophie orada değildi ve görmemişti. Sophie sadece patronu değil, hemen hemen hayatında tanıdığı en etkileyici insandı ve Martin bu sevdasının Derin Proje'nin bazı çalışanları için eğlence kaynağı olmasına alışmıştı. Sophie, geçen yıl boyunca onunla zaman zaman flört etmişti ama Martin bugüne kadar kadının onunla gerçekten ilgilendiğine dair hiçbir şey hissetmemişti.

Ama hepsi *geçmişte* kalmıştı. Sophie'nin sözleriyle herhangi bir umut yeşerdiyse de artık sönmüştü. Araya felaket girmişti. Cinayet ve korku, Sophie'nin gözünde öğretmenine sevdalı bir öğrenciden daha fazlası olabilmesine dair o küçük umut pırıltısını söndürmüştü.

Bunun artık bir önemi olmaması gerektiğini biliyordu ama önemi vardı.

"Derdin ne senin?" diye fısıldadı, başını öne eğmişti. Ağzında hâlâ safra tadı vardı, taş zemine tükürdü.

Utancından kızardığını hissediyordu. Bir zamanlar, nehrin kenarında ya da bir ağacın üzerinde, başka hiçbir nedene ihtiyaç duymadan yalnızlığın tadını çıkarırdı. Sadece sükûnet için. Ama bu gece görünmez olmak, bir yıldır alay konusu olmanın verdiği histen –ki kustuğu duyulunca bu daha da kötüleşecekti– saklanmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarını silmek için elini ağzına doğru kaldırdı.

Puşt herif.

Yerdeki tükürüğe baktı, tekrar safra tadı aldı ve ardından eline baktı – hâlâ ağzına götürmemişti. Serbest bıraktığı kolu güçsüz bir şekilde yana düştü.

Ne saçmalıyordu? Çalışma arkadaşları kusmuş olmasını komik bulmayacak, dehşete düşeceklerdi. Martin ürperdi, şu âna kadarki diğer her şeyden çok, düşüncelerindeki bu uyumsuzluk canını sıkmıştı. Hastalık... asıl problem, korktuğu şey hastalıktı. Eğer bir hastalık kaptıysa, bunda utanacak bir şey yoktu.

Tekrar ürperdi. Daha önce sıcak geldiğini hissetmişti, şimdi ise mutfağın soğuğunda titriyordu. Havalandırma şaftları, içeride dönen hava akımlarıyla nefes alıp veriyor, Martin, sanki konuşuyorlarmış gibi, esen rüzgârda onların seslerini duyabiliyordu.

Gözlerini sımsıkı kapayıp sonra ardına kadar açtığında, ne kadar uykulu olduğunu fark etti. Cildi yapış yapış, alnı ıslaktı.

Ateş. Seni ahmak, ateşin var.

Yerde kurumakta olan küçük tükürük lekesine tekrar baktı ve tekrar bir ürperme hissetti. Kendi kendine bunun imkânsız olduğunu, Pandora çömleğinin içinde bulaşıcı olabilecek herhangi bir şey varsa da binlerce yıl hayatta kalamayacağını söyledi – hiçbir şey o kadar uzun yaşayamazdı, mikrobiyal bakteriler bile. Ama o ne bilecekti ki? Sonuçta biyolog değildi.

Gözkapaklarının ağırlaştığını hissetti, sırtını fırınlardan birine dayadı ve soluk verdi. Belki de burada kalmalı, her şey bitene kadar saklanmalıydı. Yine utanç duydu ama bu sefer utancını benimsedi.

"Korkak," dedi tekrar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mutfaktaki bir şey, bu sözü tekrarladı.

Martin kaskatı kesildi. Yalnızca gözlerini oynatarak etrafına bakıyordu. Ardından sonunda başını çevirdi. Ses havalandırma şaftlarından gelip giden hava akımlarından çıkmış olabilir miydi? Yalnızca binlerce yıllık soba borularından gelen havanın fısıltısı?

Ayağa kalktı, solunum maskesini sol elinde sıkıca tutuyordu. Bir an sonra maskesini taktı. Birisi onu takip etmek amacıyla ya da aynı onun gibi biraz yalnız kalmak için buraya, aşağıya inmişse, kapmış olabileceği şeyi ona da bulaştırma riskini almak istemiyordu.

Bir şey yok. Hiçbir şeyin yok.

Ama bir şeyi vardı. Belki sıradan bir virüstü –tabii ki öyle olmasını umuyordu– fakat hiç etkilenmediğini söylemek aptallık olurdu.

"Merhaba?"

Ekibin aydınlatma tesisatları burada bırakılmış olsa da çoğu artık bağlı değildi. Martin ışık havuzunun kenarlarındaki gölgelerde oturuyordu ama şimdi karanlığın içine doğru adım attı. Gözlerini kıstı ama karanlığa odaklanamıyor gibiydi.

"Her şey yolunda," dedi. "Maske takıyorum. Bir şey bulaşma ihtimali yok. Ama yine de... sadece..."

Cümlenin gerisini getiremedi. Mutfaktaki tek ses kendi sesinin yankısıydı. Martin kendini salak gibi hissetti. Birisi karşıdaki girişten gelmiş olsaydı, ayak seslerini duyardı; yani geldiğinde burada saklanan biri yoksa, oda tamamen boş olmalıydı. Duyduğu ancak havalandırma şaftları aracılığıyla buraya ulaşan, başka bir odadan gelen sesler olabilirdi.

Martin odadan çıkmak için döndü. Sophie'nin yardıma ihtiyacı olmalıydı. Buraya inmek budalaca, fazla keyfince bir hareketti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karanlıktan bir fısıltı daha geldi.

Ama bu sefer bir fısıltıdan fazlasıydı. Öncesinde, kendi sesinin yankısını duymuş gibi gelmişti. Şimdi ise ayak sürtme sesleri, bir homurtu, ardından da bir inilti duydu. Boğuşma sesleri...

Yumruklarını sıkıp arkasına döndü. Lamar'dan başka hainlerin de olabileceği hiç aklına gelmemişti ama şimdi kaçma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordu. Korkunç bir şey olmaya başlamıştı ve bir şey yapmadan yalnızca kaçıp yardım isterse, devamı gelecekti. Biri daha ölebilirdi ve Martin bununla yaşayamazdı.

"*Korkak*," diye fısıldadı biri; ses karanlığın içinden, dördüncü fırının yanından, kolonlardan birinin arkasından gelmişti. Ayak sürtme sesleri devam etti, ardından da boğuk, yalvarırcasına bir inleme duyuldu.

Martin uzun adımlarla aydınlatmanın erişebildiği alanın kenarındaki gölgelere, yumuşak ışığın mavi parıltısıyla taş zemine kırağı gibi yayıldığı noktaya geldi, ardından kolonun arkasını, dördüncü fırının ötesini görebilmek için bir adım daha attı.

Martin'in nefesi kesildi, solunum maskesinin ardından tıslama benzeri bir ses çıktı. Aynı solgun mavi parıltıyla aydınlanan iki adam, karanlıkta boğuşuyordu. Sakallı adamların üzerlerinde yalnızca peştamalları ve kaba kumaştan yapılmış harmanileri vardı. Adamlardan biri diğerini arkadan yakalamış, boğazına kaba bir hançer dayamıştı. Martin bir şey yapması gerektiğinin farkındaydı ama mavi ışıktaki bir şey ona engel oluyordu. Işık çok fazla, adamların cisimleri ise çok az gibiydi. Bir an, hepsi karanlıktaki bir imge, havada dönen toz zerrelerinin üzerine yansıtılmış bir sahne, kendisiyse yalnızca seyirciymiş gibi geldi. Kavga eden adamlar Martin'in farkında bile değillerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kurban başını çevirip gözlerini Martin'e dikti. Ona yalvaran gözlerle bakıyor, hiç tanıdık olmayan bir dilde bir şeyler söylüyordu. Adamın sesi sanki aralarındaki karanlık boşluktan değil, Martin'in beyninin derinliklerinden geliyordu.

Diğer adam sırıttı ve elindeki kör bıçakla kurbanın boğazını yardı.

İlk adam düştüğünde, solgun mavi parıltısı azalarak sönmeye başladı, hem katil hem de kurban sanki hiç orada olmamışlar gibi siliniyordu. Fakat şimdi Martin'in gözünde az önce orada olmayan bir nokta vardı, siyah bir nokta... bir kör nokta.

Martin gözlerini kırptığında, başına keskin bir acı saplandı. Haykırışı maskesinin içinde hapsoldu. Tökezleyerek ışığa geri döndü, dizlerinin üzerine çöktü, derin derin nefes alıp vererek acının hafiflemesini bekledi. Sonunda acısı yatışır gibi olduğunda, zorlanarak ayağa kalktı ve çıkışa doğru yürüdü, aklındaki tek şeyi birilerinin yanında olmaktı. Sophie'nin ve diğerlerinin. Yalnızlık onun için hep çok değerli olmuştu ama artık öyle değildi.

Martin geriye, geldiği yöne doğru baktı ama orada hiçbir şey, hiç kimseyi görmedi. Ne boğuşmadan, ne hançerden ne de cinayetten iz vardı. Yine de, gölgeler bir gayeleri varmışçasına düşünce dolu duruyordu ve gözündeki kör nokta geçmemişti.

Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyor, içinde kelimeler birikiyordu. Ne gördüğünü biliyordu ama birilerine anlatmaya nasıl cesaret edebilirdi? Mide bulantısı. Ateş. Şimdi de halüsinasyon mu görüyordu? Doğruyu söyleyecek olursa, karantina içinde karantinaya alınıp tahammül sınırlarını zorlayacak kadar yalnız kalabilirdi.

Geride, mutfakta, fırınlar ve havalandırma şaftları nefes almaya, fısıldamaya devam ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14. BÖLÜM

Dr. Tang, içinde bir saatin tik tak ettiğini hissediyordu; şafağa kaç saat kaldığının, yukarıda çatışmanın uzadığı her dakikanın net bir şekilde farkındaydı. Böyle giderse, çatışma tüm gece sürebilirdi; cihatçılar karanlıkta bekliyor, fırsat kolluyordu ve yeni bir saldırı yapabilirlerdi. Kendi kendine bunun tüm gece devam etmesinin imkânı olmadığını, yakında hava desteğinin geleceğini ve cihatçıların yok edileceğini söylüyordu. Saldırı başlayalı bir saatten uzun zaman geçmişti. Daha ne kadar sürecekti? Kara Şahin helikopterleri ne zaman gelecekti? Kamptaki koalisyon askerleri daha ne kadar dayanabilirdi?

İki seçeneği vardı – odasında oturup bir tarafın çatışmadan galip çıkmasını bekleyebilir ya da yapılması gereken işleri yapabilirdi. Lamar Curtis vurularak öldürülmeden önce dört kişiyi öldürmüştü ve Dr. Tang cesetleri inceleyerek adamın bunu neden yaptığı konusunda bir fikir edinebilir mi merak ediyordu. Uyuyabilmesinin imkânı yoktu, korku içinde kıvrılıp fetüs pozisyonunda yatmak da anlamsız geliyordu, o yüzden çalışmaya karar verdi.

Ölenlerin cesetleri, doğu kanadında, hâlâ aydınlatma sistemine sahip olan bir odaya koyulmuştu. O bölgede yaşayan işçiler önceki aylarda ayrıldıklarından, doğu kanadındaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

malzemelerin çoğu sökülüp toparlanmıştı. Koridor ve açıldığı odalar sessizdi ve yalnızca kısmen aydınlatılmıştı. Dr. Tang soyutlanmış olmaktan memnundu. Bu sakin ortamda yalnız kalmak, düşünebilmesine ve yukarıdaki tehlikeyi aklından çıkarabilmesine yardımcı oluyordu.

Odada durdu ve cesetlere göz gezdirdi; hepsi gereken saygı gösterilerek yatırılmış, üzerlerine battaniyeler örtülmüştü. Sanki yukarıda yükselen tepe iyice ağırlaşıyor, odanın havası ise seyreliyor gibiydi. Aslında korkacak biri değildi ama ölülerin yüzlerinin battaniyeyle nasıl kaplandığını, gözlerinin olduğu noktalarda meydana gelen çöküntülerde biriken gölgeleri gördüğünde bir ürperti yaşadı. Sanki kumaş, o noktalarda akışkandı – zifiri karanlık sular gibi. Bu yanılsamadan kurtulmak için gözlerini kırpıştırarak başını salladı.

Bu iş için, USAMRIID teknisyenlerinin getirdiği tehlikeli madde giysilerinden birini giymişti. Yalnızca üç tane giysi vardı. On dakikadır giymekte olduğu kıyafetin içi şimdiden boğucu derecede sıcaktı. Kuyruksokumuna ter damlıyordu. Kafasındaki başlık daha önce dağıtmış olduğu solunum maskelerine benzer bir filtreleme sağlıyordu ama yine de bu giysinin içinde bir saatten fazla kalmak zor olacağından, bir an önce işe koyulması gerektiğinin farkındaydı.

Giysinin içinde, bir şarkı mırıldanmaya başladı. Sufjan Stevens'ın "Chicago" parçasını söylüyordu. Tıp fakültesinde okurken yalnızca birkaç tane gerçek arkadaşı olmuştu ve hiçbiri Sufjan'ı sevmez ya da sevdiğini kabul etmezdi. Öte yandan, bu şarkının Dr. Tang'in aklına sık sık musallat olan, tuhaf bir ninniyi andıran bir nakaratı vardı. "Her şey gelir geçer."

Diğer insanlarla kolay anlaşamıyor olabilirdi ama kalbi müziğe yanıt veriyordu. Arabada, duşta, yalnız olduğunu bildiği zamanlarda, çoğunlukla kendi kendine sessizce şarkı söylerdi. Şarkı söylemek keyfini yerine getirir, çatık kaşlarını ve gergin omuzlarını rahatlatırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bildiği kadarıyla, bu zamana kadar yalnızca anne ve babası onu şarkı söylerken duymuştu. Sesi hakkında bir fikirleri vardıysa da, onunla hiç paylaşmamışlardı. Kusurlu varlıklardı, tüm anne babalar gibi –tüm insanlar gibi– ama onu sevmişler, ona bu dünyada nasıl yaşanacağını öğretmişlerdi. Çok gülen insanlar olmasalar da, yüzlerinde her gün bir tebessüm olurdu. Annesi radyoda ne çalıyorsa onu dinlemekten keyif alırdı, babası ise ne zaman evin işleriyle uğraşsa ya da onlara bir yemek hazırlasa, arkada çalması için klasik müzik açardı. Ama hiç şarkı söylemezlerdi.

Annesi genç ölmüştü – yalnızca kırk iki yaşındayken. Kendini birkaç gün kötü hissettikten sonra doktorunu görmek için randevu almış, ardından Fransız buldoğu hırçın köpekleri Cookie'yi dolaştırırken ağır bir kalp krizi geçirmişti. Cookie tasmasını yerde sürüyerek eve gelmiş, on iki yaşındaki Erika da yaramaz hayvanı azarladıktan sonra annesini karşılamak için yüzünde bir gülümsemeyle yürüyüş güzergâhını takip etmişti. Okul sokağının köşesine vardığında acil yardım ekipleri çoktan oraya varmış, annesi ise ölmüştü.

O günden sonra Erika şarkıları daha kısık sesle mırıldanır olmuş, babası evdeyken ise asla şarkı söylememişti.

Şimdi, ölülerden başka duyacak kimse yokken, Dr. Tang bir yandan çalışıyor, bir yandan da boğuk bir sesle şarkı söylüyordu. İşe USAMRIID teknisyenleriyle başladı. Sistemli bir şekilde, teknisyenlerin kıyafetlerini çıkardı. Ölüm sebebiyle ilgilenmiyordu – işin o kısmında bir gizem yoktu. Düzgün bir otopsi için gerekli ortama da, araç gereçlere de sahip değildi. O işi, eninde sonunda başkası yapacaktı.

Lamar'ın nasıl bir şiddet uyguladığı, cesetlerin üzerinde açık bir şekilde görülüyordu ama Dr. Tang ölümcül yaralarla ilgilenmiyordu. Onun yerine sıra dışı bir hastalık göstergesi, enfeksiyon belirtileri arıyordu; gerçi bildiği kadarıyla bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adamlar, mührü kırıldıktan sonra çömleğe maruz kalmamışlardı.

Bir kalem fener kullanarak ağızlarının içini, kulaklarını, burun deliklerini kontrol ettikten sonra, parmaklarını koltukaltlarına ve kasıklarına bastırıp hıyarcık oluşumu olup olmadığını kontrol etti. Ne var ki bunu yapmanın biraz gülünç olduğunu düşünüyordu; kontrol ettiği hastalıklar hayvan ısırmasıyla bulaşan türden değillerdi. Burada veba varsa da olsa olsa akciğer vebası olurdu. Bu adamların öldüğü düşünülecek olursa da baş ağrısı, ateş ya da nefes almakta güçlük şikâyetleri yaşamış olup olmadıkları böyle basit bir muayeneyle anlaşılamazdı. Bunun canını sıkmasına izin vermemeye çalıştı ama aradığı şeyin ne olabileceğini bilmeden, Sophie veya Kim'e risk altında olmadıklarını söylemek çok güç olacaktı.

Sol eliyle, daha genç olan teknisyenin ağzını iyice açtı ve içeriye ışık tuttu. Adamın ağzının arkasında küçük bir topak kanlı balgam gördüğünde, bir an korkuyla ürperdi. Lamar teknisyene saldırmıştı, kanın şiddetin etkisiyle ortaya çıkmış olması ihtimali vardı. Sıvının yoğunluğu ve rengi Dr. Tang'i endişelendirmişti ama o an tek yapabileceği bunu aklının bir kenarına not edip işine devam etmekti.

Sufjan'ın şarkısını söylemeyi yarıda kesti.

Ölü adama bakarken, şarkının söylenmeye devam etmekte olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Nefesi boğazına takıldı, donakalmış hâlde dinliyordu. Şarkı devam ediyordu ama söyleyen kendisi değildi.

Arkasına döndü. Ses bir anda kesildi; tehlikeli madde giysisinin hışırtısı şarkıcıyı bölmüş gibiydi. Dr. Tang'in kaşları çatıldı, odaya bir göz gezdirdi. Burada yedi ceset vardı – iki cihatçı terörist, iki teknisyen, iki nöbetçi ve Lamar Curtis. Odanın büyüklüğü otuz metrekare kadardı, içerisi hem bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lunduğu derinliğin hem de havalandırma şaftlarından çıkan esintinin etkisiyle oldukça soğuktu. Giysisinin içinden esintiyi hissedemiyordu ama içeri girdiğinden beri sıcaklık düşmüş gibiydi.

Kapıya yürüdü, ardından koridora çıktı. Beş metre ötede, bir sonraki kademeye çıkan, fazla dik olmayan bir merdiven vardı. Merdiven bir başka koridora bağlanıyor, o koridor da avluya uzanıyordu. Çavuş Dunlap, yüksek lisans öğrencilerinden birine bir solunum maskesi verip, orada nöbet tutması için görevlendirmişti. Böylece cesetlerin yanına başka kimse gelemeyecekti. Fakat ses, öğrenci kıza ait değildi.

Şarkı kesilmişti ama Dr. Tang'in içini kemiren tuhaf bir his vardı. Bazen, annesinin ölümünden sonra, yatak odasında ev ödevlerini yaparken şarkı söylediği zaman, babasının kapının ardında durmuş onu dinlediğine dair içinden atamadığı bir hisse kapılırdı.

Şu an yaşadığı da bu histi; sanki az önce koridorda biri varmış ve şarkı söylerken onu dinlemiş gibi. Çok hafif aydınlatılmış koridora ve merdivenlere baktı, sonra diğer tarafa döndü ve gözlerini doğu kanadının zifiri karanlığına dikti. İzlendiğinden emindi. Yalnız olmadığından.

Koridorda kıpırdayan, nefes alan bir şey yoktu. Bu yüzden, Dr. Tang kısa bir süre sonra derme çatma morguna geri girdi. Bu derinlik seviyesinde, yukarının ışığı havalandırma şaftından aşağı ulaşmıyordu. Havalandırma sistemi, havayı oyulmuş taşın içinden yukarı, bir diğer odaya taşıyor ya da bir kavisten geçirip başka bir yere iletiyordu. Ama esinti yer değiştiriyor, hareket ediyor ve fısıldıyordu.

Yukarıda biri var, diye düşündü. Tek açıklama buydu.

Tehlikeli madde giysisinin içinde, gömleğinin altında, bir ter damlası kuyruksokumuna doğru ilerledi. Her ne kadar içerisi soğuk da olsa, alnında biriken boncuk boncuk teri his-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sedebiliyordu. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatırken, boğazındaki ağrıya aldırmadı.

İzlendiğine dair hissi kaybolmamıştı ama yapması gereken bir iş vardı, o yüzden tekrar çalışmaya döndü.

Nöbetçiler ve cihatçılar bekleyebilirdi. Teknisyenlerin cesetleri çalışmasının ana hatlarını oluşturmuştu. Şimdi ise Lamar'a geçti ve adamın kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Cesedin üzerinde bir cüzdan, iki tükenmez kalem, küçük bir teneke kutuda biraz naneli şeker ve –fermuarı çekilmiş eşofman üstünün iç cebinde gizlenmiş hâlde– üç lastik bantla sarılmış küçük, siyah bir günlük buldu. Hepsini bir kenara koydu ve Lamar'ı soymaya devam etti. Lamar'ı çok kısa bir süre için tanımış olsa da, şu anki bu yakınlık onu rahatsız etti... Ta ki adamın Yeni Hilafet ona her ne vaat ya da baskıyla yaklaştıysa onların karşısında eğilip hepsinin hayatını tehlikeye attığını hatırlayana kadar.

Lamar'ın gömleğini çıkardığında, cildindeki kızarıklığı fark etti. Koyu kırmızı, su toplamış kabarcıklar göğsünün ortasından sol yanına kadar uzanıyordu. Sol kolunda da biraz vardı. Dr. Tang, üzerinde koruyucu giysi olmasına rağmen, odadan koşarak çıkmak istedi. Daha önce hastalıklar, salgınlar ve her türden virüsü görmüştü ama onun alanında çalışan hiç kimse bilinmeyen bir şeyle karşı karşıya olmaktan hoşlanmazdı. Elbette sonuçta işleri buydu, neyin ne olduğunu ve ne gibi etkiler gösterebileceğini anlamaktı fakat o kızarıklıkları görmek Dr. Tang'e duymuş olduğu şarkıyı unutturmaya yetmişti. En azından bir süre için.

Lamar'ın kasığında ve uyluklarında da kızarıklık vardı. Ayrıca bacaklarında Dr. Tang'in açıklayamadığı yaralar mevcuttu. Ama Dr. Tang en büyük dehşeti, adamın sağ gözkapağını kaldırdığında yaşadı. İki gözü de kızarmıştı ve sağ gözünün kenarında bir parça kan birikmişti. Dr. Tang, Batı Afrika'da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ebola salgınıyla mücadeleye yardımcı olmuştu. Şimdi, o kâbus gibi günlerin anıları zihnine akın ediyordu. Şu an gördüğü aynı şey değildi ama döküntüler ve kırmızı gözler onu etkileri altına alacak kadar tanıdıktı.

Hatıralarında ateşi yüksek bir kadın vardı. Bir şeyler duyuyor hatta görüyordu. Halüsinasyon görüyordu. Dr. Tang, burada pek çok belirtiyle karşı karşıyaydı ve eğer o kahrolası çömlekte gerçekten de bir virüs varsa, birden fazla olması da gayet mümkündü. Efsane de buna işaret ediyordu.

Lamar'a her ne bulaştıysa, efsane falan değildi.

Bunun Lamar'ın hesapları arasında yer alıp almadığını, adamın onlara ihanet etmesinin nedenlerinden biri olup olmadığını merak etti. Onunla ilk tanıştığında gözlerinde kızarıklık yoktu, o belirti ölmeden hemen önce ya da sonra ortaya çıkmış olmalıydı. Öte yandan, en azından döküntüler yeni değildi ve adamın ödünü koparmış olmalıydı.

Dr. Tang kendini yine Sufjan'ın şarkısını söylerken buldu.

"Her şey gelir geçer."

Çalışırken dizlerinin üzerine çökmüştü. Şimdiyse çömelip arkasına yaslandı ve Lamar'ın cesedine baktı. Yukarıda –ve tabii aşağıda da, artık buna şüphe yoktu– her ne oluyorsa olsun, Derveyî'de yayılan bulaşıcı bir hastalık vardı.

Lamar'ın eşyalarına göz attı. Bir laboratuvar ve doğru düzgün ekipmanlar olmadan pek güvenilir yanıtlara ulaşamayacaktı – yalnızca tahmin yürütebilirdi ve tahmin yürütmekten oldu olası hoşlanmamıştı. Yine de, eğer Lamar içine hastalığıyla ilgili notlar düştüyse, renkli lastikli küçük defter birkaç ipucu içerebilirdi. Dr. Tang defteri eline aldı, bir göz atmayı düşündü ama sonra bunu Sophie'nin yapmak isteyeceğine karar verdi. Lamar onun arkadaşı, ekibinin bir üyesiydi. Dr. Tang hiçbir zaman başkalarının duygularını önemseme konusunda çok iyi olmamıştı ama arada bir kendini şaşırtıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

USAMRIID'ın malzeme çantasında steril numune poşetleri vardı. Dr. Tang bir tanesini açtı, Lamar'ın cüzdanını, kalemlerini, naneli şekerlerini ve günlüğünü içine yerleştirdikten sonra ağzını kapattı. Bir şekilde poşet, içindekilerle ona olması gerektiğinden daha ağır gibi gelmişti.

Ayağa kalkarken, koridorda bir haykırış duydu. Hiç düşünmeden sese doğru koşmaya başladı. Nasıl bir budalalık ettiğini ancak odadan çıktığında anladı. Bu başka bir saldırı olabilirdi ve ne bir silahı ne de Zehra isminde silahsız bir yüksek lisans öğrencisinden başka bir koruması vardı.

Fakat koridora çıktığında, bağıranın Zehra olmadığını gördü.

Dört metre kadar solunda, doğu kanadının gölgelerinde bir adam duruyordu. Düz bir kumaşa sarınmış uzun sakallı adam, kolundan tuttuğu bir kız çocuğunu dövüyordu. Çocuk tekrar haykırdı, boştaki elini kendini korumak için havaya kaldırdı ki bu adamı iyice öfkelendirdi. Adam, çocuğun kolunu yakaladı ve arkasına doğru büktü. Kırılan kemiğin sesi koridorda yankılandı ama kızın çığlığı yalnızca bir fısıltı hâlinde duyuldu.

Adam, çocuğu yere çalıp tekmeledi ama bir anda ikisinden de hiçbir ses çıkmamaya başlamıştı. İnen darbelerin sesi dahi duyulmuyordu. Kız dönüp Dr. Tang'e baktı, sanki ona yalvarıyordu ve her ne kadar kısa bir an önce loş koridorun kasvetli ortamında etten kemiktenmiş gibi görünmüş olsalar da, şimdi kız bir hayal gibi duruyordu. Gözlerinden acı ve dehşet okunan bir hayalet.

Dr. Tang de bu hayaletler kadar sessizdi çünkü kızı tanıyor gibi gelmişti. Gerçi onu uzun yıllar önce, yalnızca bir aynadaki yansımasından görmüştü.

Ardından adam ve kız kayboldu. Sanki hiç orada olmamışlar gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

Az kaldı, diye aklından geçirdi Walker. Yukarıdaki çatışmanın bitmesine az kalmıştı. Yeniyetme bir cihat ordusunun kamptaki yüz küsur Amerikan ve Kürt askerini alt etmesinin imkânı yoktu. Koalisyon birliklerinin başarılı olma şansı düşük olsaydı bile, hava desteği çok yakında gelecekti. Aceleyle birkaç savaş helikopteri kaldırıp onları buraya yollamaları iki saatten fazla sürmezdi... Tabii helikopterler başka bir yerde görevde değillerse. Onu korkutan bu son ihtimaldi. Yoksa Yeni Hilafet başka bir yerde daha bela çıkarıp buraya gelmesi beklenecek hava desteğini başka bir çatışmaya mı çekmişti? İhtiyaçları olan desteği alabilmeleri için birilerinin bürokratik formaliteleri es geçmesi gerekecekse, bu ne kadar zaman alacaktı? Fazladan bir saat? İki?

Walker kendi kendine endişelenmemesini söyledi. Üst taraftaki koalisyon kuvvetleri başlarının çaresine bakabilirdi. Fakat cesurca gönüllü olan Çavuş Dunlap, Derveyî'nin girişinden durumu gözlemlemekle görevlendirilmiş ve henüz iyi haberlerle aşağı koşmamıştı. Bu senaryoda da hiç haber gelmemesi, kötü haber demekti.

Kendine çatışmanın güneş doğana kadar biteceğini söyledi. Birleşmiş Milletler'in arabulucuları da gün doğumundan kısa bir süre sonra geleceklerdi. USAMRIID'e, teknisyenlerinin öldürüldüğü bilgisi verilmişti ve tam kadro bir acil durum müdahale ekibi yoldaydı. Çömlek alınacak, kampta mobil bir laboratuvar kurulacaktı. Derveyî'deki ekip muayeneden geçirilecekti. Çömleğin yakınlarında bulunmuş olduğundan şüphelenilmeyen çalışanlardan başlanacaktı ve eğer onlar sağlıklı görünüyorlarsa güvenli bir tesise transfer edilip garanti olsun diye orada bir süre gözlem altında tutulacaklardı. Diğerlerinin –Pandora Odası'nda bulunmuş olanların ya da kamera çantası düştüğünde yakınlarda bulunanların– temiz raporu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alması biraz daha uzun sürecekti ama sonunda onlar için de her şey yoluna girecekti.

Walker kendine böyle söyledi.

Sorun, çömlekti. Birleşmiş Milletler'in çömleği Amerika'nın ellerine teslim edeceğinden şüpheliydi ama nakil işlemi için büyük ihtimalle USAMRIID'in görevlendirileceğini düşünüyordu. Bir tahminde bulunacak olsaydı, çömleğin İsviçre'deki özel bir araştırma laboratuvarında tutulacağından şüphelenirdi. Ulusal Bilim Vakfı'ndaki memuriyeti boyunca, Birleşmiş Milletler'in bilim konseyi tarafından yapılacak araştırmalar için o laboratuvara gönderilen, potansiyel tehlike içeren başka parçalar da ortadan kaybolmuş ve onları bir daha gören olmamıştı. Bu sefer, Walker'ın işi bunun bir daha tekrarlanmamasını sağlamaktı. Yukarıda ortalığı kasıp kavuran bir çatışma varken artık çömleği Derveyî'den çıkarmasının imkânı yoktu ve USAMRIID gelip sıkı bir karantina uyguladığında da böyle bir şansı olmayacaktı. Çömlek gizliden gizliye kaçırılırken, o burada eli kolu bağlı oturacaktı.

Bir şekilde bunun olmasını engellemesi gerekiyordu ama önce aşması gereken başka engeller vardı ve hepsinde de odak noktası kendinin ve Kim'in hayatta kalmasını sağlamaktı – ve mümkünse Derveyî'deki diğer herkesin.

En çok canını sıkan şey Charlie'ydi. Oğlu, Walker'ın uzun süre uzaklarda kalmasına alışık büyümüştü ama Walker bunu değiştirmeye uğraşıyordu. Başlarda, çocuk ona bağlanmak istememiş, Walker ise iş seyahatine çıktığı zamanlarda onu her hafta arayacağına söz vermişti. Yarın, Charlie'yle haftalık telefon konuşmasını yapması gerekiyordu ama Walker'ın içinde şu ya da bu şekilde oğlunu hayal kırıklığına uğratacağına dair bir his vardı.

Şu an için, odaklanabileceği, diğer her şeyi kafasından uzaklaştıran bir görevi olduğuna memnundu. Yukarıdan dön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düğünde Dr. Tang onu yakalamış, terk edilmiş doğu kanadında Derin Proje çalışanı olmayan birilerinin olduğunu düşündüğünü söylemişti. Cihatçı değillerdi, demişti, en azından öyle olduklarını düşünmüyordu. Bir tanesinin de küçük bir kız olduğunu söylemişti.

Duydukları kulağına çılgınca gelmiş olsa da, Walker bu düşüncesini Dr. Tang'le paylaşmak istememişti. Ayrıca biraz başka bir şeyle kafa dağıtmaya da itirazı olmadığından, kadına küçük bir keşfe çıkacağını söylemişti.

Yeraltındaki labirentin büyük çoğunluğu boştu, terk edilmişti. Bazı alanlarda hâlâ aydınlatma cihazları ve güç kabloları vardı ama diğerleri hayatında bulunduğu en karanlık yerler kadar karanlıktı. Sudan çıkan balık kuyruklu, keskin dişli, aç yaratıkların ekibini kapana kıstırdığı ve çoğunu öldürdüğü Guatemala'daki deniz mağaraları kadar karanlık.

Bu karanlık ona hiç tesir etmiyordu. Çok daha kötülerinden kurtulmuştu. Yine de, her ihtimale karşı solunum maskesini çıkarmadı.

Derin Proje kapsamında doğu kanadında yapılan iş her neyse, durdurulmuştu. Buradaki faaliyetlerin birkaç kalıntısı hâlâ duruyordu; geçitlerin girişini kapatmak için kullanılmış birkaç bıçkı tezgâhı ve oldukları yerde bırakılmış ama jeneratör bağlantıları kesilmiş aydınlatma ekipmanları... Dr. Tang'in geçici bir morga dönüştürdüğü odayı geçti, kör karanlığa ulaşana kadar tünellerden, mağaralardan ve merdivenlerden oluşan bu tavşan yuvasının doğu kanadında ilerledi.

Cebinden küçük ama kuvvetli bir el feneri çıkarıp yaktı, bir bıçkı tezgâhının etrafından dolandı ve dikkatle, uzun adımlarla karanlığın içine doğru yürümeye başladı. Koridorlar ve terk edilmiş odalar, el fenerinin ışığıyla ürkütücü, alabildiğine derin kovuklara benziyordu. Walker sanki isimsiz bir derinliğe dalıyormuş gibi hissediyordu; bu tuhaf, sessiz denizdeki tek aydınlık elindeki fenerin ışığıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sessizlik bir çığlıkla bölündü. Walker olduğu yerde dondu, çığlığın kaynağını kestirebilmek ve varsa başka sesleri de duyabilmek için kulak kesildi. Kulağına panik hâlinde fısıldaşmalar geldi, ardından da korku dolu ikinci bir çığlık. Seri ayak sesleri koridorda yankılandı, ona doğru geliyorlardı fakat karanlığı aydınlatan el fenerinin ışığında bile hiçbir şey görmedi – ta ki soluk mavi bir ışık parlayana kadar. Seslerden biri bir haykırışa dönüştü, bağıran panik hâlinde bir kadındı.

Walker el fenerini sol eline aldı, sağ eliyle de yukarıda edindiği silahını çekti ve tünelden yukarı koşmaya başladı. Solda, bir rampaya açılan bir geçit vardı ve Walker kendine doğru koşan iki insan sureti gördü. Mavi ışık küresinin ardında neredeyse birer siluet gibi görünüyorlardı.

"Yürü!" diye dürttü bir erkek sesi. "Haydi!"

"Peşimizden geliyor."

"Nereden biliyorsun–"

"Peşimizde!"

Walker savunma pozisyonu aldı, el fenerini ve silahını birlikte doğrulttu.

"Olduğunuz yerde kalın ve kendinizi tanıtın!" diye bağırdı.

Adam telaş içinde bağırdı.

"Tanrım," dedi kadın, mavi ışığın ardındaki karanlıktan, "Ödümü kopardın."

Walker, artık hareket etmeyen mavi ışığın elde taşınan eski tip bir fenerden geldiğini anladı. Siluetler şekil buldu, tüneldeki tuhaf mavi gölgelerin içinde yüzleri göründü.

"Kendinizi tanıtın," diye tekrarladı Walker, artık daha sakindi.

"Siktir oradan, maskeli. Biz burada çalışıyoruz. Asıl sen kimsin?"

Walker iki adım ilerledi. "İsmim Walker. Silahım var ve size isimlerinizi soruyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Feneri adam taşıyordu. Yüzlerinin daha iyi aydınlanması için onu yukarı kaldırdı. "Ben Dmitri Koines."

"Sen aşçısın."

"Rachel Porter," dedi kadın, yüzü karışık duyguların etkisiyle buruşmuştu – öfke ve başka bir şey daha. "Silahını indirebilir misin lütfen? Şu an burada durmak istemiyoruz."

Walker onun söylediklerini ve az önce duyduklarını anlamaya çalışırken, kadın omzunun üstünden arkasına baktı.

"Bağırıyordunuz." Walker silahını arka beline geri soktu. "Neler oluyordu?"

Dmitri feneri indirdi ve o mavi gölgeler tekrar yüzlerini sardı. Walker el fenerinin ışığını onlara tuttuğunda, birbirlerine tereddütlü bakışlar attıklarını gördü. Ardından Rachel omzunun üzerinden arkaya baktı.

"Bakın," dedi Walker, "ortalık zaten yeteri kadar karışık. Az önce ne olduğunu bilmem lazım. Kapatılmış kazı alanında karanlıkta dolaşıyorsunuz. Ardından bağrışmalar duyuyorum. Niye bağırdığınızı bilmek istiyorum. Bunu size tek soran da ben olmayacağım, o yüzden bence–"

"Hayaletler," dedi Dmitri, gözlerini Walker'a dikmişti. "Hayaletler gördük."

"Tanrı aşkına, Dmitri," diye söylendi Rachel.

"Hayalet değilse neydi o zaman?"

"Böyle sesli söyleyince çok aptalca geliyor."

Dmitri başını sallayarak onayladı, ardından Walker'a baktı. "Aptalca geliyor. Dr. Durand'a söylediğinde geri zekâlı gibi görüneceğiz ama başka ne denir bilmiyorum. Ölülerin ruhları. Kapalı çıkışlardan birinin oradaydık – çatısı yüzyıllar önce çökmüş, ötesine geçmek imkânsız."

"Ne diye oraya..." diye soracak oldu Walker ama sonra ikisinin birbirlerine farklı bir şekilde baktığını gördü ve neden yalnız kalmak istediklerini anladı. "Tamam, devam edin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kavga ediyorlardı," dedi Rachel. "İki kişiydiler ama biri üstünlük kurmuştu. Diğerinin kafasını yere vuruyordu. Sesleri duydum, iniltileri bile duyuluyordu. Kafatasını çarpınca çıkan–"

Dmitri gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Ben öyle görmedim."

Tartışmaya başladıkları sırada Walker onlara yaklaştı. El fenerinin ışığında ikisi de ürkmüş görünüyordu; terlemiştiler ve Walker'ın yaklaşmasından rahatsız olmuşlardı.

"Bir tanesi kadındı. Adamın göğsünün üstüne oturdu ve onu boğdu. Taş döküntülerinin içindeydiler, o yüzden çok net göremedim ama–"

"Ne... Öyle bir şey yoktu," diye karşı çıktı Rachel. "İki adam vardı. Soldaki girintideydiler, taşların düştüğü yerin hemen başında."

Birbirlerine baktılar, gevşeyen yüzlerinden şaşkınlık okunuyordu.

Walker, el fenerinden yararlanarak onları daha detaylı inceledi. Bariz bir şekilde yorulmuş ve solgun görünüyorlardı – ki Yunan Dmitri koyu tenli bir adamdı. Fal taşı gibi açık olan gözlerinin altında mor halkalar vardı, sağlıksız göründükleri inkâr edilemezdi. Ama Dmitri tekrar Rachel'a bir şey söylemek için döndüğünde, Walker korkuyla titredi. Dmitri'nin boynunun yan tarafında mor bir lezyon vardı. Bu bir aşk ısırığı da olabilirdi, ikisi tünelde her ne yaptıysa ondan kalan bir morluk – ama hiç de öyleymiş gibi görünmüyordu.

"Kendimi tam bir salak gibi hissediyorum," dedi Rachel. "Bunu sesli söyleyince kulağa aptalca geliyor ama ne gördüğümü biliyorum."

Walker bundan emin değildi. "Sizi avluya geri götüreyim ama hemen odalarınıza dönmenizi istemiyorum. Sophie'nin – Dr. Durand'ın– yanına gidip durumu açıklayacağım ama sizin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

avluda Dr. Tang'i beklemenizi istiyorum. İkinizi de bir muayene etmesi gerekiyor."

"Dr. Tang de kim?" diye sordu Rachel.

"Sadece dediğimi yapın lütfen," dedi Walker. "Size Sophie'yi getireceğim, söz veriyorum. Bu saatte avluda kimse olmaz, olacağını zannetmem. Size bekleyebileceğiniz bir yer bulacağım ve Sophie'yle Dr. Tang'i yanınıza getireceğim."

Hâlâ konuşmaya devam ederek onu takip ettiler. Walker seri bir tempoda yürüyordu ama yine de daha hızlı ilerlemek istiyordu. Zihninde hayaletlerle hiç alakası olmayan alarm çanları çalıyordu. Arkasında, Rachel şikâyet etmeye, iyi hissetmediğini söylemeye başlamıştı. Dmitri de hafif midesinin bulandığını söyledi.

"Çok sıcak," diye ekledi Dmitri. "Burası genelde geceleri soğuk olur."

Aşçı istirahat etmek istediğini söylediğinde neredeyse avluya varmışlardı. Walker onu dürtüklemek için döndüğünde, adamın zeytin rengi teninin kül gibi solmuş olduğunu gördü. Kısa bir merdivenden indikten sonra avluya açılan tünele geleceklerdi ama Dmitri bayılacak gibi görünüyordu.

"Bir dakika oturmam lazım," dedi Dmitri ama sanki Walker ve Rachel ile değil, havaya konuşuyor gibiydi. "Bir dakikacık, tamam mı?"

Rachel başını sallayıp tamam dedi ama dikkatini kafa derisindeki kaşıntıya vermiş gibiydi. Dönüp geldikleri yöne doğru baktı ama artık bıçkı tezgâhlarını geride bırakmışlardı ve tünelin bu bölümünde hâlâ jeneratöre bağlı ışıklar asılıydı. Tümü olmasa da, yeteri kadar aydınlatma ekipmanı çalışıyordu ve bu sayede geldikleri yöndeki gölgeler şimdi eskisi kadar uğursuz, içleri hayaletlerle doluymuş gibi görünmüyordu.

Walker kararını vermişti. "Otur. Sophie'yle Dr. Tang'i buraya getireceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hastayım, değil mi?" diye sordu Dmitri, sesi çatlıyordu. Elini boynunun kenarına götürdü ve oradaki lezyonu tırnağıyla kaşıdı.

"Yapma–" dedi Walker.

"Biliyordum," diye devam etti Dmitri. "Bir saat önce aynada gördüm bunu. Yok bir şeyim diye kendimi ikna etmeye çalıştım. *Benim başıma gelmez,* diye düşündüm. Çömleğe ne oldu bilmiyorum ama bu siktiğimin yerinde karantinaya alındık. Siz de o lanet maskeleri takıyorsunuz. Bizi koruduğunuzu söylüyorsunuz ama sırf kendinizi koruyorsunuz."

"Bu doğru değil," diye karşılık verdi Walker ama Dmitri'nin gözleri cam gibi olmuştu ve artık onu dinlemiyordu.

Rachel duvardan aşağı doğru kayarak kendini yere bıraktı. Gözlerini Dmitri'ye dikti; başını yana eğmiş, adamın boynunun yanını görmeye çalışıyordu. "Sen... hastalık kaptığını falan mı düşündün? Ve ona rağmen beni aşağı götürdün? Ona rağmen benimle..."

Cümlesini bitirmedi ama Walker'ın daha fazlasını duymasına gerek yoktu.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Walker'a, ayağa kalkmakta zorlanıyordu. "Onunla kalamam. Eğer hastaysa, burada kalmayacağım."

"Kalman lazım, Rachel. Eğer onda bulaşıcı bir şey varsa sana da geçmiştir ve diğerlerine de bulaşma riskini göze alamayız. Solgun görünüyorsun. Ateşin çıkmış gibi. Aklıma gördüğünüz hayaletlerin halüsinasyon olabileceği geliyor."

Rachel duygusuzca güldü. "Eh, en azından olumlu bir tarafı varmış."

"Neresi olumlu?" dedi Dmitri, sesinde bir parça keder vardı. Gözleri henüz akmaya başlamamış yaşlarla doluydu. "Hayalet olmasını yeğlerdim."

Genel olarak baktığında, Walker da hayalet olmasını tercih ederdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buradan kalkma," dedi. "Sophie'yi alıp geleceğim. Ne yapacağımıza o zaman karar veririz."

"Acele etme," dedi Dmitri. "Bu el yapımı mağara zincirinde karantinada tıkılı kaldık. Nasıl olsa bir yere gittiğimiz yok."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

15. BÖLÜM

Sophie, keşke New York'u hiç terk etmeseydim ya da annemle Paris'e taşınsaydım diye düşünmeden edemiyordu. Patronundan duyduğu rahatsızlık artık içinde zehirli bir hâl almıştı. Alex Jarota onu kendi şöhreti için sömürmeye çalışmış ve şimdi de bundan sonra olacaklar için her türlü sorumluluğu reddetmişti. Atasözüne göre kaptanın batan gemiyi terk etmemesi gerekirdi ama gemiyi ilk terk eden de Alex olmuştu.

Walker, diye düşündü öfkeyle.

Gerçekte olduklarından başka biri gibi görünen adamlara tahammülü kalmamıştı. Steven'ın yüzü gözlerinin önünden geçti ve kendini bıraktığı kısa bir dargınlık ânından sonra, kendine o konuda gemiyi terk edenin kendisi olduğunu altını çizerek hatırlattı. Yine de bu Alex'in tavrını ne kadar aşağılıkça bulduğunu değiştirmiyor ve kandırılmaya katlanacağı anlamına gelmiyordu.

"Walker'ı bulduğunda ne söyleyeceksin?" diye sordu Beyza, peşinden ona yetişmeye çalışıyordu.

Sophie, batı kanadının avluya bakan balkonlarından birine inen dar, dönemeçli merdivene ulaştı.

"Boş ver ne diyeceğimi," dedi, basamakları hızla inerken ayak sesleri aşağıdaki duvarlardan yankılanıyordu. "Asıl ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapacağımı gör. Birinin boğazına yumruğu indirecek noktadayım. Bu kişi Ben Walker da olabilir pekâlâ."

Köşeyi döndüğü anda neredeyse Ben Walker'la çarpışıyordu. Sophie'ye arkasından çarpan Beyza küfrü bastı. Walker omuzlarını tutmamış olsaydı, Sophie sanki klasik bir romantik komedi filmindeymişler gibi adamın kollarına düşecekti.

Böyle bir ânın utancından kurtulmuş olmaktan memnun da olsa, Walker'ı itti.

"Ellerini çek," dedi.

"Kafa kafaya tokuşalım istemedim," diye yanıt verdi Walker. "Seni görmeye geliyordum."

"Tesadüf işte. Ben de seni arıyordum."

Merdiven boyunca asılmış ampullerin endüstriyel sarı ışığında, Walker'ın gözleri kahverengi değil, siyah görünüyordu; kafatasındaki bir çift kara çukur gibi.

"Duydum. Gerçi boğazıma yumruk atmamanı tercih ederdim."

"Ya hak ettiysen?"

Walker'ın bakışları Sophie'nin ardına doğru kaydı. "Öyle mi dersin, Beyza? Hak ettim mi? Belli ki konunun ne olduğunu biliyorsun."

İkisi de Beyza'ya döndüler. Beyza gözlerini kıstı. "Eminim ki tahmin edebiliyorsundur, Walker. Aslında söylediğin kişi değilsin."

Sophie, Walker'ın yüzünü dikkatle inceledi. Adam ilk başta inkâra hazır görünüyordu; yüzündeki saf şaşkınlık ifadesinde kaba bir çekicilik vardı fakat ardından derin bir nefes alıp verdi ve yüz ifadesi tamamen değişti.

"Bakın ne diyeceğim. Bundan daha büyük sıkıntılarımız var, o yüzden size özet geçeceğim, olur mu?"

"Dinliyorum," dedi Sophie. "Hatta sana yardımcı olayım. Bize söylediğinden başka bir teşkilat için çalışıyorsun. Sadece hangisi olduğunu bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker ellerini kaldırdı, avuç içleri –sanki teslim oluyormuş gibi– Sophie'ye dönüktü. "Kısa ve öz. Bunu sevdim. Fazla detay veremem, yalnızca Amerikan hükümeti için çalıştığımı ve görevlerimden birinin çömleğin yanlış kişilerin eline geçmesini engellemek olduğunu söyleyebilirim. Şu şartlar altında, bir diğer görevim de buradaki herkesin hayatta kalmasını sağlamak."

"Yani profesyonel bir yalancısın," dedi Beyza, buz gibi bir ses tonuyla.

"İşimin bir kısmı da bu, evet."

Sophie gözlerini kıstı. "Kim'in de bundan haberi var. O yüzden silahın sende kalmasını sağladı."

"Evet."

"Söylediğine sevindim," dedi Sophie. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam, Walker. Eğer anlatamayacağın şeyler varsa da, dürüst olup öyle söyle. Onun dışında, seni seviyor muyum yoksa senden nefret mi ediyorum, saldırı sona erdiğinde ve karantinadan çıktığımızda karar vereceğim. O zaman kadar da işini yap."

"Emredersiniz," diye yanıtladı Walker. "Ne var ki işimi yapmam bir saat öncesine kadar zannettiğimden daha zor olabilir. Gizlediğim şeylerin işe yarar çıkmasını iyi haber olarak görmene sevindim fakat ne yazık ki bunlarla beraber kötü haberlerim de var."

Sophie o soruyu sormak istemedi.

Onun yerine Beyza sordu. "Ne kadar kötü?"

"Beni izleyin," diye cevap verdi Walker, geldiği yöne doğru dönerken. Bu bir yanıt değildi ama yüzündeki ifade yeterli cevabı vermişti.

Dr. Tang, dilinin ucuna gelen kelimelerin dışarı çıkmasını engellemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Avluda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker'ı beklerken onun yerine Beyza gelip onu bulmuş, güney kanadına gidip Sophie ve Walker'ı bulmasını söylemişti. Gergin görünen kadın, odasına gitmiş ve Dr. Tang'i kendi başının çaresine bakması için yalnız bırakmıştı.

Dr. Tang, şimdi tehlikeli madde giysisinin içinde durmuş terliyor ve aşçıyla kız arkadaşının güya görmüş oldukları hayaletlerden başka her şey hakkında konuşmasını dinliyordu. Detayları bilmek istiyordu. Halüsinasyon görmüş olmalıydılar; Dr. Tang bundan emindi, öte yandan üçünün de gördükleri halüsinasyonları hayalet olarak yorumlaması çok tuhaftı.

Dmitri'nin odasındaydılar. Görünüşe göre, Rachel normalde odasını Marissa diye biriyle paylaşıyordu fakat aylardır aşçıyla yatıyordu. Dmitri'nin eski oda arkadaşının –ilk saha amiri– işine davranış problemleri sebebiyle son verildiğinden beri bu böyle olmuştu – bu davranış problemleri arasında, adamın kasabadan bulabildiği her türlü uyuşturucuyu kullanıp kafası kıyak dolaşması da vardı. Bunlar Dr. Tang'in ilgilenmediği detaylar olsa da, korkmuş Rachel susmakta güçlük çekiyor gibiydi.

Walker başka işlerle uğraşmak için oradan ayrılmış, Sophie güney kanadında kalan diğer insanlara odalarından çıkmamalarını söylemişti. Rachel, gergin ve ürkmüş bir hâlde gevezelik etmeye devam ediyordu. Sophie'ye derinden saygı duyduğunu, aynı zamanda kadının onu hiç fark etmediğini ve genelde yüksek lisans öğrencilerini birer birey olarak değil, kendi kimliğinin uzantıları olarak gördüğünü düşündüğünü söylüyordu. Sophie ona hayretle bakarken, Rachel, Dmitri'yle çoğunlukla yalnızca can sıkıntısından yattığını da itiraf etti.

Aşçı yavaşça kafasını çevirip ona baktı. "Az önce bunu söyledin mi cidden?" diye sordu, hem hakarete uğramış hem de bunu komik bulmuş gibiydi.

Rachel ağlamaya başladı. "Söyledim, değil mi? Tanrım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neyim var benim?" Portatif karyolanın ucuna oturdu ve Sophie'ye baktı. "Bir şeyler yap."

Dr. Tang, Dmitri'ye baktı. "Normalde böyle değil midir?"

"Ben hiç böyle görmedim," dedi Dmitri, kolunu kaşıyacak gibi oldu ama ardından yarasının farkına varıp elini indirdi. "Panik hâlinde. Korkuyor."

"Evet, öyleyim," diye onayladı Rachel. "Panik hâlindeyim. Siz gittikten sonra gizlice kaçmayı denerdim ama korkarım askerler beni vurur. Tanrım, sakinleştiriciye ihtiyacım var." Yüzünü ellerine gömdü. "Cidden, doktor. Bana verebileceğin bir şey var mı?"

Dr. Tang, onun yanına, yatağa oturdu. Koruyucu kıyafetinin hışırtısı duyuluyordu. "Keşke olsaydı, Rachel. Bana da iyi gelirdi. Kamptan biraz malzeme getirtiyoruz. Elime bir şey geçerse, sana da getiririm."

Rachel başını kaldırıp ümitli gözlerle ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Söz veriyorum. Şimdi–"

Koridordan sesler gelmesi üzerine Sophie aniden o tarafa döndü. Sessizce söverek odadan çıktı.

"Marissa. Bastien, dinleyin, lütfen odalarınıza dönün," diye seslendi koridorda; ağzından çıkan kelimeler kapı aralığından süzülmüş, taş duvarlardan fısıldanmış gibiydi. "Biliyorum endişelisiniz. Hepimiz öyleyiz. Fakat lütfen biraz dinlenmeye çalışın. Yarın uzun bir gün olacak."

Seslerinin tonlarına bakılırsa, koridordakiler ona kibarca ama ısrarlı bir şekilde karşı çıkmıştı. Konuşma koridorun ilerisine taşındı. Dr. Tang dikkatini tekrar Rachel ve Dmitri'ye verdi, şimdi onlarla yalnız kalmıştı.

"Walker, Sophie'ye hayalet gördüğünüzü söyledi."

Rachel hafifçe güldü. "Vay anasını. Pat diye söyleyiverdin."

Dr. Tang plastik giysinin içinde omuz silkti. "Bence en iyi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

si öyle yapmak. İyi bir hayalet hikâyesi sık duyduğumuz bir şey değil."

Dmitri onların karşısındaki yatağa oturdu ve başını eğdi. "Artık ne gördüğümü bilmiyorum. Ne önemi var ki? Zaten Walker halüsinasyon gördüğümüzü düşünüyor."

"Hiç de halüsinasyon gibi değildi," dedi Rachel.

"Daha önce çok mu halüsinasyon gördün?" diye sordu Dr. Tang, başlığının şeffaf plastik maskesinin ardında gülümsüyordu.

"Bir defa. Üniversitedeyken mantar kullanmıştım. Gökyüzünü ellerimle boyayabilirmişim gibi gelmişti." Rachel'ın bakışları son derece ciddiydi. "Bir de altı yaşımdayken, bebeklerimin bensiz parti yaptığını düşünüp bütün gün ağlamıştım. Annem rüya gördüğümü söylemişti ama gözlerimi açmadan hemen önce onları duyduğuma yemin edebilirdim."

Seks hayatlarıyla ilgili söylemiş olduğu şeylere rağmen, Dmitri ona doğru eğildi, gözlerini endişeyle kısmıştı. "Yavrum, iyi misin?"

Rachel kıs kıs güldü. "Tabii ki değilim. İkimiz de iyi değiliz. Muhtemelen hiçbirimiz iyi değiliz."

"Hayaletler," diye hatırlattı Dr. Tang.

Çok hevesli görünmek, onlara bu hayalet konusuyla özel olarak ilgilendiğini belli etmek istemiyordu ama endişelenmesine gerek yoktu. İkisi de kendi durumlarına o kadar odaklanmışlardı ki onunla pek az ilgileniyorlardı. Gördüklerini anlattıkları sırada, Dr. Tang kendi yaşadığı deneyimi hatırlayarak ürperdi. Rachel barbarca bir olaya tanık olmuştu fakat anladığına göre Dmitri'nin hayaletleri şiddetli bir seks deneyimi yaşıyor ya da bir çeşit kurban ritüeli gerçekleştiriyorlardı.

Bunlar yalnızca halüsinasyon olsaydı bile, ortak bir temaya sahip olduklarına şüphe yoktu. Bunu bilmek Dr. Tang'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

omurgasından yukarı doğru yayılan bir ürperti hissetmesine neden oldu.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Rachel.

Dr. Tang, kadının başını geriye yatırıp çenesinin altındaki koyu lekeleri inceledi. Koruyucu kıyafetinin eldivenleri istediği kadar ince değildi ama yine de Rachel'ın lenf bezlerini bir yokladı. Şişmiş görünüyorlardı.

"Bence ikiniz de hastasınız."

"Öyle olduğumuz besbelli," dedi Dmitri. "Peki ya hayaletler?"

"Hayaletlerin varlığına dair bir kanıtla hiç karşılaşmadım," diye cevap verdi Dr. Tang. "Doğaya aykırı olmayan bir açıklamayı tercih ederim."

"Yani hastayız," dedi Rachel. "Söyleyebileceğinin en iyisi bu mu? Uzman değil miydin sen?"

Gülümsemek Dr. Tang için doğal bir tepki değildi ama o an gülümseyerek elinden geleni yaptı. Onlara belirtilerinin bir değil, birkaç virüsü akla getirdiğini ama hâlâ kafasını karıştırdığını söylememek en iyisiydi. Bilinmeyen bir çeşit mikrobiyal bakteriye mi maruz kalmışlardı? Kesinlikle öyle görünüyordu.

"Daha fazlasını söyleyebilmem için üstünkörü bir fiziksel muayene yeterli değil," dedi Dr. Tang. "Bir hastane ortamında, laboratuvarda doğru ekipmanlarla gerekli testlerin yapılması gerek."

Ayağa kalktı, Rachel ve Dmitri'nin onu dikkatle izlediğinin farkındaydı. Onlara daha fazla bilgi vermeden gidiyor olduğu için afallamışlardı. Elinde daha fazla bilgi yoktu ama buna inanmıyor gibiydiler.

"Şimdilik, odanızda kalmanız konusunda ısrar edeceğim. Kızarıklıklara yol açan şey her neyse, bu koridorda kalan diğer insanlar da maruz kalmış olabilir ama yine de risk alamayız. Buradan ayrılmayın. Biraz dinlenin. Uyumaya çalışın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanmıyorum," diye mırıldandı Dmitri.

"Deneyin," dedi Dr. Tang, perde asılı kapı aralığına doğru yürürken. "Her neyiniz varsa, istirahat iyi gelecektir. Birkaç saate tekrar gelip sizi kontrol edeceğim. Bir de gün doğumunda uğrayacağım." Perdeyi kaldırdı, dışarı adımını attıktan sonra geri indirmeden onlara döndü. "Başka belirtiler çıkarsa ya da durumunuz çok kötüleşirse seslenin, birileri beni bulur."

"Ya yine hayalet görürsek?"

Dr. Tang bu defa gülümsemedi. "Benden selam söyleyin. Güvenin bana; hepsi yüksek ateşin ürünü, virüsün etkisiyle olan şeyler."

Hayalet diye bir şey yoktu. Bundan emindi.

Perdeyi bıraktı ve soluklanıp biraz düşünmek için bir an durdu. Başını kaldırdığında, Sophie'yi koridordaki diğer personel odalarının birinden çıkarken gördü.

"Bir şey var mı?" diye sordu Sophie.

Dr. Tang ona yaklaştı, başkaları duymasın diye temkinli davranıyordu. "Burada yok."

"Sende hiç döküntü belirtisi var mı?" diye sordu Sophie, gözlerini kısmıştı.

"Bildiğim kadarıyla yok. En azından kaşıntım yok." Dr. Tang, bir hastalığa işaret edebilecek belirtiler göstermişti; üşüme, nefes darlığı –ve tabii ki hayaletler, onları unutacak değildi– ama bunların bazılarında yorulmuş olmasının ve koruyucu kıyafetin içinde oluşunun da etkisi olabilirdi. Şu an bunları konuşmanın zamanı değildi.

Sophie başını salladı. "Bende de kaşıntı yok." Az önce çıktığı odayı gösterdi. "Diğerlerinin en azından birkaç tanesinde kızarıklık başlangıcı var. Ve bir tanesi ikimize de muayene olmak istemedi, bundan ne anlam çıkarmalıyım bilmiyorum."

Dr. Tang, Sophie'ye önden buyurmasını işaret etti, ikisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birlikte koridordan aşağı yürümeye başladılar. Işıklar titreşti. Jeneratörün kapanması düşüncesi yüreğini ağzına getirir gibi oldu ama bu yalnızca bir an sürdü. Elbette bir yedek jeneratörleri vardı. *Endişelenecek bir şey yok*, dedi kendi kendine. Derveyî'de, karanlığın yanı sıra korkacak çok şey vardı.

Arkasından bir ses, "Doktor?" diye seslendi.

Arkasını döndüğünde, bir kadın koridora çıkmış, gürültülü bir şekilde öksürüyordu.

"Marissa, odana dön," dedi Sophie.

Onun yerine, bir perdenin ardından başka birisi daha çıktı. Adamın, birkaç haftada bir tıraş olup daha fazlasıyla uğraşmayınca çıkan türden seyrek, altın sarısı sakalları vardı. Yanakları pespembe olmuştu ve surat ifadesinden çok acı çektiği anlaşılıyordu.

"Dr. Durand," dedi adam, "bana bir tane vermeniz lazım."

"Sean, sana dedim ki–"

"Vermeniz lazım," diye dil dökmeye başladı Sean. "Kendim için değil, annem için istiyorum."

Dr. Tang bir adım geriledi. Adam kollarını uzatmış, yalvararak ona doğru geliyordu.

"Ona ben bakıyorum, başka kimsesi yok," dedi Sean, gözleri yaşla dolmuştu. "Bana bir şey olursa, annemin doğru düzgün bir geliri yok. Ona kimse bakmaz. Anlamıyor musunuz? O Allah'ın cezası elbiselerden bir tane istiyorum!"

Sesi yükselerek haykırışa dönüşmüştü.

Marissa tekrar öksürmeye başladı, bu sefer durmadan hırıltıyla, boğulurcasına öksürüyordu. Öksürüğün şiddetiyle koridorda yere doğru eğilince, onun arkasında kalan Sean daha fazla ilerleyemedi. Sophie, Dr. Tang'in koluna girdi. Bir an sonra Dr. Tang, Sophie'nin onu harekete geçirmeye çalıştığını, bu insanları burada bırakıp gitmek istediğini fark etti.

Sophie'nin yanından geçti ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Askerlerden biri şu an orada olmalıydı. Walker, yukarı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya Onbaşı Taejon'u yollayacağını ya da Dunlap'ten birisini görevlendirmesini isteyeceğini söylemişti. Karantina içinde karantina; kulağa absürt geliyordu ama en azından bu kadarını yapmaları gerekiyordu.

"Bana şu siktiğimin kıyafetini ver," diye ısrar etti Sean. "Ciddiyim, Sophie. Yemin ederim ki–"

Marissa artık kuru kuru öksürmüyordu. Acı içinde bağırdı. Kapıya ulaşan Dr. Tang, arkasına döndüğünde kadını iki büklüm hâlde gördü. Işıklar titreşti ve bir an için ışıkta uçuşan toz zerrecikleri bir araya gelip bir figür oluşturur gibi göründü. Fakat ardından o şiddetli, ıslak hırıltı tekrar duyuldu ve Marissa öksürüğüyle birlikte taş zemine bir topak hâlinde yoğun, koyu renkli bir şey çıkardı. Belki de kırmızı renkliydi ve tuhaf ışıkların etkisiyle kararmıştı ama Dr. Tang gördüğü şeyi kana benzetemedi. Siyah çamur gibiydi.

"Bu da ne–" diye başlayacak oldu Sophie.

"Doktor, beni anlamıyorsun!" diye haykırdı Sean, ağzından tükürükler saçılıyordu. Marissa'yı kenara itti. "Siktiğimin kıyafetini *istiyorum*!"

Sophie savunma duruşuna geçti, dövüşmeye hazırdı. Dr. Tang geriye doğru bir adım daha attı, tehlikeli madde giysisi giyen tek kişi olmasına rağmen korunmasız hissediyordu. Sophie yalnızca bir solunum maskesi takıyordu ve Sean maskeyi çekip kopartacak olursa, açıkta kalacaktı.

"Tamam," dedi, sesi çatlıyordu. Sean'a bir koruyucu kıyafet verebilir ya da şiddete başvurmaması adına en azından onu sakinleştirmek için yalan söyleyebilirdi. "Sana bir kıyafet–"

Ardından Sean kafasını kaldırdı ve Dr. Tang adamın gözlerini, nasıl kan çanağına döndüklerini ilk defa net bir şekilde görebildi. Gözleri o kadar kızarmışlardı ki üzerlerinde yalnızca beyaz lekeler kalmıştı. Burnundan dudaklarının üzerine kan akıyordu. Sean, Sophie'ye uzandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nefesi kesilen Marissa, adamı gömleğinden yakalamayı başarabildi.

Sean arkasına döndüğünde, Sophie ona bir yumruk attı. Şakağına sert bir darbe alan adam geriye doğru sendeledi, o anda iki kişi daha odalarından çıktı. Koridorun gerisinden, Dmitri perdesini iterek fırladı.

"Dmitri, sana söylemiştim–" dedi Dr. Tang.

Ama o anda Dmitri ve diğerleri Sean'ın üzerine atlamışlardı. Onu yere yatırdıkları sırada Sean gürlüyor, karşı koymaya çalışıyordu. Arkalarında, tepede ışıklar titreşti ve yine havadaki tozun içinde bir şey belirdi, bir siluet; ellerini yukarı, tavana doğru uzatan bir figür. Dr. Tang, figürün yüzünü, katıksız açgözlülük ifadesini gördü; sanki en karanlık tutkusuna uzanıyor gibiydi. Işıklar bir an yanıp söndü ve artık orada değildi. Bağrışmalar duyuluyordu ama Dr. Tang etrafına bir baktığında, hiçbirinin onu görmediğini fark etti.

Marissa, diğerlerinin yere yatırdığı Sean'ın yanı başına diz çöktü, hırıltıyla soluyordu. Gömleğinin eteğiyle ağzını kapatıp ona bağırmaya başladı.

"Kıpırdama Sean! Kıpırdama! Böyle yaparak annene yardımcı olmuyorsun."

Sean bir kez daha tepindi, ardından ağlamaya başladı, başını utançla yana eğmiş, inliyordu. Bir an için dişlerini gıcırdatıp hiddetlendi, ardından yine kendini bıraktı.

"Hastasın," dedi Marissa, bu sefer daha nazikti.

Dmitri onlara bir baktı. "Artık hepimiz hastayız."

Doğrulaması için Sophie'ye baktılar. Sonuçta liderleri oydu fakat orada yüzünde solunum maskesiyle duruyordu, Dr. Tang ise koruyucu giysisinin içindeydi. Sophie maskeyi ilk başta onların güvenliği için takmış olsa da, onlar şu an öyle düşünmüyorlardı; Dr. Tang bunun farkındaydı.

"Haydi, gidin," dedi Dmitri. "Çözün şu işi. Burada ölmek istemiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bundan kimse ölmedi," diye yanıt verdi Sophie.

Henüz kelimesini kullanmamıştı fakat Dr. Tang herkesin bunun ima edildiğini bildiğinden emindi.

Marissa tekrar öksürdü, Sean hariç hepsi ona döndü. Dr. Tang, kadının öksürdüğünde çıkardığı siyah çamurumsu sıvıyı ya da kıpraşan ışıklarda dönen figürü görmemiş olduklarına memnundu. Şu an korkmuş olabilirlerdi ama dehşete düşmemişlerdi. Dehşet hissi, işleri çok daha kötü noktalara taşıyabilirdi.

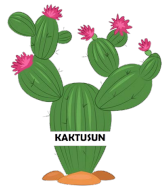
"Elimizden geleni yapacağız," dedi Sophie. "Kim'i bulup derhal bir hastaneye gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim. Birleşmiş Milletler'in arabulucularının bize bir faydası olmayacak. Bizi buradan çıkarmaları lazım."

"Ya çömlek ne olacak?" diye sordu Marissa, hırıltılı ses tonuyla.

Dr. Tang, Sophie'nin arkasında durduğundan yüzünü görmüyordu ama kadının ses tonu gayet açıktı.

"Sikeyim çömleği."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16. BÖLÜM

Beyza odasına girmek için perdeyi araladı ve karanlıkta, yatağının ucunda oturan Cortez'i görünce yüreği ağzına geldi. İçerisi, koridordan gelen bir parça ışık haricinde karanlıktı. Cortez'e bakabilmek için perdeyi aralık tuttu.

"Ne yapıyorsun burada?" dedi sessizce, maskenin ardından boğuk çıkan sesi telaşlıydı. "İyi misin?"

Cortez, Beyza'ya babasının en sevdiği köpeğini anımsatacak şekilde pufladı. "Ciddi değilsin, değil mi?"

Beyza perdeyi bıraktı ve yukarıdan sarkan güç kablosuna uzandı. Odanın solunda asılı duran üçlü ışığı yaktı. Cortez aydınlıktan huzursuz olmuştu ama kafasını kaldırıp baktığında, Beyza adamın gözlerindeki hüznü fark etti.

"*İyi* doğru kelime değildi belki de," diye kabul etti; gergin ve kaygılı ruh hâli etkisini gösteriyordu. Sessizce sövdü.

"Nasıl olduğunu sormayacağım," dedi Cortez. "Yanıma gel sadece."

Beyza bitkin bir şekilde gülümsedi ve Cortez'in yanına gitti. Etraflarında bunca korkunç olay yaşanırken, böylesine yakınlık kurduğu bu adamla böyle sessiz, huzurlu bir ortamda yalnız kalmak tuhaf bir duyguydu.

"Burada olmaman lazım," dedi Beyza. "Aramızdaki şeyin bir sır olması gerektiğini sanıyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Seni görmem, yanında olmam gerekiyordu," dedi Cortez, kadının gözlerinin üzerine düşen saçları kenara iterken. "Şu maskeyle hâlâ komik görünüyorsun."

"Sen maskesiz de komik görünüyorsun." Beyza sırtını döndü. "Omuzlarıma masaj yapar mısın? Kaskatı oldum."

Cortez söyleneni yaptı. Önce yumuşak hareketlerle, sonra daha kuvvetli bir şekilde kadının boynunu ve omuzlarını ovdu, ardından eğilip o narin noktaları öpmeye başladı. Beyza acıyla, zevkle ve gerginliğini atmanın etkisiyle titredi.

"Şu an pek zamanı değil," dedi Cortez'e, yüzü kızarmıştı. Adamın elini tuttu ve aralarına biraz mesafe koydu ama yataktan kalkmadı. "Bir şeyler oluyor. Dmitri ve Rachel hasta oldu. Halüsinasyon da görüyorlar."

Cortez'in benzi attı. "Onların yanında mıydın?"

"Onlara dokunmadım, bunu soruyorsan. Aptal değilim. Kimse üstüme de öksürmedi ama cidden dikkatli olmamız lazım. Senin odandan çıkmaman lazım mesela."

"*Senin odandan* çıkmayabilirim."

Cortez, Beyza'nın her gördüğünde mahvolduğu o gülümsemesini gösterdi; en başta onu kendisiyle yatağa girmeye ikna eden gülümsemeyi. Yatak denemezdi aslında. İlk seviştiklerinde, Derveyî'nin üzerindeki kayalık tepedeydiler. O gece ay yoktu ama gökyüzünde bir yıldız deryası vardı. O zaman yaptıkları sevişmek de değildi, dümdüz sikişmekti. Hiç gerçekten sevişmişler miydi, Beyza emin değildi ama ne zaman Cortez'le olsa, kocasını ve bu projeye gelmeden önce hayatının ne kadar mutsuz olduğunu unutuyordu. Mutluluğunun kaynağı bu nazik, yakışıklı, eğlenceli adam değildi –ona böyle bir şey mal etmiyordu– ama yıllardır içinde bulunduğu depresyon zindanından çıkmasında önemli bir rol oynamıştı.

Burada, Cortez'le karantinada kalmak aslında o kadar da kötü değildi. İkisi birlikte yukarıda ölen insanları, içinde bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lundukları tehlikeyi, gecenin ve ertesi günün nelere gebe olduğunun belirsizliğini unutabilirlerdi.

"Kıyafetlerini çıkar," diye fısıldadı Beyza.

Cortez sırıttı.

Beyza ona şakayla karışık vurdu. "Bir yerinde kızarıklık falan olup olmadığına bakmak istiyorum."

"O zaman benim de seni muayene etmem gerekecek," dedi.

Beyza gülümsedi. "Tabii."

Cortez gömleğini sıyırdı. Beyza önce pantolonunu çıkardı; ikisi de yarı çıplak kalmıştı. Cortez ona uzandı, saçlarını okşadı ve başının arkasından maskesini çözdü. Beyza onu durdurmaya çalıştı ama Cortez onu öptüğünde boynundaki ve omuzlarındaki gerginliğin iyice kaybolduğunu hissetti. Kaygılarını unutmak, Cortez'in de kendi kaygılarını unutmasına yardım etmek istiyordu.

"Elio," dedi, Cortez'in elleri vücudunu keşfetmeye başladığında...

Perdenin arkasında, koridorda bir şey hareket etti.

Beyza sıçradı, ikisi de kapı aralığındaki koyu renkli kumaşa baktılar.

"Kim o?" diye seslendi Beyza.

Perdenin arkasında bir figür, karanlık bir siluet hareket etti.

"Profesör Solak? Ben Çavuş Dunlap. Dr. Durand Pandora Odası'nda bulunan herkesi bir araya topluyor. Sizin de tapınak odasına gelmenizi istedi."

Beyza'nın yanakları kıpkırmızı olmuştu. Utançla haykırmamak ya da bir kahkaha patlatmamak için –hangisi olacağından emin değildi– iki eliyle ağzını kapattı. Cortez yarım eğilmiş duruyordu, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Üstümü değiştiriyorum," dedi Beyza. "Olabildiğince çabuk geleceğim, çavuş. Teşekkürler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dunlap, Beyza'nın teşekkürüne karşılık verdi, ardından siluet koridordan kayboldu. İkisi birlikte gözlerini perdeye dikip bir yirmi saniye kadar baktılar, ardından Cortez derin bir nefes aldı.

"Tamam," dedi Cortez, gömleğini alırken. "Ben burada bekleyeceğim herhalde?"

Beyza, adamın gömleğini elinden çekip aldı ve yere fırlattı. "Evet, bekleyeceksin. Artık resmen bu odada karantina altındasın." Ellerini belinden içeri soktu ve pantolonunu indirdi. "Ama daha seni muayene etmeyi bitirmedim."

Sophie birkaç dakika bekleyebilirdi. Sonuçta, hiçbirinin bir yere gittiği yoktu.

Sonunda, Beyza kendini pek iyi hissetmiyor olsa da, Cortez gayet iyi durumda olduğunu kanıtlamıştı.

Sophie nabzının böyle hızla atmaya devam etmesi hâlinde ne zaman kalp krizi geçireceğini merak ediyordu. Kendini köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi hissediyordu; avcı dışarıda beklerken ininde kapana kısılmış bir kurt gibi. Yukarıdaki son gürültülü patlamanın üzerinden en azından yarım saat geçmişti ama tapınak odasının sessizliğinde; geceyi delip geçen kısa ve seri silah atışlarını duyabiliyordu. Havalandırma şaftlarından aşağı inen sesler o kadar alçaktı ki, sanki hepsini hayal ediyordu, öte yandan bazen sesler yükseliyor ya da kesiliyor, inkâr etmesi imkânsız hâle geliyordu.

İçeri girenleri –Pandora Odası'nda bulunmuş kim varsa– birer birer izledi. Çavuş Dunlap'ten, onları özel bir toplantı için tapınak odasında toplamasını istemişti. Dr. Tang, Beyza, Kim ve Dunlap geldi; kimi taş oturaklar bulurken kimi duvara yaslandı. Toplamda on iki solunum maskeleri vardı ve sayı tutuyordu. Sophie odaya göz gezdirirken teker teker saydı – kendisi dahil, odada altı kişiydiler. Her nöbetçide bir maske

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı ve böylece on yapıyordu. Sonra yüksek lisans öğrencisi olan Zehra vardı; geçici morga göz kulak olmak için gönüllü olmuş, o da bir maske almıştı.

Dr. Tang tehlikeli madde giysisini çıkartmış, tekrar kendi solunum maskesini takmıştı. Koruyucu giysiler uzun süreli kullanıma uygun değildi ama Sophie hâlâ onlara ihtiyaç olabileceğinden endişelenmiş, Dr. Tang'den kendi kıyafetini ve diğerlerini elinin altında bulundurmasını istemişti. Geri kalan çalışanlar da odalarında tutuluyordu, o yüzden birilerinin toplantıyı gizlice dinleme ihtimali düşüktü.

Bir kişi eksikti.

Sophie ürperdiğini hissetti, Beyza'ya baktı. "Martin nerede?"

Bitkin düşmüş olan Beyza başını kaldırdı. "Bilmiyorum." Bir taş oturağın üzerine tünemişti. Martin'in orada olmadığından emin olmak ister gibi, odanın içine bir göz attı.

"Onu bulmaya çalıştım," dedi Dunlap. "Ama her yere bakacak vaktim yoktu."

Sophie göğsünde bir titreme hissetti. Boğazı hâlâ acıyor olsa da şu an çok daha önemli dertler vardı. Marissa'yla Sean'a ve diğerlerine olanları görmek onu derinden sarsmıştı. Diğerleri konuşmaya başlamasını beklerken, onun tek yapabildiği, kendini hastanede bir salgın hastalık koğuşunda kilitli hâlde hayal etmekti.

"Pekâlâ," dedi, etrafına bakarak. "Hızlıca toparlayalım. Buradan ayrılınca da birisinin Martin'i bulup iyi mi diye kontrol etmesi lazım."

"Ben giderim," dedi Beyza.

"Ben de seni korurum," diye yanıt verdi Dunlap.

Sophie başını sallayarak teşekkür etti, ardından Dr. Tang'e döndü. "Buyurun, doktor."

Dr. Tang alışılmadık derecede durgun görünüyordu. "Bazı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ekip üyelerinde kötü seviyede döküntüler, şişmiş lenf bezleri, koyu renk lezyonlar ve çeşitli diğer belirtiler var."

"Siktir," diye mırıldandı Dunlap.

"Kızarıklık ya da ağrı şikâyeti olan var mı?" diye devam etti Dr. Tang.

Odadakiler hep bir ağızdan böyle bir şey olmadığını söylerken, Sophie yavaşça soluk verdi.

"Dürüst oluyoruz, değil mi?" diye sordu Dunlap.

"Mecburuz," diye yanıt verdi Walker.

"Boğazım çok kötü ağrıyor." Çavuş omuz silkti. "Sadece o, bir de baş ağrısı. Ama çok da yorgunum, o yüzdendir diye ummuştum."

"Olabilir," dedi Sophie, "ama benim de boğazım çok ağrıyor."

Bunun üzerine, diğerleri de söze karışıp baş ağrısından küçük öksürüklere ve baş dönmesine kadar gösterdikleri belirtileri söylediler.

"Ama döküntü yok," dedi Sophie. "Öyle mi?"

"Çenemin altı. Biraz acıyor," dedi Walker çekinerek.

Dr. Tang adamın yanına gitti, maskesini fazla oynatmamaya dikkat ederek kalem feneriyle çenesinin altını inceledi.

"Bir şey görmüyorum ama lenf bezlerin biraz şişmiş olabilir," dedi.

Dr. Tang teker teker herkesin yanına gidip fenerini çenelerinin altına ve gözlerine tuttu, odaya bir sessizlik çökmüştü.

"Yani çömlekteki çatlaktan bir şeyler sızdı," dedi Walker.

"Bunun başka açıklamaları da vardır sanırım," diye yanıt verdi Dunlap, "ama aklıma mantıklı bir açıklama gelmiyor."

"Ben çömlek çatlamadan önce de hastaydım," dedi Sophie.

"Lamar'da döküntüler vardı," dedi Dr. Tang. "Ciddi derecede. Başka belirtiler de gösteriyordu; gözlerine öyle bir kan oturmuştu ki vurulduğunda kıpkırmızıydılar ya da belki ölürken öyleydi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sophie'nin yüzü buruştu ama Dr. Tang kadının acısının farkına varmamış gibiydi. Sophie, Dr. Tang'in duyarsızlık yapmak gibi bir niyeti olmadığını biliyordu ama Lamar'ı düşünmek onu derinden yaralamıştı.

Beyza sesini yükseltti. "Lamar, Pandora Odası'nda bizden üç kat daha fazla zaman geçirdi. Sadece tercüme yaparken bile orada otururdu. Yazılanları çözmeye çalışırken fotoğraflardansa eserin orijinaline bakmayı tercih ettiğini söylerdi. Belki de orada hepimize bir şeyler bulaştı –çatlaktan da önce– ama Lamar daha fazla maruz kaldı."

"Peki ya diğerleri? Kızarıklık geçirenler?" diye sordu Walker. "Hiçbiri Pandora Odası'nda bulunmamıştı."

Kim kollarını kavuşturdu. "Adım adım ilerleyelim. Lamar çömleği eşofman üstüne sarıp kamera çantasında gizliyor. Vurulduğunda üzerine düşüyor. Çömleğin düştüğünde çatladığını varsayarsak, içinden her ne çıktıysa ilk kısmın ölmek üzereyken Lamar'ın bedenine nüfuz etmiş olması mümkün."

Sophie'nin kaşları çatıldı. "Tabii çömlek daha evvel, Pandora Odası'nda çatlamadıysa. Lamar'ın nöbetçilere ve o teknisyenlere saldırdığını düşünmekte zorlanıyorum ama saldırdı. Lamar... O insanları Lamar öldürdü. Belki o esnada çömlek devrilmiş, mührü çatlamıştır. Sonra çömleği eşofman üstüne sarıp kamera çantasına gizlemiş olabilir ve artık hangi mikroplar açığa çıktıysa çantanın içinde hapsolmuştur. Ta ki..."

Yüzünü, maskesine aldırmadan ellerinin arasına gömdü. "Siktir," dedi. Ardından bağırdı. "Siktir!"

"Ta ki çömleği çantadan çıkarana kadar," dedi Dr. Tang, "ardından da sirayet kutusuna yerleştirdik."

"Hepimiz bunlar olmadan önce maske takmaya başlamıştık," diye hatırlattı Walker. "Bize bulaştı sanıyorduk ama–"

"Kafam karıştı," dedi Çavuş Dunlap. "Çatlama öncesinden ve sonrasından bahsediyoruz, değil mi? İki farklı etkiden?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie yavaşça başını salladı. "En az iki. Efsane ne diyordu? 'İnsanlığın tüm lanetleri.'"

"Ya da nimetleri," dedi Beyza.

Dr. Tang hızla başını çevirdi. "Bence şu noktada nimet ihtimalini göz ardı edebiliriz. Ama, Martin avluda kamera çantasını taşırken Dmitri'nin ona çok yakın durduğunu belirtmek istiyorum. Adamın üzerine gitmişti. Birkaç kişi daha oradaydı ama onların kim olduğunu belirlemeniz lazım. Bir bulaşma modeli belirlemeye çalışıyorsak ve çömlekle başlayacak olursak–"

"Cortez," dedi Beyza, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü.

"Ne?" dedi Sophie.

Beyza başını kaldırdı. "Cortez oradaydı. Dmitri'yi tutuyordu ya da öyle bir şey."

"Ona bir bakmamız gerekecek," dedi Dr. Tang.

"Ben... Ben biraz önce baktım," dedi Beyza, mahcup gözlerle etrafına bakıyordu. "On dakika kadar önce."

"Nasıl yani?" diye sordu Dr. Tang. "Onun odasından ayrılmaması gerekiyordu."

Sophie, Beyza'ya dikkatle bakıyordu, kadının bu bilgiyi paylaşmasına şaşırmıştı. Beyza mahremiyetine gayet düşkündü. Aynı zamanda da gayet evliydi.

"Cortez'le ikiniz?" diye sordu Kim.

Tapınak odası sessizliğe gömüldü. Silah sesleri bile durmuş gibiydi.

Dr. Tang, Beyza'ya yaklaştı. "Maskeni çıkardın mı?"

Kim gergin gergin güldü. "Tabii ki de çıkardı, Erika. Bunu geçelim artık, olur mu?"

Dr. Tang tüm gruba öfkeyle baktı. "Bir daha böyle bir şey yapmayın. Hiçbiriniz. Bu şey her neyse çok hızlı ilerliyor. Eğer Cortez, Profesör Solak'ın odasındaysa, ben onu muayene edene kadar orada kalmalı. Teker teker herkesi takip etmeliyiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker kalkıp yürümeye başladı, bir yandan da –sanki gözleri zemini aşıp dünyanın merkezini görebiliyormuş gibi– yere bakıyordu. "Bunun nasıl olduğunu hâlâ anlamıyorum; çömleğin bazı etkileri önce, bazıları sonra ortaya çıkıyor."

"Belki de mühür için kullanılan harçta gözenekler vardır," diye fikir verdi Dunlap.

Walker başını salladı ve parmağını ona doğrulttu. "Tamam, olabilir. Bu niyetle yapılmadı ama binlerce yıl geçtikten sonra harç o kadar kurudu ki içinden bir çeşit virüs sızabildi. O odada az ya da çok zaman geçirmiş herkesi... bir şekilde etkileyecek kadar."

"Ama Lamar çömleği çalınca mührü çatlattı," diye ekledi Dunlap. "Ve şimdi de içinden başka bir şey sızıyor."

"Tehlikeli olduğuna inanmamıştım," dedi Beyza. "Bir efsaneden bahsediyoruz."

Kim ona bir bakış attı. "Walker'la ikimiz daha önce de efsanelerle karşılaştık."

Dr. Tang başını yana eğdi. "O ne demek oluyor?"

"Burada sandığımızdan başka bir şeyler oluyor," diye yanıt verdi Kim. "Bir doğa bilimleri var, bir de benim ancak doğaüstü bilimler diye açıklayabileceğim şeyler."

"Kim–" diye araya girecek oldu Walker.

Ama Kim susmayacaktı. Duvara yaslandı, kendini ısıtmak istermiş gibi kollarını kavuşturdu. Maskesinin üzerinde gözleri ardına kadar açılmış, gözbebekleri daha parlak bir ışık arayışıyla büyümüştü.

"Şeytani güçlerden bahsediyorum," dedi. "İnsanlığın tüm lanetleri."

Çavuş Dunlap dudak büktü; yüzünde kadının şaka yaptığını düşünüyormuş gibi bir gülümseme vardı. Sophie ise, Kim'in yüzündeki ifadeden şaka yapmadığını anlayabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok saçma," dedi Beyza, Kim'i sanki birdenbire karşılarında belirivermiş gibi dikkatle inceliyordu.

Dr. Tang hafifçe öksürdü. "Belki de değildir." Etrafına bir baktı; herkes dönmüş, gözlerini ona dikmişti. "Dmitri ve Rachel hayalet gördüklerini söylediler. Ben de gördüm ve içinizden bazılarının da görmüş olduğuna dair bahse girebilirim."

Sophie ona bakıyordu. Dr. Tang böyle bir konuda şaka yapacak bir kadına benzemiyordu – aslında herhangi bir konuda şaka yapacak bir kadına benzemiyordu. Dr. Tang etrafındakilere göz gezdirdi, suratlarının alt yarısını kapatan maskelere rağmen yüz ifadelerini yakalamaya çalıştı.

"Ya da belki sadece ben görmüşümdür," dedi Dr. Tang, başını tuhaf bir şekilde yana eğmişti.

"Ben bir şey görmüş olabilirim," dedi Walker. "Çok kısa bir an. Göz ucuyla. Birini gördüğümü sandım."

"Dairemde bana da aynısı oldu," diye cevap verdi Dunlap.

"Burada daha sık oluyor," dedi Beyza sessizce.

Sophie gözlerini ona dikti. "Söylemek istediğin bir şey mi var, Profesör?"

Beyza, sanki yaralanmış gibi gözlerini kıstı ve başını kaldırıp Sophie'ye baktı. "Gerçekten hiçbir şey görmedin mi?"

Sophie iç geçirdi. "Walker gibi. Belki bir an, göz ucuyla. Bitkinliğe yormuştum. Hâlâ da öyle olduğunu düşünüyordum."

"Ben düşünmüyorum," dedi Beyza. "Benim gördüğüm şey... korkunçtu."

Başka detay vermedi ve daha fazla konuşmayacağı da belliydi, o yüzden Sophie üstüne gitmemeye karar verdi. Onun yerine, Dr. Tang'e döndü.

"Hayaletler," dedi yüksek sesle, sadece kelimenin ağzında bırakacağı tadı merak ediyordu. Saçma bir tattı. "Kusura bakmayın ama bunu kabul edemiyorum. Burada bir çeşit vi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rüs var. Bulaşıcı hastalık. Dediğimiz gibi, belki birden fazladır ama–"

Dr. Tang, eliyle ona işaret etti. "Kendin söyledin işte. Belki birden fazladır. Halüsinasyonlar belli şekillerde ortaya çıkıyor ama Kim'den özür dileyerek söylüyorum, bunun doğaüstü bir yanı olduğunu kabul edecek değilim. Ödümü kopardıklarını kabul ederim."

"Haklı olabilirsiniz, doktor," dedi Kim, ses tonu net ve soğuktu. "Ama Walker ve benimle beraber Ağrı Dağı'nda bulunmuş olsaydınız, dünyada bilimin henüz açıklayamadığı şeyler olduğunu bilirdiniz."

"Ya da açıklamak istemediği," diye ekledi Walker.

Sophie'nin bakışları Walker ve Kim arasında gidip geldi ve kadın daha önce kurmuş olması gereken bağlantıyı kurdu. "Ağrı Dağı," dedi. "Siz Nuh'un Gemisi Projesi'ndeydiniz."

Kim yavaşça başını salladı. Gözlerini kapatıp çok kısık sesle bir şeyler mırıldandı, kelimeler maskesinin ardında kaybolmuştu.

Çavuş Dunlap pes etmiş gibi ellerini kaldırdı. "'Nuh'un Gemisi Projesi' de ne?"

Beyza ona döndü. "Birkaç yıl önce Nuh'un gemisi olduğunu düşündükleri bir şey bulmuşlardı hani?"

Dunlap omuz silkti. "Uzun süredir Irak'tayım."

Sophie hâlâ bir Kim'e, bir Walker'a bakıyordu. "Çok insan öldü, projedeki arkeologlar –neredeyse tamamı– dahil."

"Destek kuvvetlerinin yaklaşması şu an eskisi kadar içimi rahatlatmıyor," dedi Beyza.

Düşünmeden, öylesine söylenmiş bir şeydi ama Walker Beyza'ya çok sert bir bakış attı.

"Elimizden geleni yaptık," dedi Walker. "Dağdan inebilmiş olmamız bir mucize."

Kim tekrar ürperdi. Bir dizi derin nefes aldı, ciğerlerini her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolduruşunda tüm bedeni hareket ediyordu. "Anlamıyorsunuz."

"Fırtına çıkmıştı," dedi Sophie, haberleri anımsıyordu. "Ve ekipteki biri kafayı yemişti. İnsanları öldürmeye başlamıştı."

"O, medyanın anlattığı hikâye," dedi Walker, bakışları buz gibiydi. "O mağarada tek buldukları kereste değildi. Nuh'un gemisi olsun ya da olmasın, içinde başka bir şey daha vardı."

Sesindeki kederi fark etmemek güçtü ama Sophie kederden fazlasını duydu. Bu sefer adamın sesinde korku vardı.

"Böyle şeylere inanmak ne kadar zor biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Sophie.

"Elbette biliyoruz," dedi Kim. "Bizim için de kolay değildi. Belki Dr. Tang haklıdır. Gördüğü şey, diğerlerinin gördükleri, bunların bir açıklaması olabilir. Tek istediğim, böyle bir varsayımda bulunmamanız. Varsayımda..."

Walker elini kadının sırtına koydu. "İyi misin?"

Gözyaşlarına karşı koymaya çalışan Kim, tekrar konuştuğunda sesi çatlıyordu. "Dağdan indiğimizden beri o olayların travmasıyla mücadele ediyorum. Bazı günler unutacak gibi oluyorum. Ama şimdi burada, başka bir mağaradayız ve buradan çıkabilmek için her şeyi yapardım. Karantina emrini vermek zorunda kalan da bendim. Merak etmeyin, ironinin farkındayım."

"Belli bir süreden sonra hepimiz klostrofobik oluyoruz. Bu zamana kadar gayet iyiydin," diye konuşmaya başladı Walker, onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Kim ona patladı, gözlerinde bir ateş parlıyordu. "İyi falan değildim! Buraya geldiğimizden beri diken üstündeyim. Sadece bu yüzden senin de burada olmanı istedim."

Odayı sessizlik sardı. Diğerleri Walker ve Kim'i izliyorlardı fakat bir anda, sanki sessiz bir işaret almışlar gibi, hepsi başka tarafa bakmaya başladı. Walker diğerlerinin duyamayacağı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ve Sophie başını kaldırdığında adamın Kim'e iyice yaklaşıp elini tuttuğunu gördü. O an, Sophie Pandora Odası'ndan ve orada yaptıkları her şeyden nefret etti.

Eve gitmek istiyordu.

"Kötü güçler var," dedi Kim, arada nefesi kesilerek. "Bize güvenin. Burada bizimle olan şeyi hissedebiliyorum. O şey her ne ise, neredeyse tadını alabiliyorum."

Bu söyledikleri tapınak odasındakilerin içine işledi; insanlar huzursuzlanmaya, gölgelere bakmaya başladılar, artık toplantının bittiği aşikârdı. Ellerinde yalnızca varsayımlar vardı. Uykuya –ve güneşin doğmasına– ihtiyaç duyuyorlardı.

Walker, Sophie'ye baktı. "Şeytana inanmana gerek yok ama bilimin anlayamadığı şeyler olduğuna inanman gerekiyor. Ve o şeyler bizi öldürebilir."

Dr. Tang ayağa kalktı. "Bir ara, Ağrı Dağı'nda neler olduğunu dinlemek isterim, bunu atlattıktan sonra. Rahat bir nefes alabildiğimiz zaman."

Daima ciddi olan Dr. Tang'den böyle ümitli sözler duymak Sophie'yi şaşırtmış ama yine de moralini bir parça düzeltmişti. Bu şartlar altında da bir parçadan fazlasını isteyemezdi.

Sophie ayağa kalktı ve diğerlerine bir baktı. "Hepimiz perişan hâldeyiz. Tepemizdeki çatışmanın hâlâ sürdüğünü bilerek uyuyabilir misiniz bilmiyorum–"

"Ben bir denemek isterim," dedi Dunlap.

"Makul," diye yanıt verdi Sophie. "Ama nöbetleşe uyumak akıllıca olabilir, bir şeyler ters giderse uyanık olan diğerlerini uyarabilir. Güneş doğduğunda USAMRIID ekibi hâlâ gelmemişse, Dr. Tang belirti gösteren herkesi muayene edecek–"

"Onları bu gece ve bir de şafak sökerken kontrol edeceğim," diye araya girdi doktor.

"Olur," dedi Sophie. "Geri kalanımız da biraz dinlenecek. Eğer sabah daha fazla belirti göstermiyor olursak, bu iyiye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

işaret demektir. En azından bir şey öğrenmiş oluruz. Sabah olduğunda birilerinin anlatmak istediği hayalet hikâyeleri olursa, onları da o zaman konuşuruz."

Beyza, Dunlap'e baktı. "Çavuşla ikimiz önce Martin'i bulmaya çalışacağız. Maskesini takmıştı ama kamera çantasını Pandora Odası'na geri taşıyan oydu. Onun için endişeleniyorum."

Sophie kendini kötü hissetti. Birkaç dakika için, Martin'i tamamıyla unutmuştu. "Teşekkür ederim. Ama bütün gece ayakta kalmayın. Bir yarım saat arayın, sonra da yatın. Çavuş, nöbetçilere bu gece uyumamalarını söyle. Yarın onların da dinlenmesi için bir yol buluruz – Pandora Odası'nın ve cesetlerin başında bizzat nöbet tutmamız gerekse bile. Eminim yukarıdaki çatışma sabaha bitmiş olur."

"Yalnızca ümit edelim ki bizim taraf kazansın, yoksa çok tatsız misafirlerimiz olacak," dedi Walker.

Dağılmaya başladılar; Beyza ve Dunlap görevlerine, Dr. Tang yeni hastalarına bakmaya gitti. En son Walker ve Kim kaldı.

Tapınak odasından çıkmadan önce Sophie, Kim'e, "Özür dilerim," dedi.

Kim kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Çavuşa ne yapacağını benim söylememem gerekiyordu. Burada, aşağıda işleri sen yürütüyorsun."

Kim uzanıp onun elini tuttu. "İyi bir lidersin, burada pek çok kişi aklını yitirirdi ama sen bunca zaman soğukkanlılığını korudun. Başından beri burayı sen yönettin, nedenini anlamak da güç değil. Ama artık bu işte birlikteyiz, ne olursa olsun."

Sophie kadının elini sıkıp ona teşekkür ettikten sonra, tapınak odasının girişinde durdu ve Kim ile Walker'ın geçici odalarına dönmelerini izledi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onlar gittiğinde ancak duvara yaslanabildi ve saatlerdir ağzından çıkmayı bekleyen haykırışı zapt edebilmek için titreyen elini ağzına götürdü.

Tanrı biliyor ya, uykuya ihtiyacı vardı.

Tapınak odasının sessizliğinde, silah sesleri tekrar havalandırma şaftlarından aşağı inmeye başladı. Sophie eğer şansları çok yaver gitmezse, Derveyî'yi mesken edinecek yeni jenerasyon hayaletlerin kendisi ve ekibi olabileceğini fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17. BÖLÜM

Walker ve Kim, karşılıklı portatif karyolalarda birbirlerine dönmüş uzanıyorlardı. Walker arada kalmıştı; bir yanı Kim'le kalması gerektiğinden eminken, diğer yanı onu yukarıdaki çatışmaya çekiyordu. Mücadeleye katılmadığı, yukarıdaki durumdan bihaber olduğu için kendini korunmasız hissediyor ve bu durumdan nefret ediyordu. Yukarı, girişe çıkmış ve durumu takip eden gönüllülerle konuşmuştu. Görünüşe göre, Binbaşı Bernstein bir süre önce Derveyî'dekilere bir mesaj iletmesi için genç bir asker göndermişti.

Onlara söyle gözden uzak dursunlar, demişti Bernstein. *Bu piçlerle işimiz bittiğinde size haber vereceğiz.*

Binbaşının kendinden emin olması Walker'ın hoşuna gitmişti, öte yandan yeraltında farklı türden bir mücadele verilirken aynı duyguyu paylaşmak güçtü.

"Ben uyuyamayacağım," dedi Kim. "Herhangi birimizin uyuyabileceğini düşünmek delilik."

Walker onu dikkatli gözlerle inceledi, tepedeki çatışmayla ilgili düşünceler aklından çıkmıştı. "Keşke nasıl bir panik yaşadığını bana söyleseydin. Klostrofobik hissettiğini."

Kim yüzünü yastığa sürterek hafifçe başını salladı. "Yüzleşmem gerekiyordu. Bunu uzun uzun konuşmaktansa sadece senin burada olman bana daha fazla yardımcı oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker ona uzandı, parmakları birkaç saniyeliğine kenetlendi, ardından Kim elini bıraktı.

"Buradan kurtulacak mıyız?" diye sordu Kim.

Walker yatakta dik oturdu ve ona ciddi bir bakış attı. "Bundan kötülerini yaşadık ve hayatta kaldık. Ne olursa olsun, her krizle teker teker, sırayla ilgileneceğiz. Biraz dinlenmeye çalışalım. Uyuyamam dediğini biliyorum–"

"Uyumaya *korkuyorum*," dedi Kim alçak sesle. "Çok yorgunum ama sanki gözlerimi kapattığım an daha kötü bir şeyler olacakmış gibi hissediyorum."

"Sabah olduğunda bir işe yarayacak hâlde olmak istiyorsak denememiz lazım."

"Biliyorum," diye yanıt verdi Kim. "Yalnızca... Hâlâ dağda olanlarla ilgili kâbuslar görüyorum. Gemiyle ilgili. Evdeyken, uyanınca her şey yoluna giriyor; biraz soluklanıyorum ve güvende olduğumu biliyorum. Ama burası farklı. Sen de kâbus görüyorsun, biliyorum. Bazen telaşla uyanıyorsun, rengin atmış oluyor. Bir gece bağırıyordun. Hatırlıyor musun bilmiyorum."

Walker uzun süredir kâbus görüyordu.

"Onu hatırlamıyorum," dedi. "Ağrı Dağı çok kötüydü ama benim gördüğüm kâbuslar genelde onunla ilgili değil. En kötüleri, beni öyle bağırarak uyandıranlar Guatemala'yı gördüklerim."

Kim bir şey söylemedi. Walker odadaki en karanlık köşeye baktı ve Guatemala'da geçirdiği en kötü geceyi düşünmemeye çalıştı. Mağarada geçen bir başka gece. İlk kez ekibindekilerin çoğunun öldüğü dehşet verici bir olaydan kurtulmuştu. O gece işleri batırmıştı ve bu ona pahalıya mal olmuştu – yüzüstü bıraktığı insanlar için ise faturası çok daha ağır olmuştu. Kâbuslar ve ömür boyu sürecek kronik sırt ve bacak ağrısı, gözetimindeki insanların başına gelenlerle kıyaslandığında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neydi ki? Dr. Tang hayaletlerden bahsetmişti ama Walker'a göre insanlara en kötü musallat olan şeyler kendi içlerinde saklı olanlardı.

Alçak bir ıslık sesi dikkatini çekti ve dönüp baktığında Kim'in istemeye istemeye de olsa uyuyakaldığını ve hafiften horlamaya başladığını gördü. Aynısını yapması gerektiğinin farkındaydı ve tam uzanıyordu ki perdenin aralandığını ve Dr. Tang'in içeri girdiğini gördü.

Walker elini kaldırıp Kim'i işaret etti. Dr. Tang yorgun bir şekilde başını salladı ve odadaki üçüncü yatağa doğru yürüdü.

"Burada uyumamın bir sakıncası var mı?" dedi Walker alçak sesle.

"Ayakta zor duruyorum," dedi Dr. Tang, pürüzlü bir ses tonuyla. "İstediğin yerde uyu."

Walker'ın içi rahatlamıştı. Onların –özellikle de Kim'in– yakınında olmak istiyordu.

"Ne durumdalar?" diye fısıldadı. "Rachel, Dmitri ve diğerleri?"

Dr. Tang'in arkası ona dönüktü. Birkaç saniye sessiz kalıp düşündü. "Daha kötüler. Güney kanadındaki herkeste belirtiler var. Kuzey kanadındakiler döküntü geçirmediklerini, soğuk algınlığına benzer belirtiler dışında bir şikâyetleri olmadığını söylüyor ama bazıları yalan söylüyor olabilir. Ne olursa olsun, hepsi odalarına kapandı, buraya daha fazla sağlık çalışanı getirene kadar da çıkmayacaklar. Hasta olanların mümkün olduğunca çabuk tedavi görmesi gerekiyor."

"İyi de onları nasıl tedavi edeceğini nerden biliyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. USAMRIID'in bir mobil laboratuvarı vardır. Olması muhtemel şeyleri test ederiz. Bu her neyse, büyük ihtimalle en azından aşina olduğumuz bir şeyle ortak köklere sahiptir. Daha fazla bilgi sahibi olunca deneyebileceğimiz bazı ilaçlar çıkacaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya yanılıyorsanız?" diye sordu Walker.

Dr. Tang soruyu anlamamış gibi başını yana eğdi. Ya da Walker'ın cevabı zaten bilmesi gerektiğini düşünüyormuş gibi.

Walker da aslında cevabı bildiğini fark etti ve bu cevap tüylerini ürpertiyordu.

Sophie korkusuyla baş başa, tek başına uzanıyordu. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Bir hastalığa ya da öbürüne karşı bir çeşit körleme satranç oynuyor gibiydiler. Hayaletlerin lafı dönüyordu. Dr. Tang'e ekibinin tam olarak ne kadar hasta olduğunu ve gidişatlarının ne yönde olduğunu sorması gerektiğinin farkındaydı ama cevabı bilmek istemiyordu. Hayatı boyunca hastalıkların, hastane anılarının ve hastalık kokusunun etkisi altında kalmıştı. Odasında yalnız başına, portatif yatağında yatarken, kanser tedavisi boyunca yaşadığı duygu selini anımsayabiliyordu. Caryssa adında bir kızla arkadaş olmuştu. Kızın doğum tarihi Sophie'ninkinden bir yıl, bir gün önceydi ve kemoterapi takvimleri genelde uyuşuyordu. Anneleri duydukları ortak korku ve kızlarının gösterdiği cesaret üzerinden yakınlaşmışlardı.

Ardından Caryssa'nın takvimi değişmişti. Sophie annesine neden böyle olduğunu defalarca kez sormuş, kadın en sonunda Caryssa'nın kemoterapi tedavisinin Sophie'ninki kadar başarılı olmadığını itiraf etmişti. Aylar sonra, annesi Sophie'ye Caryssa'nın öldüğü haberini vermişti. O zamanlar hastalığı tamamen gerilemiş olan Sophie, neden kendisi kurtulurken Caryssa'nın başaramadığını merak etmişti. İçinde, ona utanç veren tüm duygularını sakladığı bir yerlerde, ölen kendisi olmadığı için mutlu hissediyordu. Ona işkence eden bu histen asla kurtulamıyordu. Arkadaşının çok hasta olduğu zamanlarda bile gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyor ve hep acaba Ölüm doğru kişiyi mi tercih etti diye merak ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu olaydan sonra insanlarla yakınlaşmak, yeni arkadaşlar edinmek onun için zorlaşmıştı. Tedavisi boyunca insanlardan fazlasıyla izole olduğunu hissetmesi de işleri kolaylaştırmamıştı. Onu görmeye gelenler olmuştu –aile üyeleri, anne babalarıyla birlikte birkaç arkadaşı, hatta öğretmeni Bayan Campos– ama çoğu kişi ondan uzak durmuştu. Annesi ona insanların mahcup hissettiklerini, ne diyeceklerini bilemediklerini söylemiş, Sophie de sahiden böyle olduğunu düşünmüştü – çünkü onu ziyarete gelenler bile oradan başka her yerde olmak istiyorlarmış gibi duruyorlardı.

İnsanlarla bir bağ kurmak fazla zahmet gerektiriyor, fazla acı veriyor gibiydi.

Ve şimdi babası onu tanımıyordu bile. Adam henüz ölmemişti ama hastalık onu alıp götürmüştü.

Şimdi birileriyle iletişim kurmak istiyor ve bu ona gerçeküstü bir şeymiş gibi geliyordu. Arkadaşlarına ve sevgililerine fazla bağımlı olmamaya gayret gösterdiği, kimseye daha sonra kaybetmeyi göze alamayacak kadar sevgi duymamaya çalıştığı onca yıldan sonra, şimdi birileriyle bağ kurmanın hasretini çekiyordu. Lamar arkadaşı olmuş ve ona ihanet etmişti. Ekibinde kendisine en yakın kişi oydu. Peki şimdi kime sığınabilirdi? Martin –artık her neredeyse– olmazdı. Aralarındaki yakınlığın temelinde adamın kendisine olan hayranlığı yatıyordu. Martin'in iyi olmasını ümit etti.

Sophie, Beyza'yla ve hatta Alton'la da konuşabileceğini biliyordu ama ikisi de burada onunla kapana kısılmıştı ve kendini iyi hissetmek için onlara yaklaşması haksızlık hatta budalalık ya da zalimlik olurdu. Alton'un solunum maskesi bile yoktu.

Bakışları bilgisayarına kaydı ve Skype'tan Alex Jarota'yı aramayı düşündü. Bu düşünce midesini bulandırdı. Ne kadar çaresiz durumdaydı ki Alex'i düşünüyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cep telefonu, kendi yatağı ve diğer yatak arasındaki küçük masada sessiz ve ışıksız bir şekilde duruyordu. Bencil bir şekilde, keşke Steven'ı arayabilseydim diye düşündü ama onu New York'ta şaşkın ve öfkeli bir hâlde bırakıp gittikten sonra adamın yeni bir başlangıç yapabilmesi bir yıldan uzun sürmüştü. Şu an teselli bulmak için onu araması yanlış olurdu ki zaten telefonunun yeraltında bu derinlikte çekmesi mümkün değildi. Onun için, bilgisayarına ihtiyacı vardı.

Zaten duymak istediği ses aslında Steven'ınki değildi.

Sophie dizüstü bilgisayarını açtı ve telefon uygulamasını başlatıp annesini aradı. Fransa'da bir yerde, annesinin telefonu titremeye başladı. Telefon beşinci kez çalarken, uykulu bir ses cevap verdi.

"Her kimseniz, gecenin bir yarısı olduğundan ve aklı başında insanların bu saatlerde uyuduğundan haberiniz var mı acaba?" dedi annesi.

Sophie başta konuşmakta zorlandı. Annesinin sesini duymak içindeki bir şeyi açığa çıkarmıştı ve şimdi bağırmak ya da ağlamak istiyordu.

"Alo? Üç saniye sonra kapatıyorum," diye çıkıştı annesi. "Gecenin köründe–"

"Benim anne."

"Sophie. Tatlım, neyin var? İyi misin?"

Sophie nefes alıp sırıttı; gülümsemesinin –sahte de olsa– ses tonuna yansıyabileceğini düşünüyordu. "İyiyim. Seni özledim sadece. Babamı da. Keşke yanınızda olsaydım."

"Yani, işin bitmek üzere, değil mi? Öyle demiştin. Projeni tamamladığın gibi bizi görmeye gelmelisin. Babanı yakın zamanda görsen iyi olur."

Mesaj açık ve netti. *Babanı yakın zamanda görsen iyi olur*. Annesinin konuşma şeklinden, Sophie babasını yakında görmezse bir daha asla göremeyebileceğini anlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen nasılsın, anne?"

"Yorgun," dedi annesi hafif gülerek. "Ama sesini duyduğuma sevindim. Yalnız sesin biraz tuhaf geliyor. Hasta mısın?"

Sophie o an göğsünde yükselen histeri dalgasıyla az kalsın kahkahayı basıyordu. "Hastayım sanırım," dedi, titriyordu. "Ama iyi olacağım."

"Kendine dikkat etmen gerek, Sophie."

"Uğraşıyorum."

Birkaç saniye sessizlik oldu; ikisi de konuşmayı fazla uzatamayacak kadar uykuluydu ve görünüşe göre ikisi de ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sonunda, annesi tekrar konuşmaya başladı.

"Bugünü güzel geçti, Sophie. Birkaç saat kim olduğunun farkındaydı, benim de kim olduğumu biliyordu. Seni sordu."

Sophie kalbine bir bıçak saplandığını hissetti. Babasına karşı karışık duygular beslerken, adamın kendini bildiği bir anında onu sorduğunu bilmek ve orada olmadığı için hayal kırıklığına uğramış olsa gerek diye düşünmek... onu derinden yaraladı.

"Sen ne... Yani, gerçekten kim olduğumu biliyor muydu? Beni görmek mi istedi?" diye sordu Sophie.

"Seni yakında göreceğini söyledim. Yarın seni arayacağımı ve eğer isterse seninle telefonda konuşabileceğini söyledim. Sanırım o an, yakında kayıp gideceğini anladı ama şey dedi... 'Onunla konuştuğunda, onu sevdiğimi söyle. Ve üzgün olduğumu...'"

Sophie titredi ve sessizce ağlamaya başladı. Gözyaşları kolay akmazdı ama bu gece farklıydı.

"Ona ne için üzgün olduğunu sordum," dedi annesi. "Bana 'Daha iyi biri olma fırsatını kaçırdığım için.' dedi. Seni gerçekten seviyor, Sophie. Derinlerde bir yerde, hâlâ burada olan bir tarafı... seni çok seviyor. Ben de öyle."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Teşekkür ederim, anne," diyebildi Sophie. "Ben... Benim gitmem lazım. Uyandırdığım için özür dilerim. İkimizin de uyumaya ihtiyacı var."

Annesi tekrar konuşmaya başladı ama Sophie aramayı sonlandırıp bilgisayarını kapattı. Başını öne eğdi, kendine ağlamak için bir-iki dakika daha zaman verdikten sonra birkaç derin nefes aldı ve duygularını dizginledi.

Bundan sonra her ne olacaksa, gözyaşlarının onlara bir yardımı dokunmayacaktı.

Uzandığında babasını, hastalığını ve şu an Pandora Odası'nda, o sirayet kutusunun içinde duran çömleği düşündü. Pandora efsanesinin doğru olabileceğine asla inanmazdı ama başka açıklama yok gibi görünüyordu. Ama neden buldukları çömlek nimetlerle dolu olan değildi? Tedavilerin olduğu çömlek?

Nedense, sadece korkunç olan efsaneler doğru çıkıyor gibiydi.

Beyza kemerine takılı el fenerini çıkardı ve ışığını Derin Proje'nin birkaç ay önce ilgilenmeyi bıraktığı dar, eğimli koridordan aşağı doğru tuttu. Koridor birbirinin birebir aynısı olan bir dizi odaya çıkıyordu; bu odalar şimdi Derveyî denen yerde zamanında yaşamış olan insanların haneleriydi. Buradaki aydınlatma teçhizatları, başka yerlerde değerlendirilmek üzere bir süre önce kaldırılmıştı.

"Işık düğmesi nerede?" diye mırıldandı Çavuş Dunlap, sesini alçaltmıştı.

"Düğme yok."

"Görebiliyorum. Şaka yapıyordum," dedi Dunlap, kendi el fenerini çıkarırken. Feneri açtı ve sol eliyle doğrulttu, sağ elinde tabancası vardı. "Önden ben gideyim mi?"

Beyza onu duymazdan geldi ve koridordan aşağı yürü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye başladı. Arkasında bir silah olduğunu bilmekten nefret ediyordu ama Dunlap'in önden gitmesini de istemiyordu. Burada, karanlıkta Martin'e rastlarlarsa, Dunlap'in yüzde elli ihtimalle adamı yanlışlıkla vurabileceğini düşünüyordu.

Odasında onu bekleyen Cortez'i düşündü. Cortez, ona ne olduğunu merak edecek, endişelenecekti. Belki de uyuyakalmıştı. Beyza adamın iyiliği için uyuyakalmış olmasını, kendi iyiliği için ise uyanık olmasını ümit ediyordu.

"Hep bu kadar sessiz misindir? Yoksa yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu Dunlap, sesi etraflarını saran karanlığın içine doluyor gibiydi.

"Görevime odaklanmış durumdayım," diye yanıtladı Beyza.

"Tamam, odaklanalım öyleyse. Şimdilik Martin'den bir iz yok. Neden bu yöne girdik? Burada olduğunu düşünmek için bir nedenin var mı?"

Dunlap'in sanki kendisine bir açıklama yapmak zorundaymış gibi konuşmasına sinirlenmişti. "Daha etkili bir planın varsa, buyur, anlat."

"Yanlış anladın, niyetim–"

"İlk akla gelecek yerlere baktık," diye cevap verdi Beyza. "Şimdi de o kadar bariz olmayan birkaç yere bakmak istiyorum. Martin keyfi kaçtığında gezinmeyi sever."

"Sık sık keyfi kaçar mı?"

"Duygularını saklamak konusunda iyi değildir. O yüzden morali bozulduğunda ya da sinirlendiğinde ortadan kaybolur." Beyza Dunlap'e baktı, neden adama bu kadar açılabileceğini hissettiğini merak etti. "Martin aylardır Sophie'ye tutkun. Belki de tanıştıklarından beri. Geçici bir tutku."

"Bu kadar uzun sürüyorsa da geçici bir tutku denir mi?" diye sordu Dunlap.

Beyza bir şey demedi. Koridorun sonuna gelmişlerdi. Sağa

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve sola ışık tuttu. İlk başta çıkmaz gibi görünen yerde, iki tarafta da merdivenlere açılan kapılar vardı. Sağ taraftaki kapıyı oynattıklarında, yukarı çıkan merdivenlere ulaşıyorlardı. Beyza elini kaldırarak Dunlap'e durmasını işaret etti, ardından kapıya uzandı ve dışta kalan köşesini hafifçe itti. Kapı sanki ağırlıksızmış gibi döndü; Beyza bu küçük mimari mucizeyi her gördüğünde büyüleyici buluyordu.

"Gizli geçitler mi?" diye sordu Dunlap.

"Gizlilikten çok mahremiyetle alakalı olduğuna inanıyoruz," diye yanıt verdi Beyza.

Kapıdan yanlamasına geçti ve daha dar tünellerden, daha kabaca oyulmuş alanlardan ve daha küçük odalardan oluşan bir bölüme girdi. Konuşmadan çavuşun önünden ilerledi; köşelerden döndüler, kısa rampalardan indiler ve kimi yalnızca üç basamaktan ibaret olan merdivenlerden çıktılar.

Bu tuhaf labirentin içinde birkaç dakika ilerledikten sonra, "Bunlar ne? Hizmetçi odaları mı?" diye sordu Dunlap.

"Sanmıyoruz ama kesinlikle daha az talihli insanlara ayrılmış odalar. Burada birkaç tane küçük tapınak odası ve atölyeler de var. Hayvanlar da burada tutuluyormuş, muhtemelen kesilmeden önce."

"Ne hoş."

Beyza durdu ve el fenerinin ışığını önce sırayla küçük odalara, sonra da dar bir merdivenden yukarıya doğru tuttu – bu merdiven, meditasyon yapmak için sakin bir yer olarak ayrıldığını ya da bebek odası olarak kullanıldığını düşündükleri, tuhaf bir şekilde izole olmuş bir odaya çıkıyordu.

Dunlap onun önüne geçti. Bir elinde silahı, diğerinde el feneriyle ona doğru döndü ve Beyza maskesinin üzerinde adamın kaşlarının çatıldığını fark etti.

"Neydi o ses?" diye sordu Dunlap.

Beyza kaskatı kesildi. Bu karanlığın içinde yürümenin si-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nirlerini ne kadar bozduğunu kendine itiraf etmek istememişti. Sophie'ye ne söz vermiş olursa olsun, Dunlap olmasaydı Martin'i aramak için asla buraya gelmezdi. El feneri hiçbir şeyi değiştirmiyordu, on tane fener olsa da çok faydası olmazdı. Ama en azından yalnız değildi.

"Bir şey duymuyorum," dedi, ki bu tamamen doğru değildi.

"Buraya gel. Biraz daha duvara yanaş," dedi Dunlap.

Duvarın kaba, pürüzlü bir yapısı vardı. Derveyî'nin geri kalanının aksine, sanki bu odalar ve geçitler aceleyle kazılıp oyulmuştu. Beyza uzunca bir süredir buradaki işin yarım bırakılıp bırakılmadığını, çıkmaz koridorlardan birinin yeni bir girişe açılması niyetiyle tasarlanmış olup olamayacağını merak etmişti. Halkı tarafından terk edildiğinde, şehir hâlâ gelişmekteydi.

"İşte. Duydun mu?" diye sordu Dunlap.

"Evet," diye kabul etti Beyza. *Şşşş* diye bir ses geliyordu; aşağılarından gelen bir fısıltı, belki de çok aşağılardan.

Fenerinin ışığını duvarda gezdirdi ve duvarın zeminle birleştiği yerde iki tane küçük, açık delik gördü. Duvarda da yukarıya, başlarının üzerinde duran benzer deliklere çıkan oluklar vardı.

"Beni korkuttun," dedi Beyza. "Bunlar yalnızca havalandırma delikleri. Burada hayalet yok."

Böyle söylerken bile, buradaki hava akımının kulağa Derveyî'nin geri kalanından kuvvetli geldiğinin farkına vardı. Daha gürültülü ve katmanlıydı, sanki kuvvetle esen rüzgârın ardında fısıldanan sesler varmış gibi.

Dunlap ondan bir adım uzaklaştı. "Hayaletlerden bahsetmiyordum."

Beyza maskesinin ardında gülümsedi. "Bir şeyler görecek olursan bana haber ver."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Duvarın ve havalandırma deliklerinin yanından ayrıldı ve daha küçük, klostrofobik odalardan oluşan labirentte ilerlemeye devam etti. Bir dakika geçmemişti ki, kendilerini Beyza'nın hep arka merdivenler olarak düşündüğü yerin tepesinde buldular. El fenerini ileri geri tuttuğunda orada hâlâ bir dizi ışığın asılı olduğunu gördü ama sonra bu ışıkların artık jeneratöre bağlı olmadığını hatırladı.

Alçak sesle sövdü.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi Beyza ısrarla ve aşağı inmeye başladı.

"Sana hiç iletişim becerilerinin çok yetersiz olduğunu söyleyen oldu mu? Yoksa sadece benden mi hoşlanmıyorsun?"

Beyza Dunlap'e baktı, adam el fenerini kaldırdığında irkildi. "Seni tanımıyorum. Ama silahlar beni huzursuz ediyor ve hayatım boyunca Amerikan askerlerine güvenmek için pek bir nedenim olmadı. O yüzden Martin'i bulmaya odaklanırsam kusuruma bakma, olur mu?"

"Buna diyecek bir şeyim yok," diye yanıt verdi çavuş.

Beyza aşağı inmeye başladı. Bu, Derveyî'deki kesintisiz devam eden en uzun merdivendi; yetmiş iki basamaktan oluşan, yayıla yayıla yeraltı şehrinin en derin noktasına –tahıl ambarı olarak kullanıldığını düşündükleri alana ve tüm popülasyon için yemek pişirilen ana mutfağa– inen bir spiral.

Havalandırma deliklerinden gelen rüzgârın uğultusu şiddetlenmiş gibiydi. Bir an için, Beyza arkasından inen Dunlap'in ayak seslerini işitse de kendininkileri duymamaya başladı. Bir şekilde, kendi bedeninin dışına çıkmış gibi hissediyordu. Ardından kalp atışlarının sesi yükseldi ve kendi ayak sürüme seslerini duymaya başladı. Bir anlığına sersemlediğini hissetti; bedeni içerinin soğuğuna rağmen terden parlıyordu ve kıyafetleri üzerine yapışmıştı.

Fenerinin ışığı ellerinin titremesiyle yalpaladı. Beyza fenerini indirip merdivenin duvarına yaslandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Profesör?" dedi Dunlap, kadının yanına sokuldu, bayılması hâlinde yakalamaya hazırlandı.

Beyza ona cevap veremeden önce, başka birisinin konuştuğunu duydu. Ses, altından geliyordu; sarmal merdivenlerin dönemecinin ardından, birisi gülerek fısıldıyordu.

"Çok basit," dedi ses. "Tereddüt etme. Kuzu mu, aslan mı? Mesele bu. Hep buydu."

Fısıltı, sessiz bir kıkırdamaya dönüştü ve Beyza bu kıkırtıda duyduğu bir şeyden, bu sesi tanıdığını anladı. Bitkinliğin, karanlığın ve hayalet söylentilerinin etkisiyle korkuya hemen teslim olmuş olsa da, şimdi gözü açılmıştı.

Beyza aceleyle merdivenlerden indi. Bir dönemeçten dönüp diğer katı yarıladığında, fenerinin ışığı, basamaklarda arkası ona dönük oturan figürü aydınlattı. Martin'in solunum maskesi işe yaramayacak şekilde boynundan aşağı asılı duruyordu. Beyza, odasındaki Cortez'i, adamın maskesini çıkardığı ânı ve ardından olanları düşündü ve aynı budalalığı yapan Martin'e kusur bulamayacağını anladı.

Martin'in yanına çömeldi ve maskesini tekrar takmaya çalıştı.

"Bunu takman lazım, Martin. Sana yardım–"

Martin, Beyza'nın bileğini öyle sıkı kavradı ki kadının kemiği sızladı. Beyza kendini kurtarmaya çalışacakken Martin kadının kolunu kenara itti. Beyza karşıdaki duvara yaslandı.

"Maskeni tak, Martin," dedi Dunlap yukarıdan. El fenerini onların üzerine tutuyor, fazla parlayan ışıkta tuhaf gölgeler ortaya çıkıyordu.

"Aslan ya da kuzu," diye yanıt verdi Martin, başını sallayarak.

Martin arkasına döndüğünde, Beyza adamın ellerinde kırık bir taş parçası olduğunu gördü. Martin, taşı özenle tutuyordu. Birden Beyza'ya uzanıp tekrar bileğini yakaladı. Onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanına çekti ve taşı havaya kaldırdı. Beyza fenerini elinden düşürdü, birkaç basamak aşağı yuvarlanan fenerin camı kırılsa da ışığı parlamaya devam etti.

Dunlap, Martin'e bağırarak silahını kaldırdı ve nişan aldı.

Beyza tek bir kelime haykırdı. "Hayır!" Fakat bunu kime söylediğinden emin değildi.

Martin bir an tereddütte kaldıktan sonra, taşı merdivenlerden aşağı attı. Taş sarmal merdivenin dönemecinden sekti ve gözden kayboldu.

Rüzgârlı havalandırma delikleri inledi.

Beyza, annesinin kollarında, en yakın arkadaşlarıyla şarabın su gibi aktığı bir buluşmada, hatta odasında, Cortez'in yanında olmayı diledi. Çekilmez kocasıyla evde olmak bile bundan daha iyiydi. Onun yerine merdivenlerde kaldı, dilekleri hiçbir zaman pek tesirli olmamıştı.

Yine Martin'in adını söyledi. Yine maskeyi kaldırıp adamın suratına takmayı denedi.

"Bırak sana yardım edeyim," dedi, aklı sorularla doluydu. O an tek bildiği şey, Martin'in mahvolmuş olduğuydu.

"Neye yarar?" dedi Martin sessizce. Beyza'ya dönmüştü ve Dunlap'in el fenerinin ışığında, Beyza adamın çenesinin altındaki ilk lekeleri, lezyona dönüşecek olan siyah noktaları gördü.

"Ah, Martin," dedi.

Martin omuz silkti. "Hiçbir önemi yok, Bey. Buradan asla çıkamayacağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18. BÖLÜM

Taejon gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Silahını göğsüne dayamış, Pandora Odası'na inen merdivenlerin başındaki duvara yaslanmıştı. Erbaş Carson, kendini uyanık tutmak için pek çok kez yerinde hoplayıp zıplamıştı, ayrıca ikide bir söyleniyordu çünkü kimse onlara nöbetlerinin ne zaman sona ereceğini, ne zaman birisinin gelip onları azat edeceğini ve biraz uyuyabileceklerini söylememişti. Taejon saatin sabahın ikisi olduğunu tahmin ediyor, hatta daha geç olmasını umuyordu.

"İkimizin birden ayakta durmasına gerek yok," dedi Carson. "Belki dönüşümlü nöbet tutabiliriz. Yerde yirmi dakika uzansam yeter."

Taejon ona baktı. "Taşın üzerinde, yüzünde maskeyle uyuyabilecek misin?"

Carson güldü. "Ben her yerde uyurum kardeşim. İş oraya gelirse ayakta da uyurum ama horlayıp seni sinirlendirmek istemiyorum."

"İnsan ayakta uyuyamaz."

"İnekler uyuyor," dedi Carson. "Ailemin çiftliğinde bin kere gördüm. Çocukken komşu çiftliklere giderdik. İneklere çaktırmadan arkadan yaklaşır, sonra uyurlarken itip yere devirirdik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok zalimce," dedi Taejon.

Carson başını yana eğdi. "İneklerden bahsediyoruz, Tay. Beyinsiz hayvanlar işte."

Taejon bu konudaki fikirlerini kendine sakladı. İnekler aptal oldukları için ayakta uyuyabiliyorlarsa, pekâlâ Carson'ın da ayakta uyuyabileceğini düşündü. Tek gereken aptallıksa, Carson o konuda yeterlilik sahibiydi.

"Uzanmak istiyorsan git uzan," dedi Taejon.

"Benim üstümsün, onbaşı. Bana uzanmamı emrediyorsan, ben de aynen öyle yapacağım."

Taejon'un o an hissettiği tek şey, kıskançlıktı. Carson yirmi dakikalığına gözlerini kapatmak istiyorsa, bunun Taejon için sakıncası yoktu ama kendisi asla böyle bir risk almazdı. Yalnızca bir onbaşı olabilirdi ama Carson söylediğinde haklıydı – buradaki rütbeli kişi oydu. Ve etrafta bunca tuhaf, şüpheli şey olup biterken birisinin uyanık kalması, tetikte olması gerekiyordu. Merdivenlerin başında beklemek zorunda olması zaten yeterince kötüydü; çömlek aşağıda, odadaydı ve onu içine kilitledikleri özel kutuda durmasına rağmen bir çeşit hastalık yayıyor olabilirdi. Güney kanadındaki insanlar hastalanıyordu ya da ona öyle söylenmişti. Kendi iyi hissediyor olsa da, bunun düşüncesi bile tüylerini ürpertiyordu.

Carson solunum maskesinin ardında abartılı bir şekilde esnedikten sonra yere oturdu. Yan pozisyonda yattı ve silahını, yeni aldığı köpek yavrusuna sarılan bir çocuk gibi göğsüne çekti.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Taejon.

"On dakikacık, dostum."

Bundan epey kötü görevlerde bulunmuş, çok daha zorlu şartlarda, uyumadan çok daha uzun süre dayanmışlardı. Bu, orduda olmanın doğası gereği, özellikle de kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde böyleydi. Gündüz vakti cehennem sı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cağı, geceleri ise buz gibi olan çöllerde nöbet tutmuşlardı ve kestirmek, hatta gözlerini bir dakikadan fazla kapatmak bile Carson'ın aklının ucundan geçmemişti.

"Carson, sen iyi misin?"

Carson, iç geçirerek dikeldi ve duvara yaslandı. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

Taejon, bu açıdan adamın yüzünü göremiyordu. "Soruma cevap vermedin. İyi misin?"

"Değilim, dostum. Bok gibi hissediyorum. Midem bulanıyor gibi. Boğazım da ağrıyor, gözlerimi zor açık tutuyorum. Sen?"

"Evet, benim de boğazım iyi değil," diye kabul etti Taejon. Rahatsız bir şekilde yutkundu. "Başım ağrıyor ama daha çok yorgunluktandır herhalde. Daha kötü hissettiğim olmuştu."

İkisi de neyden endişelendiklerinin farkındaydı ama lafı dolandırıyor, konuyu çömleğe getirmiyorlardı. Alışılmadık bir hastalığın belirtilerini taşıyıp taşımadıkları üzerine konuşurken olmazdı. Carson geri yatmadı ama ayağa da kalkmadı. Onun yerine, kucağında silahıyla oturdu ve Taejon ona baktığında, adamın başının hafif öne düştüğünü gördü. Birkaç dakika sonra, Carson'dan hafif bir horlama sesi geliyordu.

Puşt gerçekten de her yerde uyuyabiliyormuş, diye düşündü Taejon.

Duyduğu bir sesle sıçradı. Sessizce söverek silahını kaldırdı ve karanlığa doğrulttu; büyük odadaki beş kolona bakıyordu. Burada aydınlatma teçhizatları kurulu olsa da gölgeleri dağıtmaya yeterli değildi, özellikle de o sütunların yanındakileri. O ses de neyin nesiydi? Bir tokat ya da çatırtı veya tek bir el çırpması?

Ses tekrar duyuldu. Taejon, bu sefer ete vuran etin sesini tanıdı, acının sesini. Ardından çaresiz bir haykırış duydu; ümitsizce yükselen bir ses, anlamadığı bir dilde merhamet dileyen bir yakarış.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Taejon, Carson'a göz attı fakat erbaş duvara yığılmış, hâlâ derin uykudaydı. Bir ağlama sesi yükseldi, ardından hırıltılı fısıltılar ve acıdan çok zevkle çıkmış gibi gelen bir inleme sesi. Tüm bu sesler sütunların etrafındaki gölgelerden değil, Pandora Odası'ndan geliyordu.

Taejon merdivenlerin üzerinden aşağıya, ekseninde yan duran taş kapıya dikkatle baktı. Durduğu yerden bile, yarı aydınlatılmış odanın zemininde oynaşan gölgeleri görebiliyordu. Kalbi buz kesmişti.

Kendini silkeledi. *Yo, hayır*, diye düşündü. Aşağıda birisinin olmasının elbette imkânı yoktu. Çünkü o ve Carson nöbeti aldıklarında oda boştu –içeriyi kendisi kontrol etmişti– ve merdivenlerin başından ayrılmamışlardı. Gözkapakları ağırlaşmıştı ama ayakta uyumuyordu; o ne Carson'dı ne de bir inek.

Taejon sessiz bir şekilde aşağıdan gelen homurtuları ve acı dolu çığlığı dinleyerek Carson'ın yanına gitti ve adamın kaburgalarına hafif bir tekme attı. Dürtüklenen Carson, sanki boğuluyormuşçasına, kanat çırpar gibi telaşla ellerini salladı, ardından başını kaldırıp Taejon'a baktı.

"Ne oluyor a–" diye başladı Carson.

"Sessiz," dedi Taejon elini kaldırıp. "Duyuyor musun? Yoksa ben yerde sızdım da rüya mı görüyorum?"

Carson durakladı, başını yana eğmişti. Yüzünde önce hafif tiksinti, ardından da ne olduğunu anlayamadığını gösteren bir ifade belirdi. "Kim var aşağıda?"

Taejon başını salladı. "Kimse yok. Aşağı yukarı dört dakikadır uyuyorsun."

"Komikti," dedi Carson, uykulu hareketlerle ayağa kalkarken. "Tekrar dene bakalım."

"Ya da bu odanın başka bir girişi daha var," dedi Taejon alçak sesle ve bunu söyleyince kendini biraz daha iyi hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pandora Odası küçük bir yerdi ve gizli bir geçidin Dr. Durand ve ekibinin gözünden nasıl kaçmış olabileceğini anlamıyordu ama içerdeki insanlar oraya başka nasıl girmiş olabilirlerdi ki?

Gizli giriş. Kulağa aptalca geliyor olsa da, Taejon bu fikre tutundu, zira diğer türlü ya gerçekten rüya görüyordu ya da bir şekilde zaman algısını kaybetmişti. Ayak bastığı dünya gerçekliğini yitiriyor gibiydi. Tekrar elini kaldırdı, Carson'a yerinde kalmasını işaret etti ve basamaklardan aşağı inmeye başladı.

Sesler yüksek değildi. Duyduğu ilk tokat, aşağıdaki herhangi bir ses etraftaki görece sükûnetin etkisiyle olduğundan yüksek çıktığı için onu böyle irkiltmişti. Şimdi, izole olmuş merdiven aşağı indiği kısa mesafede, sesler etrafında döne döne bir girdap oluşturmuş gibiydi. Çok gürültülü olmasa da, kendi ayak seslerini duyulabiliyordu. Bu yüzden Taejon, Pandora Odası'na her kim girmişse geldiğini duyacağından emindi ama aşağıda iniltiler, inen darbeler ve ağlama sesleri devam ediyordu.

Carson merdivenlerin başından alçak sesle "Tay," diye seslendi.

Taejon ağırlığını vermemeye dikkat ederek bir elini yuvarlak taş kapının üzerine koydu. Mimarlar dengesini öyle mükemmel kurmuşlardı ki kapı efor gerektirmeden döndü. Silahını iki eliyle tutarak ilerlemeye devam etti. Kapıdan içeri girdi, silahın namlusunu bir sola, bir sağa tuttu.

Olduğu yerde dikilip karşısındaki manzaraya bakarken ensesinde bir karıncalanma hissetti. İlk başta gördüğü şeyi idrak edemedi. Kalın kumaşla örtünmüş uzun boylu bir kadın, genç bir kızı dövüyordu. Kadın kaba bir hançer çıkarttı ve kızın vücudunda yarıklar açmaya başladı. Kız çığlık attı. Acı ve korkuyla feryat ediyordu ama sesi boğuk, sanki uzaktaymış gibi geliyordu. Yalnızca birkaç metre ötelerinde, kaftan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

giymiş bir adam, bir kadının yüzünü duvara dayamış, kolunu boynunun arkasına bastırmıştı; sanki onunla rızası olmadan ilişkiye girecekmiş gibi. Odanın diğer tarafında bir çift telaşlı bir şekilde sevişiyor, yüzüne öfkeli bir ifade kazınmış olan bir diğer adam da onları izliyordu. Yanı başlarında ise, daha genç iki adam, ellerindeki taşlarla birbirlerini öldürmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Tüm bu sesler birbirine karışıp korkunç bir koroya dönüşüyordu; belli belirsiz, neredeyse boğuk bir sese. Benzer bir şekilde odadaki insanlar da sessizdi ve sanki orada değil de uzaklardaymış gibi görünüyorlardı. Hâlâ çalışan aydınlatma teçhizatlarının ışığı altında hiçbirinin gölgesi yoktu. Onun yerine, yere düşen gölgeler onların içinden geçiyordu, aynı ışık gibi – hepsi şeffaftı. Eğer daha önce bu odada bulunmuşlardı ise de, artık burada değillerdi. Yalnızca geçmişin ruhsal yankılarıydılar. Bir avuç hayaletten fazlası değil.

"Anasını avradını–" dedi Taejon.

Sesini duyunca, tüm hayaletler birer birer dönüp ona baktılar. Taejon'un ağzından, daha sonra inkâr edeceği hafif bir inilti çıktı, dizlerinin bağı çözülmüştü. Haç çıkardı –bunu yıllardır yapmamıştı– ve geri geri odadan çıkmaya başladı, hayaletler onu gözleriyle takip ediyorlardı. Dışarı çıkarken, tüm vücudunda kesikler olan küçük kızın hayaleti ona bakarak sırıttı.

Merdivenin ilk iki basamağına geldiğinde nefes alıp verişi iyice hızlandı, maskesinin ardında neredeyse bir hiperventilasyon nöbeti geçiriyordu. Sesler iyice boğuklaşmıştı, sanki hayaletler kayboluyordu – Taejon böyle olması için dua ediyor, az önce gördüğü şeyi görmemiş gibi yapabilmeyi diliyordu.

Carson yukarıdan, "Taejon," diye seslendi, ses tonu bunu ilk defa yapmıyormuş gibiydi. Yaşça daha küçük olan adam, bu sefer bağırdı. "*Onbaşı!*"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Taejon silahını Pandora Odası'ndaki ışık ve gölgelere doğrultmuş hâlde, geri geri sendeleyerek birkaç basamak daha yukarı çıkabildi ve sonunda başını çevirmeyi başarıp boş gözlerle yukarı, Carson'a baktı.

"Ne?"

"Yukarı gelsen iyi olur," dedi Carson. "Burada birileri var."

Taejon tekrar Pandora Odası'nın girişine baktı. Kapı aralığı, hâlâ açık olan büyük taş kapıyla ikiye bölünmüştü. Kapıyı kapatmak istedi ama odaya daha fazla yaklaşmak da istemiyordu. Görebildiği kadarıyla, artık aşağıda sesler kesilmiş, gölgeler oynaşmayı bırakmıştı.

"Burada da birileri var," diye mırıldandı, kelimeler maskesinin içinden öyle boğuk geliyordu ki, sanki başka birinin ağzından çıkıyorlardı.

Carson onu tekrar çağırdı. Taejon Pandora Odası'na arkasını döndü ve son beş-altı basamağı koşarak çıkıp kolon odasına daldı, Carson'ı verdiği abartılı tepki için paylamaya hazırlanıyordu. Ardından kolonların etrafındaki gölgelerde duran figürleri gördü. Başka hayaletlerin de olduğunu, hortlakların Derveyî'nin karanlıklarında ağza alınmayacak kötülükler yaptığını düşünerek hızla silahını çekti ve az kalsın tetiğe basıyordu.

Figürlerden biri aydınlığa çıktı. Taejon adamın ismini hatırlayamasa da yüzünü tanımıştı – sigara molası vermek için günde en az üç defa yukarı çıkan kısa boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Sophie, yeraltında kimsenin sigara içmesine izin vermiyordu. Sigara Molası bir çeşit mühendisti; ışıkları bağlayan ve jeneratörden sorumlu olan kişi oydu. Yanında üç kişi daha vardı, tabii kolonların ardındaki karanlığın içinde başkaları da olabilirdi. Bunlar kuzey kanadında kalan insanlardı ve bu Taejon'un içini biraz rahatlatmıştı. Kuzey kanadı hakkında herhangi bir şey duymamıştı; öte yandan hiçbirinin odalarından çıkmaması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onbaşı, sana bunu bir defa söyleyeceğim," dedi Sigara Molası, gölgelerden dışarı adım atarken. Adamın yüzünde kabartılar vardı ama Taejon'un bunların yalnızca kabartı olmadığını anlaması uzun sürmedi. Bir çeşit döküntüydü bu, adamın mor-siyah renkli yaralarından mide bulandırıcı bir sıvı süzülüyordu. Gözleri şişmiş ve kısık, boynu da şiş ve koyu renkli yaralarla kaplıydı.

Kuzey kanadının temiz olduğu düşüncesi de buraya kadardı.

Taejon tam olarak adama nişan almadan, silahını havaya kaldırdı.

"Geri durun, beyler," dedi. "Elimizde talimatlar var, biliyorsunuz. Bir sıkıntı çıkarıp sonra bu yüzden canınız yansın istemezsiniz."

Sigara Molası onu duymuşa benzemiyordu. Yalnızca ileri doğru bir adım daha attı, bakışları Taejon'a kilitlenmişti.

"O maskeleri çıkarıp bize vereceksiniz. Siz korunuyorsunuz, geri kalanımızsa o lanet olası çömlekten her ne sızıyorsa onu kapıp hasta oluyoruz. Bu doğru değil. Sonra da aşağı inip o şeyi alacak ve buradan çıkaracaksın."

Carson güldü. "Dostum, yukarıda yüzlerce insan birbirini vuruyor. Hiçbir yere gitmiyoruz. Siz de öyle."

"Efendim," dedi Taejon, gözlerini kısmıştı. "Sizden geri gitmenizi istiyorum."

Carson yer değiştirdi, silahını ilk önce Sigara Molası'na, ardından diğer üç kişiye doğrulttu – iki tane daha adam, bir tane de kadın vardı. Adamların durumunu kestirmek güçtü, fakat kadında Sigara Molası'ndaki belirtiler vardı. Taejon onu hemen tanıdı. Kadın aşağı yukarı dört ay önce buraya gelmişti ve Taejon o günden beri ona hayranlık duyuyordu. April Riordan adında Amerikalı bir tarihçi olan kadın sessiz sakin biriydi ve Taejon'u nöbet tutarken her görüşünde ona gülümserdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu gece, April Riordan'ın elinde bir bıçak vardı. April bir adım öne çıktı.

"Beyler, durumu anlatayım. Ben hastayım ve hasta olan tek kişi de değilim. Güney kanadına bir nöbetçi diktiler ve söylenenlere göre oradaki herkes hasta," dedi kadın. "Sophie bize virüs kapanların maske aldığını söyledi. Onun, sizin ve maske takan diğerlerinin bizi virüs bulaşmasından koruyacağını söyledi. Ama şimdi vücudumuzda döküntüler var ve daha kötüsü, yayılmaya başladı yani Sophie ya yalancının teki ya da büyük bir hata yaptı ve onun hatası yüzünden ölüyor olabiliriz."

Taejon ve Carson birbirlerinden biraz uzaklaştılar, bu sayede karşılarındaki dörtlü şiddete başvurmak isterse, bir hedef seçmek zorunda kalacaktı.

"Bu konuyu Sophie'yle konuşmanız lazım," dedi Taejon. "Şu an uyuyorsa ve onu uyandırmak isterseniz, bu beni ilgilendirmez. Ama o bıçağı vermenizi isteyeceğim, Bayan Riordan."

"Dikkatli olmazsan alacaksın zaten," dedi April, olabildiğince sakin bir tonla. Kaşlarını çattı ve o an yanağındaki kabartılardan bir tanesi patladı. Yüzünden akan siyah, kanlı, çamurumsu sıvı, çene hattı boyunca süzüldü.

Sigara Molası boğazını temizledi ve yere tükürdü. Çıkan sıvı, sarı ışığın altında April'ın yüzünden sızanla aynı siyah-kırmızı tonda görünüyordu.

"Kenara çekil, asker. İkiniz de," dedi, kelimeleri uzatarak konuşuyordu. "O maskeleri gerekirse yüzünüzden çeker alırız. Sonra da herhalde aşağıdaki odaya inip o siktiğimin çömleğini parçalayacağız."

Carson silahını doğrulttu ve Sigara Molası'nın başına nişan aldı. "Tanrım, tam bir aptalsın. Sizi hasta eden her neyse, eğer o çömlekten çıktıysa, çömleği parçalamak daha çok insanı hasta etmekten başka ne işe yarayacak?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

April bıçağını doğrulttu. "Virüs Derveyî'deki herkese bulaştı, en azından benim anladığım kadarıyla öyle. Belki bir siz maskelilere bulaşmamıştır. Açıkçası maskeniz olsun olmasın, bence size bulaşması da an meselesi. Burayı karantina altında tutacaklar. İnsanlar ölmeye başlayacak, sonra da Derveyî'nin etrafını tel örgülerle saracaklar ve burası da Çernobil'e ya da Japonya'daki o nükleer santrale dönecek. Kimseyi buranın kilometrelerce ötesine dahi yaklaştırmayacaklar. Ama çömlek buradan dışarı çıkarsa, kimbilir kaç kişi hasta olacak."

Sigara Molası bir adım daha attı. Diğer iki adam da onunla birlikte ilerledi; biri adamın sağına, diğeri soluna geçmiş, sanki saldırmayı deneyeceklermiş gibi yayılmışlardı.

"Bu sizin vereceğiniz bir karar değil," dedi Taejon. "Bu sizi de aşar beni de."

"Ölüyor olsak bile mi?" diye sordu diğer adamlardan biri, boğazından koyu, hırıltılı bir ses geliyordu. Boğulurcasına öksürmeye başladı.

April gözlerini ovuşturdu. Taejon kadının ağlıyor olabileceğini düşündü ama ardından gözlerinden gözyaşı yerine kan damladığını gördü.

"Siz maske için kavga edebilirsiniz," dedi, boğazını temizlemeye çalışırken hırıltılı sesler çıkarıyordu. "Benim o kadar umurumda değil. Zaten hastayım ama o çömleği sağlam bırakmayacağım. Yolumdan çekil, onbaşı."

İlerlemeye başladı.

Taejon merdivenin açık duran kapısına yaklaştı, silahının kabzasını omzuna oturttu ve kadının göğsüne nişan aldı. "Bir adım daha atmayın, efendim."

April bir adım daha attı. Yalnızca tek bir adım. Taejon silahını sağa doğrultup kolon odasındaki gölgelere, ışığın erişmediği noktaya ateş etti. Silahın sesi yankılandı ve Taejon Pandora Odası'ndaki hayaletleri ve ateşinin yükselmiş oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu aklından geçirdi. Ardından bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Bıçaklı bir kadınla baş etmek, delilik ve hayaletlere nazaran daha kolaydı.

"Sikerim böyle işi," dedi Sigara Molası. "Onu vurmayacaksın, hiçbirimizi vurmayacaksın. O siktiğimin maskelerini istiyoruz."

April sanki teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı ve Taejon'a doğru yürümeye başladı. Taejon kadına durması için bağırdı, tekrar göğsüne nişan aldı ve tereddütte kaldı. April'ın yanağından aşağı hâlâ siyahımsı kan akıyordu ve Taejon şimdi kadının boğazındaki koyu mor lekeleri ve iltihap toplamış yaraları görebiliyordu. April'ın gözleri kan çanağı olmuştu.

"Hayır, lanet olsun, dinle beni!" diye bağırdı Taejon. "Ateş etmek istemi–"

April şiddetle öksürmeye başladı. Ağzından fırlayan kanlı siyah balgam yere, Taejon'un botlarından yalnızca birkaç santim öteye sıçradı. Taejon refleksle tetiği çekti ve April'ın vücudunda sol bacağından sağ omzuna kadar mermi delikleri açıldı. Kadın geriye doğru sendeleyip ıslak bir sesle yere yığıldığında, silah seslerinin yankıları hâlâ bir yılan misali gölgelerin içinde sürünüyordu.

Carson, Taejon'a döndü. "Siktir! Tanrım, Tay, sen ne yap–"

Sonunda korkuya yenik düşen Sigara Molası, anlaşılmayan bir şeyler haykırdı. O ve diğerleri, Taejon'un üzerine koşmaya başladı. Carson aralarına girmeye çalışınca, iki tanesi Taejon'u bırakıp onu indirmeye davrandı. Sigara Molası, Taejon'un silahını kavradı ve ikisi silahı birbirinin elinden almak için boğuşmaya başladılar. Taejon daha uzun olsa da, Sigara Molası çok daha kuvvetliydi. Fakat puşt öksürmeye başladı; acı içinde, gürültüyle anırıyor, sanki boğazı ve ciğerleri parçalanıyordu. Yine de dövüşüyor, silahı çekiştiriyor ve Taejon'un ellerinden almaya çalışıyordu. Taejon tetiği çekti,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adamı midesinden ve kasıklarından vurdu, ardından tekmeyle öteye itti ve kafasına bir kurşun sıktı.

Solunda, Carson diğer ikisi ile mücadele ediyordu. Adamlardan bir tanesi Carson'ın silahını elinden düşürmüştü, diğeri ise solunum maskesini çıkarmaya çalışıyordu. Carson karşılık veriyor, maskesini yüzünde tutmaya çalışıyordu ama adamlar onun kollarını ve saçlarını çekiştiriyor, bağırıyor, öksürüyorlardı. Carson'a çelme taktılar ve adam yere kapaklandı. Adamlardan biri kendi gömleğini sıyırarak karnındaki ve yan tarafındaki çirkin döküntüleri gösterdi, Carson'a iki defa tekme attı, ardından adamın silahını alıp ona doğrulttu.

Taejon adamı göğsünün tam ortasından bir defa vurdu ve adam düştü. Diğeri de, üç kurşun yedikten sonra devrildi.

Carson dizlerinin üzerine çöküp ölü adamlara ve taşıdıkları hastalık belirtilerine baktıktan sonra yırtılmış solunum maskesini yerden aldı ve onu nasıl onarabileceğini düşünmeye başladı. İkisi de ekstra maske olmadığını biliyordu. Taejon ona saldıran adamları durdurmuş, hatta belki de hayatını kurtarmıştı, en azından şimdilik. Ama bunlar normal insanlardı, çoğunlukla nazik, zeki ve çalışkan insanlar. Ve Taejon hepsini öldürmek zorunda kalmıştı.

Sırtını Carson'a döndü. Midesi çalkalanıyor, boğazından yukarı safra sıvısı yükseliyordu. Hızla ellerini maskesine götürdü, ardından yaraları, kanı, öksürükleri aklına getirdi ve duyduğu tiksinti ve korkuyu zapt etti.

Aşağıda, Pandora Odası'nda, hayaletler sessizleşmişti. Fakat Taejon, burada onların arasına kattığı yeni hayaletleri düşünmeden edemiyordu.

Sophie, uykusundan sıçrayarak uyandı. Karanlığın içinde sersem bir hâldeydi ve başı zonkluyor, boğazı ağrıyordu. Üzerlerine –sanki Kum Adam ziyaretine gelmiş gibi– kum tanecikle-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ri dökülmüş olan gözlerini ovalarken, solunum maskesini kenara itmemeye özen gösterdi – hastalık bulaştıracak kimsenin olmadığı odasında yalnız başına güvende olması gerekiyordu ama yine de risk almak istemiyordu. Alçak sesle inledi ve onu sarsarak uyandıran figüre kısık gözlerle baktı.

Kendisini dürten eli itip, "Tamam, uyandım," dedi hırıltılı bir sesle.

Elin sahibi geri çekildi ve köşede hafifçe yanan fenerin loş ışığında, Sophie gelenin Dr. Tang olduğunu gördü.

"Yine ne oldu?" diye sordu Sophie. "Sabah olmadan öleceksem düşünceli davranıp uykumda gitmeme izin verebilirdin."

"Kusura bakma," dedi Dr. Tang. Bitişikteki yataktan mühürlenmiş, şeffaf bir plastik poşet aldı. "Bu kadar olayın içinde aklımdan çıkmış ama önemli olabileceğini düşünüyorum. Eğer daha fazla şey öğrenmemize yardımcı olacak bir şey varsa, o da bu olabilir."

"Onlar ne?"

Dr. Tang poşetin ağzını açıp elini içine soktu. "Lamar'ın cesedini incelerken cebinden çıkardığım şeyler." İçinden lastik bantlara sarılmış küçük bir günlük çıkardıktan sonra, poşetin ağzını tekrar kapatıp boş yatağa geri attı. "Bu onun."

"Tabii, biliyorum," dedi Sophie. "Sürekli buna not alırdı, odada..." Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı, günlüğü Dr. Tang'in elinden aldı. "Tercüme yaparken. Tabii ya. Halüsinasyonlara ya da hastalık belirtilerine işaret eden bir şey bulmuş ve bana söylememiş olabilir. Yeni Hilafet için çalışıyorsa niye söylesin ki?"

Günlüğü elinde tutarken, keşke lateks eldiven taksaydım diye içinden geçirdi. Bu defterden en büyük beklentisi, aynı zamanda defterin yapamayacağını düşündüğü tek şeydi – Lamar'ı anlayabilmesine yardımcı olmak. Lamar ona hep sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dık kalmıştı; birbirlerine güvenmişlerdi. Sophie, çok az insanı özel alanına dahil etmişti. Hastalıktan, yaşadığı kayıplardan büyük hasar görmüş, bu yüzden dünyayla arasına bir mesafe koymuştu ama Lamar bir istisnaydı. Adamın yaptıklarının arkasında yatan nedeni anlayabilirse, belki onu yine affedemezdi ama en azından ona duyduğu nefret azalabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi, lastik bantları çıkarırken.

Sophie sayfaları çevirmeye başlarken, Dr. Tang de boşta duran yatağa oturdu. İlk sayfalarda sürpriz yoktu, Lamar çeviri yaparak geçirdiği günlerde, önemli detayları Sophie'yle paylaşmıştı. Sophie, Pandora ile Anesidora'nın ve tanrıların onlara verdiği iki çömleğin hikâyesini anlatan kısımları hızlıca göz gezdirerek geçti. Lamar'ın biçimli, eğik elyazısı büyük, bitişik harflerle başlıyordu fakat Sophie sayfaları çevirdikçe yazılar okunaksız bir hal alıyor, harfler küçülüp biçimsizleşiyordu. Sonunda, Sophie'nin karşısında deşifre edilmesi gereken bir karalama kalmıştı.

"Lamar'ın ne sıkıntısı varsa, birden ortaya çıkmamış," dedi Sophie, Dr. Tang'e bakarak.

"Sandığımızdan daha mı önce hasta oldu sence?" diye sordu doktor.

"Hasta oldu ya da büyük baskı altındaydı ki cihatçılar onu bir şekilde tehdit ettilerse öyle olmuş olabilir."

Dr. Tang –genelde yaptığı gibi– başını bir kuş misali yana eğdi ama hiçbir şey söylemedi. Sophie, kadının Lamar'ın ihaneti konusundaki kararını verdiğini biliyordu ama durum kendisi için o kadar aşikâr değildi. Bunu kafasında döndürdükçe, Lamar'ın bir casus, bir hain olduğu gerçeğini sindirmeye çalıştıkça, bu açıklamayı kabul etmekte aceleci davrandığına olan inancı da artıyordu. Evet, Lamar ona ihanet etmişti fakat bunun bir nedeni olmalıydı.

Yeraltının sessiz, serin ortamında, yeniden günlüğe odak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

landı; yalnızca tercümeleri değil, Lamar'ın kendine yazdığı ufak tefek notları ve soruları da deşifre ediyordu.

Sayfayı çevirdiğinde yazılara ara verildiğini gördü; altta, sayfanın üçte biri boş bırakılmış, bu beyaz alanda üç kelime vurgulanmıştı. İkincinin altı çiziliydi.

Peki bu ne?

Bitkin hâldeydi, başı ağrıyordu ve karalamalara odaklanması gerekiyordu. Lamar bir yerden sonra birebir çeviri yapmaktan vazgeçmiş, onun yerine bazı satırları ve ibareleri işaretleyip yaptığı çıkarımları soluksuz yazılmış gibi duran karman çorman elyazısıyla sayfalara dökmüştü. Sophie, şaşkınlıktan donakalmış şekilde iki buçuk sayfa okuduktan sonra, başa dönüp tekrar okumaya başladı. İlerlemeden önce, Lamar'ın iddialarını doğru anladığından emin olmalıydı.

"Tanrım," dedi hırıltılı bir sesle, boğazı yanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Dr. Tang.

Sophie başını kaldırıp kadına baktı, yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu. Lamar ona ihanet etmişti –hatta ondan tüm bu bilgileri de saklamıştı– ama Sophie adamın tercümesini ve varsayımlarını doğrulayabilirse, Pandora Odası'nın keşfi şu an olduğundan da değerli hâle gelecekti.

"Eğer burada yazanlar doğruysa," dedi Sophie, günlüğü sallıyordu, "her şey değişir."

Dr. Tang biraz daha dikelip ona doğru eğildi. "Çömlekte ne olduğu yazıyor mu? Küçük bir şey bile hasta insanlara yardım etmemiz açısından hayati önem taşıyabilir."

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi Sophie. "Şu âna kadar okuduğum kısımda yok." Dr. Tang'in hevesinin bir parça söndüğünü fark edince, niye böyle heyecanlandığını anlayabilmesi için anlatmaya devam etmesi gerektiğini düşündü. "Sana Pandora efsanesinin köklerinin bilinenden de eski olduğunu, çömleğin Yunanistan'la bir alakası olmadığını söylesem?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dr. Tang kafasını silkeledi. "Pandora bir Yunan efsanesi. Hikâyenin farklı versiyonlarının olduğunu sen söyledin ama–"

"Evet, Yunan efsanesi. Ama Olimpos'ta tanrıların olmadığını biliyoruz. Elimizde bir çömlek var ve bu çömleğin bir yerden gelmiş olması lazım. Eğer Zeus'tan gelmediyse nereden geldi?"

Dr. Tang, kaşlarını kaldırdı. "Anlatışına bakılırsa şimdi söyleyeceksin herhalde."

Sophie tekrar günlüğü elinde salladı. "Lamar söylemiş. Ya da en azından sunakla çömlekteki yazıların doğru çevirisi olduğunu düşündüğü şeyleri not almış. Thera patlaması hakkında ne biliyorsun?"

"Az bir şey. Thera, Yunan adalarından oluşan bir çember. Santorini de bunlardan biri. Bunlar bir zamanlar tek bir büyük adaymış. Adanın büyük kısmı patlamış. Ne zamandı, milattan önce 2000?"

"Fena değil. Ama biraz daha geriye gideceğim," dedi Sophie, konuşurken günlüğün sayfalarına tekrar bakıyordu. "Minos medeniyeti, Tunç Çağı'nda Ege'nin büyük bölümüne yayılmıştı. Uygarlığın ismi Girit kralı Minos'tan gelir; labirent ve Minotor hikâyesindeki Minos, Yunan mitolojisindeki. Tarihte Minos uygarlığından sonra Miken uygarlığı gelir, o da Yunan mitolojisinin, tüm o hikâyelerin başladığı noktadır. O zamanlar da her yerde Minoslulardan kalma yerleşimler vardı. Bunlardan bir tanesi de Thera'daki Akrotiri kentiydi."

"Oraya gittim," dedi Dr. Tang. "Bazı arkeologlar Atlantis hikâyesinin kökenlerinin Akrotiri'nin yıkılışına dayandığını düşünüyor."

Sophie gözlerini devirdi. Gözleri kaşınınca kalbi daha da hızlı atmaya başladı fakat duyduğu rahatsızlığa aldırmadan devam etti. "Tamam, burada bulduklarımızdan sonra bence artık her şey mümkün ama Atlantis efsanesinin ortaya çıkışı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hakkında çok fazla teori var." Konuyu geçiştirmek ister gibi tek elini salladı. "Önemli değil. Demek istediğim şu ki, Akrotiri'deki Minos yerleşimini yok eden volkanik patlama o kadar büyüktü ki, Çinlilerin ve Mısırlıların o döneme, milattan önce on yedinci yüzyıla ait kayıtlarında, atmosferdeki ve hava durumundaki değişikliklerden bahsedilir ve bunlar birbirleriyle neredeyse birebir örtüşür."

Dr. Tang yorgun bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Devam et."

"Uyuma, bu önemli."

"Uyumuyorum."

Aslında Sophie'nin bir dinleyiciye ihtiyacı yoktu fakat bunları sesli söylemek işini kolaylaştırıyor, parçaları kafasında bir araya getirirken anlattıklarının doğru olduğuna inanmasına yardımcı oluyordu. Anlattıkça, yalnızca beynindeki değil, Lamar'ın günlüğünde yer alan bilgiler arasındaki bağlantı noktaları da harekete geçiyordu.

"Bir daha düşününce," dedi, günlüğe tekrar göz atarak, "belki Akrotiri sahiden de Atlantis'in çıkış noktasıydı. Tercüme edilen yazıların bir bölümünde, Lamar'ın Locri diye çevirdiği bir şehirden söz ediliyor. Thera'daki Minos yerleşimi, zamanla Locri denen bu yere dönüşmüş. Mikenler, Locri halkını bilge, adil ve barışçıl komşuları olarak görüyorlarmış. Şehir 'muhteşem icatların, müziğin, sanatın ve sihrin yeri' olarak biliniyormuş. Atlantis, El Dorado, Shangri-La... Böyle bir sürü efsane var ve artık aralarına Locri'yi de ekleyebiliriz. Ama Locrililer, ya da onlardan her ne şekilde bahsedeceksek, zamanla solmaya başlamışlar. Şehir eski havasını yitirmiş diyebiliriz sanırım. Çocuk yapmayı bırakmışlar, daha fazla sanat eseri üretmemişler."

Dr. Tang günlüğe işaret etti. "Lamar nedenini söylüyor mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie bir üşüme hissetti. Günlük ise tuhaf bir şekilde sıcaktı. "Locrililerin, Minos uygarlığının kontrolü altında olmayan diğer adalarla ticaret yaptığını söylüyor. Bu adalardan bazıları da kısa süre içinde Miken kültürünün etkisi altına girmiş."

"Tarih dersi için teşekkür ederim ama bunun için seni uyandırdığıma pişman olmaya başladım," dedi Dr. Tang. "Bunlar çömleğin içinde ne olduğunu anlamamıza yardımcı olmayacaksa–"

"Daha oraya gelmedim," dedi Sophie, kabalaşmamak için kendini zorluyordu.

"Belki de gelmelisin."

"Beni dinlemiyorsun. Bu Locri halkı, muhteşem insanlar olarak tasvir edilmiş, öyle değil mi? Neredeyse her şeyi yapabilecek insanlar. Neredeyse tanrılar gibi."

Dr. Tang birden canlandı. "Yani Locri, aslında Olimpos diyorsun."

"Hayır, öyle demiyorum. Ama hikâyeler yüzyıllar içinde anlatıla anlatıla değişir. Özellikle de efsaneler ve söylentiler onlara ihtiyaç duyan, onlara tutunan insanlara hizmet edecek şekilde gelişir ve adapte olur. Şunu söylüyorum; Lamar'a göre, duvardaki yazılarda, Locri halkının Yunanistanlı ticaret ortaklarına iki tane çömlek verdiği ve çömleklerden birinde kullanmaya hazır olana kadar..." Sophie, Lamar'ın günlüğündeki notlara baktı ve sesli okudu. "'Anlayana kadar üç yüzyıl geçmesi gereken hediyeler' olduğunu söyledikleri anlatılıyor."

Sophie, tekrar başını kaldırıp Dr. Tang'e baktı. "Diğer çömlekte insanlığın tüm lanetleri vardı. Bunu Lamar yazmış ama dahası var." Günlükteki satırı parmağıyla takip etmeye başladı. "'Locri'deki tüm kalplerin zulmü ve zayıflığı, bedenlerimizin hastalığı.'"

Dr. Tang ona doğru eğildi, gözlerinde alışılmadık bir öfke

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vardı. "Bu da aynı hikâyenin farklı bir versiyonu, Sophie. Doğru düşünemiyorsun. Yani bunları duvara her kim yazdıysa Pandora hikâyesinin ilk Yunan versiyonunu anlatmış oldu, başka yerlere de bunu kazıdılar. Kusuruma bakma ama önce burada ölmeyeceğimizden emin olmam lazım, ondan sonra bu hikâyelere hayranlık duyabilirim."

Sophie irkildi. Başını salladı, düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye başladı.

"Haklı olabilirsin," dedi, "ama ben öyle düşünmüyorum. Evet, Lamar aşağıda kullanılan dilin Minos dilinden etkilenmiş olduğunu ve Minos dilinin tercümesinde anahtar olarak kullanılabileceğini düşündüğünü yazmış. Minos dili bugüne kadar deşifre edilmedi. O çömlek modern arkeoloji tarihindeki en paha biçilemez eser olabilir."

"Beni dinlemiyorsun–"

"Dr. Tang, lütfen." Sophie günlüğü havaya kaldırdı. "Dinliyorum. Ve okumaya devam edeceğim. Çömleğin hikâyesi burada yazıyor. Lamar'ın ne kadar ilerlediğini bilmiyorum ama hâlâ cevaplara ulaşabiliriz."

İki kadın bir an için birbirlerine baktılar, ardından Dr. Tang yatağa geri yattı.

"Okumaya devam et öyleyse. Tarih bilgisine ihtiyacım yok, yalnızca bir cevap istiyorum."

Sophie, Dr. Tang'e dik dik baktı ama kadının haklı olduğunu biliyordu. Günlüğü açtı ve kaldığı yeri buldu. Aceleyle karalanmış bir-iki deyişi atlaması gerekti ama okumaya devam etti. Okudukça, Lamar'ı yaptıklarına rağmen özlediğinin farkına vardı. Bu günlük, adamla arasındaki son iletişim gibiydi. Fakat ardından Lamar'ın Pandora Odası'nda çalıştığı zamanlarda, o ve Beyza yanı başındayken bu aydınlanma anlarını yaşadığını ve ona hiçbir şey anlatmadığını hatırladı. Buna çok öfkelenmesi gerektiğini düşündü ama onun yerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yalnızca canı yanıyordu. Lamar'ın ne kadar endişeli olduğu elyazısından anlaşılıyordu, yine de Sophie adamın ihanetinin gerçek nedenini öğrenebilecek mi ve öğrenirse kendini biraz daha iyi hissedebilecek mi diye merak ediyordu.

Duraksadı, sayfadaki bir satıra bakakalmıştı.

Elleri titredi.

"Doktor," dedi alçak sesle.

Sesindeki bir şey, Dr. Tang'i heyecanlandırmış ya da endişelendirmiş olmalıydı, kadın birden dikilip oturdu.

"Ne buldun?"

"Hayaletler," dedi Sophie, ağrıyan boğazı sıkışıyordu. Dr. Tang'in gözlerine baktı. "Lamar hayalet görüyordu."

Sophie daha fazla açıklama yapamadan, ayak sesleri duydular. Ardından Çavuş Dunlap perdeyi kenara çekip izin istemeden Sophie'nin odasına girdi.

"Çavuş? Ne oluyor–" diye konuşmaya başladı Sophie.

"Kusura bakmayın ama ikinizin de hemen şimdi benimle gelmesi gerekiyor," dedi Dunlap. "Pandora Odası'nda problem çıktı."

Sophie, lastik bantları günlüğün etrafına geçirdi. Ayağa kalktı ve defteri cebine sıkıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Sophie, Dr. Tang de onlara katılmak üzere ayaklanıyordu.

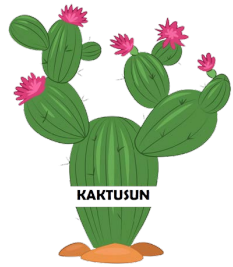
Dunlap perdeyi araladı ve üçü aceleyle koridora girdiler.

"Ekibinin sandığından daha fazlası hasta. Hasta olanların durumu da sandığından kötü," dedi Dunlap. "Ölen insanlar var."

Dr. Tang, adamın kolunu tuttu. "Hastalıktan mı öldüler?"

"Hayır," dedi Dunlap; yorgun bir hâlde silahını doğrultmuş, gölgelerde kalmış tünelleri kontrol ediyordu. "Kurşunlardan."

BELONGS TO KARTUS TEAM

19. BÖLÜM

Alton Carr, annesini daha önce hiç şimdi olduğu gibi özlememişti; şu an, ölümünün, bedeninde ilerleyen –pek çoğunun bedeninde ilerleyen– hastalığın elinden olabileceğinden korkuyordu. Erkeklerin çoğunlukla erken öldüğü bir aileden geliyordu, en azından babası ona sık sık böyle söylerdi. İki büyükbabası da İngiltere'nin en kuzeyinde, Northumberland'de kömür madencisi olarak çalışmış ve ikisi de simsiyah, tıkanmış ciğerlerle genç yaşta ölmüştü. En büyük amcası ise göçük altında hayatını yitirmişti. Babası hiç madencilik yapmamış olsa da, Alton, kumaşında sıkı çalışma, amansız bir pratiklik ve viski olan bir ailede yetişmişti. Ne kadar makûs olursa olsun kaderlerini kabullenmeyi bilmişlerdi. Alton da şimdi kendi kaderini tartarken bunu aklından çıkarmamaya çalışıyordu.

Ailenin üniversiteye giden ilk üyesi olarak, anne babasına minnettardı – özellikle de annesine. Babası çoğunlukla katı birisiydi fakat annesi yine de oğlunun geleceği için mücadele etmiş, eski jenerasyon Carr'ların uğraştıkları türden işlerin artık miadını doldurduğu ve oğlunun başka bir yol izleyebilecek kadar akıllı olduğu konusunda ısrarcı olmuş ve babasını ikna etmeyi başarmıştı. Alton, Exeter'deki ikinci sene-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sindeyken babası ölmüştü. Hiçbir zaman çok sıcakkanlı biri olmayan annesi, acısını gizlemeyi bilmiş ama oğlunu da en iyi bildiği şekilde teselli etmişti.

Alton'ın şimdi annesine ihtiyacı vardı.

Portatif yatağına uzanmış, yüksek ateşin etkisiyle bulanan zihnindeki düşüncelerin içinde kaybolmuştu. Arada bir gözlerini kırpıştırarak açıyor ve acıyla yüzünü buruşturuyordu. Her hırıltılı öksürükle birlikte kalbi sıkışıyor, göğüs kasları kasılıyordu. Boğazı öyle şiddetli ağrıyor ve yanıyordu ki, nefes almak bile acı veriyordu. Burnundan nefes alabilseydi biraz daha iyi hissedebilirdi, fakat sinüsleri tıkalı, burun delikleri mukusla doluydu.

Nasıl bu kadar hızlı bu hâle gelmişti? Daha iki saat önce iyiydi.

İki saat.

Zihninin biraz daha açık olduğu anlardan birinde, bu virüsün ne kadar bulaşıcı olabileceğini ve tünellerin ötesine yayılması durumunda ne olacağını düşündü. Bir yanı –yalnızca iyileşmek isteyen ve bu uğurda kimin acı çekeceğini önemsemeyen yanı– bunu umursamıyordu. Yatağından kalkıp koridorda yalpalayarak ilerledikten sonra onları koruyan nöbetçiyi de geçip gitmeyi –adama zarar verme pahasına da olsa– arzuluyor, bu arzu, içinde hastalıktan da hızlı yayılıyordu. Kendi kendine, eğer dışarı çıkabilirse, yardım bulabileceğini söylüyordu. Zaten Dr. Tang de kim oluyordu ki? Kadın ona yardım edemeyebilirdi ama üst taraftaki askerler elbette edebilirlerdi.

Elbette ederlerdi.

Yukarıdaki çatışma hâlâ bitmemiş miydi? Cihatçılar geri püskürtülebilmiş miydi? Destek kuvvetleri gelmiş miydi?

Düşünceler onu karanlığa sürüklüyordu.

Gözlerini kırptı, acı içinde hırıltıyla nefes alıp verdi ve az

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce yine bilincini yitirmiş olduğunu fark etti. Bir anlığına nefes almayı bırakmış olduğundan ve şu an gözlerini açmasaydı ölmüş olacağından emin gibiydi. Kaç kere böyle kayıp gitmişti? Ne kadar zamandır burada uzanıyordu? Hiçbir fikri yoktu. Penceresiz odasında, telefonuna uzanamayacak kadar zayıf düşmüştü, saate bile bakamıyordu; güneşin doğup doğmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Anne, diye aklından geçirdi. Annesine ihtiyaç duyduğu için kendinden nefret ediyordu. Annesinin yetiştirdiği adam böyle acınası, muhtaç biri olamazdı. Northumberland kömür yatağı bölgesi erkekleri, annelerine ihtiyaç duyan türden adamlar değillerdi.

Zihninde, annesinin ve babasının görüntüleri belirip kayboldu. Bilinci gidip gelirken, uzanamadığı küçük masanın üzerinde duran telefonunu gördü; kımıldayabilseydi telefonu alıp annesini arayacağını biliyordu. Wi-Fi sinyali varsa, onu buradaki herkesin kullandığı uygulama üzerinden arayabilirdi. Telefon annesini uykusundan uyandırırdı ama o da zaten uyanmak isterdi. Ağırbaşlı, usul bilen bir kadın olsa da, Lydia Carr oğlu ölüm döşeğindeyse bilmek, onun sesini son bir kez daha duymak isterdi.

Düşünceleri, üzerinde yürünen kum zemin gibi akışkandı. Tekrar öksürdüğünde hissettiği şiddetli sancı sayesinde bir an için zihni berraklaştı. Hayır, annesini aramayacaktı. Kadına eli kolu bağlı hissettirmek, ona böyle bir panik yaşatmak ne kadar zalimce olurdu diye düşündü.

Hayır.

Anne.

Düşünceleri daldan dala atlıyordu. Hırıltılı nefes alıyordu. Görüşü bulanıklaştı ve bir şeyin hareket ettiğini duydu. Odanın karanlığında, loş bir ışık parlıyordu; gözünün ucuyla gördüğü bu soluk mavi hale, duyduğu korku ve acıyı çok az

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da olsa yatıştırdı. Bir meleğe aitmiş gibiydi; huzur veren, ilahi bir yanı vardı fakat sonra sesler gelmeye başladı –taşa sertçe vuran etin sesi– ve bu seslerin çirkinliği o kadar sinirlerini bozdu ki, duyduğu acıya ve zayıf düşmüş olmasına rağmen, ince şiltenin üzerinde doğrulup boynunu aşağı uzatarak portatif yatağın ayakucuna doğru bakmayı başarabildi.

Koridora açılan perdenin yanında, bir adam, diğerinin göğsüne oturmuş, onun boğazına sarılmıştı ve başının arkasını tekrar tekrar yere çarpıyordu. Adamlar belli belirsiz oradaydı. Alton sorunun kendinde olduğunu, bulanıklaşan görüşünün ve dağınık zihninin etkisiyle adamların ona saydam göründüğünü düşündü – gözlerini kapadığında retinada kalan ardıl görüntüler gibi. Mavi parıltı adamların etrafını sarmıştı ama Alton gözlerini kırptıkça adamlar daha da saydamlaşıyor, hem orada hem de değilmiş gibi görünüyorlardı.

Üstteki adam, diğerinin kafasını kemik çatırdatan, şıpırtı çıkaran son bir darbeyle yere çarptı, ardından aniden ayağa kalkıp duvara yürüdü ve kendi alnını taşa vurmaya başladı. Mavi parıltı azaldı ama çıkan sesler bir şekilde yükselmiş gibiydi. Bir kez daha kırılan kemiğin sesi duyuldu ve katil sendeledi, ellerini sanki ölmeyi bekliyormuş gibi duvara dayadı. Orada dinlenirken, saydam adam başını geriye atıp ulumaya başladı. Alton, ilk defa, adamın yüzünden akan gözyaşlarını, havada bıraktıkları gümüşsü izleri gördü.

Hayalet tekrar başını taş duvara vurdu.

"Dur," dedi Alton hırıltılı bir sesle, boğazındaki acının etkisiyle kendi gözyaşları da akmaya başlamıştı.

Çok alçak sesle konuşmuş olsa da, bir siluetten ibaret olan adam onu duymuştu. Kafasını taşa vurmayı bırakıp döndü ve mavi bir sis yayan gözlerini Alton'a çevirdi; bu gözler, hayaletin somut görünen tek tarafıydı. Geri kalanı ise belli belirsiz, şekilsiz, akıcıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayaletin dikkatini ona çevirmesi, Alton'da yeni bir ateş nöbeti etkisi yarattı; sıcaklıyor, panikliyor ve tiksinti duyuyordu. Hayalet, gözlerini ardına kadar açıp hızla Alton'ın üzerine gelmeye başladı, kollarını ileri doğru uzatmıştı. Alton kollarını kaldırıp onu defetmeye çalıştı fakat hayalet ona temas ettiğinde, ateş yerini kemiklerine işleyen ve yayılan bir soğuğa bıraktı. Çığlık atmaya çalıştı ve gürültüyle öksürdü. Yatakta yan yattı, küçük bir kan gölüyle birlikte yapış yapış, siyah safra sıvısı çıkardı.

İçinde biriken çığlık atma isteği göğsüne oturdu. Duyduğu acı azalmış ama şimdi de içindeki bir dürtünün etkisi altına girmişti; titreyen kollarından destek aldı ve birkaç dakika önce sahip olmadığı bir güçle yataktan kalktı.

"Hayır," diye fısıldadı.

Sızlandı.

Annesi ve babası, dudaklarının arasından çıkan o acınası, miyavlama benzeri sesi duysalar nasıl da utanırlardı. Büyükbabası olsa kaşlarını çatıp ona sırt çevirirdi. Böyle şeyler, Carr ailesinin üyelerine yakışmazdı.

Alton, kapının yanındaki taş duvara, az önce hayaletin durduğu yere yaslandı. Kendini rahat hissetti, sanki hayati bir işin ortasında bölünmüştü ve şimdi kafası rahat bir şekilde işine devam edebilirdi.

Hayır, dedi içinden bir ses. Bu, kendi sesiydi. Gerçek sesi buydu ama bu ses şimdi başka bir şeyin içinde kaybolmuştu. Başka birisinin içinde.

Alton gerildi ve başına gelecekleri hissetti. Bedeninin ona ihanet edeceğini anladı.

Öyle yüksek sesle bağırdı ki içinde bir şeylerin yırtıldığını hissetti. Boğazı kanamaya başladı ve gürültülü bir şekilde öksürdü. Göğsü sıkıştı, acıdan mahvolmuştu. Duvara dayandı, başını geriye attı ve alnını taşa vurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sersemlemiş hâlde, başını yana sarkıtıp bir süre öylece durdu. Ağzı açıldı ve tekrar bağırdı; içindeki o ses bir yolunu bulup dışarı çıkıyor, yardım istiyordu.

Yardım geldi.

"Alton, ne yapıyorsun? Sesini dışarıdan–"

Kendini durdurabilmek için duvardan uzaklaşmaya çalıştıysa da, Alton ancak başını çevirip kapı aralığına bakmayı becerebildi. Dmitri, perdeyi aralamış dikiliyordu. Arkasından Rachel geldi. Vücutlarındaki döküntüler yayılmıştı; boyunlarında, kollarında ve Rachel'ın yüzünün bir yanı boyunca yaralar çıkmış, bazıları açılmıştı.

"Çıkın," diyebildi Alton.

İçindeki dürtü, Alton'ı ele geçiriyordu; o korkunç dürtü...

Dmitri ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, dostum. Berbat görünüyoruz. Ama zaten artık hepimiz hastayız. Bağırdığını duyduk. Kafana ne yaptın?"

Dürtü, Alton'dan geriye ne kaldıysa onu da zapt etmişti.

Dmitri'nin üzerine atıldı, adamı boğazından tutup çevirerek dengesini bozdu ve yere indirdi. Orada, aynı saydam adamın kurbanına yapmış olduğu gibi, Dmitri'nin başını durmadan taş zemine çarpmaya başladı. Rachel çığlık atarken, dürtüsüne teslim olan Alton, Dmitri'nin başını taşa vuruyordu. Ardından Dmitri'nin kafatası bir şapırtı sesiyle çatladı. Adamın bacakları titredi ve ardından hareketsiz kaldı.

Alton ayağa kalktı. Rachel'a döndü ama kadın çığlık atmayı kesmişti. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu; göz akları koyu, kanlı kırmızı bir renk almıştı.

"Devam et," dedi Rachel.

Belki Dmitri'yi öldürdüğü gibi onu da öldürmesini istiyordu. Ama Alton'ın içindeki dürtü, bu sözleri başka türlü yorumladı.

Alton tekrar duvara döndü ve başını taşa vurmaya devam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etti. Rachel izliyor, araya girmiyordu. Alton koridorda başka haykırışlar işitti; bir nöbetçinin bağırdığını, neler olduğunu sorduğunu duydu. Rachel çoğunlukla sessizdi, ancak Alton, alnını duvara kafatasını çatlatacak kadar sert vurduğunda, kadının tek bir ses çıkardığını duydu.

Rachel gülmüştü.

Ondan sonra, Alton bir daha hiçbir şey duymadı.

Walker, ilk başta, duyduğu çığlıkları havalandırma şaftlarında uğuldayan rüzgâra yormuştu. Kısa süre uyumuş, ardından –sanki bedeni böyle bir gecede dinlenmeye fırsat bulamayacağını biliyormuş gibi– aniden uyanmıştı. Gözlerini açtığında, solunum maskesinin içinde sıcak nefesini hissetmiş, karşısında ona bakan Kim'i görmüştü. Kadın uyumaya çalışmış, hatta birkaç dakika için dalıp gitmişti, fakat tüm bu süre boyunca orada, yanında uzanmıştı. *Sabahı bekliyorum*, demişti.

Bunun üzerine, sabahı birlikte beklemeye başlamışlardı.

Şimdi ise çığlıklar kopmaya başlamıştı ve sabah olmasına daha vardı.

Walker yan sehpada duran silahını aldı.

"Nereden geliyor bu sesler?" diye sordu Kim.

"Haydi öğrenelim." Walker perdeyi çekti ve koridora çıktı. Her iki yana da baktı fakat batı kanadında hareketlenen başka biri yoktu.

Kim onun peşinden koridora çıktı. "Önden sen git, silahın var."

"Patron sensin."

Hızlıca, sessiz bir şekilde ilerlediler, birbirlerine duydukları güvene ve paylaştıkları hayatta kalma güdüsüne bel bağlamışlardı. Avluya uzanan daha geniş bir hole inen kısa merdivenlere vardıklarında, Walker tereddüt etti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Kim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çığlıklar durmuştu. Walker'ın kulağına boğuk bağrışma sesleri geliyordu fakat onlar da başka bir yerden, başka bir şeyden gelen alçak sesli yankılardı.

"Charlie'ye söz verdim," dedi Walker.

Daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu. Kim, Walker'ın oğlunu tanıyordu. Walker'ın her zaman iyi bir baba olmadığını ama artık babalık görevinin hakkını vermek için çaba sarf ettiğini biliyordu. Walker'ın verdiği sözün ne olduğunu ona söylemesine gerek yoktu.

"Eve döneceksin, oğlunun yanına," dedi, Walker'ı hafifçe dürterek. "Haydi, sana güveniyorum, bizi sen hayatta tutacaksın. Charlie de beni seviyor, onu hayal kırıklığına uğratma."

Walker alçak sesle güldü. "Seni benden daha çok seviyor."

"Çoğu insan gibi."

Basamaklardan hızla indiler. Walker elinde silahla önden gidiyordu. Holü geçtiler ve aceleyle avluya bakan balkona çıktılar. Bağrışmalar kesilmişti ama sesler hâlâ duvarlarda ve tavanda sürünüyor gibiydi. Bu geniş alanda, yerin üstünden gelen silah sesleri daha net ve ısrarcıydı; sanki silahlar üst tarafta değil de burada, onların yanında ateşleniyormuş gibi.

Walker, çıkışa doğru birkaç adım attı, Cobb'un ve diğer koalisyon askerlerinin ne durumda olduğunu merak ediyordu. Güneşin doğmasına daha ne kadar vardı? Kaç kişi ölmüştü?

"Güney kanadı," dedi Kim, Walker'ı daldığı düşüncelerden çekip almıştı. O yöne doğru gitmeye başladı.

"Emin misin?" diye sordu Walker.

Kim ona baktı. "Başka neresi olacak?"

Bağrışmalar tekrar yükselince koşmaya başladılar. Holdeki bir dönemece vardıklarında, Walker tekrar Kim'in önüne geçti ve az kalsın karşılarına çıkan solunum maskeli, silahlı adamla çarpışıyorlardı. Adam silahını kaldırırken, Walker atış pozisyonuna geçip nişan almıştı bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ateş etme," diye çıkıştı Walker. "Sen misin, Ruiz?"

Nöbetçi tereddüt etti. Koridorda parlayan sevimsiz, sarı endüstriyel ışığın altında, Walker adamın yüzündeki korku ve çaresizliği sezdi. Adam, Ruiz'di.

"Walker?" dedi asker. "Neredeyse sizi vuruyordum."

"Henüz silah sesi duymadım. Yani her neyden kaçıyorsan, daha kimseyi öldürmedin."

Ruiz omzunun üzerinden arkaya baktı. "Herkes hasta, dostum. Bazıları saldırganlaştı. Ötekiler de koridorda öylece oturup ağlıyorlar. Kadının biri yüzündeki yaraları tırnaklarıyla kazımaya başlayınca yeter dedim. Hepsi kafayı yiyor, yani orada kalırsam birilerini vurmak zorunda kalacağım. Dunlap'le konuşmam lazım."

"Sophie nerede?" diye sordu Kim. "Onu gördün mü?"

Ruiz eliyle ötelerine doğru işaret etti. "Biraz evvel Dunlap onu almaya gelmişti, burada olaylar boka sarmadan önce. Beni kontrol etmek için yanıma uğradı, Pandora Odası'nda problem çıktığını söyledi ama başka bir şey demedi."

Bu duydukları Walker'ın hoşuna gitmemişti. "Sophie de onunla mı gitti?"

"Gitmiştir herhalde."

Koridorun aşağısından, güney kanadından uzun, ağıt benzeri, çaresizlik dolu bir haykırış yükseldi. Walker koridora baktı, insanların yardıma ihtiyacı olduğunu biliyor, bu çaresizliğin onu çağırdığını hissediyordu. Ama onlara yardım edebilecek durumda değildi.

"Haydi," dedi, geldikleri yöne geri dönerken.

"Onlar ne olacak?" diye sordu Kim.

Walker ona baktı ama durmadı. "Unutma, Charlie seni tekrar görmek istiyor."

Ruiz de peşlerine takıldı. Kısa bir süre sonra, üçü birlikte, avluya çıkan eğimli yolda koşuyordu. Avluya vardıktan sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşağı, alt kademeye, tapınak odasına ve ötesine uzanan merdivenlere ulaşacaklardı.

Ruiz tam bir soru sormaya başlamıştı ki, lafı gök gürültüsünü andıran bir patlamayla bölündü. Tüm mağara sarsıldı ve tavandan avluya toz yağdı. Uzakta hâlâ silahlar patlıyor, sesleri yankılanıyordu ama Walker'ı yeniden harekete geçiren bu patlama olmuştu. En kötü senaryoda kendilerini korumak için ne yapmaları gerekecekse, artık bekleyemezdi.

Geldikleri yönden, tünelden yükselen feryatlar duyuldu. Hasta olanlar, patlamayı hissetmişlerdi; daha önce ortalığı titreten patlamalardan çok daha güçlüydü. Daha yakında, neredeyse tam tepelerindeydi. Ekip üyeleri nasıl bir korku ve deliliğin pençesindeyse, şu an iyice zıvanadan çıkmış olmalıydılar. Ruiz hızla döndü ve silahını o yöne doğrulttu; çömlekten sızan hastalığa yenik düşen kim varsa öldürmeye hazırdı.

Walker adamın kolunu tuttu. "Mermilerini harcama. İhtiyacımız olabilir."

Ruiz başını salladı ve üçü birlikte, Derveyî'nin karanlık kalbine inen merdivenlere doğru koşmaya başladılar. Artık ne olursa olsun, çömleğin cihatçıların eline düşmesine izin verilmemeliydi fakat Walker'ın bunu nasıl önleyeceğine dair en ufak fikri yoktu. Emin olduğu tek şey, güneş doğmadan önce daha pek çok insanın öleceğiydi.

Sophie yalpalıyordu. Soluklanmak için durup sütunlardan birine yaslanması gerekmişti. Acı çekiyor, boğuluyormuş gibi hissediyordu ve solunum maskesini yırtarak çıkarıp çığlık atmak, sesinin duvarlardan yankılanışını duymak istiyordu.

Ağlaman lazım, diye geçirdi aklından. *Niye ağlamıyorsun?*

Ama gözlerinde yaş yoktu. Artık New York'u terk etme konusunda kendini suçlayıp durmuyor, Alex Jarota'yı dert etmiyor ya da aile hasreti çekmiyordu. Annesini de babasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da seviyordu, fakat onlar buradan, Derveyî'de yaşanan dehşetten uzakta, güvendeydiler. Evet, babasının durumu her geçen gün kötüleşiyordu ve Alzheimer canını alana kadar da kötüleşmeye devam edecekti ama en azından annesi nasıl bir karanlıkla karşı karşıya olduklarının farkındaydı. Babası ne kadar korkmuş olursa olsun, adım adım nasıl öleceği belliydi.

Sophie elini kaldırıp maskeli ağzına götürdü. *Tanrım*, diye düşündü. *Alzheimer'ı yeğleyeceğin durumda olduğunu düşünüyorsan, ümitsiz bir noktadasın.*

Zihninde bu düşüncesini geri aldı. Tabii ki babasının yerinde olmak istemezdi. Babası her şeyden bihaber olduğu bitmeyen bir kâbusu yaşıyordu ve Sophie daha kötü bir şey düşünemezdi. Çömlekten her ne hastalık sızdıysa ondan ölmek bile daha iyiydi. Daha iyi olması lazımdı.

Ama babasının da kendi yerinde olmasını istemezdi çünkü kolon odasının zemininde yatan insanlar, onun yüzünden ölmüşlerdi. Doğrudan böyle olmamıştı tabii, onları o öldürmemişti fakat Derin Proje onun göz bebeğiydi. Ölenlerden, kanları yerde birikmiş, etrafına saçılmış olanlardan bazıları onunla çalışmak istedikleri için kazıya katılmış, diğerleri de özel olarak onun isteğiyle gelmişlerdi. Örneğin Lou Redfearn. Lou'yu bizzat Sophie işe almıştı ve şimdi adamın vücudunun her yerinde akıntılı yaralar, başının kenarında ise bir kurşun deliği vardı.

Neden ağlayamıyorum?

Şu an şok geçiriyor olmalıyım diye düşündü, geri kalanlar buradan kurtulduğunda yas tutacağını söyledi kendine. Boğazı soyulmuş, pürüzlenmiş gibiydi, yine de içinden gelen öksürme isteğini bastırdı.

Sanki uykudan uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı. Birisi ona bir şeyler söylüyordu. Kolon odasına göz gezdirdi. Dr. Tang uzaktaki duvara yaslanıp oturmuş, Lamar'ın günlüğünü oku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu – Çavuş Dunlap'in peşinden buraya gelirlerken, bir ara günlüğü Sophie'den almıştı. Beyza ve Martin *–Martin'i bulmuşlardı, nereye gitmişti?–* on üç basamağın tepesinde dikilmiş, alçak sesle konuşuyorlardı.

Ama onunla konuşan Onbaşı Taejon'du.

"–anlıyorsunuz, değil mi?" dedi Taejon. "Dr. Durand, anladığınızı söyledin."

Sophie gözlerini ona dikti. "Neyi anladığımı?"

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi asker. "Üzerimize geldiler, bizi öldüreceklerdi."

Sophie'nin sol tarafında kalan iki kolonun arasındaki gölgelerden bir kahkaha sesi geldi. Sophie dönüp Erbaş Carson'a baktı. Adam üstüne bir tişört geçirmiş, altına da askeri pantolon ve bot giymişti fakat Dr. Tang'in verdiği solunum maskesi parçalanmıştı, başka maske de yoktu.

"Komik olan nedir?" dedi Dunlap, silahını kucaklamış, cesur ve kararlı duruşuyla felaketin ortasında soğukkanlılığını koruyordu.

Carson başını kaldırdı. "Taejon bizi öldüreceklerdi diyor. Dürüst olalım çavuş, beni zaten öldürdüler. Saatlerim sayılı."

"Bunu bilemezsin," dedi Sophie.

Dr. Tang ona sert bir bakış attığında, Sophie, yerde yatan ölü insanları düşününce az önce söylediklerinin ne kadar budalaca olduğunu anladı. Hastalık hızlı yayılıyordu. Dünya Sağlık Örgütü'nden gelecek ekibin bir yardımı dokunabilirdi ama Erbaş Carson'a yardım edebilecek kadar çabuk gelebilecekler miydi?

Martin iç geçirdi, duvardan aşağı kayarak oturdu. "Yalnız değilsin, Carson."

Sophie bakışlarını ona yöneltti. "O ne demek? Senin masken var. Hepimiz hastayız ama diğerleri gibi değil."

Martin, belki de maskesinin ardında gülümsemişti ama duygusuz bir bilgelik okunan gözlerinde, gençliğin verdiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

coşkudan eser kalmamıştı. "Döküntülerim var," dedi. "Deli gibi kaşınıyor."

"Onu bulduğumuzda maskesini çıkarmıştı," diye açıkladı Beyza, Martin'e kederli gözlerle bakıyordu. "Ne kadar uzun süre öyle durdu, bilmiyorum. Bir de orada..."

Bir an bocaladı.

"Hayaletler vardı," diye tamamladı Dunlap. "Söyleyebilirsin. Söylemen gerek."

Sophie soluk verip onlara arkasını döndü. Tekrar sütuna yaslandı ve şimdi ne yapmaları gerektiğini düşünmeye başladı. Kriz anlarında Lamar hep onun vicdanı olmuştu ve bu düşünce şimdi ona kötü bir şaka gibi geliyordu. Şu an Sophie'ye en yakın kişi Beyza'ydı ve Sophie ikisinin ne yapacaklarını baş başa konuşmaları gerektiğini biliyordu fakat yapılabilecekleri düşündüğünde, önlerinde bir tane bile iyi seçenek olmadığı açıkça görülüyordu. Eğer Lou Redfearn ve diğerlerinin hastalığı bu kadar hızlı bir şekilde bu derece ciddileşmişse, ilk görevi ne pahasına olursa olsun hastalığı dışarı yayılmadan kontrol altında tutmaktı. DSÖ müfettişleri ne bilmek istiyorlarsa, ölülerden öğrenmek zorunda kalabilirlerdi.

"Sophie," dedi Dr. Tang oturduğu yerden, Lamar'ın günlüğünden başını doğru düzgün kaldırmamıştı bile.

"Ne yapacağız şimdi?" dedi Onbaşı Taejon, sanki Dr. Tang az önce konuşmamış gibi. "Hakikaten, hepiniz bu kadar zeki insanlarsınız, umarım bir planınız vardır çünkü kafayı yemek üzereyim. Ne yapacağız, hanımefendi? Burada hiçbir şey yapmadan böyle oturup bekleyerek–"

"Kendine gel, onbaşı," diye gürledi Dunlap. "Ben de buraya bunun için gelmemiştim ama olan oldu."

Erbaş Carson tekrar güldü. "Olan oldu," diye tekrarladı.

Dunlap onu duymazdan geldi, gözlerini Taejon'dan ayırmadı. "Kendini kontrol etmen gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Taejon, düşünceli bir tavırla, yavaşça başını salladı, silahına daha sıkı sarıldı.

"Sophie," dedi Dr. Tang yine, bu sefer biraz daha yüksek sesle. "Bunu duyman gerek. *Hepinizin* bunu duyması gerek."

Ses tonu herkesi susturmuştu. Hepsi ona döndü. Sophie'nin kaşları çatıldı, Dr. Tang'in yüzündeki ifade onu huzursuz etmişti.

"O ne ki?" diye sordu Dunlap. "Okuduğun şey."

"Lamar'ın günlüğü," dedi Sophie, Beyza ve Martin'e bakarak. "Pandora Odası'na girdiği andan itibaren yazdıkları. Çoğunlukla yaptığı tercümeler. Ama arada notlar da var. Yazısı... zamanla değişmiş. Ona bir şeyler oluyordu."

"Evet," dedi Martin. "Bizi hepimizi öldürecek cihatçı psikopatlara satıyordu."

Dr. Tang ayağa kalktı; günlüğü, vaaz vermeye hazırlanan bir rahip gibi ellerinde açık tutuyordu. "Sophie, onlara Locri'yi anlat."

Bunun üzerine, Sophie tüm bedeninin ürperdiğini hissetti, içine kötü şeyler doğuyordu ve bunların hastalığıyla hiç ilgisi yoktu.

"Locri de ne?" diye sordu Dunlap.

Sophie ona baktı, ardından gözleriyle diğerlerini taradı. Beyza, Martin, Taejon, Carson ve yarım saatten kısa bir süre önce verdiği tarih bilgilerinden sıkılmış Dr. Tang.

"Lamar'a göre," dedi, eliyle merdivenleri işaret etti, "aşağıdaki duvarlardaki yazılar, Akrotiri'de bulunan, Locri adında bir şehrin hikâyesini de içeriyor. Minos medeniyetinde filizlenen, gelişmiş bir toplum. Çömleği yapanlar da onlar."

Beyza hemen sorular sormaya başladı ama Dr. Tang onu susturdu.

"Kusura bakmayın, profesör," dedi Dr. Tang. "Daha sonra kendiniz de okuyabilirsiniz. Sophie okurken bana da açıklı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu, sonra Çavuş Dunlap bizi almaya geldi. Sophie fazla ilerleyemedi ama ben Lamar'ın yazdıklarını biraz daha okudum ve anlattıklarında gerçeklik payı olması ihtimalini göz önüne almalıyız."

Sophie ona doğru iki adım attı ama kurumakta olan kan birikintisinin kenarında durdu. Aralarında hastalıklı cesetlerden oluşan bir körfez vardı.

"Devam et," dedi Beyza.

Dr. Tang günlüğe bir baktı. "O çömleği açarsanız, içinden çiçekler çıkacak."

"Çiçek mi?" dedi Erbaş Carson, bir kahkaha koparark. "Çok güzel. Bizi çiçekler öldürüyor."

"Yalnızca çiçekler değil," diye devam etti Dr. Tang. "İçinde bulaşıcı bakterilerin olduğu kesin. Hasta olduğumuzu düşünürsek, tek bir çeşit de değil. Fakat mühür çatladıktan sonra çömleğe maruz kalanların kaptığı virüsün belirtilerinden geri kalanımız etkilenmedik. Döküntüler, yaralar, gözlerde patlayan kan damarları, ağır halüsinasyonlar–"

"Hepimiz halüsinasyon görüyoruz!" diye söylemiş bulundu Martin, ardından başını öne eğip sessizce tekrarlamaya başladı. "Hepimiz halüsinasyon görüyoruz."

"Belki de..." dedi Dr. Tang. "Lamar'ın notlarında, Locri'li bilgelerin insan doğasının kusurları karşısında düş kırıklığına uğradığı yazıyor. Toplumca çok büyük işler başarmışlar ama yine de vahşi güdülerinin onlara engel olduğunu düşünmüşler. Hırsızlık, cinayet, kıskançlık... Lamar, bir söz öbeğini yalnızca 'garaz' diye çevirmiş."

"Günahlar," dedi Taejon.

"Tanrılara karşı işlenen kabahatler," dedi Beyza. "Suç da diyebilirsin belki. 'Günah' konseptini kullanmış olacaklarını sanmıyorum."

"Kötülük," diye mırıldandı Sophie. "İnsani zaaflar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dr. Tang, Lamar'ın günlüğünü elinde salladı. "Locrililerde –Sophie onlara böyle diyor– bir çeşit ruhban sınıfı vardı; bedeni ve ruhu demir gibi işleyerek insanların potansiyellerine ulaşmasına rehberlik ettikleri söylenen adamlar."

"Kişisel gelişim saçmalıkları," diye mırıldandı Carson.

"Bu rahipler –Lamar *Demirciler* terimini kullanmış– bir ritüel düzenlediler. Kendilerinin ve Locrililerin en kötü yanlarını çekip çıkarabileceklerine dair söz verdiler. İnsanların en korkunç dürtülerini, aynı zamanda geçmişte yaptıkları kötülükler için hissettikleri suçluluğu onların içinden çıkarıp almak istiyorlardı. Ama dahası var. Locri'de bir salgın yayılmıştı ve Demirciler, şehrin bilgelerine en büyük korkularının gerçek olduğunu, salgının kaynağının bu dürtüler ve suçlar olduğunu, yapacakları ritüelle hem bedeni hem de zihni hastalıklardan arındırabileceklerini söylediler."

Sophie, bedenine yayılan bir uyuşma hissetti. Şakakları zonklarken, boğazı sancıyla yanarken, bu uyuşma onu neredeyse rahatlatmıştı. Bedeninden uzaklaştığını hissetti; sanki gerçeklik kayıp gitmişti ve içinde bulunduğu odaya uzaktan bakıyordu.

"Sandığım şeyi mi ima ediyorsun gerçekten?" diye sordu.

Dr. Tang ona usanmış bir şekilde baktı. "İma etmiyorum, Sophie. Lamar bu hikâyeyi Pandora Odası'nda yazanlardan tercüme etti. Günlüğü kendin de okuyabilirsin. Hepiniz okuyabilirsiniz. Sence, buradaki tek doktor ve hayatı boyunca hastalıkları incelemiş bir kadın olarak, burada yazan *herhangi bir şeyin*..." Günlüğü açtı ve parmağını rastgele bir sayfanın üzerine koydu. "Doğruluğunu kabul etmeyi aklımın ucundan geçirir miyim? Bu isteyeceğim en son şey olur. Ama hayaletleri gördüm, artık her neyseler. Bir ruhun diğerini öldürüşünü izledim. Ve içinizden bazılarının da bir şeyler gördüğünü biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Taejon ortaokuldaymış gibi parmağını kaldırdı. Hepsi ona döndü.

"Ben bir şeyler gördüm. Aşağıda, Pandora Odası'nda. Bir grup hayalet vardı." dedi. "Her türlü iğrençliği yapıyorlardı. Ama bir an için diyelim ki söylediğin bu çılgınca şeyler doğru. Eğer bu rahipler insanların içindeki hastalığı çıkartıp çömleğin içinde tutabiliyorsa–"

"Çiçeklerin içinde," dedi Dr. Tang. "Çiçekler zaten zehirliydi ama–"

Taejon elini kaldırdı. "Tamam, orasını anladım. Demek istediğim, bu hayalet hikâyelerinin bazıları Lamar'ın lanet olası çömleği çalmaya çalışmasından öncesine denk geliyor. Mühür kırılmadan öncesine. İnsanlar bunlardan önce de hastalanıyorlardı."

"Ama onlar veba değildi," dedi Sophie, alçak sesle. Cesetlere ve kuruyan kanlarına basmamaya dikkat ederek on üç basamağın başına gitti ve zevksiz biçimde aydınlatılmış merdivenden aşağıya, Pandora Odası'nın girişine baktı. Aşağıdaki tuhaf ışık kımıldıyor, nefes alıyor gibiydi. "Bence oradaki kötülük ve karanlık dürtüler daha önce dışarı sızmaya başlamıştı. İskender'in uyarısı, tehlikelere dair ipucu veriyordu. Belki o zamanlarda bile hayaletler buradaydı."

Onlara döndü. "Eğer bu doğruysa, onlar hayalet falan değil. Yalnızca Locri halkının suçluluk ve ayartılarının yankıları, fiziksel hastalıklarıyla birlikte çömleğe kapatılmışlar. Farz edelim ki çömleği mühürlemek için kullanılan sıva delikliydi ve hastalığın bir kısmı dışarı sızdı..."

Beyza başını salladı. "Tamam. Nereye varacağını anladım. Yani mühür çatlıyor, içindeki çiçekler binlerce yıldan sonra ilk kez havaya maruz kalıp toza dönüşüyorlar. Çatlaktan mikroplar sızıyor ve ekipten birileri onları soluduktan sonra, hastalık ondan ona yayılıyor. Aynı Locri'de olduğu gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hızlı bulaşıyor," dedi Dr. Tang. "Ve hızlı ilerliyor."

Çavuş Dunlap sanki ikisi odada yalnızmış gibi Sophie'ye bakıyordu. "Bahsettiğin şey, büyü."

"Öyle mi dersin?" diye cevap verdi Sophie. "Hastalığı alıp başka bir nesneye aktarmak, başka bir organik maddeye... nasıl olduğunu anlayamıyoruz diye bu büyü mü oluyor?"

Dunlap başını iki yana salladı. "Hayaletlerden bahsettiğimizi unuttun mu?"

Bunun ardından bir tartışma başladı. Beyza ve Sophie çömleğin muhtemel içeriğini, içinde başka neler bulunabileceğini ve mühür çatladığında ne tür hastalıkların yayılmış olabileceğini tartışmaya çalışırken, Dunlap onların varsayımlarına karşı çıkıyor, bu arada Taejon da aşağıda gördüğü hayaletleri tarif ediyordu.

Martin Jungling'in bağırmasıyla sustular.

Sophie, Martin'e baktı. Adamın yüzünün sol tarafında kabarmaya başlayan kızarıklığı ilk kez fark etti. Martin'in ne kadar süre maskesiz durduğunu ve eğer hasta biriyle yakın temasta bulunmadan bu hâle gelmişse, maskelerin geri kalanları daha ne kadar koruyabileceğini merak etti. Üç tane tehlikeli madde giysisi vardı. Birisinin, o giysileri kimin giyeceğine karar vermesi gerekecekti.

"Martin," dedi, adamın durumun farkında olup olmadığını merak ediyordu. Öleceğini hissedip hissetmediğini.

"Sadece ne kadar zamanım kaldığını bilmek istiyorum," dedi Martin. "Antik ritüelleri istediğiniz kadar münakaşa edebilirsiniz. Kendi gözlerimle gördüğüm hayaletlerin, geçmişin yansımaları mı yoksa gerçekten kayıp ruhlar mı olduklarını tartışabilirsiniz. Bu Minoslu rahiplerin insanların suçlarını, vebayı ve hastalığı siktiğimin çiçeklerinin içine nasıl yerleştirdiğini konuşabilirsiniz. Dün olsa bunlar hayatımda duyduğum en heyecan verici konular olurdu. Ama şu an tek derdim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha ne kadar yaşayacağım. Ve ölürken ne kadar acı çekeceğim."

Sophie'nin kalbi parçalandı. Martin bir yıl boyunca hayatının önemli bir parçası olmuş, onu binlerce kez güldürmüştü; sıkı çalışmış, ekip için çok değerli birine dönüşmüştü – Sophie bu yüzden onu terfi ettirmişti. Yine de, Sophie, adamın arkadaşlığının kıymetini bilememiş, onu cepte görmüştü. Bunun sebebi belki Martin'in yalnızca bir yüksek lisans öğrencisi olması ya da Sophie'ye âşık olmasıydı. Belki de, Sophie Lamar'a fazlasıyla bel bağladığı için, Martin'in desteğini asla gerçekten takdir edememişti. Şimdi bile, kendi yaşadığı bunca acı ve kafa karışıklığının ortasında, Martin'in içinde bulunduğu durumu zar zor kavrayabilmişti. Yukarıda, dostları ve iş arkadaşları, ekibi vebanın pençesindeydi, hatta ölüyorlardı, diğerleri ise gözlerinin önünde, yerde ölü yatıyordu. Bu telaşın içinde, durup da vefalı Martin'in durumuna odaklanmamıştı.

"Özür dilerim," dedi Sophie, Martin'in yanına gidip tek dizinin üzerine çöktü. Dudaklarından dökülen sözcükler kulağına öyle cılız gelmişti ki, bir kez daha göz yaşlarının akmasını diledi ama gözleri kuruydu. "Cevabı bilmiyorum, Martin."

Dr. Tang'e döndü, bir cevap vermesi için kadına sessizce yalvarıyordu.

"Bu hastalık seni öldürecek mi bilmiyoruz," dedi Dr. Tang. "Sana söz veriyorum, Martin. Buradan çıkar çıkmaz–"

"Çıkalım o zaman!" diye bağırdı Martin, fazla hızlı ayaklandı ve kendini doğrultmadan önce biraz yalpaladı. "Haydi gidelim!"

Martin birer birer odadakilerin yüzlerine baktı. Sophie, adamın o yüzlerde ne gördüğünü biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyi görüyordu. Karantina bozulmamalıydı. Risk fazla yüksekti. Martin'in çıkmaya yeltenecek olması hâlinde, Dun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lap ve Taejon onu durduracaklardı. Ayrıca yukarıda bir çatışma koparken, gidecek hiçbir yerleri yoktu.

Carson iç geçirdi, artık eğleniyor gibi değildi. Yere siyah bir balgam çıkardı; hastalık belki de hiç anlayamayacakları bir nedenden dolayı onda daha hızlı ilerliyordu. Ya da belirtiler farklı şekilde ortaya çıkıyordu. Sophie hiçbir şey bilmiyordu ve bu yüzden içinden çaresizce çığlık atmak geliyordu.

"Kardeşim," dedi Carson, Martin'e, "hiçbir yere gitmiyoruz."

Bu sözlere verilen bir cevap gibi, bir anda tüm oda sarsıldı. Tavanda beliren bir çatlak, ilerleyerek kolonlardan birinin ötesine geçti ve yukarıdan toz yağdı. Yerden bir yankı ilerler gibi oldu ve Sophie titreşimi kemiklerinde hissetti.

Beyza Türkçe bir küfür savurdu.

"Ne oluyor!" dedi Martin. "Direkt tepemize indi!"

Oda bir başka patlamayla titredi, sarsıntı Derveyî boyunca hissedildi.

Dunlap başını kaldırıp tavana baktı, silahına daha sıkı sarılmıştı. "Yani destek kuvvetleri geldilerse... bizim için gelmediler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20. BÖLÜM

Walker kolon odasına vardığında, aşağıda kalmayacağına karar vermişti bile. Tek istediği Kim'i sağ salim diğerlerinin yanına götürmekti. Elbette ona böyle söylememişti – Kim'in kendisini koruma konusundaki yeterliliğini tartışacak zamanları olmadığı gibi, Walker'ın ona aldığı eğitimi, kaç defa hayatı için mücadele etmek zorunda kaldığını hatırlatacak vakti de yoktu. Kim Seong fazlasıyla becerikli bir kadın olabilirdi ama silah kullanma becerileri yeterli değildi ve Walker'ın içinden bir ses, kısa süre sonra bir sürü eli silahlı cihatçı pezevengi vurmak durumunda kalacağını söylüyordu.

Walker, Kim ve Ruiz kolon odasına dalarken, koridordaki ışıklar titreşti. Yeni bir patlamayla, etraflarındaki labirent olduğu gibi sarsılınca, Walker başını eğdi. Kolonlar arasında bir hareketlenme fark etmesiyle birlikte hızla dönmesi ve onlara doğrultulmuş silahları görmesi bir oldu. Walker, ellerini havaya kaldırdı.

"Biziz!" diye bağırdı. "Benim, Walker!"

Dunlap ışığa çıktı, silahının namlusunu bir sağa, bir sola doğrultuyordu – Walker'a, Ruiz'e ve Kim'e. "Öne çıkın. Tenimize ve gözlerinize bakayım."

Walker homurdandı. "Tanrım, Dunlap, biz hasta falan–"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Işığa gelin amına koyayım!"

İlk Ruiz öne çıktı. Silahını başının üzerine kaldırdı ve yavaşça kolonların ardındaki ışıklara yürüdü. Walker başka sesler duydu; onlara seslenen insanların seslerini fakat bu sesler de yukarıda patlayan bir diğer havan topunun gürültüsünde boğuldu.

Ruiz'in ardından Kim gitti. Gömleğinin kollarını sıvamış, cildini olabildiğince göstermeye çalışıyordu. Ardından Walker ilerledi, M17'sini arka beline sokmuş, gözlerini iyice açmıştı.

"İyisiniz herhalde," dedi Dunlap, gerileyip diğerlerinin yanına gitti.

"Hiçbirimiz iyi değiliz," diye cevap verdi Walker.

Tüm oda sallandı. Walker içeriyi gözleriyle taradı – Sophie, Dr. Tang, Taejon ve birkaç kişi daha vardı. Martin Jungling çok kötü görünüyordu ve kötü durumda olan tek kişi de değildi. Ruiz iki kolonun arasında nöbete geçti, endişeyle gölgelere bakıyordu; sanki yerdeki cesetler orada değillermiş gibi.

"Sorabilir miyim?" dedi Sophie'ye, eliyle ölülere işaret ederek. Çoğunun cildi kabarık kızarıklıklarla, lekelerle ve çirkin döküntülerle kaplıydı.

"Üst tarafta olanlara odaklansak olur mu?" diye cevap verdi Sophie.

"Tamamdır. Bu arada, buradaki en güvenli yeri bulun. Saklanacak bir yerimiz olsa iyi olur." Walker, eliyle Dunlap'e işaret etti. "Sen benimlesin. Ruiz geri kalanları koruyabilir."

"Hızlı olun," dedi Kim, gözleri korku ve cesaretle parlıyordu. "Durumu değerlendirin ama çatışmaya girmeyin. Sonra da elinizden geldiğince çabuk dönüp rapor verin. Her şeyden çok bilgiye ihtiyacımız var."

Walker net bir selam çaktı – sadece kısmen ironikti. Kolon

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odasında yeniden telaşlı bir konuşma başlamıştı ama Walker artık dinlemiyordu. Dunlap de onunla yola düştü ve ikili aceleyle avluya çıkan merdivenlerin, dönemeçlerin ve koridorların yolunu tuttu.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Dunlap, ikilinin ayak sesleri duvarlardan yankılanıyordu.

"Kendimle alakalı zaten anlattığımdan fazlasını söyleyemem."

"O kadarını anladım. Sadece bu gece öleceğimizi düşünüyor musun diye sormak istedim."

Walker yanıt vermedi. Son merdiveni de hızla çıkıp avluya girdiler. Yerde bir çatlak oluşmuştu. Walker silahını belinden çıkardı ve fenerini yeraltı şehrinin yerleşim için ayrılmış kanatlarına çıkan kemerli geçitlere doğru tuttu. Avluya kurulmuş ışıklar her zamankinden daha parlak yanıyor gibiydi ama bu yalnızca gölgeleri daha da derinleştiriyordu.

Mağaranın en karanlık köşelerinde hareket yoktu. Avluyu aceleyle geçip çıkışa uzanan eğimli yola girdiler. Walker, attığı her adımı bacağında ve sırtında hissediyordu, zamanında sakatladığı yerler batan bir acıyla sızlıyordu ama bunun onu yavaşlatmasına müsaade etmedi. Çıkışa ulaştılar, kalan yolu geçip yüzeye açılan merdivenlerden çıkmaya başladılar.

"Soruma cevap verecek misin?" diye sordu Dunlap.

"Bu gece ölmemiz konusu mu? Yukarıda ve aşağıda olanları düşünürsek, yakında öğreneceğiz sanırım."

"Sikmişim böyle işi," dedi Dunlap, dışarı açılan merdivenlerin sonuna varmışlardı. "Sadece sen ne düşünüyorsun onu merak etmiştim. Benim boyun eğmek gibi bir niyetim yok."

Walker adamın yaklaşımını takdir etmişti. Bunu ona da söyleyebilirdi fakat ilerden bağrışmalar gelmeye başlamıştı. Mağaranın ağzının –Derveyî'nin girişinin– hemen dışında dumanlar yükseliyordu ve seri silah atışlarının arasında, en

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

az iki dilin konuşulduğu duyulabiliyordu. Dumanların içinde belli belirsiz figürler belirdi ve Walker nöbetçilerin gittiğini anladı. Ya kaçmışlar ya da öldürülmüşlerdi.

"Gelen var," dedi Dunlap ve sırtını mağaranın hemen girişindeki duvara yasladı.

Walker da aynısı yaptı. İki adam da silahlarını dumanın içinde beliren karaltılara doğrultmuştu. Ağır ağır ilerleyen bir gölge göründü ve Walker gönüllü nöbetçilerin günahını almış olduğunu anladı. İki nöbetçi –bir adam ve bir kadın– topallayan yaralı askerlerin içeri, Derveyî'nin girişine gelmesine yardım ediyordu. Onların ardından başka askerler de içeri akın etti; bir dizi çaresiz, kir pas içinde kalmış çehre... Çoğu yaralıydı. Walker ve Dunlap'in neredeyse hiç farkına varmadan, loş bir ışıkla aydınlanan mağara ağzına daldıklarında, duvarda asılı ampulleri teker teker patlattılar ve mekân karanlığa gömüldü.

Bir düzine kadın ve erkek. İki düzine. Walker, kırk askere yaklaştığında sayıyı karıştırdı ve o sırada Teğmen Cobb'un heybetli figürü gözüne çarptı. Cobb'un yüzündeki ifade, gözlerindeki o köşeye sıkıştırılmış hayvanlara özgü kıvılcım, Walker'a ihtiyacı olan tüm bilgiyi vermişti ama Dunlap teğmenin kolunu yakaladı.

"Geri mi çekiliyoruz, teğmen?" diye sordu Dunlap.

"Aynen öyle yapıyoruz, çavuş."

"Binbaşı Bernstein nerede?" dedi Walker, dışarıdaki dumanı gözleriyle tarıyor ve kamptan gelen, ardı arkası kesilmeden git gide yaklaşan silah seslerinin ritmini dinliyordu.

Cobb, Walker'a karanlık bir bakış attı. "Aramıza katılmayacak." Kalan askerlerine mağara girişinin ağzında organize olup pozisyon almaları ve Derveyî'ye yapılacak bir saldırıya hazırlıklı olmaları için emirler yağdırmaya başladı. Askerler –bandajlara sarınmış yaralılar, hatta henüz ilgilenilmemiş,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hâlâ kan kaybetmekte olanlar bile– aceleyle söylediklerini yapmaya başladılar.

Walker, dikkatini çekmek için Cobb'a bağırdı, başarısız olunca da adamı iki bileğinden tuttu.

"Beni dinle, teğmen. Aşağıda buldukları çömlekten yayılan bir hastalık var. Kötü bir hastalık. Askerlerini aşağı indirirsen çoğunuz öleceksiniz."

Cobb kaşlarını çattı, iri cüssesiyle ona yukarıdan bakıyordu. "Burada kalırsak hiçbirimiz kurtulamayız, kardeşim. Şansımız varsa, bu piçleri siper ardından oyalayabiliriz. Eğer mecbur kalırsak, merdivenlere çekilip onları teker teker avlayacağız. Pusu üstüne pusuyla. Bu lanet olası deliğin yalnızca tek girişi var, o yüzden bizi kolay kolay dumana boğup dışarı çıkmaya zorlayamazlar."

Ardından bağırarak yeni emirler verdi. Dışarıdaki dumanın bir kısmı, açık girişten içeri süzülmeye başladı.

Teğmen Cobb, Dunlap'e döndü. "Ne olursa olsun, bu Yeni Hilafet puştları o çömleği ele geçirmemeli." Walker'a bir bakış attı. "Saklayın, koruyun, canınızı feda edin ama hiçbir şart altında çömleği teslim etmeyin. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Dunlap, bir selam çaktıktan sonra rampadan aşağı, merdivenlere doğru aceleyle yola koyuldu. Walker dumana baktı, kampı vuran topların gümbürtüsünü işitti. Dışarıda meydana gelen bir patlamayla birlikte, zihninde bir kıvılcım çaktı. Teğmen Cobb ve askerleri görevlerine dönmüşlerdi. Sophie'nin ekibinden gönüllü olanlar da yaralılara yardım ediyorlardı. Walker arkasını dönüp Dunlap'in peşinden koştu ve onu merdivenlerde yakaladı.

Dunlap'i omzundan yakalayıp kendine çevirdi.

"Ne var?" diye bağırdı Dunlap. "Teğmenin ne dediğini duydun!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker adamı bıraktı ama bu sefer de gözleriyle olduğu yere çiviledi. "O cihatçıdan aldığın sırt çantası... Nerede?"

Dunlap dik dik Walker'a bakıyordu. "Tanrım, Walker."

"Teğmen Cobb'un emirlerini uyguluyorsun. Adamı duydun. Hiçbir şart altında çömleği vermeyeceğiz. Ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız."

Çavuş tereddüt etti.

"Ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız," dedi Walker tekrar, bu sefer daha yavaş konuşarak, gözlerini ondan ayırmadan.

Üstlerinde yükselen tepeye bir diğer topçu mermisi isabet etti ve tavandan aşağı toz yağdı. Dunlap bir küfür savurdu.

"Odamdaki küçük sandığın içinde, yatağın altında," dedi ve ardından parmağıyla Walker'ın göğsünü dürttü. "Ama bu ancak son çare olabilir, dostum. Bana söz vermeni–"

Walker ona sert bir yumruk vurdu; o kadar hızlıydı ki Dunlap'in kendini savunacak zamanı olmamıştı. İkinci darbeyi indirdiğinde, Walker Dunlap'in gözlerinin kaydığını gördü, ardından adam sendeleyip tek dizinin üzerine çöktü.

Bu yaptığı için Dunlap'in onun canını yakacağını biliyordu, hatta onu vurabilirdi bile. O yüzden, adamın yerde kalması için üçüncü bir yumruk attı. Eğer şansı çok yaver giderse, daha sonra Dunlap'ten özür dileyebilirdi ama artık Derveyî'deki insanlar için endişelenme lüksü yoktu. Ne Dunlap ne de Sophie için, hatta Kim için bile endişelenemezdi.

Cobb haklıydı. Önemli olan tek şey, çömlekti.

Elio Cortez, çocukluğunda pek çok kez yumruk yumruğa kavgaya tutuşmuştu – okul bahçesinde, otoparklarda, plaj partilerinde. Bu kavgalardan hiçbirini kazanamamış olsa da, aldığı yenilgiler hakkını savunma eğilimini asla etkilememişti. Cortez cesur, kararlı biriydi; sağlam bir dayak yiyip yine de ayakta kalabilirdi. Ama hayaletlerle dövüşemezdi, bulaşıcı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hastalıkla da. O yüzden, Beyza'nın odasında yalnız geçirdiği dakikalar iyice uzadığında, işleri o ya da bu şekilde doğrudan eyleme geçerek çözmeye alışmış bir adamın endişe dolu amaç arayışıyla volta atmaya başlamıştı.

Sabır, hiçbir zaman öne çıkan bir özelliği olmamıştı.

Uyumaya çalışmış, hatta birkaç dakikalığına dalıp gitmişti de ama her ne kadar yorgunluktan sinirleri yıpranmış ve düşünceleri bulanmış olsa da, harekete geçme isteği ağır basmıştı. Cortez volta atmaya devam etti, iki yanına saldığı ellerini bir yumruk yapıp bir serbest bırakıyordu. Arada kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Raflarda kitaplar duruyordu ama zevkleri Beyza'yla uyuşsaydı bile, zihnini kitaplara odaklanacak kadar sakinleştiremezdi. Onun yerine, perdeye gidip koridora bir göz attı. Uzaktan, karanlıktan gelen sesleri dinledi. Çığlıklar duymuştu; boğuk, acı dolu çığlıklar. Yalnız. Çaresiz. Ama başka haykırışlar da işitmişti ve aklına İngiltere'deki Bethlehem Hastanesi gelmişti; "bedlam" kelimesinin kaynağı olan akıl hastanesi.* Derveyî de başka tür bir akıl hastanesine dönmüştü.

"Haydi artık Beyza," diye fısıldadı.

Beyza'nın portatif yatağının kenarına oturdu; elleri birbirine kenetlenmiş, parmakları dua ediyormuş gibi iç içe geçmişti. Fakat Cortez'in güvendiği bir tanrı yoktu. Yeteri kadar beklemişti. Daha fazla sabretmeye çalışmayacak ve artık kendinden başka bir şeye güvenmeyecekti. Beyza'nın evde bir kocası vardı ama Cortez kadına âşık olma aptallığını yapmıştı ve o yüzden burada, havası durgun ve boğucu olan bu odada Beyza gelene kadar bekleyecek, gelince de ona buradan gideceğini söyleyip kendisiyle gelmesi için yalvaracaktı.

Mağara yukarıda devam eden çatışmanın etkisiyle titredi,

* *Bedlam*, Londra'daki Saint Mary of Bethlehem akıl hastanesinin gayriresmi adıdır. Bu kelime İngilizcede zamanla kargaşa kopan yer anlamında da kullanılmıştır. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fakat yalnızca bir defa. Tepelerine yağan her neyse –bombalar, top mermileri ya da küçük nükleer silahlar– neredeyse tamamen kesilmişti. Bu iyi bir anlama da gelebilirdi, çok kötü bir anlama da.

Bunları düşünme. Sadece nefes al. Beyza'yı bekle.

Beyza geri dönecekti. Kara gözleri odanın altın sarısı loş ışığında parlayacaktı ve Cortez ona buradan çıkacağını, ne kadar tehlikeli olursa olsun gideceğini söyleyecekti. Cortez hiçbir zaman klostrofobiden şikâyet etmemişti fakat şimdi Derveyî'de yayılan bir veba olduğunu bilmek tüylerini diken diken ediyordu. Göğsüne bir çığlık oturmuş, çıkmak için doğru ânı bekliyordu.

Beyza'ya onunla gelmesi gerektiğini, kocasına dönmek zorunda olmadığını söyleyecekti. Eğer gelmek istemezse, Cortez onu geride bırakacaktı. Cevabın Beyza'nın kara gözlerinde parladığını görecek ve bilecekti.

Ya koalisyon askerleri cihatçıları geri püskürtmüştü ya da cihatçılar hepsini öldürmüştü. Yukarıdaki savaşı kim kazanıyor olursa olsun, onu durdurmaya çalışacaklardı ama Cortez'in umurunda değildi. Karanlıkta, kaosun içinde, bir kişi göze görünmeden sıvışabilirdi. Hatta iki kişi. Bir adam ve bir kadın. Burada, dünyanın karmaşasından uzakta denk gelmeleri mükemmel gibi görünen ama aralarındaki bağ hiç test edilmemiş iki âşık.

Hadi oradan. Şu an test ediliyor işte.

Koridorda birisi öksürdü. Cortez ayağa kalktı, perdeye doğru bir adım attı. Göğsünde bir kıvılcımlanma olmuştu. *Sonunda*, diye düşündü. *Sonunda, Beyza. Buradan çıkacağız.*

Fakat öksürük sesi tekrar geldi. Onu gırtlaktan gelen boğuk, kısık sesle edilen bir dizi küfür takip etti, ardından da bir ağlama duyuldu. Hıçkırarak ağlayan bir adam sesi.

Olduğu yere çivilenen Cortez, gözlerini perdeye dikti. Ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ridordaki ışıklar titreşti, loşlaştı, parladı, tamamen söndü ve tekrar yandı. Jeneratörler hiçbir zaman kusursuz çalışmamıştı fakat şimdi sanki onlar da hasta olmuş gibi öksürme benzeri sesler çıkarıyorlardı.

Perdenin ardından bir gölgenin geçtiğini gördü. Nefesini tuttu ve gözlerini gördüğü karaltıya dikti. Başını öne eğmiş kambur gibi duran figür yalpalıyor, ayaklarını sürüyordu. Bir an için, Cortez orada iki kişi olduğunu düşündü; gürültüyle öksüren adam ve yanında yürüyen ikinci kişi; gerçi gölgemsi siluet net görünmüyor, ne olduğuna dair yalnızca bir fikir veriyordu.

Cortez öyle kaskatı kalmıştı ki kalp atışlarını bile hissetmiyordu. Fakat gölge tekrar perdenin yanından geçtiğinde göğsünden sanki kalbi kaçırdığı atışları aceleyle telafi etmeye çalışıyormuş gibi gümbür gümbür sesler gelmeye başladı. Neredeyse hiç ses çıkarmadan perdeye yürüdü ve yine ses yapmamaya özen göstererek perdeyi kenarından araladı.

Koridordaki ses haykırdı. "Dur artık! Bırak öleyim! Daha fazla görmek istemiyorum. Başkasına göster..." Islak, koyu, hastalıklı bir öksürük yükseldi. "Başkasına göster günahlarını."

Koridordaki adam bir homurtuyla yere çöktü. Cortez, öne eğilip perdenin kenarından dışarı baktı. Koridorun titreşen ışıklarında, işçilerden birinin –Yorkin adında bir kazıcı– dizlerinin ve ellerinin üzerinde durduğunu gördü. Bu açıdan bile, Cortez adamın yüzünün ve boynunun sol tarafını seçebiliyor, boğazının şişmiş ve morarmış olduğunu görebiliyordu. Yüzü, mor renkli, akıntılı lezyonlarla damgalanmıştı. Bu veba yaraları ne kadar korkunç da görünse, Cortez'i daha önce hiç yaşamadığı türden bir korkuyla kaskatı bırakan şey, Yorkin'in hemen arkasında duruyordu.

Hayaletin –böylesine saydam bir şey ancak hayalet olabi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirdi– sağ elinde pis görünümlü, kesik bir baş vardı; birbirine dolanmış kirli ve mat saçların ucunda sallanıyordu. Sol elinde ise ince, kıvrımlı bir hançer tutuyordu ama Yorkin'e doğrultmamıştı. Onun yerine, hançeri sıkıca kavrayıp bir, iki, üç defa kendi yüzüne sapladı. Kendi gözlerine.

Yorkin çığlık atmaya çalıştı ama boğazında biriken kanlı, sümüksü sıvıyla tıkandı. Ağlayarak yalvarıyordu. "Ne olur," diyebildi. "Tekrar izleyemem."

Yorkin ağlayarak yere yığıldı.

Hayalet onun yanı başında diz çöktü, ardından yanına uzandı. Elinde tuttuğu kesik kafa kayboldu. Yorkin'e –şefkat ve huzur isteyen bir sevgili gibi– iyice yanaştı ve içinde kaybolmaya başladı – sanki ölmekte olan adamın eti, hayaletin şeffaf vücudunu soğuruyor gibiydi.

Yorkin kaskatı oldu. Öksürüğü kesilmişti. Bir an için, arkası hâlâ Cortez'e dönük hâlde, ayağa kalkmaya başladı. O korkunç hançer, bir şekilde elinde kalmıştı. Hâlâ saydam, belli belirsiz bir bıçaktı fakat Yorkin onu kaldırıp sol gözüne sapladığında kan ve başka sıvılar fışkırtacak kadar da gerçekti. Kazıcı, bu sefer çığlık atmadı.

Onun yerine, arkasına dönmeye başladı.

Cortez perdeyi geri bıraktı. Ses çıkarmaktan çekine çekine, girişin bir yanına geçebilmeyi başardı, böylece yere gölgesi düşmeyecekti; Yorkin'in ya da adamın içine yerleşmiş habis varlığın dikkatini çekmeyecekti. Nefesini tuttu –neredeyse kalbi bile duracaktı– ve Yorkin'in ayaklarını yere sürterek geçmesini bekledi. Rahatça soluk verene kadar tam iki dakika daha ses çıkarmadan durdu.

Kaçmakla ilgili tüm düşünceler zihnini terk etmişti. Beyza'nın portatif yatağına gitti, yere uzandı ve yatağın altına kaydı. Yatağın altında, karanlığın içinde, Beyza'nın dönmesini bekledi. Hayatı boyunca kavgadan hiç kaçmamıştı, kay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bedeceğini bilse bile. Bu ise farklıydı. Kan ve kırık kemikler onu korkutmazdı ama az önce, kötülük yanından yürüyerek geçmişti ve Cortez şu an saklanmanın utanılacak bir yanı olmadığına karar vermişti.

"Bir çıkış yolu olabilir," dedi Dr. Tang.

Sophie ona dikkatle baktı; sinirli, umutlu ve adrenalin sarhoşuydu. "Yanlış anlamayın, doktor ama uzun süredir buradayım. Kazmadığımız girişler olsa da bir yol açabilmek için buldozer gerekli ve ne zamanımız ne de ekipmanımız var."

"Pandora Odası gizlenmişti," diye yanıt verdi Dr. Tang. "Başka gizli odalar da olamaz mı? Ya da geçitler?"

Bir sütuna dayanmış duran Martin öksürdü. "Olsaydı bulurduk. Her yeri didik didik ettik."

Ruiz o âna kadar gözlerini kolon odasındaki gölgelerden neredeyse hiç ayırmamıştı ama şimdi odadakilere bir baktı. Konuştuğu esnada, silahının karanlığa doğrulttuğu namlusunu yerinden oynatmadı. "Sizi bilmem, millet ama burada ölmemizle sonlanmayan bir fikir varsa ben seve seve dinlerim."

Gerginlikle ürperen Sophie başını salladı. "Tabii. Özür dilerim, Dr. Tang. Eğer bir şey gördüyseniz ve–"

"Hava akımı," dedi Dr. Tang hızlıca. Bir yanında Lamar'ın günlüğü, merdivenlerden uzaklaşıp kolonların arasındaki yarı aydınlatılmış alana geçti. "O tarafta, tapınak odasına doğru. Gizli gizli bir sigara yakmıştım. Dumanın duvardaki çatlaktan gelen hava akımıyla fırıl fırıl döndüğünü gördüm. Taşa biraz vurdum ve eminim ki arkası boştu."

"Havalandırma boşluğudur," dedi Martin, hırıltılı sesiyle.

Dr. Tang, "Belki de," diyerek ihtimali kabul etti.

Beyza ellerini saçlarının arasına daldırdı, saçlarını sanki kökten koparmak istiyormuş gibi arkaya çekti.

"Belki de değildir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Beyza başını kaldırıp ona baktı. "O holde bir hayalet görmüştüm. Anlık bir görüntüydü, fazla bir şey değil. O zaman hayal görüyorum sanmıştım. Ama duvardan içeri girdi, yani duvarın içinden geçmedi... Sanki dumandan oluşmuş gibi, bir çatlağın içinden diğer tarafa sızdı."

Git gide zayıf düşen Carson'ın yanında diz çökmüş olan Taejon, bunun üzerine ayağa kalktı. "Nereye gidiyordu?"

Sophie soluk verdi, bir karar alıyordu. "Her nereye gittiyse, burada durup beklemektense buna bir cevap bulmayı yeğlerim." Kim'e bir bakış attı. "Sen ne diyorsun?"

Kim başını iki yana salladı. "Walker ve Çavuş Dunlap'i bekleyeceğim. Ayrıca birinin çömleğin başında durması lazım, birilerinin onu tekrar çalmaya çalışmasına karşı. Martin ve Erbaş Carson'la kalacağım."

Mantıklı bir karardı. Aşağı yukarı on beş dakikadır, üst taraftan gelen çatışma sesleri azalmaya başlamıştı ve Sophie kaderlerinin sabaha kadar beklemeyeceğini fark etmişti. Bir aksiyon alacaklarsa, bunu şimdi yapmalılardı.

"Tamam," dedi. "Beyza, sen ve Taejon benimle geliyorsunuz. Bize çatlağı gördüğünüz yeri gösterebilirsiniz. İskender Odası'nda hâlâ birkaç alet var. Duvarın diğer tarafında bir şey varsa, ortaya çıkarırız."

Dr. Tang'e döndü. "Kaç tane koruyucu giysi var?"

"Üç."

Sophie, Ruiz'e işaret etti. "Dr. Tang'e eşlik et, kıyafetleri alın."

"Peki kıyafetleri kim giyecek?" diye sordu Ruiz. "Yani, maskemi beğenmiyor değilim. Şimdiye kadar işe yaradı gibi. Ama bir koruyucu kıyafetle çok daha güvende hissederdim."

Taejon dudak büktü. "Öyle bir şey olmayacak. Sadece üç kıyafet var. Ekip liderleri Sophie ve Kim. Dr. Tang de bundan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

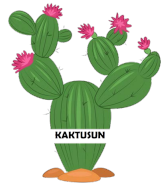
canlı kurtulmak için en büyük umudumuz. Üç etti. Diğerlerimiz de şanslı kalmak zorunda."

Martin ıslak ıslak güldü. Avucuna bir parça kan öksürüp kırmızı lekeli dişleriyle onlara gülümsedi. "Hem de pek çok açıdan."

Carson ona bakarak başparmağını havaya kaldırdı. İki adamın da cildinde daha koyu tonda lezyonlar oluşmaya başlamıştı. Sophie, Martin'e baktığında, adamın gözlerinin hareket etmeye başladığını ve onun göremediği bir şeyi takip ettiğini fark etti. Ürpererek, o an odada, yanlarında hayaletler olup olmadığını merak etti – adamların son nefesini vermesini bekleyen ölüm meleği gibi.

"Haydi, sallanmayalım," dedi Sophie, aklında Paris ve anne babası vardı. Belki babasının onun yüzünü görüp ismini hatırlayacağı bir gün daha olabileceğini düşündü. "Buradan çıkmanın bir yolu varsa, onu bulalım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

21. BÖLÜM

Dr. Tang, Ruiz'le birlikte Derveyî'de ilerlerken sessizliğini korudu. Duvarlar üzerlerine kapanıyormuş gibiydi; sanki tavan alçalmış, hava seyrelmişti. Göğsünde bir öksürük birikmiş olsa da, onunla mücadele ediyor, maskesinin ardında eşit aralıklarla nefes alıp veriyordu. Sessizce, taş koridorlardan yürüdü, taş merdivenlerden çıktı. Önünde ilerleyen Ruiz de aynı şeyi yapıyordu. Alçak kemerlerden geçerken tüfeğinin namlusunu hızla öne indiriyor, geldikleri her dönemeçte dikkatle ilerliyordu. Yer üstündeki gümbürtüler sona etmiş gibi dursa da, böylesine sessizce ilerlerken, uzaktan, Derin Proje ekibinin bazı üyelerinden gelen feryatları duymamaları mümkün değildi.

Ve silah seslerini, diye düşündü Dr. Tang. O sesler başka ne olabilirdi ki? Art arda duyulan o boğuk, belli belirsiz çatırtılar?

Ruiz'in arkasını kolluyordu, karşılarına birileri çıkarsa ne yapacaklarından emin değildi. Artık ekip arkadaşlarının çoğu hastalanmıştı. Dr. Tang, kaç kişinin öldüğünü düşünmemeye çalışıyordu. Soğuk, kuru ve boğucu duvarlar nefes alıyor, hareket ediyor gibiydi. Sanki tüf koyulaşmış, sarı rengi hastalıklı bir ton almıştı ama Dr. Tang kendine bunların yalnızca hayal gücünün ürünü olduğunu söyledi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Teninde Lamar'ın günlüğünün sıcaklığını hissediyordu. Pantolonunun beline sıkıştırdığı defterin kapağı yürüdükçe karnının üzerini çiziyordu. Sophie günlüğü neden geri almamıştı? Kafası o derece mi dalgındı? Yoksa sırlar ve çirkinliklerle dolu olan bu defteri hemen geri almaya çok hevesli değil miydi?

Alçak sesli adımların taş duvarlardaki yankısı duyuldu. Dr. Tang kaşlarını çattı, Ruiz'i uyaracaktı ki ayak seslerinin adama ait olmadığını anladı.

Bir an nefesi kesildi ve geçitte donakaldı; o sırada Ruiz durmuş, karşılarındaki loş köşeye nişan alıyordu. Hol boyunca asılmış ampullerden bir tanesi sönmüştü, diğerleri ise sanki jeneratör motivasyonunu yitirmiş gibi titreşiyordu.

Dr. Tang o köşeye o kadar uzun süre baktı ki, sonunda sesi hayal mi ettim diye düşünmeye başlıyordu ama tam konuşacak gibi olduğunda karanlık bir figür görüş alanına girdi; kolunu ileri uzatmış, elindeki silahı Ruiz'in göğsüne doğrultmuştu. Ruiz yanıltıcı bir hamleyle kendini yana attı, ardından iki adam da öldürücü bir atış pozisyonu yakalayabilmek için tuhaf bir çeşit modern dansa başladı.

"Ateş etmeyin, aptallar!" diye çıkıştı Dr. Tang.

Ruiz sesli bir şekilde soluk aldı, tereddüt etti, ardından silahını indirdi. "Dr. Walker?"

Walker silahını yana indirdi. "Kusura bakma. Acelem var ve artık kimin tehlikeli olduğu belli değil." Dr. Tang'e bir bakış attı. "Enikonu sağlık muayenesinden geçecek miyiz? Çünkü sana söyleyeyim, süremiz azalıyor. Bizi koruyanlar girişe sığındı, durum iyi görünmüyor. Cihatçıları bir süre oyalayabilirler ama sonsuza dek değil."

"Bize yetecek kadar?" diye sordu Dr. Tang.

Walker kaşlarını çattı. "Belki," dedi ama Dr. Tang, *Belki de hayır*, diye duydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kıpırda o zaman. Kim aşağıda, Pandora Odası'nda. Hepimizin yapacak işleri var."

Walker, edindiği sırt çantasını kaldırdı –Dr. Tang onda böyle bir çanta olduğunu hatırlamıyordu– ve aceleyle yanlarından geçip gitti. Dr. Tang, Walker'a Sophie ve diğerlerinin ne planladığını söylemesi gerektiğinin farkına vardı ama eğer Pandora Odası'na doğru gidiyorsa, yolda onların da yanından geçecekti.

"Haydi," dedi, önden ilerleyerek.

Ruiz hızlandı. "Bu kıyafetlere ne kadar ihtiyacımız var? Eğer Walker haklıysa, her an istilaya uğrayabiliriz. Tek çıkış yolumuz arkada kaldıysa avluda yakalanmak istemiyorum."

Dr. Tang hafif bir tempoyla koşmaya başladı.

Ruiz alçak sesle sövdü, ardından onun hızına yetişti. "Cevabımı aldım sanırım."

Tapınak odasına vardıklarında, bir an durup boğuk silah seslerini, hastalananların ve aklını yitirenlerin uğultularını dinlediler. Dr. Tang, Ruiz'in birilerini öldürmek durumunda kalmasını istemiyordu ama hastalananlar ne yaparlarsa yapsınlar öleceklerdi ve Dr. Tang yaşamak istiyordu. Barbarcaydı ama basitti.

"Bu taraftan," dedi Dr. Tang ve Ruiz'in önünden önce dar bir hole girdi, ardından Sophie ve kıdemli çalışanlarının odalarının olduğu; Walker, Kim ve kendisinin de yerleştirildiği kanada açılan dönemeçli merdivenleri çıkmaya başladı.

Merdivenleri çıkarlarken, Ruiz tekrar öne geçti. Aydınlatma iyice kötüleşmişti. Ampullerin yarısı yanmıştı, geri kalanlar ise titreşerek sönüyor, ardından sanki bir an tereddüde düşüyor ve tekrar yanıyorlardı.

Merdivenlerin üstündeki gölgelerde bir şey kımıldadı, ardından ışıklar tekrar yandı ve Dr. Tang orada bir şey olmadığını gördü. *Aydınlıkta ne görüyorsan, karanlıkta da o vardır*, derdi babası hep.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dr. Tang buna hiç inanmamıştı; o zamanlarda bile.

Merdiveni bitirdiklerinde, durdular. Ruiz bakışlarını ve silahının namlusunu holden ayırmıyordu.

"Giysilerden iki tanesi vakumlu paketlerde. Bir tanesi açık. Hepsi yatağımın altındaki çantanın içinde," dedi Dr. Tang. "Ama şunu anlaman lazım Ruiz – çömleği almadan gidemeyiz, yani birisinin de onu taşıması gerekecek. Benim taşımaya itirazım yok ama kıyafet olmadan olmaz. Eğer çömleği kendi ellerinde taşımak istersen, benim kıyafetimi de alabilirsin."

Ruiz dudağının kenarıyla sırıttı. "Böyle iyiyim."

Karanlıkta bir şey güldü. Ses –alaycı, ıslak bir tıslama– karanlıkta hareket etti, ardından kesildi. Başka bir gülüş ya da yankı duyulmadı.

Dr. Tang gözlerini Ruiz'e dikti ama adam onu görmezden geldi ve önünde doğrulttuğu silahıyla koridorda ilerlemeye başladı. Ses yankı yapmamış olsa da Dr. Tang'in aklına yerleşmişti ve kadın o sesin sahibi her kimse, silah korkusu duymadığından emin olmanın tedirginliğini yaşıyordu.

Yeter, dedi kendi kendine.

Olduğu yerde durup Ruiz'in titreşen ışıkların arasında ilerleyişini izledi.

"Kim var orada?" diye sordu Ruiz. "Ses ver. Kazara seni vurmak istemiyorum."

Bir yanıt gelmeyince, Dr. Tang aceleyle Ruiz'in peşinden ilerledi. Merdivenlerin başında, yaşlı yıldızlar gibi sönen ampullerin güvenilmez ışığının altında durmaktansa, elinde silah olan adamın yanında olmayı yeğlerdi.

Küçük bir bilgi, zihninin derinliklerinden yüzeye çıktı. Kaşlarını çatıp bu yapboz parçasını bir yere oturtmaya uğraştı.

"Cortez bu," dedi alçak sesle

Ruiz perdeyi aralayıp silahını Walker'ın kalmış olduğu odaya doğrulttu. İçeriyi gözleriyle taradıktan sonra geri çıktı ve holün ilerisine baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O kim?" diye sordu.

"Cortez. Çalışanlardan. Profesör Solak onu kendi odasında bırakıp gelmişti. Orada kadını bekliyordu."

"Hasta mı?"

Dr. Tang gözlerinin altındaki teri silerken, hâlâ yüzünün alt yarısını kaplayan maskeyi oynatmamaya dikkat etti. Bazen maskeyle boğuluyormuş gibi hissetse de, onu çıkarmak yapacağı son şeydi.

Ruiz'e, doğru odanın girişini gösterdi. "Dikkatli ol."

Ruiz, önce Walker'ın odasının karşısındaki odayı kontrol etti, ardından ilerlemeye devam edip üçüncü bir odaya baktı. Sonunda, koridordaki son odanın önünde durup silahını kalın kumaş perdeye doğrulttu. Beyza'nın odası.

Dr. Tang, içeri kulak verip aynı gülüşü tekrar duymaya çalıştı. Yine yüzünden ter damlalarının süzüldüğünü hissetti, göğsüne oturmuş öksürük de patlamaya hazırdı. Işıklar loşlaşıp cızırdadı ve kapı aralığının hemen üzerindeki bir ampul söndü. O an, Dr. Tang boğuluyormuş gibi hissetti, sanki burada canlı canlı gömülmeleri bir an meselesiydi.

Ruiz ona bakıp başını salladı ve perdeye işaret etti. Dr. Tang derin bir nefes alıp perdeyi araladı ve Ruiz odaya girdi, silahının namlusunu bir oraya, bir buraya doğrultuyordu. Dr. Tang, gözlerini kısmış, kendini şiddete hazırlamıştı.

"Bir şey yok," dedi Ruiz. "Cortez her kimse gitmiş."

Dr. Tang adama ne olduğunu merak etti, öte yandan bu aslında Beyza'nın sorunuydu.

"Bu oda benim," dedi, Ruiz'in kontrol etmiş olduğu perdelerden birine işaret ederek. "Haydi kıyafetleri alıp diğerlerinin yanına dönelim."

Koridordaki ışıklar bir kez daha loşlaştı. Karanlıkta bir şey fısıldadı ve Dr. Tang Ruiz'e döndüğünde, bir an için adamın arkasında birisinin durduğunu görür gibi oldu; sanki çift gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüyormuş gibi. Işıklar parlayarak yandı ve yanılsama geçti – tabii eğer yanılsamaysa.

"Sizce gerçekten de bir çıkış yolu var mı?" diye sordu Ruiz. Dr. Tang'in arkasından odaya girdi ve dizlerinin üzerine çöküp kadının koruyucu kıyafetleri yatağın altından çıkarmasına yardım etti.

Dr. Tang, Lamar'ın hâlâ belinde çıkıntı yapan günlüğünü cilt kısmından tuttu. Defter iyice sıyrılmış, neredeyse düşmek üzereydi ve Dr. Tang kıyafetleri taşırken onu kaybetmek istemiyordu.

"Olduğuna eminim."

Yeni bir çıkış bulabilirlerdi fakat Dr. Tang'in kendine güveni daha karanlık bir yerden geliyordu. Ne olursa olsun, her zaman bir çıkış vardı. Ruiz'e, tek çıkışlarının ölüm olabileceğini söylememişti.

Sonuçta adam askerdi. Dr. Tang zaten biliyordur diye düşündü.

Sophie duvardaki çatlağa gözlerini dikmiş bakıyordu. Yerini bulmaları zor olmamıştı, gerçi Beyza çatlağın son gördüğünden beri genişlemiş gibi göründüğünü söylemişti. Şimdi, İskender Odası'nı kolon odasına inen merdivenlere bağlayan tünelde duruyorlardı. Her nedense, burası Sophie'ye hep soğuk gelmişti; duvardaki delikten sürünerek geçip İskender Odası'nı, ardından Pandora Odası'nı ve çömleği bulduğu o ilk gün bile böyle hissetmişti.

"Bu şerefi bana bahşeder misin?" diye sordu Taejon, solunum maskesinin ardından gelen boğuk bir sesle.

Sophie, elinde tuttuğu balyoza baktı, pazılarındaki gerginliği hissetti. Kimseden yardım almadan da bir balyozu pekâlâ savurabilirdi; merkez bölgesi ve üst vücudundaki kaslarını geliştirmişti. Adamın sorduğu soruya içerlemek için kendi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne birkaç saniye müsaade ettikten sonra yumuşadı. Onbaşı Taejon'un böyle bir teklifte bulunmasının nedeni Sophie'nin yapamayacağını düşünmesi değildi.

Taejon onun üzerindeki yükü hafifletmek istemişti. Sophie bir arkeologdu. Yaptığı iş genellikle titiz çalışmasını gerektiriyordu; fırçalarla, kürek ve keserlerle. El aletleriyle. Arkeologlar toprağı kaldırır, taşları ayıklamak için el çapalarını kullanır fakat dikkatli çalışırlardı. Balyoz, dikkatli çalışılacak bir alet değildi.

Sophie balyozu kaldırdı, geriledi, diğerlerine etrafını boşaltmalarını işaret etti. Beyza'nın bir kazması vardı fakat Sophie ondan yalnızca artık var olduğu konusunda herkesin hemfikir olduğu esintiyi kontrol etmesini istemiş, bir daha da çatlağın yanına yaklaştırmamıştı.

"Teşekkür ederim, çavuş ama arkamızı kollasan yeterli. Sen kendi silahını kullan," dedi, kulağı ara ara duyulan silah patırtılarındaydı. "Ben de kendi silahımı."

Balyozu çatlağa savurdu. Taştan bir parça düştü. Tüf tabii ki zaman içinde sertleşmişti fakat yine de darbeye dayanamadı ve toz toprak içinde büyük büyük parçalar döküldü. Sophie balyozu art arda savurdu, duvardan parçacıklar koparta-rak çatlağı yarın metre kadar genişletti.

Beşinci balyoz darbesiyle, ardında boş karanlık olan bir delik açtı.

"Aman Tanrım," dedi Beyza, Sophie kadının sesindeki ümidi duyabiliyordu.

Eğildi ve delikten gelen esintiyi hissetti. Delik, yumruğunu sokabileceği genişlikteydi. Sophie, balyozu sol eline alıp aşağı saldı ve sağ elini deliğe soktu.

"Havalandırma deliği mi?" diye sordu Taejon.

"Bilmiyorum," dedi Sophie. "Çok karanlık."

Beyza onu kenara çekilmesi için dürttü. "Kaç fenerimiz

BELONGS TO KAKTUS TEAM

var onu sonra düşünürüz, önce arkada bir boşluktan fazlası olduğundan emin olalım. Haydi."

Kazmayı duvara vurdu. Peşinden Sophie balyozla bir darbe indirdi, ardından Beyza kazmayı tekrar savurdu. İkisi de maskelerinin ardında hırıltıyla soluyordu.

Bir ses duydular. Sophie ilk başta sesin delikten geldiğini düşündü fakat arkalarına döndüklerinde, omuzlarına yüklediği ağır görünümlü sırt çantasının kayışlarını tutmuş aceleyle onlara doğru gelen Walker'ı gördüler.

"Yukarıda neler oluyor?" diye sordu Sophie, gözleri sırt çantasındaydı. "Gitmeye hazır gibisin."

Walker duvarda açtıkları deliğe işaret etti. "Çıkış yolumuzu buldunuz mu?"

"Uğraşıyoruz. Henüz bir şey demek için erken."

Beyza kazmayı savurdu, git gide genişleyen çatlaktan büyük bir parça daha kopardı. "İçimde iyi bir his var," dedi, ardından sırtını onlara dönüp öksürmeye başladı.

Walker, yüzünde kasvetli bir ifadeyle Beyza'ya baktı; sanki kadının olumlu yaklaşımına itiraz etmek istiyor gibiydi. Ardından kendini toparlar gibi oldu ve Sophie'ye döndü.

"Kim'le birlikte Pandora Odası'nda olacağım. Bir şey bulursanız haber verin."

Sophie az kalsın onu durduracaktı –Dunlap'in nereye gittiğini merak ediyordu, ayrıca Walker üst tarafta ne olduğuyla ilgili sorusunu yanıtlamamıştı– ama adam koridordan aşağı doğru koşmaya başladı ve ardından Beyza kazmasını tekrar indirerek duvardan yirmi beş santimlik kare bir parça kopardı. Diğer taraftaki karanlık derin, genişliyormuş gibi görünüyordu. Sophie içinde tekrar bir umut yeşerdiğini hissetti.

Balyozu tekrar savurdu ve duvardan büyük bir parça daha kopardı; artık çatlak neredeyse tamamen yok olmuş, yerini siyah bir boşluk almıştı. Moloz parçaları karanlığın içine yuvarlandı ve Sophie bir yankı duydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ümit var," dedi Taejon.

Sophie sol tarafında bir hareketlenme duydu. Döndüğünde, Dr. Tang ve Ruiz'in koridordan aşağı uzun adımlarla onlara doğru gelmekte olduklarını gördü. Dr. Tang, tehlikeli madde giysisini giymişti. Ruiz'in elinde ise içlerinde diğer iki kıyafetin olduğunu tahmin ettiği plastik torbalar vardı ve eğer adam hâlâ kıyafetlerden birini kendisine alamadığı için bozuluyorsa da, durumun aciliyeti bu duyguya ağır basmıştı.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye sordu Ruiz, aceleyle onlara yaklaşırken.

"Az kaldı diye umuyorum," diye yanıtladı Sophie.

Beyza çalışmayı bırakıp Dr. Tang'e dönmüştü. "Cortez'le konuştunuz mu? İyi miymiş? Gidip onu almam lazım. Zaten en başta–"

"Orada yoktu," diye araya girdi Ruiz.

Dr. Tang onu bakışlarıyla haşladı. "Onu görmedik."

"Benim odamdaydı," dedi Beyza. "Belki de hastadır. Uyuyor da olabilir sanırım."

"Hayır, Profesör Solak," dedi Ruiz. "Ben de onu diyorum. Odanıza baktık, ayrıca batı kanadının da büyük bölümünü kontrol ettik. Cortez'den hiçbir iz yoktu."

Sophie, Beyza'nın yüzünün durgunlaştığını fark etti. Arkadaşı ve meslektaşı olan kadın, önce Cortez'le olan ilişkisini ondan saklamıştı, şimdi ise Cortez için açığa vurduğundan da derin duygular besliyor gibi görünüyordu.

Beyza, az önce duvara savurduğu kazmayı Taejon'a verdi ve Sophie'ye döndü. "Üzgünüm. Benim..."

"Git," dedi Sophie. "Ama çabuk ol. Eğer bu duvarın ardında bir tünel varsa, içeri gireceğiz. Nereye açılıyor olursa olsun."

Beyza kaşlarını çattı ve deliğe sanki pek güvenmiyormuş gibi kasvetli bir bakış attı. Ardından Dr. Tang ve Ruiz'in geldiği yöne doğru gitmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onunla gitmemi ister misin?" diye sordu Ruiz.

Sophie balyozunu ona verdi ve vakumlu paketlerdeki tehlikeli madde giysilerini aldı. "Hayır. Burada bize yardım et."

Taejon ve Ruiz duvarı parçaladıkları esnada, Martin Jungling geldi. Yüzünde hiçbir koruyucu yoktu; solunum maskesi takmamış, tabii ki koruyucu elbise de giymemişti. Öksürerek yaklaştı; göğsünden ıslak, pürüzlü bir ses geliyordu.

"Tanrım," dedi Taejon. "Burası Büyük Merkez Terminali gibi."

Martin tekrar öksürdü.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Sophie ama ses tonu nazikti; daha önce olsa adama bu kadar yumuşak yaklaşamazdı.

Martin acele etmeden, minnetle duvara yaslandı. "Güney kanadına bir göz atmak istiyorum. Eğer gideceksek, orada da hâlâ hasta olmayan birileri var mı bakmamız lazım."

"Korkarım olması pek mümkün değil, Martin," dedi Dr. Tang.

"Ama biri oraya gitmeden emin olamayız ki," diye karşılık verdi Martin, ardından duraklayıp tekrar öksürdü ve sakinleşmek için birkaç hırıltılı, ıslıklı nefes aldı. "Carson delirdiğimi söyledi ama birinin bunu yapması lazım ve ben zaten hastayım. İki kere hastalanacak hâlim yok. Eğer bir ihtimal bizimle gelebilecek kadar sağlıklı birileri varsa, onları geride bırakmayacağım."

"Seni bekleyemeyiz, dostum." dedi Ruiz.

Martin başını salladı.

Sophie elini Martin'in koluna koydu. Elindeki tehlikeli madde giysisi hışırdadı. "Kendine dikkat et lütfen."

Martin koridordan yukarı, Beyza'nın gittiği yönde ilerlerken, Sophie Dr. Tang'in kendisine baktığını fark etti.

"Ne oldu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dr. Tang ürperdi, onun da koruyucu kıyafeti hışırdadı. "Böylesine hastayken gitmesine müsaade ettiğine inanamıyorum. Ona yeterince çabuk yardım bulamazsak bu yüzden ölebilir. Aklı başından gidebilir. Ama sen ona izin–"

"O bunu bilmiyor mu sanıyorsun?" diye sordu Sophie, acı bir tonla. "Kendini işe yarar hissetmek istiyor. Öleceği varsa da, öylece oturup ölümü beklemek istemiyor. Ben de istemiyorum."

Taejon balyozu indirdi ve bu sefer duvarın bir bölümü tamamen çöktü. Koskoca molozlar, diğer tarafta uzanan karanlık ve koridor arasında birikmişti.

Ruiz eğilip büyük bir taş parçası aldı ve karanlığın içine fırlattı. Parça, bir taşa çarptı, ardından sekerek ilerledi ve yuvarlandıktan sonra durdu.

"Fener istiyorum," dedi Sophie. "İçeri giriyoruz."

Dunlap o lanet herifi boğazlamak istiyordu.

Walker'a güvenmişti ama pezevenk boş bulunmasını fırsat bilip ona yumruk atmıştı. Teğmen Cobb, Derin Proje'yi koruyan koalisyon askerlerinden geri kalanlarla birlikte girişe geri çekilmişti. Sağlam askerlerdi; şu âna kadar hayatta kalabilmiş, yardım gelene kadar dayanabilmek için de ellerinden gelen her şeyi yapacak olan adam ve kadınlar. Dunlap'in onlara inancı vardı ama Walker'ın yoktu.

Dunlap yüzeyden avluya uzanan tünelde inleyerek diz çöktü. Derin nefesler alıyor, kafasını boşaltmaya çalışıyordu. Yumruklarını açıp tekrar sıktı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Ağzına bakır tadı geliyordu. Taş zemine bir topak balgam tükürdü, ardından ağzındaki ve burnundaki kanı sildi.

Sonra patlayıcıları hatırladı. Bir-iki dakikadan fazla baygın kaldığını sanmıyordu ama Walker onu sersemletmişti. Dun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lap sarsıntı geçirmiş olduğunu düşündü ve tepesi iyice attı. Kalbi, sanki beyninin merkezine kadar uzanan derin bir ağrıyla atıyordu. Duvara dayanıp ayağa kalkmak için kendini zorladığında görüşü bulanıklaştı.

Evet, yalnızca birkaç dakikadır baygındı ama daha uzun süre yerde yatmıştı.

Ayaklarının üzerinde sallana sallana avluya doğru inmeye başladı. Eğer Walker'ın niyeti patlayıcıları Pandora Odası'nda ateşlemekse, Dunlap onu durduracaktı.

Ve bunu yaparken kibar olmak gibi bir niyeti de yoktu.

Kim, Walker'ın yüzünü gördüğü anda, adamın onun canını sıkacağını anladı. Kolon odasının zemininde, on üç basamağın başlangıcının aşağı yukarı üç metre solunda oturuyordu. Son yirmi dört saatte, bu zeminin pek çok noktasında insanlar öldürülmüştü ve birçok noktada hâlâ ölülerin kanlarının izleri ve lekeleri vardı. Bu durum tüylerini ürpertiyor ve biraz midesini bulandırıyordu. Erbaş Carson'la konuşarak bir süre bu hisleri uzak tutmayı başarabilmişti ama şimdi asker uyuyakalmıştı. Merdivenlerin girişinin diğer yanında, yerde uzanıyordu. Jeneratörlerin ışıkları titreştirdiği, iyi aydınlatılmamış odanın kasvetli karanlığında, Carson'ın yüzündeki lezyonlar o kadar koyuydu ki neredeyse siyah görünüyorlardı. Bu kasvetli karanlıkta, Carson'ın nefes alıp almadığını kestirmek güçtü ama Kim bir-iki dakikada bir, adamın sesli bir şekilde horuldadığını ya da soluk verdiğini duyuyordu ve adam yerinde kıpırdanıp bir ya da iki defa yana dönmüştü. O yüzden, bir yandan da ölüp ölmeyeceğini merak ederek Carson'ı dinlenmesi için rahat bırakmıştı.

Şimdi ise, neredeyse Carson'ın varlığını bile unutmuştu.

Walker aydınlığın başladığı noktada duruyordu. Odanın daha karanlık bir yerinden, kolonların arasından belirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sırtında, kayışları omuzlarına gömülmüş ağır bir sırt çantası vardı.

Kim o çantayı daha önce görmüştü. Nefesini tuttu ama ayağa kalkmadı.

"Geldin demek," dedi sessizce.

"Yaşıyor mu?" diye cevap verdi Walker, Carson'ı işaret ederek.

"Sanırım. Sophie'yi gördün mü? Şansları yaver gitti mi?"

"Biraz. Duvarda bir delik açtılar. O da bir başlangıç sayılabilir."

Walker sanki Kim orada yokmuş gibi, merdivenlere doğru bir adım attı. Neredeyse kadının onu durdurmaya çalışacağını düşünmüyor gibiydi.

Kim ayağa kalktı ve Walker'ın karşısına geçmek için yürüdü. Walker hızlanabilirdi, elini kaldırıp onu kenara itebilir, onunla yüzleşmek zorunda kalmadan aşağı, Pandora Odası'na inebilirdi. Kim, ona âşık olmak istemiş ama bir şey buna engel olmuştu. Adama önem vermiş, ona hayranlık duymuş, hatta sevmişti ama defalarca sevişmiş olsalar da, hiçbir zaman Walker'a âşık olduğunu hissetmemişti. Şimdi, Walker'a baktığında, aralarındaki görünmeyen, lafı edilmeyen mesafenin kaynağı olan şeyi, adamın sivri yanını görebiliyordu. Evliliğinin neden boşanmayla sonlandığını ve denemesine rağmen neden istediği gibi bir baba olmakta zorlandığını anlayabiliyordu. Bu adam, hayatında sevdiği insanların asla anlamayacağı çirkin tercihler yapacağının farkındaydı ve sevgisi de bu farkındalığın ağırlığı altında eziliyordu. Üzerine köprü çekilemeyecek bir körfez gibi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kim.

Çömlek taşınmaya hazır mı diye kontrol etmeye, diyebilirdi. Ya da başka bir yalan uydurup Sophie'nin ondan bir alet istemesiyle alakalı bir şeyler söyleyebilirdi... Ama Kim çantayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanımıştı ve Walker da kadının gözlerindeki netliği görmüş olmalıydı çünkü doğruyu söyledi.

"Yukarıda işler sarpa sardı. Sayıca bizden çok üstünler. Cobb ve hayatta kalanlar Derveyî'ye çekildiler. Biraz dayanabilirler ama uzun sürmez. Cihatçılar desteğin yolda olduğunu biliyor olmalı. Herhalde ilk helikopterler gelir, ardından da askerler. Nasıl olur bilmiyorum ama destek geldiği anda cihatçıların da işi bitecek. O yüzden buraya inip onu ele geçirmek için ne gerekiyorsa yapacaklar."

Merdivenlerin aşağısını işaret etti.

"Ne gerekiyorsa yapacaklar. O yüzden, ben de öyle yapacağım."

Kim midesinin bulandığını hissetti. Derin derin nefes aldı ve biraz daha ilerleyip Walker'la basamakların arasına girdi.

"Mantıklı düşünmüyorsun," dedi.

"İşimi iyice zorlaştırma."

"Walker, bu yolculuk için aldığın emirler neydi, tam olarak bilmiyorum. Fakat çömleği yok etmenin emredilmediğinden adım gibi eminim. Patronların bu şeyi istiyorlar, hem de çok. Benim patronlarımdan bile çok istiyorlar, artık ne kadar önemli sen düşün."

Walker'ın yüzü düştü ama yalnızca bir an için. Kendini toplayınca, sevgi ve kederle Kim'e baktı ve uzanıp kadının ellerini tuttu.

"Aldığım emirlerin önemi yok. Bir grup psikopat cihatçı puştun o şeyi ele geçirmesine asla izin vermem. Çömleğin şimdiye kadar yaptığı şeylere baksana. Derveyî'deki insanların çoğu ya aklını kaçırdı ya ölüyor ya da ikisi birden. Herhangi birimizin buradan sağ çıkması bir mucize–"

"Sophie ve diğerleri bize bir çıkış yolu açıyor," diye araya girdi Kim.

"Mucizelere bel bağlıyorlar, ya tutarsa diye... Sen de bili-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorsun. Ona güvenemeyiz," dedi Walker. "Benim işime gelirsek, iki görevim var. Birincisi çömleği almak. İkincisi de psikopatların eline geçmemesini sağlamak. Yani patronlarım mutlu olmayacak ama bununla yaşamayı öğrenecekler. Ki dürüst olmam gerekirse, burada gördüklerimden sonra, çömleği onların almasını da pek istiyor değilim."

Kim çenesini kaldırdı. Walker dövüşmek için eğitim almıştı; savaşmak için. Ondan daha iri, daha güçlü ve daha ağırdı. Yine de, adamın bakışlarına hiç tereddüt etmeden karşılık verdi.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Walker gözlerini ona dikti, kaşları çatılıyordu. "Beni seçim yapmak zorunda bırakma, Seong."

Kim kararından buz gibi emindi. "Ben seçimimi yaptım. Sıra sende."

Walker gözlerini kapadı, yavaşça soluk verdi. "Peki..."

Bir el, Kim'in ayak bileğini kavradı.

Kim küçük bir çığlık atarak bacağını çekti. Yere baktığında, uyanmış olan Carson'ın ona uzandığını gördü. Adam hâlâ elini uzatıyordu. Gözleri kırmızıydı ve sol yanağında etini aşındırarak ilerliyor gibi görünen bir lezyon açılmıştı. Yine de, Carson'ın dizlerinin üstüne kalkacak kuvveti vardı.

"Geri çekil," dedi Walker Kim'e.

Sanki söylemesine gerek varmış gibi.

Carson kolon odasının derinliklerine işaret etti ama karanlığa değil. Titreşen ışıkların pek etkilemediği, iyi aydınlatılmış bir köşeyi gösterdi.

"Onları... görmüyor musunuz?" diye sordu hasta asker.

Kim ve Walker, adamın işaret ettiği yere baktılar.

"Neye bakıyoruz?" dedi Walker.

"Adam... Şu çocuğu tekmeleyip duruyor. Üst üste. Çocuğun yüzündeki... acı..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kim, Walker'a bir bakış attı. "Hayaletler. Artık hayaletleri görüyor."

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Walker.

Fakat Kim, Carson'ı dinlerken o titrek ışıklı köşeye baktıkça, adamı böylesine rahatsız eden figürlerin siluetlerini seçiyor olabileceğini düşünmeye başladı. Göğsünün etrafına kumaş sarılı, cüppeli, uzun bir başlık takan bir adam vardı. Yerde küçük bir çocuk yatmış, fetüs pozisyonunda duruyor ve neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Işıkta gördükleri, bu figürleri yalnızca andırıyordu ama bakmaya devam ettikçe, bu gördüklerinin sadece zihninin Carson'ın söylediklerine verdiği bir tepki olmadığından da emin oluyordu. Hayaletler oradaydı.

İnsanoğlunun kötülükleri. Zulmü.

Carson zorlanarak ayağa kalkmaya başladı.

Kim dönüp Walker'a ve sırtında asılı patlayıcıyla dolu çantaya baktı. Adamın bulduğu çözüm tüm bunların sona ermesi için tek yol olabilir mi diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22. BÖLÜM

Beyza sendeledi, arkasına dönüp tünelin zeminine baktı ama ayakkabısının burnu bir şeye takılmışsa da, ne olduğunu göremedi. Tekrar kafasını kaldırıp ileri baktığında, başını hareket ettirmenin etkisiyle sarsıldı ve dengesini yitirmemek için ellerini havaya kaldırması gerekti.

Ağır bir nefes alırken, aniden solunum maskesinden nefret etti. Maskeyi yırtıp derin, temiz bir nefes alma arzusu çok cezbediciydi. Onun yerine, birkaç saniye için durdu ve kendini zorlayarak ağır ağır nefes aldı. Duvarlar pürüzsüz ve kaygan, neredeyse süngerimsi gibiydi ki bunun imkânsız olduğunun farkındaydı. Tüf oyulacak kadar yumuşak olabilirdi ama hep öyle kalmamıştı. Duvarlar sağlam ve dayanıklıydı. Ayaklarının altındaki zemin gibi, sabit ve güvenilir kalmışlardı. Beyza evliliğini düşündü ve az kalsın istemeden yaptığı bu metafor için kendine gülüyordu – ya da metaforun tersi neyse onun için. Kocasını düşünmesinin sebebi taş duvarların güvenilirliği değil, sevgilisinin ortadan kaybolduğu gerçeğiydi. Şimdi burada, birlikte asla bir hayat kuramayacağı bir adam için kendi hayatını tehlikeye atıyordu.

Yine de...

Dr. Tang ve Ruiz'in söylediklerine rağmen, ilk önce batı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kanadına gitti. Her odaya baktı ama Cortez'den eser yoktu. Bu tuhaf mağaralarda ve tünellerde yalnız başınayken yüksek sesle konuşmak doğru ya da güvenli gelmediğinden adamın adını fısıldıyordu. Duvarlar modern ampullerin soluk sarı ışığı ve antik gölgelerin oluşturduğu hatlarla çizgi çizgi olmuştu.

Yalnız olmadığı zamanlarda, Derveyî Beyza'ya keşfedilecek şeyler bakımından zengin bir yer gibi görünmüştü fakat şimdi mekânın yaşını ve insanlarının çoktan sonlanmış hayatlarını duyumsayabiliyordu. Şehrin ilk sakinlerinden sonra bile, burada başkaları yürümüş, yaşamış, ölmüştü ve onların da bazıları hasta olmuştu.

Beyza onu batı kanadından çıkaracak merdivenlerin başında, tekrar duvara yaslandı. Öksürmesiyle ağzına acı, kanlı bir sıvı geldi ama maskesini çıkarmaktan korktuğu için onu geri yuttu.

"Ne halt ediyorsun be kadın?" diye sordu; kendi boğuk sesi, maskenin ardından derin, hırıltılı ve yabancı geliyordu.

Adam senin kocan değil. Burada yoksa gitmiştir. Hasta oldu. Geride kalmaman lazım. Onun için ölemezsin.

Kalbi panikle doldu. Ya diğerleri çıkış yolunu bulup onu terk ettilerse? Kendine Sophie'nin asla böyle bir şey yapmayacağını söyledi ama zaten ekip arkadaşlarının pek çoğunu geride bırakıyorlardı ve Lamar'ın ihanetinden sonra Sophie'nin kime hayatını riske atacak kadar güvenebileceğini bilmek mümkün değildi. Eğer çömleği aldılarsa ve gitmeye hazırlarsa, onu buradan çıkartıp cihatçılardan uzaklaştırmanın gerekliliği Beyza için duyulan kaygıların önüne geçmez miydi?

Kahretsin, diye düşündü. Zihninin derinliklerinde bir ses, Sophie'nin onu asla terk etmeyeceğini söyleyip duruyordu ama dudaklarından yalnızca kendini yeren sözler ve küfürler dökülüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Merdivenlerden inmeye başladı, hâlâ biraz sersem de olsa kararlıydı. Aşağıya vardığında, kavisli bir koridora girdi. Bu koridor, avluya bakan birkaç tane balkona açılıyordu. Kargaşa sesleri yatışmıştı ama şimdi de duvarlardan yankılanan ıstırap dolu haykırışları işitiyordu; sanki güney kanadından değil de gölgelerin içinden geliyor gibiydiler. Kalbinin sızladığını hissetti. Oradaki arkadaşlarının yanına gitmek, yardım edebileceği biri var mı bakmak istiyordu ama zihnindeki diğer ses, onlarla beraber geride bırakılmak istemediğini hatırlatıyordu.

Silah patırtıları yankılandı. Beyza daha da hızlandı, dar basamaklardan dönerek aşağı, küçük bir odaya indi. Kısa bir koridoru daha geçip tapınak odasına çıkan merdivenlere ulaşacak, oradan da İskender Odası'na ve Pandora Odası'na uzanan yola varacaktı.

Çömleği al, diye düşündü. *Ve dışarı çık.*

Bu koridorda ışıklar sönmüştü. Diğer yerlerdeki gibi titreşmiyorlardı. Bunun sebebi jeneratörde problem olması değildi. Beyza küçük el fenerini cebinden çıkarıp yaktı. Yere saçılmış cam kırıklarını görünce nabzı hızlandı. Yukarıda, batı kanadında geçirdiği birkaç dakika içinde buradaki ampuller birer birer sökülüp parçalanmıştı. Kasten yapılmış bir şeydi ve Beyza bunun ardında yatan kötülüğü hissedebiliyordu. Cam parçacıkları, zemin boyunca yumurta kabukları gibi yayılmıştı. Klostrofobi, sinsice, boğucu bir şekilde zihnine sızıyordu; aldığı her nefeste, attığı her adımda duvarların üstüne üstüne geldiğini hissediyordu.

Beyza'nın tapınak odasına, diğerlerinin yanına dönmesi gerekiyordu. İstanbul'daki öğrencilerini ve arkadaşlarını, evinin güvenli ortamını düşündü. Zihninde, topuklarını üç kez birbirine vurup o sihirli kelimeleri söyleyen Dorothy'nin görüntüsü belirdi: *Ev gibisi yoktur*. Kız, kendini Kansas'a geri ışınlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Beyza'nın asla bir çift yakut rengi ayakkabısı olmamıştı.

Karanlıkta aceleyle ilerlerken, Cortez'in ona seslendiğini duydu.

Beyza sıçradı, ardından fenerini ona doğrulttu. Adam, fenerin ışığı altında solgun, grimsi görünüyordu. Ardına dek açılmış gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Omuzları düşmüş, başı hafif yana sarkmıştı. Yüzünün sol tarafına bir kızarıklık yayılmış, dudaklarını şişirmişti. Eksik, sessiz, yuvarlanmış belli belirsiz kelimelerle konuşuyordu.

"Elio," dedi Beyza. "Aman Tanrım."

"Benimle kal," dedi adam, gözleri kederle doluydu. "Birlikte saklanırız. Karanlıkta güvende oluruz."

Cortez, Beyza ve Sophie'nin daha birkaç gün önce tartışmış olduğu küçük mağaraya doğru geriledi. O geçen birkaç gün aylar, yıllar önceymiş gibi geliyordu. Pek çok çalışma arkadaşı o zaman hayattayken şimdi ölüydü ve Beyza onların çektikleri acının yükünü hissedebiliyordu. Sorumlu hissediyordu.

"Üzgünüm," dedi, adama uzanmak istiyordu ama ellerini bunu yapmaya zorlayamadı. "Hasta olduğun için üzgünüm–"

"Ben hastaysam sen de hastasın," dedi Cortez, ağzı şiştiği için kelimeler boğuk çıkıyordu. Gülümsediğinde altdudağı çatladı, çenesinden aşağı koyu renk kan aktı. "Benimle iyi sikiştin. Eminim kocanla öyle sikişmemişsindir."

Beyza'nın yüzü buruştu. Cortez onunla hiç böyle konuşmamıştı; seksin ortasında bile.

"Benimle kal," dedi tekrar, tavrı rüzgârgülü gibi birden terse dönmüştü. Beyza, yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce adamı bağışlamıştı. "Saklanırız. Beraber oluruz."

"Burası güvenli değil," diye yanıt verdi Beyza, solunum maskesine güvenerek ona yaklaştı. Onu uzak tutmak için ellerini ileri uzatmıştı; sanki bir aslanın inine girmiş gibi. "Sop-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hie ve diğerleriyle gitmemiz lazım. Sana döneceğimi söylemiştim. Beni odada–"

"Beklemem gerekiyordu. Bekledim zaten ama sen gelmedin."

"Şimdi buradayım işte."

Cortez'in gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Başını öne eğdi ve arkasını dönüp duvara yaslandı; sanki yalnız olmadığını unutmuş gibiydi. Fenerin ışığı bir an için adamın üzerinden kayıp kot pantolonlu bacaklarını aydınlattı.

"Geç kaldın," dedi. "Bekledim. Ama sen gelmeden önce birisi beni buldu."

"Birisi..." diye başladı Beyza.

Cortez gözlerini kurulamak için elini kaldırdığında, Beyza adamın arkasında bir şeyin kımıldanıp tekrar yerine yerleştiğini gördü. Cortez'den bağımsız hareket eden, adamın teninin aldığı renkle aynı soluk gri tonda, parçalanmış ampuller sayesinde karanlıkta neredeyse görünmez olan bir şey.

"Elio." Beyza'nın yüzü kızarmış, ateş gibi yanıyordu. Korkudan teninin karıncalandığını hissediyordu. "O ne?"

Cortez titreyerek soluk verdi. Omuzları iyice çöktü ve sanki taşıdığı yükün altında ezilecekmiş gibi ağırlığını iyice duvara verdi. Döndüğünde, Beyza adamın arkasındaki gri şeyin gözlerini gördü ve o an etrafında mavimsi bir ışıltı olduğunu fark etti. Gözlerinden mavi bir sis yayılıyor gibiydi, kara kış havasında ağızdan çıkan nefes gibi.

Arkasında duran hayalet, uzun parmağını Cortez'in omurgasına sapladı, ardından dişlerini adamın tombul sağ kulak memesine geçirdi. Cortez inledi ve duruşunu dikleştirdi; hayalet, sanki kuklasıymış gibi adamın iplerini çekiyordu. Arkasına yerleşmiş, onu kullanıyor, kulağına Beyza'nın duyamadığı kelimeler fısıldıyordu. Cortez'i daha da şiddetli ağlatan kelimeler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cortez tekrar Beyza'ya baktığında, gözlerinde o mavi ışığın dumanı tütüyordu. Beyza'ya doğru bir adım attı.

Beyza geri çekildi. Yerdeki kırılmış ampullerin camları, botlarının topukları altında çatırdadı.

"Sadece bir an meselesi," dedi Cortez şişmiş dudaklarının arasından, belki de ona ait olmayan bir sesle. "Hastasın, biliyorsun. Benimle kal Beyza."

Beyza arkasını döndü ve avluya koşmaya başladı, orasının da güvenli olmadığının farkındaydı.

Arkasında, Cortez'e yapışmış olan şey, güldükçe gülüyordu.

Cihatçılar, Derveyî'nin girişinin dışına yığılmışlardı. Tünelin içi kan, dışkı ve korku karışımı pis bir kokuyla dolmuştu. Teğmen Cobb, Yeni Hilafet puştları dağdaki bu deliğe, bu karınca yuvasına, sığındıkları bu mezara saldırmaya başladığından beri geçen on dakikalık sonsuzluk boyunca yalnızca iki adam kaybetmişti. Cihatçı teröristler –onları asker olarak düşünmek istemiyordu– dışarıda yere yatmış ya da diz çökmüş, ölü yoldaşlarının bedenlerini siper olarak kullanıyor, karanlıkta kalmış girişe hedef seçmeden ateş ediyorlardı. Mermiler vızıltıyla taş duvarlardan sekiyor, kırılan parçacıklar Cobb ve hayatta kalan askerlerinin üzerine yağıyordu.

Askerleri sessizliklerini koruyordu. Cobb'un yüzünden ve boynundan aşağı ter damlacıkları süzülüyordu ve boğazı kampta saldırıya uğradıklarında yuttuğu tozların etkisiyle neredeyse tıkanmıştı. Yine de burnundan nefes aldı, silahının namlusu boyunca ileri baktı ve tetiği çekti. Namlunun ağzından kurşunlar saçıldı ve ölülerinin ardında siper alan cihatçılardan iki tanesi kanlar fışkırtarak geriye doğru savrulup yayılmakta olan yığının üzerine düştüler.

Cesetlerden bir tanesi hareket etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cobb kaşlarını çattı. Yanında duran kadın, Karnacki, diğerlerine bağırarak bir şeyler söyleyince, adam aynı şeyi onların da gördüğünü anladı. Ölü adam titriyor, silkiniyor gibiydi, ardından yığının üzerinden geriye doğru kaydı. Teğmen Cobb, yığının diğer tarafında birisinin kafasının ucunu gördü ve cihatçıların ölülerini girişin önünden kaldırmaya başladıklarını anladı.

"Orospu çocuğu!" diye bağırarak ateş açtı.

İleri doğru iki adım attı. Karnacki, Cobb'un rütbesine aldırmadan tertibi bozmaması için bağırdı –bunu yapmakta haklıydı– ama teğmen cesedi yığının üzerinden alan piçi vurdu ve yaraladı. Ardından üç ya da dört ceset daha kaldırıldı ve Cobb askerlerine onları paramparça etmeleri için bağırdı.

Herkes ateş açtı; mümkün olduğunca fazla saldırgan öldürmeye çalışıyorlardı. Bir cihatçı yere yığıldı ama diğeri onu yakasından tutup öteye sürükledi. Cobb'un askerlerinin çoğu, ceset yığınına ateş ediyor, orada oluşmuş dehşet verici bariyeri ortadan kaldırmak isteyebilecek herkesi öldürmeyi umuyordu.

"Durun!" diye bağırdı Karnacki. Cobb'u omzundan tutup sarstı. "Teğmen, ateş etmeyi kesin!"

Cobb tetiği bıraktı, öfkeyle kadına baktı. "Ne bok yediğini sanıyorsun, onbaşı? Her türlü üstünlüğe ihtiyacımız var. Yol açılırsa bize değil düşmana yarar!"

Karnacki, karamsar bir edayla başını salladı. "Evet, efendim! Ama en çok işlerine yarayacak şey mermilerimizi harcamamız. Öldürmek için ellerimizi kullanmak durumunda kalacaksak onları uzak tutamayız, efendim!"

Cobb bir küfür savurup hattın arkasına geçti. Silahını indirdi ve tüm askerlere ateşi kesmeleri için bağırdı.

Yankıların kesilmesiyle birlikte, cihatçılar içeri daldı. Derveyî'nin dışarısındaki gecenin çivit mavisi parıltısını ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rartacak kadar fazla sayılarıyla girişe akın ettiler. Durmadan ateş ederek, ölenlerin cesetlerini çiğnediler, tepelerine çıktılar, üzerlerinden atladılar. Girişin içindeki tünel kurşun bombardımanına tutuldu. Cobb'un iki askeri düştü. Karnacki ve Ellison, diğerlerine bağırarak eğilmelerini ve ateş etmeye devam etmelerini söyledi, onlar da dediklerini yaptılar. Cihatçılar yere yığılıp ölüyor, yoldaşları onların üstüne basıp ilerliyordu.

Cobb'un sol yanına bir kurşun isabet etti, bedenini delip arkasından çıktı. Kanı Karnacki'nin üzerine saçıldı, Cobb yaranın etkisiyle hızla arkasına döndü.

"Geri çekilin!" diye emir verdi.

Askerler hazırdı. İtişip kakışarak, yalnızca bir düzine basamaktan oluşan dönemeçli merdivenlerden aşağı indiler. Yaralılar önceden aşağı indirilmişti ama hâlâ silah tutup nişan alabilecek durumda olanlar orada bekliyorlardı. Cihatçıların şimdi ikişer ikişer ilerlemesi gerekiyordu; aynı anda belki dört ya da beş tanesi, merdivenlerde birleşip ateş edebilirdi.

Cobb'un burun delikleri kan kokusuyla dolmuştu ve bu sefer kanın kendisine ait olduğunu biliyordu.

Nişan aldı, silahını ateşledi ve ateş etmeye devam etti.

Başka seçenekleri yoktu.

Martin hep sıradan bulduğu bir hayat yaşamıştı. Bir mandırada büyümek bazı günler çok keyifli, bazı günlerse sıkıcıydı ama huzur, güzellikler ve temiz hava bu yaşamın daima bir parçası olmuştu. Okuması ve tutkusunun peşinden gitmesi için çabalamış, fedakârlıkta bulunmuş iki ebeveyne sahip olduğu için şanslı olduğunun farkındaydı. Üniversiteye gidip arkeoloji öğrenimi görmeye başlamadan önce Belçika'dan bir tren mesafesinden fazla uzaklaşmamıştı. Dünyanın dört bir yanından insanlarla çalışmak, Sophie Durand gibi zeki, karar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lı rol modellerden bir şeyler öğrenmek, Martin için bir gardıroba girip kendini Narnia'da bulmak gibi olmuştu.

Şimdiyse çiftliğin hasretini çekiyor; kırlarda yürümeyi, ineklerle konuşmayı, bozulan makineleri tamir edip ellerini kirletmeyi arzuluyordu. Anne babasını hiç olmadığı kadar özlüyordu. Hayatı sıradanken, sıra dışı olmuştu –o da istediğinin hep bu olduğunu sanmıştı– ama şimdi, sıra dışılık onu öldürmüştü.

Daha değil, diye düşündü. *Daha öldürmedi.*

Ama aslında öldürmüştü. Vücudunda yayılan döküntülerin kaşıntısını, ciğerlerinde biriken koyu mukusu hissediyor, ağzına kan ve acı safra sıvısı tadı geliyordu. Ve şimdi, hayaletler görüyordu. Doğu kanadındaki insanlar delirmişti, artık öyle sayılırlardı ve ya ölmüşler ya da ölmek üzereydiler. Fakat en kötüsü, Sophie'nin gözlerindeki bakış olmuştu. Sophie, önceleri Martin'le atışır, ona takılır, patronluk taslar, onunla birlikte güler, bazen de direkt başından savardı. Ama Martin, hasta olduğunu anladığında Sophie'nin ona nasıl baktığını görmüştü; kadın sanki onun ilk kez gerçek anlamda farkına varmış, belki de ona karşı bir şeyler hissetmiş gibiydi. Aylar boyunca Sophie'nin gözlerinde böyle bir şey görmeyi arzulamıştı fakat şimdi gördüğü bundan ibaret değildi – içinde acıma, keder, ıstırap vardı; hâlâ yaşayan fakat saatleri sayılı olan bir arkadaş için tutulan yas.

Sophie'nin gözlerindeki o bakış, Martin'i harekete geçirmişti. Henüz ölmemişti, bu da buradan çıkmaları hâlinde hâlâ bir şansı var demek oluyordu. Aynı zamanda, bir çıkış bulunması durumunda, hasta ama hayatta olan ve henüz saldırganlaşacak kadar kendilerini kaybetmemiş çalışma arkadaşlarının da onlarla gelebileceği anlamına geliyordu. Martin, o insanları bulmakta kararlıydı ve bunu düşünmedikleri için Sophie, Beyza ve diğerlerine öfkeliydi. Eğer güney kanadında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olsaydı, onu orada bırakacak, dışarı çıkarmaya bile çalışmayacaklar mıydı? Cevabı bildiğini düşünüyor, bu bilgi onu ilerlemeye teşvik ediyordu.

Güney kanadına giden merdivenleri çıkarken öksürmeye başladı ve basamaklara tiksindirici bir balgam çıkardı. Sessiz olmak istiyor, öksürüğünü zapt etmeye ve yumuşak adımlar atmaya çalışıyordu ama sadece soluklanmak için bile yolun yarısında durması gerekmişti ve böylesine berbat hissederken çok fazla şeye odaklanamıyordu. Merdivenlerin tepesinde durdu, tişörtünün üzerinden kaşınırken cildindeki lezyonlardan her ne sızdıysa parmaklarını ıslattığını hissetti.

"Siktir," diye fısıldadı.

Güney kanadının koridoruna adım attı. Tam hâlâ cevap verecek kadar aklı başında kim kaldı diye seslenecekti ki, olduğu yere çivilendi.

Yerde ölü yatan en az üç kişi vardı, bir tanesi de Zehra'ydı. Zehra arkadaşıydı ve son gördüğünde Dr. Tang'in derme çatma morguna bekçilik yapıyordu. Duvarlar kanla sıvanmıştı. Vücudunun her yeri lezyonlar ve derin kaşıma izleriyle dolu iriyarı, sakallı bir adam, çırılçıplak diz çökmüş, Zehra'nın cesedine tecavüz ediyordu. Martin, normal bir günde, adı Ed Pellegrino olan ve Pelikan demeye alıştıkları bu adamı anında tanırdı ama karşısındaki bu menfur şeyi tanıdığı adamla bağdaştırabilmesi birkaç saniyesini aldı.

Bir odanın perdesi yarı yırtılmış girişinde, Delia French diz çökmüş, kapı aralığının pürüzsüz taş yüzeyine yaslanmış ağlıyordu. Kıyafetlerinde kırmızı ve siyah lekeler vardı. Yüzündeki derin ve büyüyormuş gibi görünen yarayı eşeliyordu. Fakat Martin'in dilini bağlayan Pelikan ya da Delia'nın görüntüsü değil, hayaletler olmuştu.

Sayıları çok fazlaydı – koridorda en az sekiz ya da dokuz tane vardı ve her biri ağza alınmayacak barbarlıklar, ahlaksızlıklar yapıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ya da, en azından, Martin gelene kadar öyleydi.

Şimdi, hayaletler sapkınca eylemlerini yarıda kesmiş, teker teker dönüp gözlerini ona dikmişlerdi. Gözleri buz mavisinin ötesi bir sisle kaplıydı. Martin'in nefesi kesildi. Geriye doğru bir adım atarken titremeye başladı. Bir adım daha atıp merdivenlerin başına geldiğinde, tüm vücudu uyuşmuş gibiydi. Hayaletler şaşılacak derecede hareketsizdi fakat gözleri bir kurt sürüsünü andıran dehşet verici bir dikkatle onu takip ediyordu.

Martin göğsünde korkunç bir gıdıklanma duydu, ciğerlerinin tıkandığını hissediyordu ve öksürme dürtüsüne yenik düştü. Karşı koymaya çalıştıysa da, ona ihanet eden boğazını istemsizce temizledi.

Pelikan, üst bedenini hızla döndürüp ona baktı. Sol gözü yuvasından çıkmıştı. Sırıtarak ayağa kalktı; kanla kaplı sertleşmiş penisi sallanıyordu. Delia da, durduğu kapı aralığında sırtını duvarda sürüyerek ayağa kalkmaya başladı. Martin'e, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir garazla bakıyordu.

İlk hayalet ilerlemeye başladı, ardından hepsi birlikte, havalanan katil kuşlar gibi, Martin'in peşine takıldılar.

Martin arkasına dönüp hızla merdivenlerden inmeye başladı. Göğsü yanıyor, başı zonkluyor, koştukça öksürüyordu. Arkasından hayaletler, öfkeyle bağırarak anlamsız sesler çıkaran Pelikan, Delia ve delilikle ölüme giden yolda daha da ilerlemiş hastalar geliyordu.

Martin koşarken ağlıyordu.

Dua ediyordu.

Bir süredir yer sarsılmamıştı. Duvarda yeni bir delik açtıkları koridorda, Sophie ortalık sakinleştiği için endişe duyuyordu. Kafasının içinde bir ses ona endişelenmemesini, sessizliğin iyi anlama geldiğini söylüyordu. Sessizlik, kurtarılacaklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

veya zafer kazandıklarını hatta ikisini de gösteriyor olabilirdi. Fakat sessizlik kurtuldukları anlamına geliyor olsaydı, bu zamana kadar birisi koşa koşa gelip bunu söylerdi diye düşündü. Onun yerine bundan fırtına öncesi sessizlik anlamını çıkarıyordu. Çığlık atanlar muhtemelen ya ölmüştü ya da artık bağıramayacak kadar zayıf düşmüşlerdi. Cihatçılar bombardımanı kesmişlerdi çünkü artık buna ihtiyaçları kalmamıştı. Silah seslerine gelince de... Sesler buraya o kadar boğuk geliyordu ki duyduğu şeyleri seçebilmesi imkânsızdı; şimdi de güm güm atan kalbinden yüksek herhangi bir ses duymakta zorlanıyordu.

İçinde tehlikeli madde giysisinin bulunduğu paketi yırtarak açtı. Dr. Tang, ona kıyafetin nasıl giyileceğini gösterdi. Kıyafetin içinde bu zamana kadar taktığı solunum maskesine ihtiyaç duymayacak olsa da, bir maskeden diğerine geçiş yapacağı esnada havadan bir şey kapmaktan korktuğu için yüzündekini çıkarmadı.

Dr. Tang, Sophie'nin kıyafetinin başlığını yerine kilitledi. İki kadın, birbirlerine şeffaf plastik yüz siperlerinin ardından bakıyorlardı.

"Bekle. Bu sende durmalı." Dr. Tang, Lamar'ın günlüğünü Sophie'ye uzattı. "Ve bilmen gereken bir şey var."

Sophie günlüğü aldı. Birkaç metre ötede, Taejon ve Ruiz, duvardan parçalar kırıyorlardı ve delik diğer tarafa geçebilecekleri kadar genişlemişti. Fakat Sophie, bu açıklık onları bir yere çıkaracak mı bilmiyordu. Artık öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Bekleyecek artık," dedi ve günlüğü sol bacağının arkasındaki bol, derin cebe koydu. Ardından tehlikeli madde giysisinin fermuarını çekti.

Dr. Tang, giysisini iyice kapatıp başlığını emniyete almasına yardımcı oldu. "Buradan çıktığımızda okursun. Sadece,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonlara doğru, Lamar gördüğü hayaletleri daha detaylı anlatmış. Bilmek istersin diye düşündüm. Bir tanesi ona dokunmuş. Oldukça rahatsız edici dürtüler hissetmiş. Ve başına gelen her neyse başkalarına da bulaşabileceğinin farkına varmış."

Sophie derin derin nefes aldı, aynı anda yüzünde solunum maskesi ve üzerinde koruyucu kıyafet olmasına alışmaya çalışıyordu. Gözlerini Dr. Tang'e dikti.

"Ne yani, Lamar'ın çömleği bizi... korumak için çalmış olabileceğini mi söylüyorsun?"

Dr. Tang omuz silkti, koruyucu elbisesi iyice hışırdadı. "Bilmiyorum. Sonuna kadar okuyamadım ve sonlardaki bazı kısımlar ya anlamsız karalamalardı ya da daha önce hiç görmediğim bir dilde yazılmıştı."

Sophie başını öne eğdi, koridorun taş zeminine ve orada birikmiş döküntülere bakıyordu. "Buna inanabilmek isterdim. Ama yukarıdaki subay, Cobb... Walker'la Dunlap'e içeriden birinin Yeni Hilafet'e çalıştığını söylemişti. Eğer Lamar değilse kim olabilir ki?"

"Buna cevap veremem."

"Hiç mantıklı değil," diye yanıt verdi Sophie fakat aklında düşünceler dönüp duruyordu.

O sırada Ruiz tek bir darbeyle duvardan bir metrelik bir parça kopardı. Taejon, az önce ayağının durduğu yere koca bir taş parçasının düşmesiyle birlikte bir dizi yüz kızartıcı küfür savurarak yana sıçradı. Ruiz'e bağırarak omzuna bir yumruk attı fakat Sophie ikilinin didişmesinin neredeyse farkına bile varmamıştı.

Kıyafetinin başlığına monte edilmiş olan kuvvetli ışığı yaktı. Ruiz parıltıya karşı elini gözlerine siper etti ve yoldan çekildi. Sophie ileri doğru adım attı, düşen kaya parçasının üzerine çıktı ve delikten içeri girdi. O an için Dr. Tang'i, Lamar'ı ve günlüğü unutmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ee, ne görüyorsun?" diye sordu Taejon. "Zamanımızı boşa mı harcıyoruz?"

Sophie dengede durabilmek için ellerini kaldırdı ama deliğin döküntülerinden uzaklaştığı anda, ayaklarını sert, doğal taş zemine bastı. Koruyucu kıyafetin içinde artık esintiyi hissedemiyordu ama başını kaldırıp yukarı baktığında, kafa feneri hafif bir açıyla yüzeye doğru çıkan geniş bir havalandırma şaftını aydınlattı. Yukarıda görünür bir ışık yoktu ama dışarısı hâlâ karanlık olduğundan, Sophie güneş ışığı görmeyi beklemiyordu.

Kelimeler boğazında tıkanmıştı. Onlara boşa çaba sarf ettiklerini, saklanmalarının zamanının geldiğini söylemesi gerekiyordu. Bu yalnızca bir havalandırma şaftıydı.

Ardından sağa baktı ve zeminin aşağı doğru eğimlendiğini ve önündeki duvarın o yönde daha karanlık göründüğünü fark etti. Bulunduğu oda genişliyor gibiydi. Kaçıp gitmenin, temiz havanın vebayı ve hastalığı geride bırakmanın düşüncesi neredeyse başını döndürdü.

Koridordan kulağına koşan ayak seslerinin yankısı gelince duraksadı. Boğuk sesler hâlinde acele bir soru ve cevap duydu.

"Neler oluyor?" diye seslendi koridordakilere.

"Çavuş Dunlap," diye yanıtladı Ruiz. "Acelesi vardı. Hızını kesip de bir şey anlatmadı. Bence biraz yavşakça–"

Sophie onu susturdu. Boş dırdırla harcayacak zamanı yoktu.

Bir eli önünde uzanan duvarda, eğimli yoldan aşağı yürümeye başladı. Koruyucu kıyafet kullanmakla en doğrusunu yaptığını bilmesine rağmen, yine de giydiğine pişman olmuştu. Dokunduğu taşı hissetmek, ayağını yere emin bir şekilde basmak istiyordu. Koruyucu kıyafetin ayakkabıları, adım atarken, altına giymiş olduğu botlarıyla aynı hissiyatı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vermiyordu. Kendini sakinleştirmeye, koruyucu elbisenin ve solunum maskesinin altında gömülmüş olmasına rağmen düzenli nefes alıp vermeye çalıştı. Hissettiği kaygıyı çoğunlukla kendi kafasında yarattığından emindi. Keşke önden başkasını yollasaydım diye düşündü ama Derin Proje'den geriye her ne kaldıysa hâlâ onun sorumluluğundaydı.

Ensesinin terlediğini hissetti, üzerine bir ürperti geldi ve burada geçirdiği onca ay boyunca hiç yaşamadığı bir klostrofobi kırıntısı duyumsadı.

"Hadi, patron!" diye seslendi Ruiz.

Sophie'nin içinden adama küfretmek geldi fakat o anda sol eli duvarın sonuna vardı. Sendeledi ve az kalsın düşüyordu. Kafa fenerini karanlığa doğru çevirip baktığında, yüzünde bir gülücük açtı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

"Ne dedin?" diye seslendi Dr. Tang. "Ne oldu?"

"Bekleyin!" diye yanıt verdi Sophie ve dikkatli bir şekilde, kabaca yontulmuş basamaklardan aşağı inmeye başladı.

Taştan bir merdiven oyulmuştu ama işçilik özenli değildi; sanki her kim yaptıysa ya acelesi vardı ya da buranın sık kullanılacağını düşünmemişti. Ya da çalışma yarıda bırakılmış gibiydi, ki şu an Sophie'ye de böyle olmuş gibi geliyordu. En fazla on iki basamak sonra, taştaki açıklık aniden daralıyor, Sophie zar zor araya sıkışabiliyordu ve geçidin yüksekliği de böyle sürtüne sürtüne ilerlemek istiyorsa eğilmesini gerektirecek ölçüde azalıyordu.

Bir an için, içindeki umut kıvılcımı söndü. Ardından yarığın ötesine bakmak için eğildi ve kafa feneri ileriye giden yolu aydınlattı. Kısa, dar gediğin ötesinde, yarık hafif bir açıyla yana doğru devam ediyordu ama Sophie alanın genişlediğini de görebiliyordu. Orada, tek dizinin üzerinde dururken, esinti koruyucu kıyafetini hışırdatacak kadar hızlanmıştı. Sop-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hie, rüzgârın dağ yüzeyindeki dar bir açıklıktan mı geldiğini yoksa gerçekten bir çıkış mı bulduklarını bilmenin imkânsız olduğunun farkındaydı ama ellerinde çok az seçenek olduğunun da bilincindeydi.

"Birisi koşup Kim ve Walker'a buradan çıkacağımızı haber versin," dedi. "Beş dakika bekleyeceğim, sonra gidiyoruz."

Koridorda bağrışmalar duydu ama Sophie bu kutlama seslerine fazla kulak asmadı. İleride, dar gedikte, tuhaf fısıldaşmalar işitti; bunlar daha önce Derveyî'nin başka bir yerinde de duymuş olduğunu düşündüğü türden mırıldanmalardı.

Hayaletler, diye düşündü, elini bacağının arkasına koydu ve iki katman kıyafet üzerinden Lamar'ın günlüğünün kaba hatlarını hissetti. İçine bir ürperti yayıldı ve bu ruhların ne kadar yaşlı olduğunu merak etti. Bu dağ ile ne ölçüde bütünleşmişler, ne kadar zaman boyunca kentin antik sakinlerine mezarlarında eşlik etmişlerdi?

Ardından, fısıltı daha yumuşak bir ton aldı; müzikal bir sese, neredeyse bir şırıltıya dönüştü ve Sophie kendi kendine hafifçe gülerek plastikle çevrili kafasını duvara yasladı. Kulaklarına yarığın ötesinden, dağın derinliklerinden gelen bu sesin hayaletlerle bir ilgisi yoktu. Bu, akan suyun fısıltısıydı. Bir akıntının ya da yeraltı nehrinin.

Bir yerden dışarı çıkıyor olması gerekiyordu.

Vücuduna yayılan taze kuvvetle ayağa kalktı ve kafa feneriyle geriye, duvarda açtıkları deliğe doğru döndü fakat orada bu yeni keşfi birlikte kutlayacağı kimse yoktu.

"Haydi," diye fısıldadı kendi kendine. "Acele edin."

Sophie karanlıkta bekliyordu. Uzaktan gelen boğuk silah seslerini ve çığlıkları tekrar duymaya başladığında, kendine esintiye, akan suya ve yeraltından kurtulup anne babasını tekrar görme ümidine odaklanmasını söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23. BÖLÜM

Walker hayalet falan görmemişti. Carson'ın uzun uzun baktığı köşe o kadar parlak bir ışıkla aydınlanmıştı ki, orada hiçbir şey saklanıyor olamazdı. Hasta asker kolon odasının karanlık kısmındaki gölgelere işaret etmiş olsaydı, Walker belki birilerinin onları gözetlediğini, gizlice dinlediğini düşünebilirdi ama sözde hayaletlerin olduğu yerde ışıklar o kadar parlaktı ki, ancak halüsinasyon gören ya da aklını yitirmekte olan birisi orada birilerini görebilirdi.

Sorun, Kim'in de bir şey görmesiydi ve kadın hasta gibi durmuyordu.

"Bununla uğraşacak zamanımız yok," dedi Walker. "Gidin buradan, ikiniz de."

Kim ona ters ters baktı. "Erbaş Carson ayakta zor duruyor."

"Eğer onu taşımak istiyorsan buyur, taşı," diye yanıt verdi Walker. "Ama gidip Sophie ve diğerlerine katılman gerekiyor."

"Walker–"

Elini Walker'ın koluna koyunca, adam zehir gibi bir bakışla karşılık verdi; yaptığı şeyin ona ne kadar ıstırap verdiğini belli etmediğini ümit ediyordu. "Bas git buradan, Kim. Burası hiçbirimiz için güvenli değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kim gözlerini kıstı ve Walker'ın sırt çantasının kayışını tuttu. "Bir şey yapmadan önce benimle konuşacağına söz vermiştin."

"Sana söyleyeceğime söz vermiştim, senin için görevimden vazgeçeceğime değil." Kim'in eline sinirle baktı ama kadın onu bırakmadı.

"Ya işleri daha da kötüleştirirsen?" diye ısrar etti. "Ya senin yüzünden hastalık burada hapsolmayıp da daha çok yayılırsa?"

Walker kadının kolunu tuttu, onu sert bir şekilde itti ve tekrar yanaştırmadı. "Bulaşma riskini yüzde yüz bulaşmaya yeğlerim. Tartışacak vaktim yok."

Carson küfrederek güçlükle ayağa kalktı ve Walker'a uzandı. Walker'ın kenara çekilmesiyle birlikte sendeledi, neredeyse düşüyordu. Elleri dizlerinin üzerinde, iki büklüm oldu, öksürmeye başladı.

"Gidin artık," dedi Walker. "Ve hızlı olun."

Kim'in onu vazgeçirmek için bir şey söylemesine fırsat vermeden, Pandora Odası'na giden on üç basamağı inmeye başladı. Kadının gözlerindeki öfkeyi ve hayal kırıklığını görmüştü fakat bunları zihninden uzaklaştırdı. Kişisel boyutta neye mal olursa olsun, yapması gereken bir iş vardı.

Pandora Odası'na geldiğinde, çömleğe hızlıca bir baktıysa da dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Oda soğuktu. Işıkların çoğu kırılmış, geri takılmamışlardı ve bu yüzden çömlek, sunağın üzerinde yarısı gölgelerle örtülü şekilde duruyordu. Eğer bu odada hayaletler varsa, Walker onları görmemeye kararlıydı.

Sırt çantasını çıkarıp yavaşça yere, sunağın önüne koyduktan sonra açıp içine baktı. Tahmin ettiği gibi, cihatçılar bir EYB hazırlamıştı – yol kenarlarında patlattıkları türden, yakınlarındaki her şeyi yok edecek şekilde tasarlanmış bir el

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapımı bomba. Bomba yalnızca çömleği ve sunağı yok edip etraflarındaki antik yazıları silmekle kalmayacak, aynı zamanda çatıyı ve tonlarca taşı toprağı da aşağı indirecekti.

Nefesini tuttu. Yapacağı şey geri alınamazdı – kimileri bunun için nükleer opsiyon terimini kullanıyordu. Az önce Kim'le olan ilişkisini ateşe vermişti ve bunu yaparken içinden küçük bir parça kopmuştu ama öfkelendireceği tek kişi Kim olmayacaktı. Walker yapmak üzere olduğu şeyin insanların hayatlarını kurtaracağını biliyordu –binlerce, belki milyonlarcasının– ama kimse bu yaptıkları için ona teşekkür etmeyecekti. En azından göz önünde böyle bir şey olmayacaktı. ABD Savunma Bakanlığı Walker'ın onlar için çalıştığını asla kabul etmeyecek, Birleşmiş Milletler ise onu kınayacaktı. Sophie Durand ve çalışanları hatta tarih veya arkeolojiyle ilgisi olan herkes onun kurşuna dizilmesini isteyecekti.

Tek tesellisi, muhtemelen bu sonuçların hiçbirinin cefasını çekecek kadar uzun yaşamayacağını bilmesiydi. Mağara üzerine çökmeden patlayıcılardan uzaklaşabilse bile, cihatçılar Cobb ve askerlerini biçtikten sonra kesin onu da öldüreceklerdi. Eğer şansı varsa, acı çeksin diye onu hayatta tutup yaptıkları için cezalandırmak gibi bir karar vermeyeceklerdi. Aklı Charlie'ye gitti, ölümünün oğlunda yaratacağı etkiyi düşündü ama bu düşüncelerin önünü hemen kesti. Tereddüde düşmek onu kurtaramazdı ama boşu boşuna ölmesine sebep olabilirdi ve buna izin vermeyecekti.

Walker çantanın önünde diz çöktü. Fermuarı tamamen açmış, EYB'ye iyice bakmıştı. Bombaya bağlı bir cep telefonu vardı, yani sinyal alması hâlinde o şekilde de patlayabilirdi ama aynı zamanda bir zamanlayıcı da vardı – muhtemelen telefonun mağarada çekmemesi ihtimaline karşı düşünülmüştü.

Zamanlayıcıyı on dakikaya ayarladı, ardından tekrar dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şündü ve iki dakikasını attı. Planı uygulaması gerekiyordu ve cihatçıların kalan koalisyon askerlerini ne zaman aşacağını bilmesinin imkânı yoktu. İnsanları Pandora Odası'ndan uzaklaştırmak için sekiz dakika fazlasıyla yeterli olmalıydı. Batı kanadına çekilebilirler, ya da –tünel gerçekten de bir yere varıyorsa ve patlamaya fazla yakın bir yerde sıkışıp kalmayacaklarsa– Sophie ve diğerlerinin açtığı deliğe girebilirlerdi.

Walker derin bir nefes aldı. Charlie'yi aklından çıkarmak için gösterdiği çabaya rağmen, oğlunu ve ona verdiği sözleri düşündü – güvende olacağını, eve döneceğini, birlikte daha fazla zaman geçireceklerini söylemişti. Charlie küçükken, Walker harika bir baba olmamıştı. Ama çocuğu kollarında tuttuğunu anımsıyordu; o minicik bebeğin savunmasızlığını, kafasının kokusunu ve daha iyi bir baba olabilmek adına yapmak istediği her şeyi hatırlıyordu. Şimdi, daha önce pek çok kez yaptığı gibi, oğluna olan sevgisini beynindeki özel bir bölmeye kaldırması gerekiyordu. Bugün yaptıkları sayesinde Charlie daha güvende olacaktı fakat Walker çocuğun bunu asla anlayacağını sanmıyordu.

Sekiz dakika.

Zamanlayıcıya bastı ve geri sayım başladı.

"Oradan hemen şimdi uzaklaş."

Walker ellerini havaya kaldırdı. Sırtının karıncalandığını hissetti. Bu sesi tanıyordu. Dunlap'in omurgasına bir silah doğrultmuş olduğunu anlaması için arkasına dönmesine gerek yoktu.

"Adımların hafifmiş," dedi Walker.

"Beni hazırlıksız yakalayıp bayıltan orospu çocuklarına arkadan yaklaşmak istediğimde, aldığım eğitim işime yarıyor."

Walker yavaşça döndü, elleri hâlâ havadaydı. Dunlap solunum maskesinin üzerinden ona hiddetle bakıyordu. Onun arkasında, merdivenlerden henüz inmiş Kim Seong vardı ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker'a yardım etmek için gelmediği kesindi. Kim kollarını kavuşturdu, gözlerini öfkeyle kıstı. Görünüşe bakılırsa öfkesi klostrofobisine ağır basmıştı – gerçi Walker nasıl bilebilirdi ki? Kadın daha önce hislerini gayet ustaca gizlemişti.

Üçü, yüzlerinde maskelerle orada duruyordu; henüz çömlekten sızan zehre ve deliliğe yenik düşmemişlerdi. Diğerleri tek seçeneğin bu olduğunu nasıl göremiyordu?

"Böyle olması gerekiyor," dedi Walker.

"Buradan çıkabilirsek böyle olması gerekmez," dedi Kim.

"Zaten sızıntı yapıyor. İçinde her ne varsa hepimiz etkilendik." Walker ellerini indirdi ama silahına davranmadı. Gözlerini Dunlap'e dikti. "Hükümetimiz elindeki gücü iyiye kullanmasıyla ünlü değil."

"Daha kötüleri de var," dedi Dunlap.

"Ben onlar için de çalıştım, hatırlamıyor musun? Yıllar boyunca tehlikeli şeylerin Savunma Bakanlığı'nın eline geçmesine yardım ettim. Çoğu zaman onlardan da tekinsiz tipler bu tehlikeli şeylere daha önce ulaşmasın diye uğraştım. Ama bunda... kazanan taraf yok. Bu ölüm demek."

"Eğer halka açık bir şekilde halledilirse," dedi Kim. "Birleşmiş Milletler gereğini yapar."

"Belki ama o ihtimali de cihatçılar elimizden aldı. Çömleği onların alması riskini göze–"

Bu arada Dunlap çömleğe yaklaşmıştı. Hâlâ Walker'a nişan alıyordu. Botlarının topuklarını sürüyerek daha da yakına geldi ve açık fermuardan çantanın içine baktı. Alnı öfkeyle kırış kırış oldu.

"Bu geriye mi sayıyor?" Önce Kim'e, ardından Walker'a bir bakış attı. "Zamanımızı yiyorsun ve burada patlamak üzereyiz öyle mi?"

"Uzaklaşmak için en az yedi dakikamız var. Gitmemiz lazım," diye yanıt verdi Walker.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kim bir küfür savurdu ve Dunlap'in yanına gelip çantaya baktı. Walker çantaya uzanan kadının cesaretini takdir etti ama bu cesaret yüzünden herkesin ölmesini de istemiyordu.

"Yapma," dedi. "Güvenli değil. Artık en iyisi hiç dokunmamak."

Kim ona Kore dilinde küfretti. Bunu daha önce de yaptığı olmuştu ama hep yüzünde yarım bir gülümseme ya da gözlerinde bir sevgi pırıltısıyla... Önce sırt çantasına, ardından dönüp sirayet kutusuna baktı – çatlamış Pandora çömleği hâlâ kutuda duruyor; mide bulandırıcı, hastalıklı etkisini hissettiriyordu.

"Sikeyim," dedi Kim, İngilizceye dönerek ve sunakla arasında kalan bir buçuk metreyi de geçti.

"Kim, hayır!" diye bağırdı Walker. Ama artık çok geçti.

Kim sirayet kutusunu aldı, askısını omzuna geçirdi ve Dunlap'e döndü.

"Gidiyoruz, çavuş."

Dunlap başını salladı, silahının namlusu hâlâ Walker'ın üzerindeydi.

Merdivenlerden bir homurdanma ve öksürük duyuldu, ardından birisi Kim'e seslendi. Dönüp baktıklarında, elleri ve yüzü akan lezyonlarla dolu olan Carson'ın sendeleyerek Pandora Odası'na girdiğini gördüler. Walker'ın parmakları silahına uzanma dürtüsüyle seğirdi ama Carson onlara karşı saldırganca bir hareket yapmadı.

"Kutuyu bana verin, Bayan Kim," dedi Carson hırıltılı bir sesle. "Bana bundan daha fazla zarar verecek hâli yok."

Kim öneriyi değerlendiriyor gibiydi.

Dunlap'in silahı bir an Carson'a döner gibi oldu. Walker'ın ihtiyacı olan fırsat da buydu. Adamın üzerine atladı ve silahını elinden almaya çalıştı. Dunlap çenesine kafa atınca, Walker'ın ağzına kan tadı geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker gözünün ucuyla, gölgelerin arasından hevesli gözlerle bu şiddeti izleyen birisini gördü. Gördüğü Kim ya da Carson değildi; binlerce yıllık günahların, açlığın hayaletiydi.

Kim ikisine de bağırdı, sirayet kutusunu karnına yaslamıştı.

Sırt çantasının içinde, geri sayım devam ediyordu.

Beyza avluda donakalmıştı. Öylesine telaşlı, kesik kesik nefesler alıyordu ki, solunum maskesinin bir şekilde tıkanmış olmasından korkuyordu.

"Şimdi nereye kaçıyorsun?" diye sordu Cortez, kendisine ait olmayan bir sesle. "Nereye gidiyorsun?"

Kanca parmaklı ellerini ona doğru uzatarak, Beyza'yı avluya kadar kovalamıştı. Arkasına yapışmış hayalet, omzunun üzerinden Beyza'ya bakıyor, nefret dolu gözlerinden sis yayılıyordu. Bir an için parmakları Beyza'nın saçını yakalamış, o an kadın sağ yerine sola dönmüş ve yalpalayarak ondan uzaklaşmıştı. Cortez bu aralığı kadının önünü kesmek için kullanmıştı.

Şimdi, Beyza ile derin tünellerin karanlık, geniş girişi arasında duruyordu. Girişin ardındaki yol odalara, merdivenlere çıkıyor, oradan da Sophie ve diğerlerinin bir çıkış yolu bulabilmek için son bir çaba sarf ettiği yere uzanıyordu.

Avlu zemininden yukarı çıkan yokuştan gelen silah sesleri git gide daha şiddetli yankılanıyordu. Duvarlardan akseden sesler kulaklarını yanıltıyor da olabilirdi ama Beyza çatışmanın Derveyî'nin boğazından aşağı doğru kayarak yakınlaşmakta olduğunu düşünüyordu. Kaçmak, çığlık atmak, bir şey yapmak istiyordu ama kaçabilmesinin ya da arkadaşlarının yanına dönebilmesinin tek yolu, karşısında ölmekte olan adamı geçmekti.

"Hissedebiliyorsun. Derinin altı kaşınıyor," dedi Cortez o diğer sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dehşet verici olan, Beyza'nın kaşıntıyı sahiden hissediyor oluşuydu. Boğazını kaşıdığında, parmağının ucuyla ıslak, kabuklu bir deri parçasını yırttı. Nefesi kesildi ve oracıkta bayılmak istedi. Cortez haklıydı – hastalık Beyza'ya bulaşmıştı. Adam enfekteyken sevişmişlerdi ve şimdi hastalık kök salmıştı. Boğazına siyah safra sıvısı geldiğini hissetti ve yüzündeki maskeye rağmen öksürerek çıkarmaya çalıştı – ki artık maskenin de faydasız olduğunu düşünüyordu.

"Bırak geçeyim," dedi Beyza, sesi tehditkâr çıksın istemişti; bir uyarı gibi. Fakat onun yerine kelimeler ağzından bir rica şeklinde dökülmüştü.

Cortez'in yüzü ifadesizleşti, gözleri devrilip bembeyaz oldu. Fakat hayalet, arkasında gülüyordu. Cortez'in iyice içine giriyor gibi görünüyordu; sanki Beyza'nın sevgilisini andıran kanayan, terleyen bir kostüm giyiyordu.

Yeni bir dizi silah atışı avlu boyunca yankılandı; sesler artık daha da yakından geliyordu. Göğsü panikle yanan Beyza, ellerini kulaklarına yapıştırdı. Çığlık atmak istedi ama buna fırsat bulamadan kulağına başka çığlık sesleri geldi.

Beyza çıkışa değil, diğer tarafa doğru döndü. Bağırışlar solundan, güney kanadına açılan bir geçitten geliyordu. Martin Jungling gölgelerin arasından fırladı, yanaklarından kanlı yaşlar akıyordu. Haykırışı bir öksürük patlamasına dönüştüyse de, adam bunun kendisini yavaşlatmasına müsaade etmeyip hızla ileri atıldı. Beyza, niye böyle yaptığını anladı.

Arkadaşlarının bir kısmı, Martin'in arkasından geliyordu. Bunlar ikisinin de ekip arkadaşlarıydı. O kadar hastaydılar ki neredeyse ölü gibi görünüyorlardı. Ona rağmen, içlerindeki nefret ve vahşetle öylesine çıldırmışlardı ki çürüyen, hasta bedenleriyle adamın peşinden geliyorlardı. Beyza, iki kalp atışı arasında kalan bir anda, kendisinin ve Martin'in sonunda neye dönüşeceğini gördü ve ne diye zaten onları pençesine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

almış olan bu kaderken kaçmak için uğraştıklarını düşündü.

Ardından, geçitten hayaletler çıkmaya başladı; çığlık atıyor, Martin'in ve ölmekte olanların peşinden geliyorlardı. Beyza ağlamaya başladı... fakat yaşama isteği çaresizlik hissinden daha güçlüydü ve kaçmak için arkasına döndü.

Cortez hâlâ yolu kapatıyordu. Beyza'ya doğru hamle yaptı.

Martin yakaladığı momentumu kullanarak yönünü değiştirip Cortez'in üzerine çullandı. Taş zemine düştüler, Martin ayağa kalkıp Cortez'in kafasına bir tekme savurdu, ardından bir daha ve bir daha vurdu. Yumuşak bir şey çatırdadığında, hastalar ve günahkâr ruhlar Beyza'yla Martin'e yetişiyorlardı; aralarında yalnızca üç-dört metre vardı.

Çığlıkları, birden daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle patlayan silahların gürültüsünde boğuldu. Dehşet verici koroya yeni haykırışlar eklendi ve Beyza hızla arkasına döndüğünde, silahlarını yüzeye çıkan karanlık geçide doğru ateşleyerek avluya geri çekilen Amerikan ve Kürt askerlerini gördü. Aşağı yukarı yirmi asker kalmıştı ve zamanın donduğu o anda, iki tanesi çıkıştan gelen kurşunlarla delik deşik oldu.

Cihatçılar içeri daldı. Silah sesleri sağır edici seviyedeydi. Hedef gözetmeyen kurşunlar havada uçuşuyor, yalnızca askerleri değil, avludaki herkesi vuruyordu. Vebalı kurbanlardan birkaçı, bedenlerini delip geçen kurşunların etkisiyle sarsıldı, diğerleri de askerlere dönüp hızla o yönde koşmaya başladı.

Beyza bir defa gözlerini kırptı fakat bu sefer donup kalmayacaktı. Eğilip Martin'in bileğini kavradı, onu yerde titreyerek nöbet geçiren Cortez'in üzerinden aldı.

"Yürü haydi!" diye bağırdı, ardından adamı harekete geçirmek için itti.

İkisi birlikte, hızla eğimli yolun başına koşup girişi geçtiler ve Derveyî'nin derinliklerine giden yarı karanlık geçide

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girdiler. Önceden, bu intihar gibi bir şey olurdu. Şimdi ise tek umutlarıydı.

Teğmen Cobb, annesi onu kambur durmamaya alıştırmış olduğu için öldü. Beşinci sınıfa geldiğinde, boyu bir yetmişe ulaşmıştı ve diğer çocuklardan o kadar uzundu ki bu yüzden sürekli utangaç hissediyordu. Annesi Rita, çocuğun fazla göze çarpmamak için başını eğmeye, omuzlarını düşürmeye başladığını fark etmiş, o zamandan beri de her gün, defalarca kez, ona dik durmasını hatırlatmıştı. Ve kendisiyle gurur duymasını. Cobb, annesine utandığını söylediğinde, kadın ruhuna dokunan derin bir bakışla karşılık verip, "Kendinle gurur duyacağın bir hayat yaşa, kambur durmana gerek kalmasın," demişti. Cobb, ABD Ordusu'nda hızla yükselmiş olmasını, sıklıkla bu tavsiyeye bağlardı.

Kurşun, sağ şakağına isabet etti.

Cobb kendi etrafında döndü, tek dizinin üzerine çöktü ve göğsünün üzerine düştü. Karnacki'nin bağırdığını duydu; kadın hiç vakit kaybetmeden diğerlerine geri çekilmelerini, ateş etmeye devam etmelerini emretti. Her nasılsa silah sesleri alçalmıştı – onları hâlâ duyabiliyordu ama artık boğuk geliyorlardı; sanki su dolu bir küvetin içine girmişti ve çatışma onsuz devam ediyordu.

Birisi, elini ensesine koydu. *Teğmen! Siz iyi mi...?*

Ses kesildi. El, Cobb'un boğazına dokundu, nabzını arıyordu. Cobb, nabzının yavaşladığını, başından oluk oluk kan aktığını hissedebiliyordu. Birisi yanında çömeldi. Cobb, onun Ellison olduğunu gördü. Kadının gözlerinden üzüntü okunuyordu ve Cobb ona aptallaşmamasını, kaçmasını, geri çekilip birlikten geriye kalanlarla ilgilenmesini söylemek istedi.

Ellison'ın başını yana çevirdiğini gördü ve kadının silahını doğrulturken korkuyla çarpılan yüzünü seyretti. Ellison aya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğa kalktı, artık Cobb'un görüş alanında yalnızca ayakları kalmıştı. Ardından kanı Cobb'un etrafına yağarken geriye doğru düştü.

Üzerinde yattığı taştan soğuk geliyordu. Silah patırtıları ve iki dilde bağrışmalar artık yalnızca beyaz gürültüden ibaretti, çocukken yaz kış her gece kullandığı vantilatörün vızıltısı gibi.

Botlar yüzünü ezip geçti.

Cobb soluğunu verdi. Gurur duyacağı bir hayat yaşamış ve dik durmuştu.

Kim sirayet kutusunu ellerinde tutmuş, nasıl bu kadar budala olabildiğini düşünüyordu. Walker'ın ona danışmadan hareket etmesine şaşırmış olması yeteri kadar aptalcaydı – sonuçta adamın işi buydu ve bunu hiç gizlememişti. Fakat yeraltında bir veba yayılmış, insanları hasta etmiş ve delirtmişti. Çok insan ölmüştü ve daha pek çok insan ölecekti. Besledikleri kin uğruna canlarını verebilecek bir yobazlar ordusu, sırf sirayet kutusunun içindeki felaketi ele geçirebilmek için onlara tepelerinden saldırıyordu. Ve kendisi, Kim Seong, kutuyu çıplak elle tutacak kadar aklını oynatmıştı.

Hâlâ solunum maskesini takıyordu ve kutunun amacı da hastalığı içeride tutmaktı fakat Kim, çok ciddi bir hata yaptığı gerçeğinden kaçamıyordu.

"Walker!" Elinde sıkıca tuttuğu kutuyla Pandora Odası boyunca uzun adımlarla yürüdü ve Walker'ın kaburgalarına bir tekme attı.

Çavuş Dunlap, elleriyle Walker'ın boğazını kavrayıp adamı yere çaldı. Köşede inleyen Erbaş Carson onlara durmaları için yalvarıyordu.

"Dangalaklık... yapmayın..." dedi Carson, kurbağayı andıran bir ses tonuyla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu söylediği, Kim'in düşüncesini de gayet iyi özetliyordu. Kim, Walker'a bir tekme daha savurmak için bacağını arkaya kaldırdı fakat Walker, Dunlap'in altında olmasına rağmen uzanıp kadının botunu yakalayabildi ve onu geriye itti. Kim, duvara çarpıp durana kadar fırıldak gibi döndü ama ayakta kalmayı becerdi. O an, Walker'ın gözlerinde gördüğü incinmiş ifade, kadını şaşkına çevirdi. Adam aralarındaki yakınlığı, karşılıklı suçlamaları ya da güveni geride bırakmış gibi gelmişti ama bir şekilde hâlâ kişisel bir bağları olduğuna inanıyor, ne yapıp da bu ilişkiyi paramparça ettiğini göremiyordu.

Dunlap, Walker'ı tekrar yere çarptı. Bu sefer Walker, Dunlap'in karın boşluğuna sıkı bir yumruk geçirdi ve adam sersemleyince onu kenara itti. İki adam, yüzleri kan içinde, maskeleri tehlikeli bir şekilde yana kaymış hâlde karşı karşıya duruyorlardı.

"Sayaç işliyor!" diye bağırdı Walker. "Burada kalırsak yok olup gideceğiz. Çıkmamız gerek!"

Çanta sunağın önünde, yerde öylece duruyordu. Eğer Kim Walker'ın blöf yaptığına dair bir şüphe duyuyorduysa, adamın yüz ifadesi o şüpheyi ortadan kaldırmaya yeterdi.

Dunlap, Walker'ın üzerine atıldı. Walker adamın bileğini yakalayıp burktu ve dizini karnına geçirdi. Dunlap homurdanarak iki büklüm olduğunda, Walker bir ayağını arkasına atıp onu geriye itti. İki adamın da gözü kararmış, iş eğitimle tecrübeye kalmıştı ve Walker'da ikisi de daha fazlaydı. İsteseydi, Dunlap'e daha fazla zarar verebilirdi. Onun yerine, arkasına dönüp tekrar öfkeyle Kim'e baktı.

"Şu siktiğimin şeyini sunağa geri koy da gidelim artık! Başka şansımız yok!"

Kim tereddüde düştü, Walker sahiden haklı olabilir mi diye düşünüyordu. Çömleğin cihatçıların eline geçmesi riskini almasındansa burada ölmek hepsi için daha iyi olmaz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıydı? Bir anda, bunun ardındaki mantığı çok net bir şekilde gördü. Gözünün ucuyla gördüğü hareket eden şeylerin, midesini düğümleyen hastalığın etkisiyle kaçmak istiyordu ama bu neye çare olacaktı ki?

"Asla kurtulamayacağız," dedi Kim, kurtulamayacakları şeyden kastı veba mı yoksa patlama mı emin değildi. Belki de ikisini birden kastetmişti.

Dunlap sendeleyerek ayağa kalktı.

Walker gözlerini Kim'e dikti. "Seong... başka seçeneğimiz yok."

Ardından gelen sessiz, korkunç kavrayış ânı, yere sürten ağır adımların gürültüsü ve plastik hışırtısıyla bölündü ve hepsi dönüp mavi renk koruyucu kıyafetiyle merdivenden inen Dr. Tang'e baktı.

"Erika, hayır," dedi Kim. "Senin burada olmaman–"

Dr. Tang, Kim'in elindeki sirayet kutusuna işaret etti. "Onunla ne yaptığını zannettiğini bilmiyorum," dedi, koruyucu kıyafetin içinden boğuk çıkan sesiyle, "ama bana versen iyi edersin."

Walker itiraz etmeye başladı.

"Şşş," dedi Dr. Tang. Dunlap'e bir bakış attı, ardından Walker'a, en sonunda da sunağın önündeki sırt çantasına baktı. "Aptallar. Beni dinleyin. Duvarı kırdılar ve diğer tarafta bir tünel olduğu kesinleşti. Bir de yeraltı nehri var."

"Zamanımız yok," dedi Walker. "Cihatçılar buraya ulaşacak."

Dunlap ona temkinli gözlerle bakıyordu. "Bunu bilemezsin."

Kim, Dr. Tang'in karşısına geçti. "Çantada patlayıcılar var. Zamanlayıcı geriye sayıyor. Gitmemiz lazım."

"Katılıyorum," diye cevap verdi Dr. Tang.

Carson öksürdü, duvara yaslanmıştı. "Ne önemi var ki? Kimse buradan çıkamayacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dr. Tang elini adamın koluna koydu, dik durmasına yardım etti. Hızla dönüp Walker'a baktığında, tehlikeli madde giysisi hışırdadı.

"Planının cazip gelmesini anlıyorum," dedi. "Ama zaten yeteri kadar insan enfekte oldu ve etkilerini iyileştirecek bir panzehir bulma ümidimiz var mı diye çömleği incelememiz gerekiyor. O bir yana, çömleği patlatırsan içindeki şey havalandırma boşluklarından bir bulut hâlinde yukarı fırlar ve cihatçılar enfekte olur. Sonra hastalığı eve götürürler ve işler çok kısa sürede sarpa sarar."

"Ne diye onlar için endişeleniyorsun ki?" diye gürledi Dunlap.

"Çünkü yalnızca onlarla kalmayacak," dedi Kim.

Dr. Tang başıyla onayladı.

"Bu yeni tünelin dışarı çıktığına emin misin?" diye sordu Walker, gergin bir şekilde sırt çantasına bakıyordu. Yüzüne uzanıp solunum maskesini sıkıca yerine oturacak şekilde düzeltti.

"Nasıl emin olabiliriz ki?" diye yanıt verdi Dr. Tang. "Ama orada esinti ve su var, bu odada ölmekten ya da cihatçılar tarafından katledilmekten iyidir."

"Walker," dedi Kim, sirayet kutusunun kayışını omzuna geçirirken. "Ben gidiyorum. Beni durdurmak istiyorsan–"

Walker ellerini havaya kaldırdı. "Asla. Bir çıkış yolumuz varsa, oraya gidelim."

Dunlap eğer ömürleri yeterse kavgaya kaldıkları yerden devam etmek isteyecek gibi duruyordu ama onun yerine sırt çantasına işaret etti. "Ya bu ne olacak?"

Walker hızla Carson'ın yanına gidip adamın dikelmesine yardım etti. "Eğer yanında getirmek istiyorsan buyur ama sayaç nasıl durdurulur hiçbir fikrim yok."

Dunlap sırt çantasına son bir bakış attı, ardından aceleyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

on üç basamağa yöneldi. Onun önünden Dr. Tang ilerliyor, tehlikeli madde giysisinden kişneme benzeri bir gıcırtı çıkıyordu.

Arkalarından Kim, onun arkasından da Walker ve Carson geliyordu.

"Bu odayı yıktığın için Sophie seni öldürecek," dedi Kim, omzunun üzerinden bakıp. "Tabii önce ben öldürmezsem."

"Üzgünüm, yavrum. Leopar beneklerini silemez."

"Sen leopar değilsin. Götün tekisin."

Walker itiraz etmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24. BÖLÜM

Kalbi panikle çarpan Sophie nefes almakta zorlanıyor, koruyucu giysisini yırtıp atmak istiyordu. Bunca ay yeraltında olmak, bu zamana dek onu korktuğu kadar rahatsız etmemiş olsa da, şimdi durum değişmişti. Dağın altında ezildiğini hissediyordu. İnsani zaaflar tünellere doluşmuş, havayı ağırlaştırmıştı; hastalık esintileri koridorlarda ve havalandırma boşluklarında ilerliyordu. Yüzünde solunum maskesi, onun üzerinde de tehlikeli madde giysisi vardı ve göğsü bilmezlikten gelmeye çalıştığı bir sıkışıklıkla ağrıyordu. Bilmezlikten gelmeye çalışıyordu çünkü bu ağrının ne anlama geldiğinin farkındaydı. Göğsündeki gıdıklanma ve boğazındaki hırıltı, maskenin yetersiz kaldığını, koruyucu kıyafet için ise artık çok geç olduğunu söylüyordu.

Belki durumu kötüleşmeyecekti, belki de kısıtlı miktarda maruz kaldığından hastalık yavaş ilerleyecekti ama enfekte olmuştu bir kere. Herkesin öyle olduğunu düşünüyordu. Bu farkındalığın etkisiyle, üzerindeki kıyafetle birlikte derisini de yırtarak çıkarmak, mağaradan dışarı fırlayıp çölü aşmak; Fransa'ya, annesiyle babasının yanına varana kadar bacaklarına rahat vermeden koşmak istiyordu.

Aynen, diye düşündü. *Onlara daha fazla hastalık taşı. Tam ihtiyaçları olan şey.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie ağırlığını bir bacağından diğerine verdi, içindeki korku ve hüsranı dışarı haykırmamaya uğraştı. Taejon ve Ruiz'e baktı. "Niye bu kadar geciktiler?"

"Hiç bilmiyorum," dedi Taejon. "Ama patron sensin. Ne kadar bekleyelim?"

"Sence onları arkada mı bırakmalıyız?"

Taejon ona gözünün ucuyla baktı, ifadesinde mahzun bir bilgelik vardı. "Ben bir askerim, Dr. Durand. Kimseyi arkada bırakmaya meyilli değilim. Ama aşağıdaki birçok insan kurtarılamayacak hâlde ve ben de onlardan biri olmak istemiyorum. Bence onlara birkaç dakika daha verelim, sonra da gidelim buradan."

Sophie ona baktı. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Diğerlerini terk etme fikri hoşuna gitmiyordu, özellikle de Beyza ve Dr. Tang'i ama böylece durup ölmeyi beklemek de iyi bir fikir değildi. Taejon'a bir şey söylemeyip yalnızca zihninde yanıt verdi; niyeti belliydi ama bunu sesli söyleyerek kabullenmek istemiyordu.

Haydi artık, diye geçirdi aklından, tünelin her iki yanına da bakıyordu. *Haydi.*

Arkalarında kalan duvardaki delikten bir esinti geldi ve Sophie hafifçe başını salladı. Neredeyse, ruhlar kendisine bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi hissetmişti.

"İki dakika," dedi. "Sonra gidiyoruz."

Cümlesini henüz tamamlamıştı ki, koridorda, kolon odası yönünde diğer grup göründü. Kim önden gidiyor, omuzlarına astığı ve ellerinin arasında sıkıca tuttuğu sirayet kutusuyla birlikte hızlı bir şekilde ilerliyordu. Arkasından aceleyle Dr. Tang ve Walker geliyordu fakat arkalarındaki Dunlap, bariz hasta olan Carson'ın yürümesine yardım ediyordu. Sophie'nin içini bir tiksinti dalgası kapladı. Carson'ı geride bırakmış olmayı diledi, ardından bu isteği yüzden kendinden nefret etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayatta olup olmadıklarını bilmedikleri diğerleri için geri dönemiyor olmaları zaten yeteri kadar kötüydü. Carson ise orada, Dunlap'in yanındaydı ve onu öylece terk edemezlerdi.

"Tanrım, adamım," dedi Ruiz, Dunlap ve Carson'a yardıma giderken. "Bok gibi görünüyorsun."

"Öyle hissediyorum," dedi Carson, hırıltılı sesiyle.

Sophie gözlerini adamların üzerinden ayırdı, dönüp yerdeki plastik paketi aldı ve Kim'e uzattı. "Koruyucu giysin."

Koridorun aşağısından boğuk silah sesleri duydular ve Sophie o yöne doğru döndü. Arada merdivenler, İskender Odası ve tapınak odası varken, havalandırma boşluklarından gelmedikçe bu sesleri duymaları çok zor olmalıydı. Fakat sesler havalandırmadan gelmiyordu. Dışarıdan değil, bulundukları yerden, yeraltından geliyor ve git gide yaklaşıyordu.

"Acele et," dedi Sophie, Kim paketi yırtarak açtığı sırada.

Walker duvarı kırarak açmış oldukları deliğe doğru uzun adımlarla yürüdü. Kazmayı eline aldı, eğilip başını delikten içeri soktu, etrafa bir baktıktan sonra tekrar Sophie'ye döndü.

"Bu gerçek mi?"

Sophie başını yana eğdi. "Bana gerçek gibi görünüyor. Daha iyi bir seçeneğimiz yok."

Walker, Kim'e doğru döndü, kadının kavramış olduğu sirayet kutusuna baktı. Bir an bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü ama ardından deliğin içinden geçip karanlığa adım attı. Tehlikeli madde giysilerinde kafa fenerleri vardı, ayrıca iki ya da üç tane de el feneri bulunuyordu. Fakat Walker ışık için beklemedi.

"Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyorsun," dedi.

"Burada kalmak da öyle."

Başını salladı, buna diyecek bir şeyi yoktu.

Sophie, Kim'in koruyucu kıyafetinin başlığını yerine oturttuğu sırada, koşan ayak seslerini ve bağrışmaları işittiler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve o yana döndüklerinde avlu tarafından onlara doğru koşan Beyza'yı gördüler. Çaresiz, yıkılmış görünüyordu; Sophie'nin daha önce hiç görmediği kadar insani bir hâli vardı.

Beyza gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde, eliyle duvardaki deliği gösterdi. "Bir yere çıkıyor mu bu?"

"Dışarı açılıyor mu henüz emin–" diye konuşmaya başladı Sophie.

"Bir yere *çıkıyor mu*?"

Sophie şimdi de koridorun uzak ucunda Martin'i görmüştü; beti benzi atmış adam sendeleyerek Beyza'yı takip ediyordu.

"Bir nehir var," dedi Dr. Tang.

"O zaman gidelim artık!" diye bağırdı Sophie.

Yola koyuldular.

Çaresizlikle, kararlılıkla, teker teker duvardaki yeni delikten güç bela içeri girdiler. Hasta olanlar, daha hasta olanlara yardım ediyordu. Sophie, Dr. Tang ve Kim, koruyucu kıyafetlerinin içinde biraz hantal kalmış olsalar da, kafa fenerleri çok değerli birer ışık kaynağıydı. Walker, Martin'in el fenerini aldı, Beyza'nın da kendi feneri vardı ama yine de tüneller hepsini yutmuş gibiydi. Mağaranın içindeki doğal görünümlü bir sırt hattı üzerinden aşağı doğru, kaba taş zemin üzerinde sendeleyerek, ayaklarını sürterek seri bir şekilde ilerledikleri esnada, silah sesleri kesildi – sanki başka bir dünyaya adım atmışlardı.

Üzerinde koruyucu kıyafet olmasına rağmen, Sophie havadaki basınç değişimini hissedebiliyordu; sanki fırtına yaklaşıyor gibiydi. Fakat bu, nem değildi. Garaz hissi veriyordu; bir çiftin en kötü kavgasının ortasında, kelimelerin bir işe yaramadığı anlaşıldıktan sonra yaşanan sessiz dakikalar gibi. Fırtınanın gözü gibi...

"Sophie," dedi Walker, kadının yanına gelip. Ayağını basa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cağı yeri kolayca bulmuştu, sanki yaptıkları bu göç onu hiç korkutmuyor gibiydi ve bu yüzden Sophie'nin içinde adama bir yumruk atma isteği uyandı.

"Şimdi olmaz," dedi.

"Bilmen gereken bir şey var."

Ona doğru barut gibi bir bakış attı. "Walker–"

Dağı sallayan, ayaklarının altındaki zemini sarsan patlamayla, Sophie olduğu yerde kaldı. Beyza ve Martin de donakalmış, geldikleri yöne doğru bakıyorlardı.

"Bu üst taraftan gelmedi," dedi Beyza.

Sophie ancak o zaman diğerlerinin kısa bir an duraksayıp sonra ilerlemeye devam ettiklerini fark etti; sanki patlama onları şaşırtmamış gibiydi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Walker omzunun üzerinden baktı ve ne olduğunu ona söyledi.

Sophie'nin vücuduna bir öfke dalgası yayıldı. "Pandora Odası'nı mı patlattın? Sen–"

Beyza, Sophie'nin kolunu tuttu ve koruyucu kıyafetini hışırdatarak yürümesi için ileri doğru çekti. "Odayı zaten yerle bir edeceklerdi. Ayrıca ilerlememiz lazım."

"Ne gördün?" diye sordu Kim, elinde sirayet kutusuyla sendeleyerek ilerliyordu.

"Hasta insanları," diye yanıt verdi Beyza. "Cihatçıları. Hayaletleri."

"Onlar hayalet değil," diye çıkıştı Sophie. "Yalnızca... dışavurumlar."

"Ne istiyorsan diyebilirsin," dedi Beyza.

"Her yerdeler," dedi Carson, kısılan sesiyle. Ayağı bir taşa takıldı ve az kalsın yere yığılıyordu – Dunlap ve Ruiz olmasaydı yığılmıştı da. "Etrafımızdalar. Birbirlerini öldürüyorlar. Dövüyorlar, tecavüz ediyorlar, bıçaklıyorlar, ağlıyorlar..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carson kanlı gözyaşları döküyordu. Sophie ilk kez bunun sebebinin hastalık değil, adamın orada, dışarı kaçtıkları esnada tünelde tanık olduğu şeyler olduğunu fark etti.

Hissettiği ürperti omurgasında kök saldı ve orada kaldı.

Sophie ilerdeki nehrin sesini duydu ve bir an sonra kafa fenerinin ışığının suyun üzerinde parladığını gördü. Beklediğinden daha genişti –aşağı yukarı beş metre– ve hızla akıyordu. Kaynağını merak etti ama yakınlarda tepeler, hatta dağlar vardı ve minnet duygusu merakına ağır basıyordu.

"Suyun kenarından git," dedi Kim.

Sophie'nin bunun söylenmesine ihtiyacı yoktu ama tartışacak değildi. Kimin sözü geçiyor diye kafa tokuşturmanın vakti çoktan geçmişti. Tünelde, nehrin her iki yanında da fazlasıyla geniş sığlıklar vardı. Onlardan tarafta, kaba taşların oluşturduğu kıyının genişliği muhtemelen bir metre ila dört metre arasında değişiyordu. Daha derinlere ilerledikçe iyice daralabilir ya da tamamen kaybolup onları yüzmek zorunda bırakabilirdi ama başka seçenekleri olmadığından ilerlemeye devam ettiler. Mağara üzerlerine doğru kapandıkça, içindeki tüm hayvani içgüdüler Sophie'ye geri dönmesini, daha derine inmenin onu yalnızca ölüme götüreceğini söylüyordu ama kadın geri dönmenin de bundan iyi olmadığının farkındaydı.

"Onu ben alayım."

Sophie arkasına baktığında, Martin'in Kim'in yanına geldiğini ve sirayet kutusuna işaret ettiğini gördü.

"Sen hastasın," dedi Kim.

Kadın haklıydı ama Martin hâlâ kendini idare edebiliyor gibi görünüyordu. Cildinde çok fena bir döküntü ve akıntılı lezyonlar vardı, ayrıca öksürüğü de kötüleşmişti ama fener ışığının altında gözleri berraktı ve ayaklarının üzerinde sağlam duruyordu. Öte yandan Carson, korkunç görünüyordu. O ve Dunlap, şimdiden iyice geride kalmışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bırak alsın," dedi Sophie.

"Ya düşürürse?" diye sordu Walker. "Çömlek parçalanırsa ne olacak?"

"Sen çömleği patlatacaktın," diye hatırlattı Kim. "Söz hakkın yok."

Bir an için araları iyice gerildi, ardından Kim kayışını sırtından çıkarıp kutuyu Martin'e verdi. Karşısındaki bu düşünceli adama bakarken, Sophie'nin yüreği bir kez daha burkulmuştu. Bu gece gösterdiği cesaret Martin'den asla bekleyeceği bir şey değildi. Adama onu hafife aldığı için ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilmek isterdi.

"Devam edin," diye seslendi Dunlap arkalarından.

Sophie, Dunlap ve Carson'ın arkasında bir şey gördü. Bir an için, cihatçıların onlara gizlice yaklaşmış olabileceğini düşündü ama gördüğü yalnızca bir gölgeydi. Ya da bir hayalet. Göğsü ağrıyordu, hırıltıyla öksürdü ve ne kadar hasta olduğunu merak etti.

Nehir ilerliyordu. Onlar da öyle yaptılar ama nehrin onları ne zaman yüzeye çıkaracağını bilmelerinin imkânı yoktu. Tabii çıkaracaksa.

Martin gözlerini bastığı yerden ayırmamaya çalışıyor, kaba taş yüzeydeki oluk ve çıkıntılara dikkat ederken arada bir de akan karanlık suya göz atıyordu. Başını kaldırıp da etrafına bir bakacak olsaydı, gölgelerdeki hayaletleri görebilirdi. Varlıkları artık onu ürkütmüyordu; korktuğu şey, onların dikkatini çekmekti. Artık yaptıkları şeylerden eskisi kadar tiksinmiyordu bile. Geçmişteki suçları, dehşet verici olayları canlandırmaya devam ettikleri müddetçe, onunla ilgilenmeyeceklerdi. Onların aslında ölülerin ruhları olmadığının, yalnızca antik insanların günahlarından, çirkin dürtülerinden artakalan anılar olduğunun bilincindeydi ama ne olurlarsa olsunlar bir ölçüde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

farkındalıkları ve kötü niyetleri vardı. Onu fark etmemeleri için her şeyi yapardı.

Sirayet kutusunun kayışı omzunda yer yapmıştı. Kim'den ilk aldığında hafif olan kutu şimdi git gide ağırlaşıyordu. Cildindeki lezyonlar sızlıyor, üzerinde küçük nehirler misali akan sıvıların ter mi yoksa bedeninden sızan bir çeşit kanlı irin mi olduğunu bilemiyordu. Bu düşünceler midesini bulandırıyor olsa da, bir ayağını ötekinin önüne atmaya devam etti çünkü başka seçeneği yoktu. Ya ilerleyecekti ya da oturup ölmeyi, vebanın, hayaletlerin ya da cihatçıların onu öldürmesini bekleyecekti.

Yanından, gergin ve telaşlı bir hâlde, ikide bir etrafına bakarak Ruiz yürüyordu.

"Onları görmüyor musunuz?" diye mırıldandı Carson.

Martin omzunun üzerinden baktı ve anında bu yaptığına pişman oldu. Dunlap'in el fenerinin ışığında, Carson erimiş bir mum gibi sararıp solmuştu. İki adamın ardındaki gölgeler kıpırdanarak canlandı. Martin'in gözüne iki hayalet ilişti. İkisi de kadındı; biri yerdeydi, öteki ise eliyle yerdekine işaret edip onun harap hâline gülüyor, alay ediyor, üzerine tükürüyordu. Diğerlerine kıyasla zararsız sayılabilecek bir sahneydi. Derken aşağılanan hayalet, sanki Martin'e bakacakmış gibi kafasını çevirmeye başladı; adamın onu izlediğini hissetmişti. Martin hızla başını öne döndürdü, neredeyse sendeleyip Walker'a arkadan çarpıyordu. Ardından bakışlarını yere çevirdi.

"Ne?" diye fısıldadı Ruiz. "Ne gördün?"

Martin yanıt vermedi. Ayağının altındaki taşa bakmak güvenli hissettiriyordu. Güvenli değilse de, en azından bu sayede başına gelecek korkunç şeyleri görmeyecekti.

Carson hayaletlerle ilgili bir şeyler mırıldanmayı sürdürüyordu. Martin, Çavuş Dunlap'e adamı neden artık bir yere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oturtmadığını sormak istiyordu, zira Carson hayatta kalabilecek gibi görünmüyordu. Ama adamlar askerdi ve Martin bunu anlayabiliyordu. Hayatındaki pek az kişi için Çavuş Dunlap'in yaptığı gibi bir risk alabilirdi. Anne babası, küçük kız kardeşi ve belki de Sophie için.

Bunu düşündüğü anda, ne kadar saçma olduğunu da anladı. Dunlap'in solunum maskesi vardı ama Carson kolunu adamın boynuna dolamıştı ve bu yüzden çavuşun hastalık kapma riski artıyordu. Martin ise, Pandora çömleğinin olduğu sirayet kutusunu belinin üzerinde taşıyordu ve çömlek onu öldürüyordu.

Dürüst ol, diye düşündü. *Eline almadan önce seni öldürmüştü zaten*. Bu doğruydu. Şu noktada kaybedeceği hiçbir şey yoktu fakat arkadaşlarına yardım edebilirdi. Sophie'ye yardım edebilirdi.

"Tanrım... lütfen onları yaklaştırmayın... gözleri," dedi Erbaş Carson, hırıltılı sesiyle.

Martin ürperdiğini hissetti. Bir içgüdüyle tekrar omzunun üzerinden bakacak oldu fakat ayağı yerde çıkıntı yapan bir taş parçasına takıldı. Mecalsiz hâliyle ileri doğru fırlayıp Walker'a arkadan çarptı. Elleriyle sirayet kutusunu sımsıkı tuttu fakat ayağı tekrar takıldı ve düşecek gibi oldu. Walker arkasına dönüp onu dirseklerinden yakaladı. Martin tek dizinin üzerine çöktü, dizkapağının sert taş yüzeye çarpmasıyla haykırdı, yine de dik kalabilmişti.

"Martin, dikkatli ol!" diye çıkıştı Walker. "O şeyi düşürürsen–"

Martin, "Özür dilerim. Ayağım taşa–" diye başlayacak oldu, ardından göğsünün derinliklerinden öyle şiddetli, kirli bir öksürük yükseldi ki adamı bitap düşürdü. Walker, büyümüş gözlerle ondan uzaklaşırken Martin hâlâ tek dizinin üzerinde, göçmüş hâldeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lanet olsun," diye mırıldandı Walker. Uzanıp Martin'in boynundaki kayışı kaldırdı ve sirayet kutusunu adamdan aldı. "Bunu ben alıyorum. Sana taşıtmam aptalcaydı. Bu riski göze alamayız."

"Hasta birinin taşıması lazım," diye karşılık verdi Martin.

Walker, önce Taejon ve Ruiz'e baktı, ardından sert bir bakışla Martin'e döndü. "Hepimiz hastayız, evlat."

Martin kutuyu taşımaktan vazgeçti. Walker haklıydı. Bazıları diğerlerinden daha fazla semptom gösteriyor olsa da, bu vebadan ve beraberinde gelen hayaletlerden kaçış yok gibiydi. Walker, Carson'ın tüfeğini omzuna asmıştı bile –tüfeği Erbaş Carson'ın silah kullanamayacak kadar hasta olduğu bariz bir şekilde anlaşıldığında almıştı– ama silah sırtında asılı dururken elleriyle de sirayet kutusunu fazla sarsılmasın diye karnına yakın bir yerde tutuyordu.

Walker, Dr. Tang ve Beyza'ya yetişti ama bayağı gerisinde kaldığı Kim'le arasındaki mesafeyi korudu. Aralarındaki gerginliğin sebebi ne olursa olsun, onu bugün çözemeyeceklerdi.

Nehirden fısıltılar geliyordu – bunlar suyun, akıntının sesi değildi; nehrin diğer yanından geliyorlardı. Martin hırıltılı bir nefes aldı ve bakışlarını yerden kaldırmadı. Fakat arkasında, mırıltılar çoğalıyordu.

"Kes sesini, Carson," diye homurdandı Dunlap.

Martin yine de arkasına bakmadı. İki adamın, ölmekte olan askerle gözü kara çavuşun varlığını arkasında hissediyordu. Martin'e, fazla yaklaşmışlar gibi geliyordu, sanki dibine girmişler gibiydi. Martin –ilerleyen hastalığı yüzünden orada da istenmeyeceğini bilmesine rağmen– koşarak ilerleyip diğerlerine yetişmek istedi.

"Görmüyor musun, çavuş?" diye mırıldandı Carson. "Bıçağı... bıçağı çok keskin. Burada, hemen yanımızda. Sana bakıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Martin ağlamaya başladı. Yeraltında olmak, Carson'ı daha fazla dinlemek istemiyordu. Mandıraya, ailesinin yanına dönmek ve bir daha yeraltına inmemek, belki de asla kapalı bir yere girmemek istiyordu. Yıldızların altında uyuyabilirdi. Temiz hava soluyabilir, müzik dinleyebilir, gülebilirdi.

Carson inledi ve Martin kendine engel olamayarak dönüp baktı. Hayaletin tuhaf sarığını, etrafına sarılmış kaba bez parçasını gördü. Hayaletin elinde tuttuğu ucu kıvrık hançerle Carson'a uzandığını gördü. Bıçak, Carson'ın göğsüne saplandı ama adamın etini kesmeden ilerlemeye devam etti... hayalet, Carson'ın içinde kaybolurken, adam sanki vücudundan elektrik akımı geçiyormuş gibi dimdik, kaskatı durdu.

"Hey, dostum," diye konuşmaya başladı Dunlap, Carson'a uzanıyordu. Hayaleti görmemişti.

"Çavuş, yapma!" diye bağırdı Martin.

Carson, aniden Dunlap'e saldırdı. Hastalığının verdiği kırılganlıktan eser kalmamıştı. Yüzünde bir sırıtış, bir eliyle Dunlap'in gömleğini çekip diğeriyle adamın yüzündeki solunum maskesini kopardı. Dunlap, iki büklüm olmuş hâlde, adamdan kurtulmaya uğraşıyordu. Carson'ın çenesine bir yumruk indirdi. Carson'ın yüzündeki lezyonlar çatladı ama adam darbeyi hissetmemiş gibiydi. Dunlap'i iki eliyle tuttu ve öyle bir kuvvetle kenara savurdu ki, adam tünelin duvarına çarptı.

Carson neşe dolu bir haykırışla Martin'in üzerine atıldı. Hırıltıyla soluyan Martin, kendini korumak için ellerini kaldırdı ama bir öksürük nöbetine tutulup iki büklüm oldu. Carson güldü ve onu kenara itti.

Martin, dönüp Carson'ı yakalamak istedi ama ıskaladı. Çaresizce kıçının üstüne düşerken, Carson da Walker'a, sirayet kutusuna doğru koşmaya başladı. O an, Martin tüm çabalarının boşa olduğunu anladı – Pandora çömleği parçalanacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

veba tüm şiddetiyle, bütün bir medeniyetin insanlarının tabiatlarının en karanlık yanlarıyla birlikte yayılacaktı... henüz Derveyî'de serbest kalmamış şeylerle.

Walker arkasına döndü ve tek dizinin üzerine çöktü; çocuğunu koruyan bir adam misali, kutuyu ve içindekileri muhafaza etmek için vücudunu siper etmişti. Carson tekrar haykırdı fakat Walker'a ulaşamadan Taejon araya girdi. Martin; Dr. Tang, Sophie ve Kim'in bağrışmaya başladığını duydu, yüzü amansız bir ifadeyle aydınlanan Beyza'nın çıplak elleriyle dövüşmeye hazır hâlde Taejon'un peşinden geldiğini gördü ve içi bir nebze rahatladı.

Taejon, silahını Carson'ın göğsüne doğrulttu, parmağı tetikteydi. "Kendine gel, adamım. Beni seni vurmak zorunda–"

Carson, Taejon'un elindeki silahı öyle bir güçle çekip aldı ki, adamın kırılan parmaklarının sesi duvarda yankılandı. İçine giren şey her neyse, silahı tek bir şekilde kullanabilirdi; Carson silahı ters çevirdi ve Taejon'un kafasına geçirdi. Yere düşen Taejon'un üstüne çıktı ve tüfeğin kabzasıyla adamın başına ardı ardına vurmaya başladı.

"Lanet piç," dedi Martin hırıltılı sesiyle; bunu kime ya da neye söylediğini bilmiyordu. Carson'a doğru sendeledi.

Beyza ve şimdi de Sophie, Walker'ın etrafından dolaşmaya çalıştı ama Walker onların önünü kesti ve bağırarak geride kalmalarını söyledi.

Martin, Walker'ın niye böyle yaptığını anlamıştı. Taejon'un kafatası bir yumurta kabuğu gibi kırılıp açılmıştı; saçları, yayılan kan gölünde ıslanıp birbirine dolanmıştı. Kafa lambalarının ve el fenerlerinin tuhaf ışığı altında, beyninin gri rengi seçilebiliyordu.

Ruiz, Martin'i kenara itti. Çavuş Dunlap üç uzun adım attı, silahını kaldırdı ve Carson'ı ensesinden vurdu. Hızla dönüp silahını Martin'e doğrulttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim, şu Allah'ın cezası feneri buraya alabilir miyim!" diye patladı.

Kim koruyucu kıyafetini hışırdatarak, Walker'ın yanından hantal hantal geçti. Ayaklarının altında yatan iki ölü adama bakmamaya çalıştı; plastik maskesinin ardında, duyduğu acı yüzünden net bir şekilde okunabiliyordu.

Kim kafa fenerinin ışığını direkt Martin'in yüzüne doğrulttuğunda, adam gözlerini kıstı. Dunlap, Martin'e doğrulttuğu silahını birkaç uzun saniye boyunca kıpırdatmadı.

"İyiyim!" diye çıkıştı Martin. "Tanrım, çavuş, yemin ederim, ben..." Bir öksürük krizine tutuldu.

"İyi falan değilsin," dedi Ruiz.

Martin buna karşı çıkmak istedi. Onun yerine yeni bir öksürük kriziyle birlikte dizlerinin üzerine çöktü, taş çıkıntıya çarpmasıyla birlikte vücuduna yayılan acıyı hissetti.

"Lanet olsun," diye homurdandı. Bakışları Carson'ın cesedine döndü. "Ben de öyle... Öyle olmak istemiyorum."

Walker ve Kim, Martin'in tepesinde dikilmişlerdi. Arkalarından, Sophie ve Dr. Tang'in tehlikeli madde giysilerinin kafa lambalarının ışığı vuruyordu. Beyza gölgelerin arasında oyalanıyordu, yarısı karanlıkta kalan yüzüne bir acıma ifadesi kazınmıştı. Ardından o da öksürmeye başladı ve hepsi dönüp ona baktılar.

"Şimdilik iyiyim," dedi. "Artık buradan çıkabilir–"

Çavuş Dunlap onları susturdu.

Hepsi ona döndü ve adam sessiz kalmaları için elini kaldırdı. Martin boynunu uzatıp sesleri dinledi ve yanlarında akan nehrin şırıltısının ötesinde, silahların patırtısının duyulabildiğini fark etti.

"Çıkış yolumuzu buldular," dedi Walker. "Şimdi peşimize düşecekler."

Cihatçılar, diye düşündü Martin. Üstelik bu hastalığı kap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış olan ya da koruyucu kıyafet giyen herkesten hızlı ilerliyor olsalar gerekti.

Güçlükle ayağa kalktı ve Walker'a uzandı. "Bana Carson'ın silahını ver."

Sophie öne çıktı. "Martin, olmaz."

Sophie ona üç metreden fazla yaklaşmamış olsa da, Martin mağarada kıpraşan ışık ve gölgelere, gözünün ucuna ilişip duran ve Dante'nin ancak hayalini kurabileceği türden barbarlıklar yapan hayaletlere rağmen, kadının yüzündeki duyguyu seçebiliyordu. Onun için korktuğunu, ona duyduğu yakınlığı, hatta bir şekilde onu sevdiğini görebiliyordu.

"Buradan çıkamayacağım," dedi. "En azından bir işe yarayayım."

Koruyucu kıyafetin maskesinin ardında, Sophie'nin gözlerinden yaşlar akıyordu. "Üzgünüm... ben... daha iyi olabilirdim."

Martin kadının gözlerine uzun uzun baktı. "Sonuçta arkadaştık, öyle değil mi?"

"Öyleydik. Öyleyiz," diye söz verdi Sophie.

Martin başını salladı. "Öyleyse sorun yok."

Birkaç saniye kimse konuşmadı, hepsi Martin'e bakıyordu. Ardından daha fazla silah sesi duyuldu. Hasta olanlar öldürülüyordu –Martin için silah seslerinin tek açıklaması buydu– ama onlar da cihatçıları durduramazdı.

Walker hızla hareket ederek sirayet kutusunu yere bıraktı ve Carson'ın silahını Martin'e uzattı. "Nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Nişan alıp tetiği çekebilirim."

Walker başını salladı, ardından sirayet kutusunu tekrar aldı.

Dunlap, Martin'in yanına geçti. "Ben ona eşlik edeceğim. Size olabildiğince zaman kazandıracağız. Sadece şu lanet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çömleği buradan uzaklaştırın ve onu kullanacak birilerinin eline de vermeyin. Bu şey Derveyî'den uzaklaşmamalı."

Martin diğerlerinin buna karşı çıkmasını bekledi ama yaşadıkları dünya onları pragmatist yapmıştı. Ruiz bile Taejon'un cesedine bir bakmış, sonra da diğer yana dönmüştü.

"Teşekkür ederim," dedi Kim, koruyucu kıyafetin içinden sesi boğuk geliyordu.

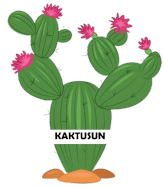
Dunlap başıyla onayladı ve onlara sırtını döndü. Ardından çıkıntı yapan bir kayaya doğru yürüyüp arkasında savunma pozisyonu aldı.

Sophie eldivenli elini kaldırarak belli belirsiz el salladı. Martin de el sallayarak karşılık verdi, ardından dönüp Dunlap'in yanına gitti. Bir daha arkasına dönmeden, geride bıraktığını düşündüğü karanlığı izleyip diğerlerinin gittikçe azalan ayak seslerini dinledi.

Güneşi tekrar görebilmek isterdi. Mandırayı görebilmek. Anne babasına sarılabilmek.

Onunla gurur duymalarını ümit etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

25. BÖLÜM

Walker hastalığın vücudunda ne kadar süratle kök saldığını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Pandora Odası'nda Dunlap'le dövüştüğü sırada maskesi yüzünden kaymıştı. Yalnızca birkaç saniye sürmüştü fakat çömleğe o kadar yakınken –ya da yalnızca odanın atmosferini soluduğu için– saniyeler yeterli olmuştu. Dunlap'in de enfekte olduğunu varsayıyordu yani Carson adamın maskesini yırtarak yalnızca süreci hızlandırmıştı.

Kendisinin de şu an kahrolası bulaşıcıyı kutuyu taşıyor olmasının büyük ihtimalle yararına olmadığını düşünüyordu.

Hâlâ belinde bir silah vardı ama kontrolü kaybedebilecek gibi olduğunu hissettiği zaman onu Kim'e vermeyi düşünüyordu. Göğsünde ve boğazında çamurumsu bir sıvının biriktiğini hissediyor, zor nefes alıyordu ama öksürüğünü minimum seviyede tutmayı beceriyordu. Diğerlerinin gerisinden yürüyerek, ne kadar bitkin düştüğünü onlara belli etmemişti. Akan nehrin gürültüsü de, tüneli dolduran tuhaf yankısı sayesinde işine yaramıştı.

Artık yalnızca altı kişi kalmışlardı – Walker ve Kim, Beyza ve Ruiz, Dr. Tang ve Sophie Durand. Walker hepsinin hasta olması gerektiğini düşünüyordu ama tahminince en kötü

BELONGS TO KAKTUS TEAM

durumda olan Dr. Tang'di. Walker gibi, o da ne kadar hasta olduğunu gizlemek için uğraşıyordu ama başarılı olduğu söylenemezdi. Carson ve Taejon'un öldüğü arbede sırasında, Walker kadının yüzündeki döküntüleri ve birkaç lezyonu görmüştü. Ruiz hastalığın ya da şokun etkisiyle sessizleşmiş, ayaklarını sürüyerek yürümeye başlamıştı. Sık sık öksürüyor, bakışlarını önündeki taş yoldan ayırmıyordu.

Walker'ın da boynu kaşınıyordu, ayrıca göğsüyle kollarında ağrılı lezyonlar olduğunun farkındaydı ama el feneri yoktu ve tüm kafa fenerleri ileriye doğrultulmuştu. Of çekerek sirayet kutusunun omzundaki yerini değiştirdi ve taş yüzeyde yürümeye devam etti.

Bu küçük ölüm alayının en önünde yer alan Sophie, ıslak ıslak öksürdü. Bir küfür savurdu, bir kez daha öksürdü ve ardından yürüyüş temposunu tekrar yakaladı. Beyza diline dolanmış bir şarkı misali, öksürüğü Sophie'nin kaldığı yerden devam ettirdi.

Aralarında en az hasta olan Kim gibi görünüyordu. Walker taşıdığı yükü birine devretmesi gerekecek olursa, ona vereceğini düşünüyordu. Kim ona öfkeli olabilirdi, ihanete uğradığını düşünüyor da olabilirdi ama artık çömlek için çekişmeyi bırakmışlardı. Walker Derveyî'den çıkamayacak olursa, Kim'in çıkması gerekecekti, o noktadan sonra da çömleğe ne olacağı ona bağlıydı.

Yine de...

Çavuş Dunlap geride kalmayı, çömlekle kaçmalarına yardım etmek için kendini feda etmeyi seçmişti. Walker'dan, çömleği içindeki ölümcül potansiyeli kullanacak kişilerin ellerine bırakmaması için söz almıştı. Yani eğer verdiği sözü tutmaya niyetliyse, Walker'ın bunu yapabilecek kadar uzun yaşaması gerekecekti.

Patlatmam lazımdı, diye düşündü. Önlerindeki geçit iyice

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daralmıştı. Tünel, fenerlerin parıltısı sayılmazsa hâlâ karanlıktı. Bu da, eğer ki nehir yüzeye ulaşıyorsa, çıkışa biraz bile yaklaşmadıkları anlamına geliyordu.

Fakat artık ne çömleği yok etmek, ne de –her ne kadar hasta olursa olsun– ölmek gibi bir seçeneği vardı. Walker, güçlükle yürüyor, tökezlememeye dikkat ediyordu. Gölgelerin içinden gelen fısıltıları işittiğinde –bunların akan nehrin sesi olmadığını biliyordu– o tarafa doğru kısa bir bakış atmak dışında bir şey yapmak istemedi. Hayalet diye bahsetmeye alıştıkları bu canlı zulüm parçaları hakkında yeterince şey duymuştu. Hatta, zaman geçtikçe daha görünür gibi olan bu belli belirsiz siluetlerden birkaç tanesini görmüştü bile.

Gözkapaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Arabayla eve dönerken motorun rahatlatıcı mırıltısına karşı koymaya uğraştığı, başı öne düşerken uyumamaya çalıştığı belki yüz gece geçirmişti. Bu da öyle bir histi.

Şimdi altısı da sessizliğe gömülmüştü; her biri düşünceleriyle ve bedenlerinde kök salan vebayla baş başaydı.

Dr. Tang tökezleyip düştü ve tehlikeli madde giysisinin sağ bacağında bir yırtık açıldı. Beyza elini uzatıp kadının kalkmasına yardım etti ama hiçbiri Dr. Tang'in kıyafeti delindiği için korunmasız kalacağına dair bir şey söylemedi. Kadının zaten hasta olduğunun hepsi farkındaydı.

Birkaç dakika sonra, Walker önünde yalnızca dört kişi olduğunu fark etti. Ruiz kaybolmuştu; ya nehre düşmüş, ya önden ilerlemiş ya da arkada kalmıştı. Walker hiç farkına varmadan adamın yanından geçip gitmediğinden de emin olamıyordu. Diğerlerinden de kimse Ruiz'in yokluğunun farkına varmamıştı; hepsi hastalıklarının içine gömülmüş, etraflarındaki hayaletlerin etkisi altında kalmış, hayatta kalmaya odaklanmışlardı.

Yalnızca Sophie, Beyza ve Kim bir an için duraksayıp Dr.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tang iyi mi diye bakmışlar fakat ardından aceleyle tekrar yola koyulmuşlardı. Kimse Dunlap ve Martin yaptığı fedakârlığı boşa çıkarmak istemiyordu.

Kıyafetinin kafa lambası çalışmayan Dr. Tang, cebinden çıkartıp açtığı ince el fenerini yere doğrulttu. Fenerin sarı parıltısında, Walker'ın yüzünü dikkatle inceledi. Bir an için, ikisi birbirlerinin gözünün içine baktılar. Walker ancak o zaman Dr. Tang'in gerçekten ne kadar hasta olduğunu anladı ve o an kadının gözlerinde onun da aynı şeyi kendisi için düşündüğünü gördü.

"Buradan çıkacağız," dedi Dr. Tang, Walker'ın temposuna ayak uydurarak.

Walker öksürdü ve kemiklerinin ağrıdığını hissetti.

"Evet," dedi Walker. "Çıkacağımıza inanıyorum."

Yalan söylemişti.

Dunlap tüneldeki köşeyi dönen küçük cihatçı grubunu izlerken yavaşça soluk verdi. Yanında duran Martin, öksürüğünü zapt etmeyi başardı. Uzun boylu, ince yapılı genç adam, elindeki tüfekle neredeyse absürt görünüyordu. Akademisyen olduğunu anlamak için tek bir bakış yeterliydi. Resmen yüksek lisans öğrencisiyim diye bağırıyordu; gözlükleri ve dağınık, seyrek sakallarıyla, kaderinde insanların bir gün ona *Profesör* diye seslendiği yazabilirdi. Fakat Martin'e bir daha kimse, hiçbir şekilde seslenmeyecekti. Aynı şekilde Dunlap de, çavuş rütbesinden yukarı çıkamayacaktı. Burası, onlar için yolun sonuydu.

Derin nehir hızla, köpüre köpüre yanlarından akıp gidiyor, şarıltısı karanlıktaki kaya çıkıntısının arkasında duran Dunlap ve Martin'in hareket ederken çıkardığı sesleri maskeliyordu. Sol tarafları duvar, sağ tarafları ise akıntıydı. Cihatçılar, Dunlap'in tahmin ettiğinden daha organize görünüyorlar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Silahlarının namlusunu bir sağa, bir sola doğrultuyorlardı. Çoğunun silahında, namluya bağlı bir el feneri vardı. Yine de Dunlap, eğilip görüş alanlarından çıkmadan önce onlara iyice bir bakabilmişti. Birçoğunda siyah ya da ten renkli arazi üniforması vardı, kimi de çelik yelekliydi. Zorlu arazi koşullarının ve silahlı çatışmanın etkisiyle üstleri başları toz toprak içindeydi ve kaba, dağınık sakalları vardı ama kararlılıkla, sessizce ve gözdağı vererek ilerliyorlardı. Bunlar, ayaktakımı çöl savaşçıları değillerdi.

Dunlap'in arkasından alçak bir ayak sürüme sesi geldi. Çavuş, bir hayalet göreceğini düşünerek arkasına döndü fakat ellerinin ve dizlerinin üzerinde ilerleyen Ruiz'i gördü; silahı, taşıma askısındaki bir bebek gibi boynundan aşağı sarkıyordu.

Dunlap, Ruiz'e ne yaptığını zannettiğini, neden onlara katılmak için geri döndüğünü sorabilirdi ama o an adamın gözlerindeki bakışı gördü ve onu anladı. Buradan kimse kurtulamayacaktı ve Ruiz çarpışarak ölmeyi tercih etmişti.

Ruiz, Martin'i başıyla selamladı. Martin karşılık verdi. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

Cihatçılardan biri öksürmeye başladı, yalpalayıp duvara çarptı ve dizlerinin üstüne çöktü. Diğeri ona sessiz olmasını söyleyerek omuzlarından tutup sarstı. Dunlap, tüneli tarayan fener ışığının geçmesini bekledikten sonra, kayanın üzerinden onlara baktı. Cihatçıların birkaç tanesi iyi görünmüyordu, bir tanesinin ise şimdiden yüzünde lezyonlar çıkmaya başlamıştı. Yeraltına indiklerinde her neye maruz kaldılarsa, onları çok daha çabuk hasta etmişti. Belki de Martin'in avluya akın ettiklerini söylediği hayaletler yüzündendi ama sonuç olarak, cihatçılar hastalanmışlardı.

Dunlap gülümseme denebilecek bir ifadeyle dişlerini gösterdi. En azından o, Martin ve Ruiz yalnız ölmeyeceklerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Martin hayaletlerle ilgili bir şeyler mırıldandı. Dunlap koluna hafifçe vurarak onu susturdu, cihatçıların dikkatini çekmemek için kayanın arkasında kıpırdamadan duruyordu. Kaba taşta karınüstü uzanıyor, etrafı tarayan fenerlerin loş ışığı altında Martin'e dikkatle bakıyordu. Rengi solmuş, ter içindeki Martin, bakışlarını korku ve paranoyayla oradan oraya çeviriyor, bir yandan da çok önemli bilgilerle aydınlanmaktaymış gibi kafasını sallıyordu. Etrafına garip bir ilgiyle bakıyor, ortada hiçbir sebep yokken irkilip titriyordu.

Ama ortada bir sebep vardı. Dunlap artık hayaletleri görebiliyordu ya da en azından karanlıkta belirir gibi olan şekilleri seçebiliyor, mavi parıltısıyla nehrin yüzeyinden akıp şeytani bir amaç taşıyormuşçasına kayaların, taşların üzerinden sinsice ilerleyen sisi görebiliyordu.

Hayaletleri görebilmeye başladığında, her yerde olduklarını da fark etmişti.

Sophie en çok annesi için üzülüyordu. Eğer ondan önce ölecek olursa –ki böyle bir şeyin olacağı hiç aklına gelmezdi– en azından babasının hiçbir zaman bunu bilmesi gerekmeyecekti fakat annesi kısa sürede öğrenecek ve hayal gücünün üreteceği korkunç düşüncelerle yaşamak zorunda kalacaktı. Sophie ölmekten korkuyor, arkasında söylenmemiş onca sevgi sözcüğü, cevaplanmamış onca soru bırakacağı için kahroluyordu ama ölümünün sebep olacağı acıya katlanmak zorunda kalmayacaktı. Annesi ise bu acıyı sonuna kadar yaşayacaktı. Tek başına. Babası bir saat için kendini bilse bile, Sophie annesinin adama kızlarının başına ne geldiğini söylemeyeceğinden emindi.

Üzgünüm anne, diye geçirdi aklından.

Botunun ucu taşa takılınca bir an tökezledi ama ayaklarının üstünde kalmayı becerdi. Artık bitap düşmüş hâlde,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güçlükle yürüyorlardı, neredeyse birbirlerinin farkında bile değillerdi. Dr. Tang'e ya da Walker'a ya da en kötüsü Beyza'ya bakacak olsaydı, hepsinin hasta olduğunu görecekti. Tehlikeli madde giysisinin kafa lambası nehri takip eden yolu aydınlatırken, ileri baktığında yalnızca daralan geçidi, karanlığı ve artık her gedikte belirmeye başlayan hayaletleri görüyordu – birbirlerini tırmalayıp bıçaklıyor, beceriyorlardı; birbirlerini sopalarla ezip acı çekenlere gülüyor, ölenlerin ve çaresiz hâlde olanların üzerine işiyorlardı.

Sophie ileri bakmaya devam etti; bir parça ışık, daha kuvvetli bir esinti, dışarıdaki dünyaya dair herhangi bir işaret bekliyordu. Kendini düşüncelere bıraktıkça, şu an tek arzuladığı şeyin gökyüzünü görmek olduğunu daha iyi anlıyordu. Tehlikeli madde giysisi onu kurtarmamıştı. Hastalığı giysiyi giymeden önce kapmış, giysi ise yalnızca kaçınılmaz olanı geciktirmişti. Şimdi ise hastalık hızla ilerliyor, hayaletler de hiçbir yere gitmiyorlardı. Bir çıkış bulup açık havaya ulaşabilselerdi bile, şüphesiz bir vadinin ortasına çıkacaklardı. Etraflarındaki tepeler onları gizleyecek, yardımın ulaşması için yeteri kadar zaman olmayacaktı.

Yine de ilerlemeye devam etmeleri gerekiyordu. Çömleğin Yeni Hilafet'in ellerine geçmemesi için ellerinden ne geliyorsa yapmalıydılar. Sophie'nin aklında vebayla boğuşan annesine, hastalanan küçük çocuklara, insanoğlunun en çirkin dürtülerini taşıyan hayaletlerin tırnaklarını geçirdiği yeni doğmuş bebeklere dair görüntüler canlandı.

İlerlemeye devam edecekti.

Bir şey koluna dokundu. Sophie hızla arkasına döndüğünde yalnızca Beyza'nın yanına gelmiş olduğunu gördü. Nehrin kenarı boyunca uzanan taş yüzey, ancak güçlükle birlikte yürüyebilecekleri genişlikteydi fakat Sophie arkadaşının gözlerindeki yalnızlığı, kederi gördü ve kol kola girdiler. Beyza'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sol gözü kırmızıya dönmeye başlamıştı. Yüzünün o yanı, morsiyah renklerde büyüyen veba yaralarıyla şişmişti. Sophie, Beyza'yı kurtarabilmeyi diledi. Neredeyse kendini kurtarmak istediğinden de fazla.

Tökezlememeye özen göstererek, birlikte sessizce yürüdüler. Nehir daimi bir eşlikçi gibi artık Sophie'den yalnızca birkaç santimetre ötede akıyordu. Dr. Tang, Walker ve Kim arkalarından geliyordu ama Sophie'nin aklından neredeyse tamamen çıkmışlardı. Şu an yalnızca kendisi ve Beyza vardı. Kendisi, Beyza ve artık iyice belirginleşen hayaletler – binlerce yıllık zulümlerin, insanoğlunun çirkin kökenlerinin dışavurumu olan ruhlar.

Sophie burada, böyle dehşet verici şeylerin ortasında ölmek istemiyordu. En azından güzel tek bir an yaşamak istiyordu. Beyza çökmüş, ağırlığını Sophie'ye vermişti. Sophie, tehlikeli madde giysisini hiç giymemiş olmayı diledi. Giysi onu kurtarmamıştı ve arkadaşıyla arasında bir engel oluşturuyordu. Kafa lambasının ışığına ihtiyacı olmasaydı, kıyafeti o an yırtardı.

"İyi olacağız," dedi Beyza'ya, ikisinin de buna inanacak kadar aptal olmadığını bilerek.

Sol tarafta, suyun üzerinde duran bir hayalet gözüne çarptı. Bu zamana kadar gördüklerinden çok daha netti ve Sophie bunun hastalığın içinde iyice kök salmış olduğu anlamına geldiğini bilmesine rağmen gözlerini ondan ayıramadı. Hayalet, köpüren akıntının tam üzerinde diz çökmüş gibiydi. İki elinde tuttuğu bıçağı, ardı ardına kendi midesine sapladı.

Profilden bakıldığında Lamar'a o kadar benziyordu ki, Sophie nefes almayı unuttu. Zaten öksürüyor, maskesinin ve koruyucu kıyafetin içinde boğulduğunu hissediyordu, şimdi de gözlerinin önünde küçük siyah noktaların belirdiğini görüp güçlükle derin bir nefes aldı. Soluk soluğa kalmış, güçten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşmüştü. Bu sefer Beyza ona yardımcı olup yürümeye devam etmesi için zorladı fakat Sophie arkasına döndü ve kendinden nefret eden o hayalete baktı. Onun kayıp bir ruh olmadığını da, adamı anımsatmasına rağmen Lamar olmadığını da biliyordu. Yine de, kalbinin sızladığını hissetti.

Seni özledim, diye düşündü.

"Seni affediyorum," diye fısıldadı.

Kim öne geçmek istiyordu. Önünde ilerleyen Sophie ve Beyza taş yolu kapatıyorlardı ve ikisi de yavaşlamışlardı. Walker ile Dr. Tang geride kalmışlardı ve onların da pili bitmek üzere gibi görünüyordu. Kim bu zamana kadar klostrofobisiyle mücadele etmişti ama hiç de bitecek gibi görünmeyen tünelde yürümeye devam ettikçe, sanki mekân git gide daralıyormuşçasına, taşların üzerine kapandığını hissetmeye başlamıştı. İçinde bir çığlık atma dürtüsü filizlenirken, bir elini Beyza'nın, diğerini Sophie'nin sırtına koydu, alçak sesle onları acele etmeleri için teşvik etti.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Sophie, sesi bir bıçak kadar soğuktu.

Kadının ses tonundaki insafsızlık Kim'e dokunmuştu ama bu fazla uzun sürmedi. Şu an nezaket detaylarına takılma lüksü yoktu. Arkalarındaki tünelden gelen silah sesleri kesilmişti ama bu içini rahatlatmıyor, yalnızca duyduğu korkuyu besliyordu. Dunlap ve ölmekte olan Martin'in peşlerindeki cihatçıları pusuya düşürüp öldürmüş olmaları ihtimali zayıf görünüyordu. Aksine, Kim, hepsini öldürüp çömleği ele geçirmeyi isteyen adamların hızla yaklaştığını hissedebiliyordu. Çömleği sirayet kutusundan çıkarıp öylece bırakıp gitme ve bu barbar adamlara daha kimbilir kaç kişiyi öldürecek gücü verme fikri git gide daha cezbedici oluyordu. Dönüp Walker'a bakarken, adamın Yeni Hilafet'in çömleği ele geçirmemesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için Pandora Odası'nı ve kendisini de patlatmayı göze aldığını ve bu yüzden onunla kavga etmiş olduğunu hatırladı.

Belki de bombanın hepsi odadayken patlaması daha iyi olurdu ama Kim bunu asla sesli söyleyemezdi. O yüzden geri dönüp çömlekten vazgeçmek de söz konusu değildi.

Arkasına dönüp Walker ve Dr. Tang'e öfkeli bir bakış attı. "Hızlanmalısınız. Haydi!"

Dr. Tang bir öksürük patlamasıyla cevap verdi; koruyucu kıyafetinin başlığının içine siyah sarı safra sıvısı saçıldı. Öne doğru eğildi, hırıltılı bir nefes aldı, ardından bir tane daha ve en sonunda tekrar dik durabildi. Plastik yüz maskesindeki sümüksü lekeler yüz hatlarını gizliyordu ama yalnızca başını sallayıp yürümeye devam etti.

Walker tüm bunlara bir an duraksayıp elini Dr. Tang'in koluna koymak dışında bir tepki vermedi. Dr. Tang tekrar yürüyebilecek gibi olduğunda, Walker onu önden yürüttü. Kim nehrin ağzında durup kadının geçmesini bekledi.

Gözlerini Walker'a dikti. "Geliyorlar. Hissetmiyor musun?"

"Daha kötü şeyler de var," dedi Walker; acemi bir Soğuk Savaş casusu gibi bakışlarını bir sağa bir sola çeviriyor, gözlerini kırpıştırarak karanlığın içine bakmaya çalışıyordu.

Hayaletler, diye düşündü Kim. Diğer hepsinin onları gördüğü aşikardı ama Kim görmemişti. Birkaç ışık titreşmesi ve gölge gözüne çarpmış ama rasyonel yanına ağır basacak somut bir şeyle karşılaşmamıştı. Beşi içinde vebadan en az etkilenen oydu ve şimdi diğerlerine göre daha aklı başında kalabildiğinin de farkına varıyordu.

Göğsünde küt küt atan kalbinin çarpıntısını boğazında, şakaklarında hissediyor, zonklamasını kafasında duyuyordu. Nehirdekinden de güçlü bir akıntıya benzeyen durumun aciliyetine kapılmış gidiyordu lakin diğerleri bu aciliyeti hisse-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

demeyecek kadar hastaydı – ya da hissetseler de bir şey yapamayacak derecede bitkin veya zihinleri bulanıktı.

"Aman Tanrım," dedi Dr. Tang; bir şey görmüş, başını diğer tarafa çevirmişti. Hayaletlerden öylesine korkmuş veya tiksinmişti ki, sola doğru sendeledi, az kalsın nehre düşüyordu.

Kim geldikleri yöne bakmak için arkasına döndü. Nehrin ağzı ve takip ettikleri taş yol, kafa lambasının ışığında aydınlandı. Su derin, karanlık ve amansız görünüyor ama tünel ışığı sindiriyordu. İyice geride bir dönemeç vardı. Kim cihatçıların şimdiden oraya vardığını, yetişmek üzere olduklarını düşündü.

Suyun şarıltısını bastıran bir ses duydu. Bir bağırış mıydı? Kaba, gırtlaktan konuşulan bir dil? Yoksa bu onu ziyaret eden ilk hayaletin sesi miydi?

Zamanları dolmuştu.

Korkuya yenik düştü.

Kim bir küfür savurdu ve daha önce önüne geçmesine izin verdiği Walker'a arkadan yetişti. Walker'ın kolunu tuttuğunda, adam hasta hâliyle ona direnmedi.

"Bana ver," dedi Kim.

Walker somurttu. Biraz dikeldi, sanki yeni uyanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sahip olduğu cesareti ve aldığı eğitimi son damlasına kadar kullanıyordu. "Devam et. Ben iyiyim. İlerlememiz lazım."

Walker arkasına dönmeye çalışınca, Kim sirayet kutusunun kayışını tutarak adamı kendine doğru çekti. Walker, dengesini kaybedip geriye doğru düşer gibi oldu, ardından hızla dönüp öfke dolu gözlerle Kim'e baktı.

"İnat etme. Hepiniz çok yavaş ilerliyorsunuz. Onların önünde kalamazsak buradan çıkamadan öleceğiz."

Walker gözlerini kıstı, kafasını boşaltmaya çalışıyormuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi başını salladı. Kim, bir büyünün etkisinden kurtulmuş gibi görünen adamdaki değişikliği fark etmişti. Ona kalbini kaptırmasının tek nedeni adamın güçlü ve cesur olması değildi; ne istediğinden emin olması, içindeki iyilik ve kendinden önce başkalarını düşünmesiydi. Kim bazen adamın nasıl hem bu prensiplere bağlı kalıp hem de işini yapmaya devam ettiğini anlayamıyordu ama ondan asla şüphe etmemişti.

Walker kutunun kayışını çıkarıp dikkatlice Kim'in başının üzerinden geçirdi ve omzuna yerleştirdi. Kim, kutuyu ondan aldı. Ağırlığının tamamını hissettiği anda, kutuyu geri verebilmeyi diledi.

Sophie'ye, Beyza ve Dr. Tang'e yetişmek için hızlandılar, bastıkları yere dikkat ediyorlardı. Nehirden sıçrayan sular zemini ıslatıyor, bazı noktalarda taşlar kayganlaşıyordu.

"Sophie," dedi Walker. "Uyanık mısın? Kim haklı. Hızlanmamız lazım."

Beyza ve Sophie, hafta sonu Las Vegas'taki bir bekârlığa veda partisine gitmiş iki sarhoş kadın gibi birbirlerine tutunmuş yürüyorlardı. Sophie'nin cevap vermek için dönmesiyle birlikte, Beyza öne doğru sarktı. Arkadaşının desteği olmayınca, kendi ayağına takılıp yere kapaklandı. Taş yüzeyde kayıp iki defa yuvarlandıktan sonra sol kolu nehrin içine sarkar şekilde durdu. Akıntı, kolunu çekiştiriyordu.

Sophie, Beyza'ya uzanmaya çalışırken neredeyse düşüyordu ama Walker onu yakaladı.

"Tamam, herkes bir dakika otursun," dedi Kim, keskin bir ses tonuyla. "Oturup bir soluklanın."

Dr. Tang, Beyza'nın yanında diz çöküp kadının dik oturmasına yardımcı oldu ve düştüğünde oluşan sıyrıklarına göz attı.

"Yeteri kadar hızlı yürümediğimizi söyleyen sendin," dedi Sophie, yere çökerken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker ıslak ıslak öksürdü. Boynunda yayılmaya başlayan kızarıklığı kaşıdı. "Haklı da... Fakat durup biraz dinlenmezsek daha da yavaşlayacağız."

Kim bir saniye bile kaybetmekten nefret ediyordu fakat göğsü acıyordu ve boğazında sanki her yeri şişmiş gibi bir ağrı vardı. Gözleri bile ağrıyordu, lakin bir çıkış varsa, ilerlemeye devam etmesi hâlinde onu bulacağını biliyordu.

Ama belki de bunu tek başına yapacaktı.

Sophie'ye, Dr. Tang'e ve Walker'a bakarken, onları geride bırakmayı düşünmüş olmanın şokuyla gözlerini kırpıştırdı. Hastalık onun içine de sızmıştı ama aralarında en az maruz kalan kişi oydu ve enfeksiyon henüz vücudunun derinlerine kök salmış değildi. Koşabilir, oradan basıp gidebilirdi. İçine bir suçluluk hissi yayıldı fakat ardından mantıklı düşünmeye başladı. Sirayet kutusunu, çömleği ve taşıdığı tehlikeleri dışarı çıkarabilirdi. Sophie'den Lamar'ın günlüğünü alabilirdi ve böylece oradaki bilgiler de tamamen kaybolmazdı. Amaç bu değil miydi zaten? Çömleği ve hikâyesini cihatçılardan uzak tutmak?

Yapabilir miydi bunu? Diğerlerini geride bırakabilir miydi? Walker'ı terk edebilir miydi? Bunu düşünmesi korkunç da olsa, arkasındaki mantık aklına yatmıştı.

Tünelin dönemecinde, geldikleri yönde bir ışık parladı.

Kim, ışık konisinin üzerine gelmesiyle irkildi ve elini kaldırıp gözlerine siper etti. Arapça bir bağırış duyuldu. Kim, aşağı baktığında ışığın sirayet kutusu üzerinde durduğunu fark etti ve onu korumak için içgüdüsel bir hareketle arkasına döndü. Taş yüzeye ve sağında kalan duvara bir dizi kurşun sıkıldı ve kırık taş parçacıkları havada uçuştu. Bazı parçalar tehlikeli madde giysisine geldi ve koluna keskin bir şeyin battığını hissetti.

Ardından, Walker ayağa kalkıp Kim ile fener ışığının ara-

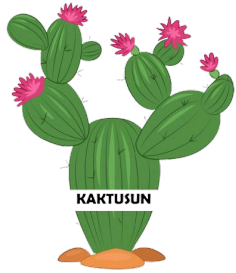
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sına geçti... Kim ile cihatçı askerin, ekibi için gözcülük yapan teröristin arasında durmuştu. Adam gözcü olmalıydı çünkü şimdi arkasına dönmüş, yardım için tünelin gerisine doğru bağırıyordu.

Walker nişan aldı ve cihatçıyı göğsünden üç defa vurdu. Kurşunlardan biri adamın el fenerini parçaladı – sanki Walker özellikle ona nişan almış gibi. Walker ardından arkasına döndü, Kim'i dirseğinden tuttu ve onunla birlikte dar taş yüzey üzerinde koşmaya başladı. Ne kadar bitkin de hissetse, zihni ne kadar bulanık da olsa, adrenalin onu uyandırmıştı.

Dr. Tang ve Sophie, Beyza'yı kaldırdılar ve beşi birden, hastalık onları derinden etkilemiş olmasına rağmen koştular. Hasta olmak, ölü olmaktan iyiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

26. BÖLÜM

Hayalet üzerine saldırdığında, Walker kendini savunabileceğini düşünmüştü. Rüzgârlı tünelde sendeleyerek koşuyorlardı. Beyza tekrar düşmüş, bu sefer onu ancak Dr. Tang zorla ayağa kaldırabilmişti. Sophie, sanki kör olmuş gibi kollarını ileri uzatmış yalpalayarak ilerliyor, yine de bir şekilde koruyucu kıyafetinin kafa lambasının ışığını takip edebiliyordu. Walker ve Kim, birlikte en önde gidiyorlardı. Kim'in ışığı sayesinde gölgeleri ve gedikleri ayırt edebiliyorlardı.

Nehir. Nehir, yankılanan çağıltısıyla her zaman yanlarındaydı. Bazı yerlerde derinliği azalıyordu ve Walker yüzeye doğru tırmanmayıp da yeraltında iyice derinlere inmekte oldukları gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu. Bunca tepenin ve vadinin olduğu bu bölgede, yüzeyin nerede olduğunu kim bilebilirdi ki?

Peşlerinden bağırışlar geldi ve sanki çalılıktaki tavşanları ürkütmek istercesine bir dizi kurşun sıkıldı. Ama burada tavşan da yoktu, saklanılabilecek çalılar da... Yalnızca bir nehir ve herhalde yüzyıllar boyunca akarak oyduğu tünel vardı. Cihatçıların sesi yine kesildi, muhtemelen avlarının ne kadar yakında olduklarını bilmelerini istemiyorlardı. Fakat Walker yaklaştıklarını hissediyordu. Silahlar yeniden patladığında, sırtlarını hedef almış olacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Taş yüzey iyice daraldı; bazı noktalardan yalnızca tek kişi geçebiliyordu. Tekrar genişlediğinde, Walker, kemiklerine yerleşen hastalığın müsaade ettiği kadar koşmaya başladı. Boynundaki lezyonların açıldığını hissediyor, kollarında açılan yaralar da görüyordu. Yaralara ve taşıdıkları anlama aldırış etmedi. Hayaletleri de görmezden geldi...

Ama tam karşısında olan, sanki onları bekliyormuş gibi taş yolun üzerinde duran hayaleti görmezden gelmesi mümkün değildi. Başını sanki boynu kırılmış gibi bir yana eğmiş, gözlerini dikmiş doğrudan Walker'a bakıyordu. Hayalet, Kim'in kafa fenerinin ışığının direkt üzerine temas ettiği noktadan kayboldu fakat tünelin duvarlarından ve tavanından yansıyan loş ışığın altında tüm kötü niyetiyle canlı görünüyordu; gözleri simsiyah noktalardan ibaret olsalar da, içlerinden parça parça mavi bir sis yayılıyordu.

Walker'a doğru atıldı. Gövdesinin altı gölgelerde kaybolmuştu ve Kim'in ışığının içinden geçerken bir an yok olup tekrar göründü; kafası hâlâ o korkunç açıyla eğik duruyordu ama gözleri Walker'a kilitlenmişti. Walker yüzlerce kavgaya girmiş, potansiyel katillerle yüzleşmişti ve karşısındaki bu şeyin insan ruhunun bir artığı olduğunu bilmesine rağmen onunla yüzleşmek için ileri atıldı. Hummalı hâliyle, tek bildiği hayaletin ona doğru hamle yaptığıydı ve eğer hayalet ona dokunabiliyorsa, elbette o da aynısını yapabilirdi.

Walker hiç bu kadar kötü yanılmamıştı.

Hayalet, göğsüne inen bir yumruk şiddetiyle Walker'ın içine girdi ve adam geriye doğru sendeledi. Gözlerini kırpıştırarak iki büklüm oldu ve kusmaya çalıştı. Şu an midedeki bulantı hissi misali içine yayılan bir şey vardı ve zihninde bir bağlantı kurmaya çalıştığında, yalnızca kusmaya ihtiyacı olan anlar aklına geliyordu. Öğürüyor, onu içinden çıkarmaya uğraşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçinde bir yılan gibi ilerlediğini, tüm zehirlerden daha hızlı bir şekilde yayıldığını hissediyordu. Gözlerinin önünden, ona ait olmayan ellerin görüntüleri geçti; insanların boğazını sıkan eller, hançerlerin kabzalarını kavrayan parmaklar, kanla lekelenmiş avuç içleri gördü. İçi, daha önce yaşamadığı türden bir coşkuyla doldu; oğlu Charlie doğduğunda, evlendiği günde, liseden mezun olduğunda ya da yatak odasına girip de çırılçıplak soyunmuş ve on yedinci doğum gününü kutlamak için beline bir fiyonk bağlamış olan Sheila McTeague'yi gördüğünde hissettiğiyle aynı seviyede bir neşe duydu.

Hayır, aynı seviyede değildi. Duyduğu bu mutluluk içini öylesine doldurmuştu ki, kendinden geçmiş hâlde haykırarak yumruklarını tünelin tavanına doğru kaldırdı. Elleri esneyerek açıldı ve Walker bu özgürlük duygusuyla kahkaha attı.

Kim'e döndü, kadının koruyucu kıyafetini yırtarak açtı ve başlığını yerinden çıkartıp attı. Saçlarından tuttu ve yüzünün yanına öyle şiddetli bir yumruk attı ki, kadın elinden kurtularak savruldu. Parmaklarının arasından sarkan bir tutam saç, tünel boyunca ilerleyen esintide dalgalanıyordu. Kim, gözleri ardına kadar açılmış hâlde ona dönüp adını haykırdığında –kendisi için korktuğundan değil, adamın dönüştüğü şey karşısında duyduğu dehşetin etkisiyle böyle yapmıştı– Walker yeniden kahkaha attı.

Bedenine yoğun bir vahşet arzusu dolarken zihninin derinliklerinde daracık bir yere hapsolmuş boğulmakta olan Walker, bu hâlde bile Kim'in yüz ifadesini okuyabiliyor, ne düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Ona karşı koy, Walker!" dedi kadın, sirayet kutusunu parçalanmış koruyucu kıyafetine yapıştırmış sıkıca tutuyordu. Kutunun kayışını omzunun üstünde tutarak, kıyafetinden sarkan mavi plastik parçalarını yırtmaya başladı.

"Beni seni burada terk etmek zorunda bırakma!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker'ın içini dolduran zulüm, adamın omzunun üzerinden tünelin karanlığına, ilerleyebilecekleri tek yöne baktı, ardından tekrar dört kadına doğru döndü. Beyza mecalsiz hâlde yere çökmüştü. Sophie onu ayağa kaldırmaya uğraşırken, kadın yalnızca başını sallayabiliyor, kalkamıyor ya da kalkmak istemiyordu. Dr. Tang geride duruyordu.

Walker o kadar geniş bir şekilde sırıttı ki dudaklarının kenarlarının çatladığını hissetti ve ağzına kendi kanının tadı geldi.

Kim tekrar adını söyledi. Arkasına dönmemiş, kaçmaya çalışmamıştı. Onun yerine, yalvaran gözlerle, elini Walker'a uzattı.

O an, Kim'i sevdiğini anladı fakat yalnızca zihninin derinliklerindeki o dar alanda. Geri kalanıysa Kim'in boğazını çıplak ellerle yırtmak ve kendi vücudunu kadının kanıyla boyamak istiyordu. Bu ona güç verecekti. Her damlasını istiyordu.

İçerideki Walker ıstırapla, kederle haykırmak istiyordu. Onun yerine, dışarıdaki Walker kendi kanını bir ağız dolusu tükürdü ve Kim'e doğru atıldı.

Sophie olanları izlemişti – Walker'ın gözlerinin ferinin söndüğünü, ardından o gözlerde başka bir şeyin, daha karanlık bir şeyin belirdiği ânı görmüştü. Hayaletin hızla Walker'ın üzerine gelişini, adamın içinde kayboluşunu görmüş ve şimdi ne olduğunu anlamıştı. Birkaç saniye önce duyduğu endişe, yerini içine oturan bir korkuya bırakmıştı. Bilinçsiz bir şekilde yürümeye başladığını fark etti. Kendisiyle, ailesiyle ilgili tüm düşünceler zihnini terk etmiş hâlde, karşısında duran tek seçenekle bu anın içinde hapsolmuştu. Çömlek, yüzyıllar boyunca, Pandora Odası'nda sunağının üzerinde beklemişti. Kinle, nefret ve uğursuzluklarla dolu patlamamış bir bombaydı ve Sophie o odaya ilk ayak bastığı andan itibaren, tüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ekibi bu bombanın ağır çekimde patlayışını yaşamıştı. Hayal kırıklığı, öfke, suçluluk ve korku, Sophie'nin içinde bir araya gelmiş, tüm bu duygular onu harekete geçirmişti.

Tünelin iyice gerisinde cihatçıların haykırışlarını duyuyordu ama Walker'ın üzerine atladığında, sesler çok uzaklaşmış gibiydi. Walker Kim'e uzanırken, Sophie adamın üstüne atladı, onu duvara doğru itti ve ikisi birlikte kaba taş zeminin üzerine düştüler. Sol omzu yerde çıkıntı yapan bir taşa çarptığında, tehlikeli madde giysisinin yırtıldığını hissetti. Bir önemi yoktu, şu an hiçbir şeyin önemi yoktu. Omzu acıyla sızlıyordu ama Walker daha kötü düşmüş, başının sol tarafını taşa çarpmıştı.

Sophie geri çekildi ve ona bir yumruk savurdu. Walker'ın ağzından kan ve koyu salya fışkırdı. Bir yumruk daha attığında adamın gözleri kırmızıya dönmeye başlamıştı. Üçüncü bir yumruk daha atınca, Sophie'nin iki parmağı kırıldı. Walker'ın yüzündeki nefret ifadesi bir parça silindi ve Sophie adamın sersemlemiş olduğunu fark etti. Ayağa sıçradı, geri çekildi ve Walker'ın yan tarafına sert bir tekme savurdu.

Kim korku ve endişe dolu bir sesle Sophie'ye seslendi, bu endişe belki Sophie, belki de –bu olağandışı hastalığın son evresine varmış olmasına rağmen– Walker içindi.

Sophie Kim'e, Dr. Tang'e ve Beyza'ya, "Gidin!" diye bağırdı.

Yanından geçip nehrin ağzındaki taş yolda sallanarak ilerlemeye başladılar. Dr. Tang, Beyza'ya tutunuyor, neredeyse onu zorla yürütüyordu. Beyza artık o kadar hasta görünüyordu ki, eğer çok uzağa gideceklerse onu taşımaları gerekecekti.

Kim tereddüt etti, sirayet kutusunu vücuduna yapıştırmış, ellerinde sımsıkı tutuyordu.

Ardından cihatçıların geri kalanı tünelin dönemecinden, önden giden gözcülerinin ölü bedeninin olduğu yerden gel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye başladılar. Atılan kurşunlar tünelin duvarında ve taş yüzeyde delikler açıyor, bazıları suya giriyordu. Sophie hızla başını çevirip bir an için o tarafa baktı ve onları gördü – kafa lambasının ışığında, bazılarının şimdiden çok hasta olduğunu fark etti ve etraflarını saran hayaletler sürüsünü gördü.

Etraflarında kurşunlar vızıldarken, Kim koşarak yanından geçti.

Sophie onun arkasından gitmek üzere döndü fakat Walker yüzünde alaycı bir sırıtışla onu ayak bileğinden yakaladı. Sophie'nin çırpınışını fırsat bilip ayağa kalktı, kadını kıyafetinden kavradı ve kendine doğru çevirdi. Sırıtışı ağzının kenarlarını iyice yırtıyor, yüzünden aşağı kırmızı gözyaşları akıyordu. Sophie'nin boğazını kavradı ve sıkmaya başladı.

Sophie karşısındaki gözlerin ardında Walker'dan artakalmış olabilecek en ufak bir parçaya ulaşmaya çalışıyor, adamın peşlerindeki cihatçıların farkına varması için uğraşıyordu. Vücudunu döndürerek Walker'ı kendisiyle cihatçıların arasına almaya çalıştı ama artık çok geçti.

Kurşunlar ikisine de isabet etti. Sophie, bir kurşunun yan tarafına isabet ettiğini hissetti, diğeri de arkasından girdi ve sol omzundan çıktı. Taş yüzeyin dışına adım attı ve nehre düştü.

Karanlık sular onu götürürken gördüğü son şeyler, tökezleyip onun arkasından nehre düşen Walker ve peşlerinden suya sıkılan kurşunlar oldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

27. BÖLÜM

Walker vücudunun kontrolünü kaybetmiş hâlde suya yuvarlandı. Kendini doğrultup akıntıyla birlikte yüzmeye başladı; içi acı çektirme arzusuyla alev alev olmuştu. Duyduğu bu şehvetle karanlıkta gözlerini açmış, Sophie'yi arıyordu. Bir an için kadının kafa fenerinin parıltısını gördü fakat ardından ışık söndü ve akıntı onu daha da derinlere çekti. Çıkıntı yapan bir kayaya çarptı, tekrar döndü ve gücünün çoğunu yitirdi. Dudaklarında, mermi yaralarından çıkan kanın tadını aldı. Suyun altında öksürdü ve bir ciğer dolusu su yuttu.

Ancak o an, nefret duygusu bedenini terk etmeye başladı. Yeni enfeksiyonu korkuydu.

Bacaklarını çırpıp hava alabilmek için yüzeye doğru yüzmeye çalışırken, onu körükleyen şeyin kendi yaşama arzusu mu yoksa bu binlerce yıllık vahşetin, bedenine yerleşmiş bu dehşet verici yadigârın korkusu mu olduğunu bilemiyordu.

Karanlığın içine daldı, ışıktan eser yoktu. Silah atışlarının yankıları tepedeki tavanda dans ediyordu ama sesler alçak, boğuktu. Walker su yuttu, çaresizce nefes almaya çalıştı ve yaralarının acısı iyice şiddetlenirken, kalan son kuvvetini de yitirdi.

Suya battı ve nehirde sürüklenmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

Dr. Tang, nehirde sürüklenen Sophie'yi gördü ve ne yapmaları gerektiğine karar verdi. Tünelde patlayan silahların sesleri öyle yüksekti ki tek yapmak istediği başını eğip çığlık atmaktı fakat Beyza onun yardımı olmadan yola devam edemezdi. Geriye doğru bir baktı; cihatçıların birkaç saniye içinde tünelde, arkalarında belirmesini bekliyordu. Onun yerine fenerinin ışığı onlara doğru yalpalayan, suda sürüklenen gri siluetlere düştü, gözlerinden mavi sis yayılıyordu. Kısa süre öncesinde birbirlerine ne tür barbarlıklar, sapıklıklar yapıyorlarsa, şimdi yeni bir hedefleri vardı. Hastalık, artık iyice derinlere kök salmıştı ve bu antik günahlar her ne şekilde bir bilinç kazanmışlarsa, şimdi yeniden insan etinin içine yerleşmeyi, hastalık salmayı arzuluyorlardı.

Daha fazla silah sesi duyuldu fakat bu zulümlerin gözleri, Dr. Tang'i silah korkusuyla kıyaslanamayacak derecede ürpertiyordu.

Beyza yine tökezledi ve tek dizinin üzerine düştü. Dr. Tang kadının ağırlığını düşününce bir adım daha atamayacaklarını anladı.

Birkaç adım önlerinde olan Kim, geri dönüp onlara yardıma geldi. Bir eliyle sirayet kutusunun kayışını tutarken, diğer elini Beyza'nın koluna attı.

"Hayır," dedi Dr. Tang; Beyza'yı nehrin kenarındaki taş sırttan çekerken göz ucuyla da hayaletlere bakıyordu. "Kutuya sıkıca sarıl, çömlek kırılmasın. Ve tanrı aşkına, nefesini tut."

İki eliyle Beyza'yı da sürükleyerek nehre atladı.

Kim'in peşinden gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Önden onu göndermiş olsaydı daha iyi olacağını ancak o an anladı. Sonuçta çömlek Kim'deydi. Eğer Kim buradan sağ çıkamazsa, diğerlerinin kurtulması da bir şeye yaramayacaktı.

Yarasa bile, bu fazla uzun sürmeyecekti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

28. BÖLÜM

Güneş ışığı.

Walker parıltının karşısında gözlerini kıstı. Başı zonkluyor, bedeninin içi boşmuş gibi hissediyordu. Sağ uyluğunu ve göğsünün sol tarafını tırmalayan bir acı duyumsuyordu. Boğazında ve ciğerlerinde ilerleyen çığlıklar köpürüp çalkalanıyor, dışarı çıkmanın bir yolunu arıyordu.

Üzerine bir gölge düştü. Walker gözlerini hafif araladı, gözkapakları ve kirpikleri kurumuş kanla yapışmıştı. Üniformalı bir adam, güneşin önüne geçmişti. Adamın ağzı kıpırdıyordu ama çıkan kelimeler Walker'ın zihninde korkunç bir mikrofon uğultusundan ibaretti. Güneş ışığı, adamın başının çevresinde bir hale oluşturmuştu.

Walker adamın ceketini yakaladı, güçlükle dizlerinin üzerine kalktı, ellerini adamın boynuna sarıp sıkmaya başladı; hırıldıyor, dişlerini gösteriyordu.

Adam silahının kabzasını başına geçirerek Walker'ı bayılttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

29. BÖLÜM

Dr. Durand...

Sophie ağır ağır kendine gelirken en çok istediği şey tekrar uykuya teslim olmaktı. Henüz gözlerini açmamıştı fakat göğsünden yükselmeye başlayan sesi duyabiliyordu; bu alçak sesli inleme, hayatında işittiği en üzücü şeydi ve kendisinden çıkıyordu.

"Dr. Durand?" dedi birisi tekrar.

Tüm bedeni ağrıyordu. Omzundan ve vücudunun yan tarafından keskin, yoğun bir sancı yayılırken, etine giren kurşunları anımsadı. Kendi kanının kokusu burnuna doluyordu ama aldığı bir koku daha vardı... duman.

Göğsündeki inlemenin ve ona seslenen kişinin ötesinde başka bir ses daha yükseldi, bir battaniye misali diğer her şeyin üstünü örten bir beyaz gürültüydü; yani ona seslenen kişi yanında da olabilirdi, birkaç blok ötede de... Vücudu üzerinde yattığı sert zeminle birlikte bir o yana bir bu yana sallanıyor, yüzeyden yükselen titreşimle sarsılıyordu.

Sophie gözlerini açtı. Yüzünde maske vardı fakat nefes aldığında, bunun solunum maskesi olmadığını fark etti. Yanında çömelen adam bir tehlikeli madde giysisi giyiyordu ama Sophie plastik başlığın ardında gördüğü yüzü tanımıyordu. Adam eğilerek Sophie'ye biraz daha yaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dr. Durand–"

"Sophie," dedi Sophie hırıltılı sesiyle. "Benim... hayatımı kurtarmaya çalışan herkes... bana Sophie diyebilir."

Öksürmeye başladı. Adam yukarı doğru baktı ve Sophie ancak o zaman diğer yanında da birinin diz çökmüş durduğunu fark etti. Tehlikeli madde giysisi giymiş bir kadın, yine tanımadığı biri, Sophie'ye bir iğne yaptı.

Kadının gözlerinde gördüğü korku, Sophie'nin kendi korkusunu da uyandırdı; bu duygu, hissettiği acıya ağır basıyordu. Gözlerini kadına dikti.

"Ben... ölecek miyim?"

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi kadın ama sözlerinin içi boş geliyordu, inancını yitirmiş bir rahibin duası gibi... Şüphesiz bu kelimeleri daha önce bin defa söylemişti ve binlerce defa daha söyleyeceğini düşünüyordu.

"Günlüğüm," dedi hırıltıyla.

"Burada. Kaybetmediniz," dedi adam. Görünüşe göre Sophie'nin yanına bırakılmış olan Lamar'ın günlüğü çıkartıp kadının ellerine bastırdı. Sophie günlüğü göğsünde tutarken, sudan ne kadar hasar görmüş olabileceğini, okunacak hâlde olup olmadığını düşünüyor ve bir gün Lamar'ın yaptığı seçimleri anlayabilecek mi diye merak ediyordu.

"İstirahat edin, Dr. Durand," dedi kadın, lateks kaplı eliyle Sophie'nin elini tutarken. "Size ağrınızı hafifletecek bir şey verdik. Geri kalanı için de çalışıyoruz."

Sophie onlara teşekkür etmek istedi ama vücuduna hem harika hissettiren hem de onu ürküten bir uyuşukluk yayılmaya başlamıştı. Uyanık olmak, tetikte kalmak istiyordu ama bu insanlar ağrısını dindirecek bir şeyler yapabiliyorlarsa, bu arzusunu gözden çıkartabilirdi.

Günlüğü göğsüne bastırmış hâlde, içinde yalnızca küçük bir parça umutla birlikte gölgelere doğru kaymaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalan bir parça farkındalığını da yitirirken, uykuya giden yolda tek bir düşünce ona eşlik ediyordu – onunla ilgilenen bu insanlar hayatta ve sağlıklıydılar. Onu her nereye götürüyorlarsa, orada hayaletler olmayacaktı.

Bir süre sonra –ne kadar sonra olduğunu bilmiyordu– bir an için gözlerini kırpıştırarak açtı ve etrafında aceleyle hareket eden insanlar gördü. Tehlikeli madde giysileri giymiş sağlık personeli onu sedyeye yüklemiş, bir helikopterden alıyorlardı. Bir an için bir tıp merkezine geldiklerini düşündüyse de okyanusun kokusunu aldığında, etrafındaki halatları ve işaretleri gördüğünde bir çeşit hastane gemisinde olduklarının farkına vardı.

Helikopter pervanesinin vınlaması yeteri kadar uzaklaştığında, birinin diğerlerine bağırıp uzak durmalarını, yolu açmalarını söylediğini duydu. Sophie başını yana yatırdı ve beyaz koruyucu kıyafetler giymiş bir grup personelin, mavi kıyafetli tek bir kişinin etrafında durduğunu gördü. Mavi kıyafetliyi aceleyle güverteden geçirdiler ve kocaman bir kızıl haç ile işaretlenmiş kapıya doğru götürdüler. Birisi kapıyı açtı ve kalabalık kapıdan geçmek için tek sıra hâlinde ilerlemeye başladığında, Sophie sirayet kutusunun hâlâ mavi figürün sırtında asılı durduğunu, kadının kutuyu hâlâ karnına bastırmış tutmakta olduğunu gördü.

Kim, diye geçirdi aklından.

Eğer gemideki doktorlar onlara yardım etmenin bir yolunu bulabilirlerse, en azından Kim sağ kurtulabilirdi. Bu da bir şeydi. Birisi hayatta kalıp başlarına gelenleri anlatacak, böylece annesi kızının neden ve nasıl öldüğünü, hayatını ne için verdiğini bilecekti.

Bu düşünce, Sophie'ye tuhaf bir şekilde huzur veriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

30. BÖLÜM

Walker uyanıp tıbbi cihazların çıkardıkları bipleme ve uğultuları duyduğunda, rahatsız edici derecede sert olan bir yatakta kaskatı yatıyor, nefesini tutmuş bekliyordu. Yalnızca bekliyordu. Birkaç saniye öylece yattı; gözlerini açmış tavana bakıyor, bip seslerini dinliyor, uzuvlarının kendisine ait olmadığını biliyor ve o baş döndürücü şiddet arzusunun onu tekrar ele geçireceğini düşünüyordu.

Yarım dakika geçti; sadece bekliyor, doğru düzgün nefes bile almıyordu.

Walker gözlerini kırpıştırdı. Parmaklarını esnetti ve onları kontrol edebildiğini fark etti. Kurşun yaraları ve yara aldığının farkında bile olmadığı başka yerleri, ilaçların hafiflettiği bir ağrıyla zonkluyordu fakat bacaklarını kaldırmaya çalıştığında, onları da hareket ettirebildiğini gördü. Vücuduna diken gibi batan bir sancı yayılıyordu ama duyduğu bu acı kendisine aitti. Bedeni onundu. Ve bu çok önemli bir şeydi.

Charlie, diye aklından geçirdi. O an, gözyaşı dökmeye mecali kalmış olsaydı, ağlardı. Oğlunun yüzü zihninde beliriyordu. Eve canlı dönebileceği ümidi içinde yeşerirken, daha önce hiç yaşamadığı kadar kuvvetli bir azim duydu. Oğlunu yeniden görecekti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Charlie," dedi yüksek sesle, çıkardığı sesin bir vıraklamadan pek farkı yoktu.

Sol yanında, gölgede bir şey kımıldadı. Yandaki yatağın, üzerine binen ağırlıkla gıcırdadığı duyuldu. Walker başını o yana döndürerek göğsüne saplanacak bir ağrıyı buyur etmiş oldu ama başka bir hasta yatağının ucunda oturan Dr. Tang'i görebilmişti. O yatakta yatan kişi kıpırdamıyordu ama Walker yalnızca saç örgülerinden Sophie Durand'ın başının arkasına baktığını anladı.

"Bakın hele," dedi Dr. Tang. "İlk hanginizin kendine geleceğini merak ediyordum."

Walker konuşmaya çalıştı ama onun yerine öksürmeye başladı. Şiddetli bir öksürük olmasa da, göğsünü acıyla dağlamaya yeterliydi. Yüzünü buruşturdu, bir elini hafifçe göğsündeki kalın bandajların üzerine koydu.

Dr. Tang tereddüt etti, onu endişeli gözlerle izliyordu. Bir an sonra, rahatlayıp nefes verdi.

"Yalnızca boğaz kuruluğu," dedi. "Ya da postenfeksiyöz öksürük.* Ama daha iyi oluyorsun, hepimiz iyileşiyoruz."

Walker kaşlarını çatıp inleyerek başını diğer tarafa çevirdi. Bu koğuşta sekiz yatak vardı fakat yalnızca iki tanesi doluydu – bir tanesinde de Dr. Tang'in uyuduğu düşünülürse üç.

"Peki ya–"

"Kim iyi ya da iyi olacak," dedi Dr. Tang. "Aramızda en az etkilenen oydu. Ne yazık ki Beyza için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Koridorun sonundaki bulaşıcı hastalık yoğun bakım odasına alındı. Durumu çok kritik, en azından ağızlarından alabildiğim laflardan anladığım bu..."

Walker başını arkaya yasladı, gözlerini tavana dikti. Kim iyiydi.

"Hayaletler gitti mi?" diye sordu pürüzlü bir sesle.

---

* Viral ya da bakteriyel üst solunum yolu enfeksiyonlarından sonra bir süre devam eden öksürük. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiçbirimizde öyle bir belirti yok. Beyza'yı nehirden çıkardıklarından beri bilinci yerine gelmedi, o yüzden onu bilmemiz mümkün değil."

Walker başını ona çevirip kaşlarını çattı. "Tıbbi görüşünüz nedir, doktor?"

"Tıbbi görüşüm mü? Tıbbi görüşüme göre oradan canlı kurtulduğumuz için çok şanslıyız. Donanmanın Hürmüz Boğazı'nda bir hastane gemisi olduğu için ise daha da şanslıyız. Kurtarma biraz daha gecikseydi Beyza ölmüştü. Su altında biraz daha kalsaydık sen ve Sophie de kesinlikle ölmüş olurdunuz. Bize tedavi için ne verdiklerini bile söylemiyorlar ama ben her şeyi öğreneceğim. Geçmişte buna benzer bir vebaya nerede rastladılar ve alametlerini nasıl da bu kadar çabuk tanıyıp bizi neyle tedavi edeceklerini bildiler öğrenmek istiyorum."

Güzel sorulardı fakat Walker bunları konuşmak istemiyordu.

"Hayaletler," dedi tekrar.

Dr. Tang başını salladı. "Beni nehirden çıkardıklarından beri hiçbir belirti görmedim. Sudan çıktığımda bir şey görmüştüm ama güneş o kadar parlıyordu ki gördüğüm yalnızca toz ya da ışık da olabilir. Başka da bir şey yok."

"Hiç şey yaptılar mı...? Yani, bir rahip falan çağırdılar mı?"

"Rahip yok." Kadın gülümsedi, yine de bunu komik bulmaktan ziyade rahatsızlık duymuş gibi görünüyordu. "Şeytan çıkarma da yok. Gördüğüm tek tedavi tıbbiydi ama o da korkudan ödlerini koparmaya yetti."

"Korkmakta haklılar," dedi Walker, hırıltıyla soluyarak.

Yaraları zonkluyordu fakat Walker kendini salıp hafifçe gülümsedi; Charlie'yi, eve dönüyor oluşunu düşünüyordu. Belki de bu hayatı bırakmanın vakti gelmişti. Bunu oğluna borçluydu. Kendine de. Fakat içinde bu görevin kalıntılarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taşımadığından emin olana kadar hiçbir yere gitmeyecekti – hastalık ya da kötülük tohumları, o çömlekten sızan hiçbir şeyden eser kalmaması gerekiyordu.

Başını eğip vücuduna baktığında kıyafetlerinin çıkarılmış olduğunu gördü –muhtemelen yakılmışlardı– ve şimdi yalnızca bir hasta önlüğü giyiyordu. Tekrar parmaklarını esnettiğinde, onu ele geçiren zulümden, şiddet arzusundan eser kalmamış gibiydi ama yine de yaşadıklarının açtığı yaralar her zaman taze kalacaktı.

"Çömlek ne oldu?" diye sordu.

Cevap geldiğinde konuşan Dr. Tang değildi.

"Görev tamamlandı diyebiliriz sanırım," dedi ses ve Walker boynunu uzattığında Kim'in odaya girdiğini gördü. Kadın bir koruyucu kıyafet giyiyordu – bu seferki öncekiler gibi mavi değil, beyazdı. Plastik yüz siperinin ardında, gözlerinde alışılmadık bir katılık vardı, sanki yabancıymışlar gibi.

"Benim görevim mi seninki mi?" diye sordu Walker.

Kim, Sophie'nin bilinçsiz yattığı, bir ucunda da Dr. Tang'in oturduğu yatağa kadar yürüdü, daha da yakına gelmedi.

"Bir tahmin yürütmek ister misin? Amerika Birleşik Devletleri, son iki gün yaşanan olayların çömleğin kendi güvenlikleri için net bir tehdit unsuru olduğunu gösterdiğine karar verdi. Şu aralar hükümetin bir beceriksizler sirkine dönmüş olabilir ama yine de Birleşmiş Milletler'e baskı yapıp taviz verdirecek kadar koza sahipler. Çömlek burada, yani bir Amerikan gemisinde. Açık denizlere çıktığımız anda bir özel harekat timi helikopterle gelip çömleğin gözden kaybolmasını sağlayacak, izle ve gör."

Walker içinin öfkeyle kaplandığını hissetti. "Ne kadar zaman var?"

"Bir, en fazla iki saat." Kim başını yana eğdi, tehlikeli madde giysisi gıcırdadı. "Sevinmen lazım, Walker. İşini yaptın. Patronların çok memnun olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker'ın, Kim'in aklından geçenlerin geri kalanını tahmin etmek için özel bir beceriye sahip olmasına gerek yoktu. Eğer çömleğin içindekiler olur da bir gün birini –muhtemelen çok sayıda birilerini– öldürmek için kullanılırsa, bunda Walker'ın da kabahati olacaktı.

Walker uzandı ve kolundaki serumu çekip çıkardı. Ardından kendini zorlayarak dik oturdu ve yana dönüp bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Yanakları ateşle yanıyor ve ona her ne ilaç verdilerse tesirsiz kılan bir sancının etkisiyle midesi bulanıyordu. Durumunu takip edebilmek için cildine yapıştırdıkları küçük pedleri yırtıp attı ve makineler agresif bir şekilde biplemeye başladı, bir tanesi alçak sesli fakat tehdit edici bir alarm çalıyordu.

"Tanrım, Walker, yatağına yat!" dedi Dr. Tang. Ayağa fırlamış, Walker'ı durdurmak için aceleyle yanına gelmişti.

Walker kadının bileğini tuttu ve onu geri itti. "Şimdi olmaz, Erika."

Homurdanarak ayağa kalktı. Omzunda bir şey kıpırdadı, kemikleri sanki hâlâ içeride bir kurşun varmış gibi birbirine sürtünüyordu ama buna aldırış etmedi. Bir an sallandı ve yere kapaklanacağını sandı ama derin bir nefes alıp kendini kaskatı bacaklarıyla yürümeye zorladı, Frankenstein'ın canavarı gibi görünüyordu.

Dr. Tang ona bir şeyler söylemeye devam ediyordu fakat Walker ona aldırış etmeden Kim'e doğru yürüdü.

"Nerede?" diye sordu, gözlerini Kim'e dikmişti.

"Ne önemi var?" dedi Kim. "Senin işin bitti. Görevini yerine getirdin."

Bir eli yan tarafındaki sargılı yaranın üzerinde, Walker ona hiddetle baktı. "Nerede, Kim?"

"Aşağıya doğru üçüncü kapı. Tüm koridor karantina altında."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker yanından yürüyüp geçerken Kim adamın kolunu tuttu ama Walker onun elinden kurtulup kapıyı vurarak açtı. Kapının muhtemelen kilitlenmiş olması gerekiyordu – ve Kim az önce içeri girmemiş olsaydı muhtemelen kilitlenmiş de olacaktı. Kapının dışında, koridorda bekleyen koruyucu kıyafetli nöbetçi başını kaldırıp ona baktı ve dışarı çıkanın Kim olmadığını anlamasıyla birlikte yüzündeki sıkılmış ifade birden kayboldu.

"Efendim, çıkmanıza izin–" diye konuşmaya başladı nöbetçi. Silahına davranmaya gerek görmemişti.

Walker iki eliyle birden uzandı ve adam bir şey göremesin diye koruyucu kıyafetinin başlığını yarıya kadar çevirdi. Nöbetçi, üzerini eşeleyerek tabancasını bulmaya çalıştı ama Walker silahı kılıfından almıştı bile. Adamı duvara yapıştırdı, silahıyla başına vurdu ve onu tekrar duvara çarptı.

"Beni zorlama."

Nöbetçi bir şey görememesine rağmen silahı Walker'ın elinden almaya uğraştı. Walker silahın kabzasını adamın kafasına geçirdi, ardından bir kez daha vurdu. Nöbetçi gevşedi ve yere çökmeye başladı ama Walker adam düşecek mi diye beklemedi. Onun yerine, sola döndü ve koridordan aşağı koşmaya başladı.

Orada bir nöbetçi daha olacağını düşünmesi gerekirdi.

Adam silahını Walker'a doğrultmuştu.

"Dizlerinin üzerine çök, hemen!" diye bağırdı nöbetçi.

Walker söyleneni yaptı. Nöbetçi silahlı ve gergindi, ayrıca silahını göğsüne doğrultmuştu, o yüzden Walker adamın diğer söylediklerine de uydu. Çaldığı silahı yere bıraktı, yerden kaydırarak kendinden uzak bir noktaya yolladı, ellerini başının arkasında kavuşturdu. Az önce saldırdığı nöbetçi yerde homurdanıp kımıldanıyordu ama Walker onu görmezden gelip diğer adama odaklandı – üzerine doğru geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nöbetçi Walker'a birkaç santim fazla yaklaşmıştı. Kalbi çarpan, bedenine keskin bir acı yayılan Walker, nöbetçinin silahının namlusunu yakaladı, yana doğru çevirdi ve nöbetçi tetiği çektiği sırada adamın kasıklarına bir yumruk geçirdi. Nöbetçi acıyla haykırırken Walker ayağa kalktı, adamın silahını aldı ve koridor boyunca koştu. Kemikleri birbirine sürtünüyordu. Omzundaki dikişler atmış, tekrar kanamaya başlamıştı.

Tüm koridor karantina altındaydı. Burada yalnızca hastalar vardı ve koruyucu kıyafetler de sınırsız sayıda olamazdı, yani o ikisinden başka nöbetçi yoktu. Walker koşarken yüzünü buruşturdu ve topallamaya başladı.

Kim'in söylediği kapının –takımlarına yumruk attığı adamın koruduğu kapı– kilit mekanizmasına üç el ateş etti ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Çömlek, sirayet kutusundan çıkarılmamıştı ama kutu taşınabilir bir tecrit haznesinin içine yerleştirilmişti. Walker, bu hazneyi yenidoğan yoğun bakım birimlerinde hasta bebekleri içine koydukları türden bir şeye benzetmişti ama bunun saydam duvarları içinde sirayet kutusu duruyordu. Dolanmış kayışıyla bu bildik, kir pas içindeki soğutucu, tünel ve nehir boyunca yaptıkları yolculukta oldukça yıpranmış fakat bir şekilde tek parça kalabilmişti.

Walker çaldığı silahı bir masanın üzerine bıraktı. Üzerindeki hasta önlüğünde onu saklayabileceği bir yer yoktu. Tecrit haznesinin fermuarını açtı, içeri uzandı ve sirayet kutusunu kayışından tutup kaldırdı. Ardından kayışı boynundan geçirip sağ omzunun üzerine aldı.

Odadan aceleyle çıkarken, az önce saldırdığı nöbetçilerin bağırışlarını duydu ama ona bağırmıyorlardı. Silah seslerini duyup gelen diğer nöbetçilere sesleniyorlardı. Walker kutuyla birlikte odadan çıktığında, iki yeni nöbetçinin koridorun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonundaki, karantina bölgesinin bittiği yerdeki plastik perdeden içeri adım attığını gördü.

Daha ikinci nöbetçi plastik perdeden geçememişti ki, Walker ikisinin üzerine atladı. İlk adamın boğazına vurdu, silahını aldı ve dizini midesine geçirdi. Alnında boncuk boncuk soğuk ter damlaları birikmişti. Ardından, silahını koridora çıkan ikinci nöbetçiye doğrulttu ve adam ellerini havaya kaldırdı.

Walker kaburgalarına iki yumruk indirdi ve adamı kenara itti. Nöbetçi homurdanıp söverek silahını çekti. Walker ayağını adamın elinin üzerine indirdi, silahı sıkıştırdı ve adamın parmaklarını –muhtemelen bileğini de– kırdı.

Koridorun aşağısında, Kim ve Dr. Tang, Walker'ın gelmiş olduğu odadan çıktı.

"Ben!" diye bağırdı Kim. "Gidecek bir yer yok!"

Walker karantina bölgesine yaklaşan diğer nöbetçilerin seslerini duyduğunda, buradan çatışarak çıkmasının imkânı olmadığını anladı. Titreyen ellerle silahını bıraktı ve sirayet kutusunu açtı. Bir elini içeri daldırdı, çömleği çıkardı ve düşmesin diye göğsüne dayadı. Çömlek Pandora'ya mı aitti yoksa Anesidora'ya mı ya da gerçekten de efsanedeki çömlek miydi, onun için daha önce bir önemi olmuşsa da artık yoktu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı Dr. Tang ve koridorda ona doğru ilerlemeye başladı.

Walker, çömleği göğsüne dayamış iki eliyle tutuyordu. Hasta önlüğü sıcak, taze kanla ıslanmıştı; yan tarafında ve omzunun üzerinde beliren kan lekeleri genişliyordu. Zihninin uç noktalarında gölgeler oynaşırken, gücünü yitirmekte olduğunu hissediyordu. İlk başta yaşadığı adrenalin patlaması onu buraya kadar getirmişti, şimdiyse bir ayağını ötekinin önüne atmak için kendini zorluyor, resmen kontrolsüzce ilerliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çömleği özellikle kaldırmamış, bunca sarsılmanın üzerine mühürdeki çatlak genişlemiş mi diye bakmamıştı. Yalpalayarak karantina koridorunun sonuna geldi ve plastik perdeden içeri daldı. Diğer tarafta, dekontaminasyon odasına açılan Plexiglas kapıyı gördü.

Walker odaya girdi, kapıyı sertçe kapadı ve arındırma işlemini başlatacak kırmızı düğmeye bastı. Fıskiyeler üzerine kimyasal madde ve sıcak su fışkırtırken yere çöküp odanın duvarına yaslandı. Uzun saniyeler boyunca, zihni karanlığa gömüldü ve ayakta içi geçti. Ardından, vücudu boyunca şakıyan acının etkisiyle birden uyanıp dikkat kesildi.

Bir ışık yeşile döndü ve Walker kapının kilidinin açıldığını duydu.

Kapıyı ağırlığını vererek açtı, diğer tarafta koridordaki silah seslerini duyup gelmiş bir düzine nöbetçi görmeyi bekliyordu. Onun yerine bir tane teknisyen gördü. Adam kulübede oturmuş, orada dekontaminasyon odasını gözlemesi gerekirken bir çeşit ders kitabı okuyor, bir şeyler için ödev hazırlıyordu.

Walker bir an saldırma dürtüsünün etkisiyle ona doğru ilerleyecek oldu fakat hemen kendine geldi.

Metal merdivenlere vardığında, teknisyenin ona bağırdığını duydu ve tüm gücüyle merdivenleri çıkmaya başladı. Karantina bölgesindeki nöbetçiler peşinden geliyor olmalıydı ve baştan bayıltması gerektiğini düşündüğü bu adam da alarmı devreye sokacaktı. Bunlara rağmen, Walker'ın yapabildiği en iyi şey, hızlı bir şekilde topallamaktı.

Göğsünde, çömleğin sıcaklığını hissediyordu. İçinden bir koku geliyordu; eski kâğıtların kuru, barutumsu kokusu. Zihninin uçlarındaki gölgeler, düşüncelerini sindirmeye başladı ve Walker düştüğünü hissetti. Arkasına dönüp çömleği korudu ve sağlam omzunun üzerine, merdivenlere düştü. Be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

denini yakan acı onu bayıltabilirdi ama onun yerine yeni bir adrenalin dalgasıyla uyandı.

Walker acıdan çenesi kasılmış hâlde, homurdanarak ayağa kalktı. Yalnızca üç basamak kalmıştı. Sendeleye sendeleye onları da çıkıp düzlüğe ulaştı, hemen karşısında bir kapı vardı.

Kapıyı henüz açmıştı ki, metal basamaklardan çıkan nöbetçilerin ayak seslerini duydu ve kendini dışarı, Hürmüz Boğazı'nda gökyüzünde ayın ışıldadığı sıcak, nemli gecenin içine attı. Başka bağırışlar duyuldu, arkasından değil her iki yanından geliyorlardı. Bir alarm çalmaya başladı; yayılan hırsızlık haberinin üzerine panik ve aciliyetle çınlıyordu.

Tehditler savruldu. Silahlar çekildi. Üzerine tutmak için ışıklar getirilmişti.

Ama çömlek Walker'daydı ve artık kimse onu vurmaya cesaret edemezdi. İçindeki şeyi solumak istemiyorlardı.

Kafasını boşaltmak için başını salladı; karşısında onu içine çeken bir karanlık vardı ve bilincini yitirip gitme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

İleri doğru tökezlediğinde, korkuluklar düşmesini engelledi. Ön kolu metale çarparak çatırdadı ve Walker kemiğini kırıp kırmadığını merak etti – çömlektense kemiğinin kırılmasının daha iyi olduğunun farkındaydı.

Bağırışların ve uyarıların arasında boğulurken, çömleği korkulukların üzerine kaldırdı ve aşağı itti. Korkulukların üzerine yığıldı ve aşağı doğru öylece sarkarken çömleğin karanlıkta düşüşünü izledi. Çömlek dalgaların içine düştüğünde, içinde bitkilerden, büyülerden ve günahlardan çok daha ağır bir şeyler varmış gibi doğrudan dibe indi.

Yüzeyde mümkün olabileceği kadar küçük bir iz yayarak suda kayboldu.

Denizciler Walker'ı hasta önlüğünden yakalayıp döndürdüler ve güvertenin zeminine çarptılar. Nöbetçiler silahlarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geri almışlardı ve şimdi onlar da diğerleri de nişan almış vur emrini bekliyor, âdeta emrin gelmesi için yalvarıyorlardı.

Bir subay, denizcilerden birini kenara itti ve Walker'ı boğazından tuttu.

"Derdin ne senin? Ne yaptığın hakkında en ufak fikrin var mı?"

Walker, gülümsedi.

O sırada Kim geldi, denizci kalabalığını yararak ilerliyordu. "Bu o değil! Size zaten söylemiştim, Dr. Tang de söyledi. Bunları yapan o değil."

Hürmüz Boğazı, dünyadaki en ihtilaflı deniz sahalarından biriydi. Amerikalı bir deniz subayı yanlış zamanda hapşıracak olsa ikinci bir Körfez Savaşı –ya da daha kötüsü– çıkabilirdi. Fazla hevesli bir İran gemisi en ufak bir muhalif hamleyi yanlış yorumlasa, sonuç yine eşit derece yıkıcı olurdu. Bu sulara yalnızca bir hastane gemisi getirmek dahi bölgeyi alarma geçirirdi. Amerika Birleşik Devletleri kimseye burada ne olduğunu anlatamaz, çömleğin Hürmüz Boğazı'nın dibinde olduğunu açık edemezdi çünkü o durumda kimse çömleği diplerden çıkarmaya fırsat bulamadan bir savaş patlak verirdi. Walker'ın patronları çömleği ele geçirmek istiyorlarsa, bunu kimseyi uyandırmadan yapabileceklerinden yüzde yüz emin olmalılardı. Böyle bir şey de yakın zamanda mümkün gibi görünmüyordu.

Bir arama başlatabilecekleri zaman geldiğinde de, akıntılar çömleği kimbilir nereye götürmüş olacaktı. Çömlek belki de asla bulunamayacaktı.

Subay, Walker'a bir küfür savurdu ve adamın başını güverteye çarptı.

Kim subayı kolundan tuttu. "Beni dinle! İçine giren her şey her neyse hâlâ tamamen yok olmuş değil. Bu adam Walker değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Denizcilerin ve nöbetçilerin oluşturduğu kalabalığın arasından, Dr. Tang'in sesi yükseldi. "Ayrıca az önce siz de çömleğe maruz kaldınız kumandan. Karantinaya alınmanız gerekiyor."

Komutan ellerini kaldırdı ve küfretti. Ardından döndü ve olanlara engel olamadıkları için nöbetçilere sövmeye başladı.

Walker'ın yüzündeki gülümseme büyüyordu.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

31. BÖLÜM

Sophie uyandığı zaman –karantinadan çıkmasına henüz çok vardı– sonunda Lamar'ın günlüğünü baştan sona okuyacak vakti buldu. Bazı sayfalar yıpranmış ya da birbirine yapışmış, bazılarında mürekkep dağılmıştı fakat Sophie'nin okuyabildiği kadarından anladıkları boşlukları doldurmasına yetiyordu. Dr. Tang, Lamar'ın çöküşünün yazılarından izlenebileceğini söylemişti, yine de adamın çevirileri ve yorumları paha biçilmezdi. Kendini kaybetmeye başladığı âna kadar yaptıkları, adamın en büyük başarısıydı.

Ama Sophie'nin dönüp dönüp tekrar okuduğu yerler günlüğün sonları, Lamar'ın Dr. Tang'e anlamsız görünen bir şeyler karaladığı bölümlerdi. Kutsal İbraniceyle yazılmışlardı ve Sophie de Lamar da bu dil üzerine çalışmışlardı. Sophie karalamaları deşifre etmekte zorlanmıştı fakat şimdi doğru çevirdiğinden emindi ve çokça uğraştan sonra, okudukları onu hem iyileştirmiş hem de kalbini kırmıştı. Lamar sonlarda aklını ne kadar yitirmiş olursa olsun, bu kısmı Sophie'ye özel bir mesaj olarak yazmıştı. Sophie bunu başka türlü yorumlayamazdı.

Seni sırtından bıçakladım, yazmıştı Lamar. *O sınırı bir kez geçtikten sonra, geri dönüşümün olmadığını biliyordum. Eğer*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendimi savunmak için söyleyebileceğim bir şey varsa, o da onlara çömlekten bahsettiğimde, onun sıradan bir çömlekten fazlası olduğunu düşünmemiş olmamdır. Artık, çok geç de olsa, gerçeği biliyorum. Hastalık içime işledi. Gözümün önünde iğrenç şeyler yapıldığını görüyorum. Burada bir sürü hayalet gördüm. Şimdi de cildimde bir kızarıklık yayılıyor. Sanırım hastalık ciğerlerime de sıçradı.

Ama şimdi içimde daha kötü bir şey var. Benden korkunç şeyler yapmamı istiyor. Hilafet benim için, çömlek için buraya gelecek ama ne kadar aptallık ettiğimi şimdi anlıyorum. Çok insan ölecek. Arkadaşlarımız, yabancılar, binlerce insan. Böyle olmaması gerekiyordu. Ben de bunun olmasına izin veremem, o yüzden artık bir hırsız olmam gerekiyor. En sevdiğim arkadaşıma en çirkin sırrımı açıklamam gerek ve bu yüzden onun gözündeki değerimin sonsuza dek düşeceğinin farkındayım. Ama bunu başarabilirsem, sen yaşayacaksın ve bunun için de her şeye değer.

Bir şeyler görüyorum. Bir şeyler duyuyorum. İçimde iğrenç dürtüler var ama bunun gerçek olduğunu biliyorum. Doğru olan bu. Bunu hemen yapmalıyım... Şu dakika. Benden kalan son parça her an silinebilir. Sonra da benden geriye tanıyacağın hiçbir şey kalmamış olacak, doğru ve yanlışı ayırt edebilecek bir yanım kalmayacak.

Benden nefret etmek zorunda hissediyorsan, öyle yap, dostum.

Ama yaşa. Ne yaparsan yap, lütfen yaşa.

Sophie günlüğü kapatıp kenara koydu. Tekrar uykuya dalmayı bekliyordu. Doktorların onu taburcu edeceği, yeniden temiz hava soluyup güneş ışığını hissedebileceği günü bekliyordu. Fransa'ya gidecek, ailesinin yanında olacak, babasından uzak kaldığı süre kadar onların yanında kalacaktı. Lamar, vücudunu ve ruhunu etkisi altına alan hastalıkla son düşüncelerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sophie için kâğıda dökmeye odaklanabilecek kadar mücadele etmişti ve adamın bu dünyadaki son eylemi Sophie'yi ve ekibin geri kalanını kurtarmaya çalışmak olmuştu. Dostlarını ve çalışma arkadaşlarını kurtarmaya çalışmıştı.

Sophie elinden geldiği sürece, adamın istediği şeyi yapacaktı.

Yaşayacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

32. BÖLÜM

Çömlek denizin dibinde akıntının etkisiyle yuvarlandı, bir yosun yatağına sürtündü ve bir süre orada kaldı. Yosunların arasında saklanan bir kaplumbağa oradan yüzerek uzaklaştı ve çömlek gelgitin etkisiyle dönüp yuvarlana yuvarlana yosun yatağından iyice uzaklaştıktan sonra bile, kaplumbağa bir daha oraya dönmedi.

Balıklar çömleğin peşinden gitmeye başladılar. Başta ilgisizce etrafında daireler çizerek yüzüyorlardı. Zamanla boğazın dibindeki hareketlerini takip etmeye başladılar ve onunla birlikte Arap Denizi'ne kadar yüzdüler. Çok yukarılarda, güneş ışığı dalgaların üzerinde parlıyordu ama burada, derinliklerde, her yer karanlıktı. Bu yoğun gölgelerin içinde, daha da yoğun gölgeler vardı. Balık gibi görünüyorlardı ama grimsi bir renkte ve yarı saydamdılar. Gözleri, yüzdükçe suda iz bırakan mavi bir ışıkla parlıyordu.

Diğer balıklar –önceden beri orada olanlar– çürümeye, akıntıyla sürüklenerek ölmeye başladılar ama kısa süre içinde hayalet balıklar onların üzerine yüzüp kayboldular. Hasta balıklar birbirlerine saldırmaya, birbirlerini paramparça etmeye başladılar.

Sesler denizin derinliklerinden yukarı ulaşabiliyor olsaydı, attıkları kahkahaları duyabilirdiniz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM